

ஆன்மீக உரையாடல் காவியம்

கீதாத்துவம்

வல்லிபுரம் ஏழுமலைப்பிள்ளை

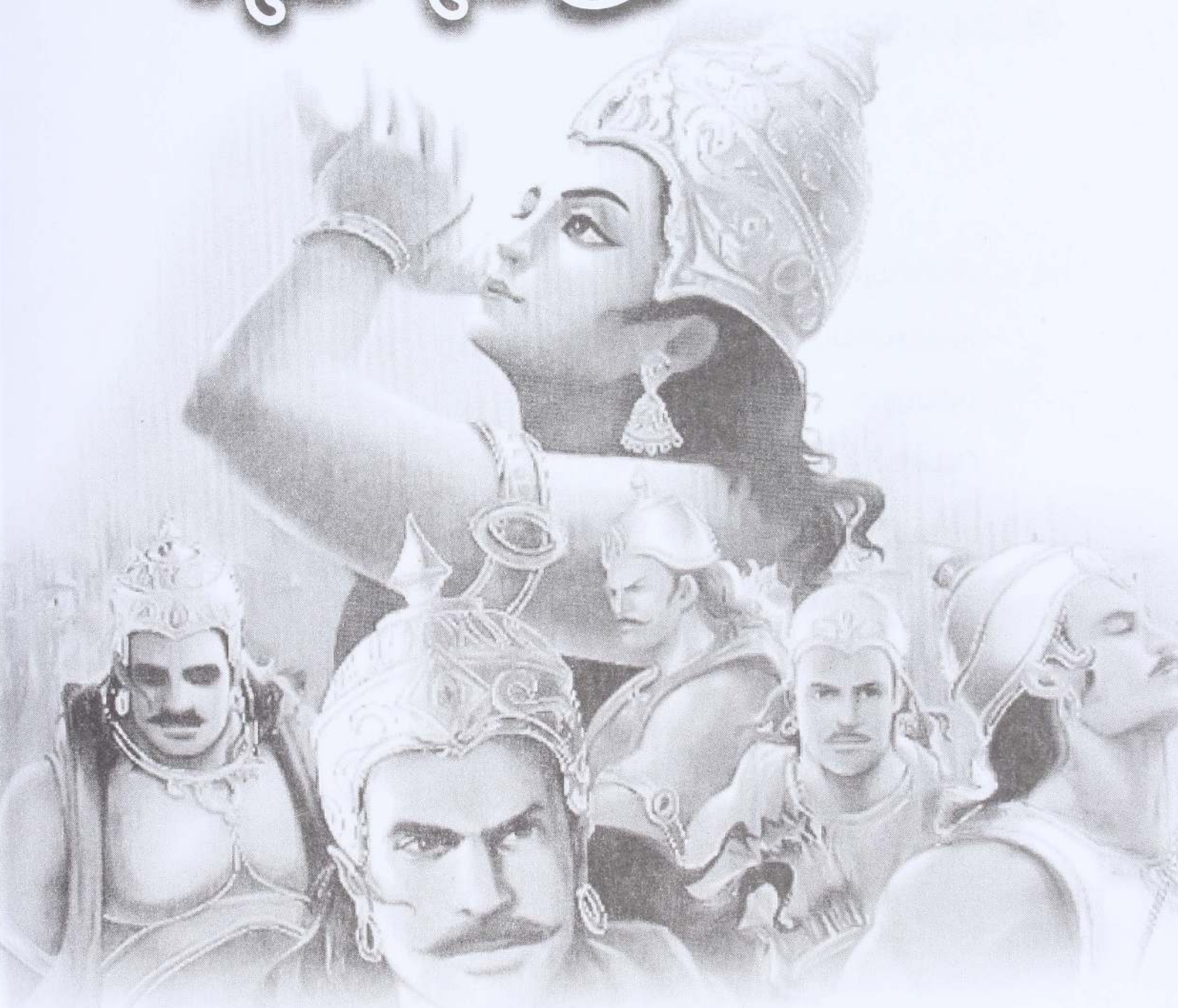
கீதாத்துவம்

(உரையாடற் காவியம்)

ஆசிரியர்	:	சி.வ.ஏழுமலைப்பிள்ளை
முதற் பதிப்பு	:	2021 மார்கழி - 18
பதிப்புரிமை	:	ஆசிரியருக்கு
வெளியீடு	:	இராவணா வேந்தன்
பக்கம்	:	viii + 309
அட்டைப்படம்	:	சு.ராஜன்
அச்சுப்பதிப்பு	:	நியூ எவகிரீன் அச்சகம், கே.கே.எஸ்.வீதி, யாழ்ப்பாணம். தொ.பே : 021 221 9893
ISBN	:	978 - 955 - 41133 - 4 - 3
Bar Code	:	978954113343
விலை	:	ரூ. 900/=

ஆன்மீக உரையாடற் காவியம்

கீதார்கீதுவம்

சி.வ.வல்லிபுரம் ஏழுமலைப்பிள்ளை

இது கீதை கூறும் வாழ்வியல் அதர்மத்தை அழிக்கும்
போரியல் வெற்றியின் பயன் –
தோல்வியின் இழப்பு, காப்பவன் அருளிய பொதுமறை–

உள்ளுள்ள....

01. சமர்ப்பணங்களின் சங்கமம்
02. என் உரைகளின் பிரவாகம்
03. கீதாத்துவம்
04. விடுதலைப்போர்
05. அருட்பார்வை
06. போருக்கு முன்
07. அரவான் மாளிகை
08. கண்ணனும், அரவானும்
09. மனிதத் தெய்வம்
10. குருசேத்திர யுத்தகளம்
11. கீதை பிறந்த கதை
12. கீதாத்துவம்
13. கீதாத்துவப் போர்
14. மகாபாரதம் கற்பனைக் கதையா?
15. நூலாசிரியர் தொடர்பாக.... (புலம்பெயர் தேசத்திலிருந்து)

படையல்

சமர்ப்பணங்களின் சங்கமம்

மாதா, பிதா, குரு, தெய்வம் மற்றும் அனைத்து மனிதர்களுக்கும், மனித மீட்பராக தேசத்திற்கு ஆகுதியான மாவீர மாகாத்மாக்களுக்கும்....

பாலகப் பருவத்தில் மயிலிட்டி றோமன் கத்தோலிக்க தமிழ் கலவன் பாடசாலையில் அருவரிக் கல்வியை “அ” வுடன் தொடங்கி அடிப்படைக் கல்வி, கலைகள், ஒழுக்கம், அன்பு, அறிவு, பக்குவம், ஆளுமை, துணிவுடன் பல வித்தைகளையும், புகட்டிய அருட்சகோதரி எமிலி (சில்லாலை) அவர்களுக்கும்.....

பள்ளிப் பருவத்திலே பன்னிரண்டு வயதினிலே மாணவ, மாணவி களுக்கு நாடகம் மற்றும் கலைகள் பழக்குவதற்கு வாய்ப்பும், ஆசியும், உற்சாகமும் வழங்கிய ஆசிரியர் அன்ரனிசாமி (மயிலிட்டி) அவர்களுக்கும்.....

என்னை நாடகம், இலக்கியம், சினிமா போன்வற்றில் தேசிய ரீதியில் விருது பெறவும், ஐக்கிய நாடுகள் சபையின் இருபத்தைந்தாவது ஆண்டுவிழா பேச்சுப் போட்டியில் அகில இலங்கை ரீதியில் தங்கப் பதக்கம் (1969) பெறுவதற்கும் என்னை உருவாக்கிய நான் கல்வி கற்ற பாடசாலையான காங்கேசன்துறை அமெரிக்கன் மிசன் ஆங்கிலப் பாடசாலை, (ஆங்கில மகா வித்தியாலயம்) போன்ற அனைத்துக் கோவில்களுக்கும், எனக்கு குடும்ப வாழ்வு தந்து அன்புடன்

அரவணைத்த அன்புத் தெய்வமான எனது மாமா க.மூக்கப்புவிற்கும் தர்மத்தைக் காக்கவும், அதர்மத்தை அழிக்கவும், யுகங்களில் உண்மையை நிலைநாட்டவும், அறியாமையை அகற்றவும் “கீதாத்துவம்” என்னும் உரையாடற் காவியத்தை படையலாக்குகிறேன்.

இது சமர்ப்பணங்களின் சங்கமம் - சர்வலோக சஞ்சீவி, வாழ்வின் உயிர், பகைக்குப் பகை, பக்தியின் ஆணி வேர், ஆனந்தத்தின் சிகரம், ஆன்மாவின் தாய்ப்பால், இரும்பு நெஞ்சத்தையும் உருக்கிவிடும் அக்கினிக் கொழுந்து.....

இந்த உபதேசம் வாழ்வியலுக்கானதா? ஆன்மீகத்திற்கானதா? போருக்கானதா? படியுங்கள், இனங்காணுங்கள், இது உலக மகாதத்துவம்....

இன, மொழி, மதம் கடந்த பொதுமறை

காப்பவன் அருளிய உபதேசத்திலிருந்து படைப்பவன் வல்லிபுரம் ஏழுமலைப்பிள்ளை.

என் உரைகளின் பிரவாகம்

மகாபாரதம் உலகப் பெருங்காப்பியங்களில் ஒன்றாக எண்ணத்தக்க பெருமையுடையது. இந்திய நாட்டின் தொன்மையான நாகரிகக் களஞ்சியமாக விளங்கும் இந்நூலின் பெயரும் இந்திய நாட்டின் பெயரும் ஒத்துள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கது. மகாபாரதம் உயிருக்கு உரமூட்டுவதோடு வேறு எந்நூலும் செய்யாத முறையில் ஆசையின் வகைகள், தீமையின் வக்கிரங்கள், சினங்களின் தன்மை, பகைகளின் காரணங்கள், போட்டி, பொறாமை, பொய், சூது, சூழ்ச்சி, வெற்றி, தோல்வி, விட்டுக்கொடுப்பு, சமரசம், இவைகளின் பயன், பயனின்மை என்றிவற்றைக் கற்பிக்கிறது.

மகாபாரதம் இவ்வுயர்ந்த வகையைச் சார்ந்தது. அது இந்திய நாட்டிற்கோ இந்துக்களுக்கோ அன்றி முழு உலகத்திற்கும் உரியது. இந்திய மக்கட்கோ எனின், இப்பெரும் காப்பியம் உயிரியல் வன்மையைத் தவறாது இடையறாது தரும் மூலப்பொருள். மகாபாரதம் ஓர் இயல்பான காப்பியம் மட்டுமன்றி, வீரர்கள், வீரப்பெண்டிர்கள், தெய்வத்தன்மையர் சிலர், இவர்களின் கதையைக் கூறும் வீர காப்பியமும் ஆகும். சமுதாய நீதித்தொடர்பும் மனிதச் சிக்கல்களைத் தீர்க்கும் கருத்தும் கொண்ட மெய்ப்பொருள் இயல்.

பாரதப் போர் நாட்டுரிமை வேட்கையில் எழுந்தது. தம் நாடிழந்த பாண்டவர்கள் அதனை மீட்பதற்காகப் போராடிய மண் மீட்புப் போராட்டமே பாரத நூலாகத் தோன்றியது. உரிமைப் போராட்டம் நாட்டு வரலாற்றில் நிகழும் போதெல்லாம் பாரத இதிகாசம் விடுதலை எழுச்சிக்குப் பயன்பட்டது. வெற்றிகள் கொண்டாடப்படும் அதேவேளை தோல்விகளும், அழிவுகளும் வீர வரலாறாகவே தொடர்கின்றது.

பாரதக் கதையின் செல்வாக்கிற்குக் காரணங்கள் பல. தருமன், வீமன், விசயன், கண்ணன், வீஷ்ணு, திரௌபதி முதலான பாரத மாந்தர்கள் பெரும் குணமும் பேராற்றலும் படைத்தவர்கள். இப் பெயர்கள் சாதி மதங் கடந்து எல்லாக் குலத்தாரிடமும் மக்கட் பெயராக வைக்கப்படுகின்றன. காத்தற் கடவுளாகிய திருமால் பாரதக்கதையின் உயிர்ப் பாத்திரமாக கண்ணனாக விளங்குகிறார். அவர் தூது போவதும், தேரோட்டியாக விளங்குவதும், அவர்தம் எளிமைக் குணத்திற்கு சான்றாகின்றன. “மகாபாரதத்தாலே தூது போனவன் என்று ஏற்றங் கூறுகிறது”.

கண்ணன் அருளிய கீதை உலகின் மெய்ப்பொருள் நூலாகும். இதனால் பாரதக் கதை நிலையான வழிவழியான ஏற்றம் பெற்றுத் தெய்வத்தன்மை உடையதாக விளங்கி வருகின்றது. கண்ணன் தொடர்பில்லாவிடின் பாரதம் ஒரு போர்க் காவியமாகவே போற்றப்படும். தெய்வ நூலாக உயர்ந்திராது.

இது வாழ்வியல் தத்துவநூல், உரிமைப் போராட்டங்கள் பல நாட்டு வரலாறுகளில் நிகழ்ந்தது. இதனால் அழிவுகளும் தோல்விகளும் ஏற்பட்டாலும் வென்றவன் அவலத்தில் சிக்கியதே நிசம்! மானுட, தேச விடுதலைக்காக அவதாரமெடுத்த பல கண்ணன்கள் வரலாற்றில் பதியப் பட்டனர் என்றாலும் மனித வாழ்வியலுக்கான இக்காவியத்தை “கீதாத்துவம்” என்னும் உரையாடற் காவியமாக யாத்திருக்கிறேன். இது என் உரைகளின் பிரவாகம்....

கீதாத்துவம்

அங்கம்

01

விடுதலைப் போர் பாரதப் போர்

பாண்டவர்கள் ஒப்பந்தப்படி பன்னிரண்டு ஆண்டுகள் காட்டில் வாழ்ந்தார்கள். ஒரு ஆண்டு காலம் எவரும் அறியாமல் மாறுவேடத்தில் வாழ்ந்தார்கள். ஒப்பந்தக்காலம் முடிந்தது தமக்குச் சேரவேண்டிய பாதி இராச்சியத்தை உரிமையுடன் பெற முன்வந்தார்கள். அவர்களுடைய நியாயமான கோரிக்கையை பங்காளி துரியோதனன் மறுத்து விட்டான்.

துரியோதனன் : பாதி இராச்சியமா? ஊசிமுனை நிலம் கூடக் கொடுக்க முடியாது. முடிந்தால் என்னுடன் போரிட்டு வென்று இராச்சியத்தைப் பெறட்டும்.

(என்று கூறிவிட்டான்)

தருமன் முதலிய ஐந்து சகோதரர்களும் தம் தாய் குந்திதேவியிடம் (நிலைமையைத் தெரிவித்தார்கள்).

குந்திதேவி : சுதந்திரத்தை இழந்தோம், வாழ்வை இழந்தோம், மானத்தைப் பறிகொடுத்தோம், இனி இழப்பதற்கு ஒன்றுமில்லை. உரிமையைப் பெறப் போரிடவும் தயங்க வேண்டாம். போருக்கான ஆயத்தங்களை மேற்கொள்ளுங்கள்.

என்று தாய் குந்திதேவி உத்தரவிட்டாள். பாண்டவர்கள் உரிமைப் போருக்கு ஆயத்தமானார்கள். இவ்வாறாக பெரியப்பா, சித்தப்பா பிள்ளைகளான கௌரவர்களுக்கும் பாண்டவர்களுக்கும் போர் நடப்பது நிச்சயமாயிற்று. இரு தரப்பினரும் பெரும் போருக்கு வேண்டிய ஏற்பாடுகளைத் தொடங்கி விட்டார்கள்.

இரு தரப்பாருக்கும் பாட்டனார் மகரிசி வேதவியாசர், துரியோதனன் முதலிய நூற்றியொரு பிள்ளைகளுக்குத் தந்தையான மகாராசா திருதராஷ்டிரரிடம் அவருக்கு பாசம் அதிகம். திருதராஷ்டிரர் பிறவிக்குருடர். வேதவியாசர் அவரிடம் வந்தார்.

அங்கம்

02

அருட்பார்வை

வேதவியாசர் : மகனே திருதராஷ்டிரா போர் தொடங்கப் போகிறது. அதில் இரு தரப்பிலும் சத்திரியர்கள் அழிவது நிச்சயம். இதை எவராலும் தடுக்க இயலாது. நீ இந்தப் பெரும் போரைப் பார்க்க விரும்பினால் உனக்கு அருட்பார்வை தருகிறேன். அதன் உதவியால் நீ இங்கு உட்கார்ந்தபடியே போர்க்களக் காட்சிகளைத் தெளிவாகப் பார்க்க முடியும்.

திருதராஷ்டிரர் : நான் பிறந்தது முதலே பார்வை இல்லாமல் இருப்பவன், இப்போது நம் குலத்தில் பிறந்தவர்கள் தமக்குள் போரிட்டு மடிவதை நான் பார்க்க விரும்பவில்லை. ஆனால் போர்க்கள நிகழ்ச்சிகளைத் தெரிந்துகொள்ள விரும்புகிறேன்.

வேதவியாசர் : நான் உன் உதவியாளன். சஞ்சயனுக்கு அருட்பார்வை அளிக்கிறேன். அதன் மூலமாக அவன் போர்க்களத்து நிகழ்ச்சிகளையும், போராளிகளின் மனப்போக்கையும் தெரிந்துகொள்ளுவான். எல்லாத்தகவல்களையும் உனக்குத் தெரிவிப்பான்.

அடிகம்

03

போருக்கு முன்

(நாகமங்கை உலூபி பெற்ற மகன் அரவான் கையிலே வாளேந்தி போருக்குத் தயாராகின்றான்)

அரவான் : குருசேத்திரப் பூமியில் போர் மேகங்கள் திரண்டு நின்று மரண மழை பொழியக் காத்திருக்கிறது. பாண்டவர்களும், கௌரவர்களும் உதிர்ப்புனலில் நீராடி, தம் வம்சத்தையே அழிக்கத் தயாராகி நிற்கின்றனர்.

அமிர்தவள்ளி : அதற்கு என்ன இப்போது?

அரவான் : எனக்கும் ஓலைவரும்! என் வாளுக்கும் வேலை வரும்.

உலூபி : ஆம், தனக்கும் ஓலை வரும். தன் வாளுக்கும் வேலை வரும் என்று என் மகன் அரவான் காத்திருக்கின்றான்.

பாரதப்போர்ப் படுகளத்திலே, பாண்டவர்களோடு எதிர்நின்று போராடப் போகும் துரியோதனனுக்குத் தோள் கொடுத்துப் போரிடப் போகிறான் என் மகன்.

அமிர்தவள்ளி : என்ன நியாயம் இது? தர்மத்தின் தலை மகன் தருமரையும், அவர் தம்பியரையும் சூதாடி அடிமை கொண்டு, நாட்டைப் பறித்து நங்கை நல்லாள் திரௌபதியை நடுச்சபையில் துகில் உரிந்து, ஓட்டைக்குடிசையும் உங்களுக்கு இல்லை, முடிந்தால் போரிட்டு மீட்டுக்கொள்ளுங்கள் என்று ஆணவம் பேசி, அழிவுக்கு ஆலவட்டம் சூட்டிக் கொண்டவன் துரியோதனன். அவனுக்கா அரவான் துணை நிற்கப் போகிறான்.

உலூபி : ஆம் அமிர்தவள்ளி. நாகர் குல மன்னன் கௌரவியன் பெற்ற மகள் உலூபியின் ஒற்றை மகன் அரவான் என்பது மட்டும்தானே உனக்குத் தெரியும். அவனுடைய தந்தை யார் என்று தெரியுமா?

அமிர்தவள்ளி : சொல்லுங்கள்.

உலூபி : பாண்டவர்களில் ஒருவன், காண்டீபதாரி, வில்லுக்கு விசயன் என்று உலகம் போற்றும் மகாவீரன் அர்ஜுனனே அரவானின் தந்தை.

அமிர்தவள்ளி : என்ன?

உலூபி : ஆச்சரியமா இருக்கிறதா? அர்ஜுனன் தீர்த்தாடனம் வந்த நேரத்தில் நான் பலியானேன். அரவானுக்கு என்னை அன்னையாக்கி விட்டு... அடுத்து சிக்கினாள் சித்திராங்கதை, அவளுக்கும் ஒரு மகன் பப்ரு வாகனன்! அடுத்து கண்ணனின் அருமைத் தங்கை சுபத்திரை அவளுக்கே பட்டமகிசியாகும் பாக்கியம். நாமெல்லாம் விரட்டப்பட்டோம்.

அரவான் : ஏன்? ஏன்? அங்குதான் இருக்கிறது ஆச்சரியம்! மேல்குலத்து மங்கை சுபத்திரை; அவளுக்கும்,

அவள் பெற்ற மகன் அபிமன்யுவுக்கும் பாண்டவர் குலத்திலே அங்கீகாரம்! தாழ்குலத்தைச் சேர்ந்த நாகமங்கை உலூபி.... தமிழகத்துப் பெண் சித்திராங்கதை இவர்களுக்கு அத்தினாபுரத்திலே அங்கீகாரம் இல்லை. அவர்கள் பெற்ற பிள்ளைகள் புறச்சேரியிலே கள்ள வாரிசுகள்? கணக்குத் தீர்க்க வேண்டாமா? காலம் கனிந்து விட்டது. வினை முடிக்கும் நேரம் நெருங்கிவிட்டது.

அமிர்தவள்ளி : எதற்கு? பெற்ற தந்தையைப் போரிலே கொன்று தீர்க்கவா?

அரவான் : இல்லை, வென்று சிறைப்பிடிக்க! நடக்க இருக்கும் பாரதப்போரில் நான் துரியோதனனுக்கு துணை நின்று போராடி, வெற்றி மலர்களை அவன் காலடியில் கொட்டிக் குவித்துவிட்டு, ஒன்றை மட்டும் கேட்பேன். அந்த மத்திம பாண்டவன் அர்ஜுனனுக்கு கால்விலங்கு பூட்டி என் கைகளிலே கொடு என்று; உலகத்தார் பார்த்திருக்க அர்ஜுனை இழுத்து வருவேன்!

என் தாயின் காலடியிலே போட்டு, குலபேதம் காட்டி அவளுக்குச் செய்த கொடுமைக்கு மன்னிப்புக் கேட்கச் செய்வேன்...!

துரியோதனனிடமிருந்து எனக்கு ஓலை வரும்! என் வாளுக்கு வேலை வரும்.

(அப்போது துரியோதனன் வருதல்)

துரியோதனன் : பலே! பலே!

அரவான் : துரியோதன மாமன்னரா வாருங்கள்! வாருங்கள்! யுத்தத்திற்கான தங்கள் அழைப்பை எதிர்நோக்கிக் காத்திருந்தேன். தாங்களே வந்துவிட்டீர்கள்.

துரியோதனன் : அழைப்பு அனுப்பி வாவென்று சொல்வதை விட இந்தத் துரியோதனனை வெற்றிக்கு வழிநடத்திச் செல்லப்போகும் வீரமகன் அரவானை நேரிலே அழைக்க வேண்டும் என்றுதான் நானே வந்து விட்டேன்.

உலூபி : மைத்துனரே! இப்போரிலே என் பழியும் தீரும்.

துரியோதனன் : நானும் என்னைச் சேர்ந்தவர்களும் களத்திலே வீழ்ந்துவிட்டால்?

உலூபி : வீழ விடமாட்டான் என் மகன் அரவான்.

துரியோதனன் : உறுதியாகவா?

அரவான் : அறுதியிட்டுச் சொன்ன அன்னையின் வாக்கை இறுதிவரை காப்பாற்றுவான் இந்த அரவான்.

துரியோதனன் : வார்த்தை தவறிவிட மாட்டாயே?

அரவான் : ஏன் வளைந்து வளைந்து கேட்கின்றீர்கள்? தங்கள் வெற்றிக்காக, என் உயிரைக் கேட்டாலும் தருவேன்.

துரியோதனன் : உயிரைக் கேட்டாலும் தருவாய் அல்லவா? உனது உயிரைக் கேட்கத்தான் இங்கு வந்திருக்கிறேன் அரவான்.

அரவான் : மன்னா;

துரியோதனன் : நான் வரும் அமாவாசை அன்று களப்பலி கொடுத்தால்தான் வெற்றி கிட்டுமாம், அதுவும் மாவீரன் ஒருவனை களப்பலி கொடுக்க வேண்டுமாம்.

உலூபி : அப்படியானால் என் மகனை களப்பலிக்கு
அழைக்கவா? தாங்கள் வந்திருக்கிறீர்கள்?

துரியோதனன் : என்ன செய்வேன்! வெற்றி நிச்சயமாக வேண்டும்
என்றால், இந்தப் பூவுலகிலே முப்பத்திரண்டு
இலச்சணங்களும், எதிர்ரோமமும் கொண்ட
மகத்தான மூன்று மனிதர்களில் ஒருவரை நான்
களப்பலி கொடுத்து யுத்தத்தைத் தொடங்க
வேண்டும் என்பது காலதேவனின் கட்டளை!
என்னால் மற்ற இருவரையும் களப்பலிக்கு
வாவென்று அழைக்க முடியாது. ஏனென்றால்
ஒருவன் கண்ணன்! மற்றொருவன் அர்ஜுனன்!
இருவரையும் தவிர்த்தால் இருப்பது அரவான்
மட்டுமே!

அரவான் : நான் பாக்கியவான்! யுத்தத்தின் நீதி நியாயங்
களைப் புறம்தள்ளிப் பார்க்கிறேன். களப்பலி
யாகப் போகும் ஒரு மகத்தான மனிதன் ஒதுங்கி
நிற்கும் ஆயிரக் கணக்கான படைவீரர்களின்
ஊக்கத்திற்கும் உள உறுதிக்கும் காரணமாகி
அவன் ஒருவனே அந்தப் போரை நடத்துகின்றான்
என்ற பெருமைக்கு ஆளாகிப் பெரும் புகழ்
தேடுகிறான். எனக்கு அத்தகைய புகழை வழங்க,
திருவுள்ளம் கொண்ட துரியோதன மன்னரே!
நான் களப்பலிக்கு தயாராக இருக்கிறேன். வரும்
அமாவாசை அன்று என்னை வந்து அழைத்துச்
செல்லுங்கள்.

அடிகம்

04

அரவான் மானிகை

(வேதியர்கள் வந்து அரவானின் கழுத்தில் மாலையைப் போடுதல்)

அரவான் : என்ன இது?

புரோகிதர் : குருசேத்திர யுத்தத்தை ஆரம்பிச்சு நடத்த இன்னைக்கு உங்கள் களப்பலி நடக்கப் போகிறதோ இல்லையோ?

அரவான் : இன்றா? இன்று சதுர்த்தசி அல்லவா? நாளை தானே அமாவாசை?

புரோகிதர் : இன்னைக்குதான் அமாவாசை!
காளி கோயிலிலே வந்து பாருங்கோ! எல்லா அமாவாசை கிருத்தியங்களும் சாங்கோ பாங்கமா நடந்துண்டிருக்கு.

அரவான் : புறப்படுகிறேன் அம்மா!

உலூபி : புறப்படு மகனே! கடமையைச் செய்வாய்! நீ யார்? வீராதி வீரன், நிகரில்லாப் பேரழகன்! இந்த நீனிலத்தில் கண்ணெடுத்து நோக்கிய கன்னியரை யெல்லாம் காதல் வசப்படுத்திய கட்டழகன் அர்ஜுனன் பெற்ற மகன் அரவான் அல்லவா?

அரவான் : அம்மா! (தாயின் காலில் அரவான் விழ, அவனைத் தழுவி எடுத்துக் கண்ணீர் சொரிகிறாள் உலூபி)

(அரவான் புறப்படுகிறான்)

அங்கம்

05

நாராயணன் கண்ணனும், நர நாராயணன் அரவானும்

- அரவான் : (வாயிலிருந்து வாளை எடுத்துவிட்டு) நான் துரியோதன மன்னரின் களப்பலியாக, இங்கே வந்திருக்கிறேன்!
- கண்ணன் : உன்னை அழைத்துவரச் செய்தது நான்!
- அரவான் : துரியோதனன் எங்கே?
- கண்ணன் : அந்தப்புர சப்ரமஞ்சத்திலே அயர்ந்து தூங்கிக் கொண்டிருப்பான். போருக்குப் பின்னால் ஏற்படப் போகும் நிரந்தரத்தூக்கத்திற்கு ஒரு முன் ஒத்திகை!
- அரவான் : (சந்தேகத்துடன்) இன்று அமாவாசை தானே?
- கண்ணன் : சந்திர சூரியர்கள் உன்னை நேர்வந்து வாழ்த்திச் சென்றார்களே.... அவர்கள் சேர்ந்திருக்கும் இன்று தானே அமாவாசை?
- அரவான் : ஆனால்?
- கண்ணன் : அரவான் தனுர்மாதம் அமாவாசைத் திதி இரவு ஒன்பது நாழிகைக்கு, முப்பத்திரண்டு இலச்சணங் களும் எதிர்ரோமமும் உள்ள மாவீரன் ஒருவனைக்

களப்பலி கொடுத்து யார் யுத்தத்தைத் தொடங்கு
கிறார்களோ அவர்களுக்கே வெற்றி நிச்சயிக்கப்படும்
என்பது வானியல் வல்லுநன் சகாதேவனின் வாக்கு!

அரவான் : துரியோதனன் வரவில்லையே?

கண்ணன் : அதுதான் நாங்கள் வந்திருக்கிறோமே? நடக்கப்
போகும் குருசேத்திர யுத்தத்தில் நீ பாண்டவர்கள்
சார்பில் களப்பலியாகிப் போரைத் தொடங்கி வைக்க
வேண்டும்.!

தர்மர் : நீதி நியாயங்களை, மனித தர்மங்களை, உறவு
நெறிகளை, உருத்தெரியாமல் சிதைத்து, அதர்மங்
களின் மொத்த உருவாகி நிற்பவன் துரியோதனன்!

சகாதேவன் : அரவானே! மானுடம் அனைத்தும் எதிர்காலத்தில்
மனத்தில் வைத்துத் தொழப்போகும் உன்னை,
எங்களுக்காகக் களப்பலியாகி, எங்கள் ஆன்ம
சக்தியாக நின்று வழிகாட்ட வேண்டுமென்று கேட்டுக்
கொள்கிறேன்!

நகுலன் : மகாபாரதத்தில் நாங்களெல்லாம் மனிதர்கள்
மட்டுமே! கண்ணனுக்கு அடுத்தபடியாக நீ ஒருவன்
தான் கடவுள்நிலையில் ஏற்றி வைக்கப்படுவாய்!

அரவான் : ஓகோ! என்னைக் களப்பலியாகக் கேட்க இங்கே
யார் யார் வந்திருப்பது? வானவர்க்கும் பூதலத்து
மானுடர்க்கும் வழிகாட்டியாக விளங்கும் கண்ண
தேவன்! பெருமை பூத்த புகழ் மன்னர் தர்மராசா!
பீமசேனர்! நகுல சகாதேவர்கள்! ஆனால்?

(வாளைச் சுழற்றுகிறான் அரவான்)

எங்கே அந்த அர்ஜுனன்? என் அன்னை உலூபியின்
அடிவயிற்றில் தீ வளர்த்து, காலமெல்லாம்

அவளைக் கண்ணீரில் குளிப்பாட்டிய அந்த அரக்க மனம் படைத்த அர்ஜுனன் எங்கே?

தாழ்குலம், மேல்குலம் என்று தரம் பிரித்து அத்தினாபுர மணிமாடத்துக்கு சுபத்திராவை மட்டும் சொந்தக் காரியாக்கி, என் அன்னையையும், அவள் பெற்ற என்னையும் அநாதைகளாக்கி விட்ட அந்த அர்ஜுனன் எங்கே?

கண்ணன் : அரவான்! சற்றுப் பொறுமைகொள். அர்ஜுனன் மீது நீ கொண்டிருக்கும் பகை நோக்கின் காரணம் எனக்கு நன்றாகவே தெரிகிறது! ஆனால், என்றோ நிகழ்ந்துவிட்ட தவறுக்காக அடிமனத்தின் ஆழத்திலே வெறுப்பு விதை ஊன்றி, நீ வளர்த்திருக்கும் மரத்தின் கீழே, நின்று நிழலாற யாரை அனுமதிக்கிறாய்? யோசித்துப் பார்! அக்கிரமங்களின் மொத்தக் குத்ததைக்காறன் துரியோதனன். உனக்கும் அன்னையான உத்தமி பாஞ்சாலியை, நட்புநடு சபையில் நிறுத்தி வைத்து, அவள் மானத்தை, நாய், நரிகள் பேய்களுக்காய் பிய்த்து எறிய முற்பட்ட அந்தப் பொல்லாத துரியோதனனிடம் போய்ச்சேர நீ என்ன எச்சில் சோற்றுக்குக் கச்சைகட்டிக் காத்திருக்கும் கர்ணனா? இல்லை! இந்தப் பூவுலகில் புனரபி ஜனனம், புனரபி மரணமாகத் தொடர்ந்து பிறவி எடுத்து, அதர்மத்தை அழிக்கவும், தர்மத்தை நிலைநாட்டவும் போராடிக் கொண்டிருக்கும் நான் அர்ஜுனன்! நாராயணன் நான்! நாங்கள் நர நாராயணர்கள்! மூவுலகிலும் எங்களுக்கு நிகராக முப்பத்திரண்டு லக்ஷணங்களும் பொருந்தி அவதரித்த ஒரே மனிதன் நீ மட்டுமே!

(அர்ஜுனன் வருகிறான். அவனைப் பார்த்ததுமே ஆவேசப்பட்டு வாளை உருவப் போகிறான் அரவான்! அவனைத் தடுத்துக் கருணை பொங்கும் விழிகளால் அமைதிப்படுத்தி இருவரையும் தம் இரு பக்கமாக இருத்தி அணைத்துக் கொள்கிறான் கண்ணன்!)

கண்ணன் : நாம் மூவருமே நரநாராயணர்கள்!

(அர்ஜுனனும், அரவானும் கண்ணன் திருவடிகளில் பணிகின்றனர்)

கண்ணன் : மனிதகுலத்தின் தலைவனாக நின்று அவர்களுக்கு வழிகாட்டக்கூடிய ஒரு “மாமனிதன்” தன்னையே பலி கொடுத்துத் தலைமை தாங்கும் “நீண்ட பயணங்கள்” மட்டுமே நிச்சயம் வெற்றி பெறும்! அரவானே, பாண்டவர்கள் சார்பில் போர்த் தலைமை ஏற்க உன்னை வாவென்று அழைக்கிறேன்!

அரவான் : கண்ண பெரும, தவறான வழிக்குச் செல்ல இருந்த என்னைத் தடுத்தாட் கொண்டமைக்கு நான் நன்றி செலுத்துகிறேன். என் மீதும் தவறில்லை! களப் பலிக்கு என்னை அழைக்க வரவேண்டிய துரியோதனன் என்னிடம் வரவில்லை. வாக்குத் தவறிய பழிக்கும் நான் ஆளாகமாட்டேன். காளிகா தேவிக்கு என்னைக் களப்பலி கொடுத்து வெற்றியைத் தேடிக்கொள்ளுங்கள் ஆனால்.....

கண்ணன் : அரவான் என்ன ஆனால்;

அரவான் : கண்ண பெரும! எனது இறுதி ஆசை! நான் உறுதியாக நின்று என் தாய்க்கு நிறைவேற்றிக் காட்ட வேண்டிய ஒரே ஆசை!

கண்ணன் : அரவானே தயங்காது சொல்!

அரவான் : நான் களப்பலி ஆவதற்கு முன்னால் மாலையும் கழுத்துமாய் மங்கை ஒருத்தியின் மணாளனாக என் தாய் முன்னே மண்டியிட்டு நிற்க வேண்டும்! இன்று இரவு ஒன்பது நாழிகைக்கு முன்பாக என் தாய் உலுபியும், என் தந்தை அர்ஜீனனும் மாலை எடுத்துக் கொடுக்க நான் ஒருவளுக்கு மாங்கல்யம் பூட்டி மணமகனாக வேண்டும்.

கண்ணன் : பெண்?

அரவான் : தேடிக்கொண்டு வாருங்கள்.

(அரவான் வாயில் வாளைக் கவ்விக்கொண்டு பலிபீடத்தின் மேல் அமர்கிறான்.)

அடிகம்

06

தெய்வமாகிய அரவான்

கண்ணன் : அரவானுக்கு கல்யாணம் செய்து வைக்கப் போகிறேன். ஆம்! அர்ஜீனனும், உலூபியும் அருகருகே நின்று மாலை எடுத்துக் கொடுக்க அரவான் காளிகாதேவி வாசலில், களப்பலி ஆவதற்கு முன்னால் ஒரு பெண்ணுக்கு மாங்கல்யம் பூட்டி மணமகனாவான்....

அரவானுக்கு இன்று தாலி கட்டி, இன்றே அப்பெண் தாலி அறுக்க வேண்டும்....
(கண்ணனே பெண்ணாக மாறிவிட்டான்...)

அரவான் வாயில் வாளைக் கடித்துப் பீடத்தில் அமர்ந்திருந்தான்.

அரவாணி குழல் ஊதிக்கொண்டு மேடை யருகே வருகிறாள்,

அர்ஜீனனும் உலூபியும் மாலை எடுத்துக் கொடுக்க அரவானும் அரவாணியாகிய கண்ணனும் மாலை மாற்றி மணமக்கள் ஆகின்றனர்.

அரவான்

: (மகிழ்ச்சியுடன்) இளமையும் இனியது! முதுமையும் இனியது!

உயிர் நன்று! சாதல் இனியது!

தியாகம் மகத்தானது அடுத்தவர்க்காக தன்னை அர்ப்பணிப்பது அகிலத்தில் உயர்ந்தது.

இனிய சாவை ஏந்திவரும் காலதேவன் காலடி வாழ்க!

...(அரவான் தன்னைத்தானே வெட்டிக்கொண்டு காளி கோயில் வாசலில் இருக்கும் பலிபீடத்தில் அமர்கிறான்.

அரவானின் தலை பலிபீடத்தில் விழுகிறது.

அரவாணி தாலி அறுத்துக்கொண்டு தலைவிரி கோலமாக மாரடித்து ஒப்பாரி வைத்து ஓலமிட்டு அழுகின்றாள்.

அரவானைத் தெய்வமாக்கி விட்டு போர் தொடங்கப் போகிறது.

அங்கம்

07

“குருசேத்திர யுத்த களம்” பாண்டவரின் துயரம்

களப்பலியும் கொடுத்து முடித்தாயிற்று, குருசேத்திர யுத்தகளம் பெரும் போருக்கு காத்திருக்கிறது.

இடம் : போர்க்களம் - களத்தில் -

பின்னணிக்குரல்: ஏன் இந்த அவலம் என்னும் கேள்வி எழுந்தது பாரதப் போர்க்களத்தில் போரினில் நூற்றொருவர் தமைக்கொல்லல் பொருந்துமா எனும் அவலம் பாண்டவர் கொண்டனர்.

இரு தரப்புப் படைகளும் தயாராக இருக்கும் தருணத்தில்...

வீரனும் தீரனுமான தருமன் திடீரென்று தன் கவசத்தைக் கழற்றி விட்டு எல்லா ஆயுதங்களையும் தேரில் வைத்துவிட்டு கீழே இறங்கி கை குவித்துக் கொண்டு பாதசாரியாகக் கௌரவ சேனாதிபதி பீஷ்மர் இருக்குமிடம் நோக்கிச் சென்றான்.

அவ்வாறு ஒன்றும் சொல்லாமல் தருமன் சென்றதைப் பார்த்து எல்லோரும் திகைப்பு அடைந்தார்கள்... ஒருவேளை தன் இயற்கைத் தருமத்தை அனுசரித்துக் கருணையால் தூண்டப்பட்டுத் திடீரென்று யுத்தம் வேண்டாம் என்பதாகத் தீர்மானித்து விட்டானோ என்று சந்தேகமும் கவலையும் பட்டார்கள்.

பகைவர் படையில் ஆயுதபாணிகளாக நின்ற வீரர்களிடையில்
தருமன் நுழைந்து பீஷ்மர் இருந்த இடம் சென்று,

அவருடைய இரண்டு பாதங்களையும், இரண்டு கைகளால்
தொட்டு வணங்கி....

தருமர் : எவராலும் ஜெயிக்க முடியாத வீரரே! உம்முடன்
போர் புரியத் துணிந்த எங்களுக்கு யுத்தம் துவக்க
அனுமதி தரவேண்டுகிறேன். எங்களை ஆசீர்
வதிக்கவும் கோருகிறேன்.

பீஷ்மர் : குழந்தாய்! பாரதகுலத்தில் பிறந்த நீ குலத்தி
னுடைய தருமத்தின்படி நடந்து கொள்ளுகிறாய்.
நான் மகிழ்ச்சி அடைந்தேன்.
யுத்தம் செய், ஜெயம் பெறுவாய்...
எனக்குச் சுதந்திரம் இல்லை. பராதீனமாக
இருக்கிறேன்.
நான் கௌரவர்கள் பக்கம் யுத்தம் புரியக்
கட்டுப்பட்டவனாக இருக்கிறேன்.
ஆனால் உனக்குத் தோல்வியில்லை.

(தருமன் துரோணரை வணங்குதல்)

துரோணர் : பொருளானது எவனுக்கும் அடிமைப்படாது,
மனிதனோ பொருளுக்கு அடிமைப்பட்டவன்
ஆகிறான். நான் கௌரவர்களுக்குக் கட்டுப்பட்டுப்
போனேன்.

அவர்கள் பக்கம் யுத்தம் செய்வேன் ஆயினும்
உனக்கு வெற்றி நிச்சயம்.

அதேவேளை போர்க்களத்தில் உறவுகளைப் பார்த்து
விட்டு அர்ஜுனன் காண்டிபத்தை கீழே போட்டான்...
ஏன்? ஏன்?

அடிகம்

08

கீதை பிறந்த கதை

- ஒருவர் : அர்ஜுனுக்கு உறவினரான கௌரவர் படையைப் பார்த்து துயரம் ஏற்பட்டது? ஏன் ஏற்பட்டது?
- மற்றவர் : இரு படையணிகளுக்கும் நடுவில் நின்றுகொண்டு போர்க்களத்தைக் கவனித்தான் அர்ஜுன். இரு தரப்பிலும் தன் குடும்பத்தார்களைப் பார்த்தான். போரில் நம் உற்றார்கள் உறவினர்கள் தாமே மடிந்து போவார்கள் என்கிற உணர்வால் அவனுக்குத் துயரம் ஏற்பட்டது. சோகத்தால் அவன் தளர்ந்து போனான்.
- ஒருவர் : அர்ஜுன் இரு படைகளிலும் தன் குடும்பத்து உறவினர்களை ஏன் பார்த்தான்?
- மற்றவர் : கண்ணபகவான் அவனுடைய ரதத்திற்கு சாரதி; ரதத்தை இரு சேனைகளுக்கும் மத்தியில் கொண்டு போய் நிறுத்தினார்.... அங்கே!
- கண்ணன் : அர்ஜுனா! போர் புரிய வந்திருக்கும் உன் உறவினர் களான குரு வம்சத்தவர்களைப் பார்! அப்போது....

- மற்றவர் : அப்போது தம் உறவினர்களைக் கண்டான் அர்ஜுனன்.
- ஒருவர் : பகவான் இரு படையணிகளிலும் குரு வம்சத்து வீரர்களை எதற்காகப் பார்க்கச் சொன்னார்?
- மற்றவர் : அர்ஜுனன்தான் வேண்டிக் கொண்டான்.
- அர்ஜுனன் : அச்சுதா! இரு சேனைகளுக்கும் நடுவில் ரதத்தைக் கொண்டுபோய் நிறுத்துங்கள். என்னுடன் போர் புரிய வந்திருப்பவர்களைப் பார்க்க விரும்புகிறேன்.
- ஒருவர் : அர்ஜுனன் ஏன் அப்படிச் சொன்னான்?
- மற்றவர் : போர் ஆயத்தங்களைக் குறிக்கும் முரசங்கள் முழங்கியதும் அவனுக்கு உற்சாகம் பொங்கியது. இரு படையணிகளுக்கும் நடுவில் ரதத்தைக் கொண்டு போய் நிறுத்தச் சொன்னான். அப்போது முரசங்கள் முழங்கின!
- ஒருவர் : முரசங்கள் ஏன் முழங்கின?
- மற்றவர் : கௌரவர் படையணியின் பிரதம தளபதி பீஷ்மர் சிங்கம் கர்ச்சிப்பதுபோல் சங்கொலி எழுப்பினார். அப்போது கௌரவர் படையின் போர் முரசங்கள், தூரிய வாத்தியங்கள் முழங்கின. இதேபோல் பாண்டவரும் முழங்கினார்கள்.
- ஒருவர் : துரியோதனனை ஏன் உற்சாகப்படுத்த வேண்டும்?
- மற்றவர் : அவன் முதலில் ஆசாரிய துரோணரிடம் சென்று நயவஞ்சகமாகப் பேசினான்.
- ஒருவர் : என்ன பேசினான்?

களத்தில்

துரியோதனன் : ஆசாரியரே! அதோ பாருங்கள் உங்களுக்கு எதிராகப் பாண்டவர்கள் படையெடுத்து வந்திருக்கிறார்கள். இவர்களைத்தான் நீங்கள் அதிகம் நேசித்தீர்கள், இப்போதும் நேசிக்கிறீர்கள். இவர்கள் உங்களைத் தாக்க எதிரே எதிரிகளாக வந்து நிற்கிறார்கள். உங்களைக் கொல்லுவதற்காகவே பிறந்திருக்கிற திருஷ்டத்யும்னன் பாண்டவர் படைக்குத் தலைமை தாங்கி அணிவகுப்பை அமைத்திருக்கிறான்.

இதெல்லாம் நியாயமா?

இந்த வஞ்சகப் பேச்சைக் கேட்ட பிறகும் துரோணாச்சாரியார் மௌனமாகவே இருந்தார். பதில் பேசவில்லை. இதனால் துரியோதனன் உற்சாக மிழந்தான். கவலையில் ஆழ்ந்து போனான்.

ஒருவர் : துரோணாச்சாரியர் ஏன் பேசாமல் இருந்தார்?

மற்றவர் : அவரை உசுப்பி சினம் கொள்ள வைக்க அரசியல் தந்திரமாக துரியோதனன் பேசியது அவருக்குப் பிடிக்கவில்லை. அவர் சிந்திக்கலானார்.
(அப்போ துரோணாச்சாரியார் மனக்குரல்)

துரோணாச்சாரியார் : (மனக்குரல்) இவன் பேச்சை நான் அலட்சியம் செய்தாலோ, கண்டித்தாலோ வீண்சச்சரவு ஏற்படும். இது சரியில்லை. இவன் பேச்சை நான் ஏற்கவும் முடியாது. இது அரசியல் தந்திரம். நேர்மையான பேச்சல்ல...

ஒருவர் : இதனாலேயே துரோணாச்சாரியார் துரியோதனனுக்குப் பதில் சொல்லவில்லை.

கள நிலவரம் உரைத்தல்

பாண்டவர் சேனை அணிவகுத்து நிற்கும் கம்பீரத்தைப் பார்த்ததும் துரியோதனனுக்கு இப்படியெல்லாம் பேசித் தம் காரியத்தைச் சாதித்துக் கொள்ள வேண்டும் என்று தோன்றியது. இதையெல்லாம் அருள்பார்வை பெற்றுள்ள சஞ்சயன் மகாராசா திருதராஷ்டிரருக்கு விவரித்தான். மகாராசாவிற்கு போர்க்கள நிகழ்ச்சிகள் எல்லா வற்றையும் தெரிந்துகொள்ள ஆவல்.

சஞ்சயனும் பார்த்ததைப் பார்த்தபடியே விவரித்து வந்தான்.

திருதராஷ்டிரர் : சஞ்சயா! தர்மபூமியான யுத்த பூமி குருசேத்திரம் இதில் போரிட வந்திருக்கும் என் புதல்வர்களும், என் தம்பி பாண்டுவின் புதல்வர்களும் என்ன செய்து கொண்டிருக்கிறார்கள்?

சஞ்சயன் : இந்த சமயம் அணிவகுத்து நிற்கும் பாண்டவர் படையைப் பார்த்து, கௌரவ மன்னன் துரியோதனன் துரோணச்சாரியிடம் வந்து சொன்னான், ஆச்சாரியாரே! உமது சீடனும் துருபதராசனின் புதல்வனுமான திருஷ்டத்யும்னன் வியூகம் அமைத்து, தலைமை தாங்கி நிற்கும் பாண்டவர் களுடைய பெரும் படையைப் பாருங்கள்.

களத்தில்

துரோணாச்சாரியார் : பாண்டவர்களின் படையில் நான் யாரை யெல்லாம் காண்பேன் துரியோதனா?

துரியோதனன் : பாண்டவர் சேனையில் பெரும் வீரர்கள் நிரம்ப இருக்கிறார்கள். இவர்களிடம் சிறந்த வில்களும் அம்புகளும் உள்ளன. அவர்கள் பீமனைப்போல் பலசாலிகள். அர்ஜுனனைப்போல் போர்த்திறனில் சிறந்தவர்கள். இவர்களில் குறிப்பிடத்தக்கவர்கள் பலர், யுயுதானர் எனும் சாத்யகி, அரசர் வீராடர்,

மாவீரர் துருபதர், திருஷ்டகேது, சேகிதானர், காசி
ராஜர், சகோதரர்களான புருஜித், குந்திபோஜர்,
தீரம் மிகுந்த சைப்யர், பராக்கிரமசாலியான
யுதாமன்யு, உத்தி மெனஜா முதலியவர்கள்.
மேலும் இளம் வீரச்சிங்கங்களான சுபத்திரையின்
மைந்தன் அபிமன்யுவும் திரௌபதியின் ஐந்து
புதல்வர்களும் இருக்கிறார்கள்,

எல்லோருமே மாவீரர்கள்.

துரோணாச்சாரியார் : துரியோதனா! பாண்டவ சேனையிலுள்ள
வீரப் பெருமக்களைச் சொன்னாய். உன் படையில்
உள்ள மாவீரர்களைப் பற்றியும் சொல்.

துரியோதனன் : பிராம்மணோத்தமரே! நம் படையணியிலும் மிகச்
சிறந்த மாவீரர்கள் இருக்கிறார்கள். இவர்களையும்
கவனியுங்கள். நீங்கள் இருக்கிறீர்கள். எங்கள்
வீரம் மிக்க பாட்டனார் பீஷ்மர், மாவீரன் கர்ணன்,
வெற்றிவீரர் கிருபாசாரியார், அசுவத்தாமா,
விகர்ணர், சோமதத்தரின் புதல்வர் பூரிசிரவா
முதலியவர்களைத் தவிர பல்வேறு வீரர்களும்
போர்த்திறன் மிகுந்து இருக்கிறார்கள். இவர்கள்
எனக்காக உயிர்த்தியாகம் செய்ய முன்வந்திருக்
கிறார்கள்.

களநிலவரம் உரைத்தல்

(திருதராஷ்டிரர், சஞ்சயன் உரையாடுதல்)

திருதராஷ்டிரர் : இரு படையணிகளின் முக்கிய போர்வீரர்களைக்
காண்பித்து விபரித்தபிறகு துரியோதனன் என்ன
செய்தான்?

சஞ்சயன் : துரியோதனன் சிந்திக்கலானான். பெரியவர்
பீஷ்மர் இரு தரப்பாருக்கும் பாட்டனார். இருதரப்

பாரிடமும் பாசம் கொண்டவர். அவர் தலைமைத் தளபதியாக இருந்தாலும் நம் படை பாண்டவர் படையை வெல்வது சந்தேகம். தம் பக்கத்துக்குப் படைக்கே விசுவாசமாக இருக்கும் பீமசேனனின் படை எனது கௌரவர் படையைக் கொன்றுவிட முடியும்.

திருதராஷ்டிரர் : இப்படிச் சிந்தித்தபின் துரியோதனன் என்ன செய்தான்?

சஞ்சயன் : துரியோதனன் தன் பக்கத்து வீரர்களிடம் சொன்னான். நீங்கள் உங்களுக்கு உரிய அணிவகுப்புப் பகுதியில் திடமாக இருந்தவாறே பிதாமகர் பீஷ்மரை நாலா பக்கங்களிலிருந்தும் பாதுகாத்து வாருங்கள்.

விளக்கம் : பீஷ்மரும் துரோணரும் இரு தரப்பாருக்கும் வேண்டியவர் என்பதைத் துரியோதனன் அறிவான். இருவரையும் தம் தரப்பில் வைத்திருக்கவே இப்படியெல்லாம் பரிந்துரைத்தான். பீஷ்மரைக் காப்பாற்றுமாறு தன் வீரர்களிடம் கூறினான்.

திருதராஷ்டிரர் : தன் பாதுகாப்பில் அக்கறை காட்டும் துரியோதனனின் பேச்சைக் கேட்டதும், பீஷ்மர் என்ன செய்தார்?

சஞ்சயன் : மாவீரர் பீஷ்மர் துரியோதனனை மகிழ்விக்க, சிங்கம்போல் கர்ச்சனை செய்தவாறு சங்கை உரக்க முழங்கினார்.

திருதராஷ்டிரர் : சஞ்சயா! பீஷ்மரின் சங்க நாதத்திற்குப் பிறகு என்ன நிகழ்ந்தது?

சஞ்சயன் : பீஷ்மர் துரியோதனனை உற்சாகப்படுத்த சங்கநாதம் செய்தார். ஆனால் கௌரவர்படை இதைப்போர் முழுக்கமாகக் கருதியது.

தொடர்ந்து பல அணிகளும் சங்கு, பேரிகை, முரசு, மிருதங்கம் முதலிய வாத்தியங்களை ஒரே சமயத்தில் முழங்கின. அவை எழுப்பிய பேரொலி மிகப் பயங்கரமாக இருந்தது.

திருதராஷ்டிரர் : பிறகு என்ன நிகழ்ந்தது சஞ்சயா?

சஞ்சயன் : கௌரவசேனை வாத்தியங்களை முழங்கிய பின், பாண்டவர் படையும் போர் தொடங்க வாத்தியங்களை முழங்கியிருக்க வேண்டும். ஆனால் அதற்கான ஆணை பிறப்பிக்கப்படவில்லை. அப்போது வெண்ணிறப் புரவிகள் பூட்டிய சிறந்த ரதத்தில் அமர்ந்திருந்த ஸ்ரீ கிருஷ்ண பரமாத்மா தமது “பாஞ்சஜன்யம்” எனும் சங்கை எடுத்துப் பலமாக ஊதினார். தொடர்ந்து அதே ரதத்தில் வீற்றிருந்த அர்ஜுனன் “தேவதத்தம்” எனும் சங்கை முழங்கினான். பிறகு பீமன் பெளண்டிரம் என்னும் சங்கை முழங்கினான். தொடர்ந்து தருமர் அனந்த விஜயம், நகுலன் சுகோஷம், சகாதேவன் மணி புஸ்பகம் என்ற சங்குகளை முழங்கினார்கள்.

திருதராஷ்டிரர் : பிறகு யார் சங்கு ஊதினார்?

சஞ்சயன் : பேரரசே! பிறகு பாண்டவர் படையைச் சேர்ந்த சிறந்த வில்வீரர் காசிராஜர், மாவீரர் சிகண்டி, திருஷ்டத்யும்னன், விராட மன்னர், வெல்ல இயலாத வீரர் சாத்யகி, ராஜாதுருபதர், துரௌபதி யின் ஐந்து வீரப்புதல்வர்கள், சுபத்திரையின் வீரப்புதல்வன் அபிமன்யு இவர்கள் யாவரும் தமது சங்குகளை உரக்க முழங்கினார்கள்.

திருதராஷ்டிரர் : பாண்டவரின் படைவீரர்கள் முழங்கிய சங்கொலியின் விளைவு என்ன?

சஞ்சயன் : வீறுகொண்டு எழுந்த சங்கநாதம் எல்லாத் திசைகளிலும் பரவி எதிரொலித்தது. முறைகேடாக ராச்சியத்தை அபகரித்துள்ள கௌரவர்களின் நெஞ்சங்களை நடுநடுங்க வைத்தன.

திருதராஷ்டிரன்: சங்கொலி எழுப்பியபின் பாண்டவர்கள் என்ன செய்தார்கள்?

சஞ்சயன் : மகாராஜா! சங்குகள் முழங்கியபின் போர் தொடங்கப் போகும் தருணத்தில் அர்ஜுனன் உங்கள் சொந்த பந்தங்களான கௌரவர்களைப் பார்த்தான். அவனுடைய உத்தமமான ரதத்தின்மேல் வானரவீரர் அனுமாரின் உருவம் பதித்த கொடி பறந்து கொண்டிருந்தது. அர்ஜுனன் தனது புகழ்பெற்ற காண்டீபம் எனும் வில்லை எடுத்தான். எங்கும் பரந்துள்ள பரமாத்மாவான கண்ணபிரானைப் பார்த்துச் சொன்னான், அச்சுதா! இந்த ரதத்தை இருசேனைகளுக்கும் நடுவில் கொண்டுபோய் நிறுத்துங்கள்.

களத்தில்

கண்ணன் : எதற்காக அப்படிச் செய்ய வேண்டும், அர்ஜுனா?

அர்ஜுனன் : இப் போர்க்களத்தில் யுத்தம் செய்ய வந்திருக்கும் வீரப்பெருமக்களை நான் பார்க்க வேண்டும். எவர்களோடு நான் போரிட வேண்டும் என்பதைத் தெரிந்துகொள்ள வேண்டும். துரியோதனனுக்கு விருப்பமானதைச் செய்யும் நோக்கத்துடன் வந்திருக்கும் பிறநாட்டு அரசர்களையும் பார்க்க ஆசைப்படுகிறேன்.

களநிலவரத்தை உரைத்தல்

திருதராஷ்டிரர் : சஞ்சயா! கண்ணன் இப்போது என்ன செய்கிறார்?

சஞ்சயன் : மன்னவரே! உறக்கத்தையும் வென்ற வீரன் அர்ஜுனன் இவ்வாறு கூறியதும் - ஸ்ரீ கிருஷ்ணபரமாத்மா ரதத்தை இரு சேனைகளுக்கும் மத்தியில் பாட்டனார் பீஷ்மர், குருதேவர் துரோணர், மற்றும் பல அரசர்களுக்கு எதிரில் கொண்டுபோய் நிறுத்தினார்.
பார்த்தா! குருவமிசத்து வீரர்களைப் பார்....
என்றார்.

திருதராஷ்டிரர் : இதைத் தொடர்ந்து என்ன நடந்தது?

சஞ்சயன் : எதிரணியிலும் தன் அணியிலும் போரிடக் காத்து நிற்கும் மாவீரர்களான பாட்டனார், ஆசாரியர் துரோணர், மாமன்மார், சகோதரர்கள், அண்ணன், தம்பிகள், புதல்வர்கள், தந்தைக்கு ஒப்பான பெரிய வர்கள், உறவினர்கள் நண்பர்கள் இவர்களை யெல்லாம் பார்த்ததும், அர்ஜுனன் தைரியமிழந்து கோழையைப்போல் மனம் வருந்திப் பேசத் தொடங்கினான்.

திருதராஷ்டிரர் : சஞ்சயா! அர்ஜுனன் என்ன சொன்னான்?

சஞ்சயன் : மகாராஜா! அர்ஜுனன் கண்ணனைப் பார்த்து ஹோ கிருஷ்ணா! என் நெருங்கிய உற்றார், உறவினர்களைப் போர் புரியம் நிலையில் எதிரே பார்த்ததும் என் அங்கங்கள் தளர்ந்து போகின்றன. முகம் வாடுகிறது. உடல் நடுங்குகிறது. மயிர்க் கூச்ச எழுகிறது. என் கையிலிருந்து காண்டீப வில் நழுவி விழுகிறது.

சருமம் முழுவதும் எரிச்சல், மனம் தத்தளிக்கிறது. தடுமாறுகிறது. என்னால் நிற்கக்கூட முடிய வில்லை. கண்ணா!”

களத்தில்

கண்ணன் : இதைத்தவிர வேறு எதெல்லாம் தெரிகிறது. உனக்கு அர்ஜுனா?

அர்ஜுனன் : கேசவா! தீய சகுனங்களைக் காண்கிறேன். போரில் இந்த உறவினர்களையெல்லாம் கொன்று விட்டு என்ன இலாபத்தை அடையப் போகிறேன்? எதுவும் கிட்டாது.

கண்ணன் : இவர்களை வதம் செய்யாமல் உங்களுக்கு உரிய இராச்சியம் எப்படிக்கிடைக்கும்?

அர்ஜுனன் : கண்ணா! எனக்கு வெற்றியும் வேண்டாம், அரசாட்சியும் வேண்டாம், அரசர் பதவி தரும் சுகங்களை நான் விரும்பவில்லை.

கோவிந்தா! எங்களுக்கு இராச்சியத்தாலோ, சுகபோகங்களாலோ, அல்லது வாழ்வதனாலோ என்ன பயன் கிட்டப் போகிறது?

கண்ணன் : வில்லாளி வீரனே! நீ வெற்றி, அரசாட்சி முதலிய வைகளை ஏன் விரும்பவில்லை?

அர்ஜுனன் : நாங்கள் எங்களுக்காக வேண்டி இராச்சியம், சுகபோகம், எல்லாம் விரும்புகிறோமோ, அவர்கள் எல்லாரும் உயிர், பொருள் சார்ந்த பற்றுதலைத் துறந்து போர் புரிய வந்து நிற்கிறார்களே!

கண்ணன் : இவர்களெல்லாரும் எவர் அர்ஜுனா?

- அர்ஜுனன் : குருதேவர், தந்தைமார்கள், புதல்வர்கள், பாட்டனார், மாமா, மாமனார், பிள்ளைகள், பேரப்பிள்ளைகள், மைத்துனர்கள், மற்றும் பல உறவினர்கள்.
- கண்ணன் : இவர்களே உன்னைக் கொல்ல முன்வருவார்களே யானால்?
- அர்ஜுனன் : இவர்கள் என்னைக் கொல்லட்டுமே, மதுசூதனா! எனக்கு தேவலோகம், பூவுலகம், பாதாளலோகம், – எனும் மூவுலகங்களும் கிடைப்பதனாலும் இவர்களைக் கொல்லமாட்டேன். வெறும் ஒரு பூவுலக அரசாட்சிக்காகவே கொல்ல விரும்புவேன்?
- கண்ணன் : அர்ஜுனா! இராச்சியம் ஆளுவதற்குக் கிடைத்தால் மிக்க மகிழ்ச்சி ஏற்படும். இதை ஏன் நீ விரும்பவில்லை?
- அர்ஜுனன் : ஜனார்த்தனா! பெரியப்பா திருதராஷ்டிரரின் மக்களையும் உறவினர்களையும் கொன்று விடுவதில் எனக்கு எப்படி மகிழ்ச்சி ஏற்பட முடியும்? அவர்கள் எனக்கு உறவினர்கள் தாமே? இந்த அநியாயக் காரர்களைக் கொல்வதால் எங்களுக்குப் பாவம்தான் ஏற்படும்.
- மாதவா! இவர்களை நான் கொல்ல விரும்பவில்லை.
- ஒரே குடும்பத்தைச் சேர்ந்தவர்களை அழித்து விட்டு நாங்கள் சுகமாக வாழ முடியுமா?
- கண்ணன் : அர்ஜுனா! எதிரணியில் இருக்கும் உன் உறவினர்கள் உன்னைக் கொல்லக் காத்திருக்கிறார்கள். நீ மட்டும் ஏன் தயங்கிப் பின்வாங்குகிறாய்?

- அர்ஜுனன் : பெருமானே! பேராசை காரணமாக இவர்களுடைய பகுத்தறிவு பாழடைந்துவிட்டது. இதனால் குலநாசம், மித்திர துரோகம் ஆகியவையால் ஏற்படும் குற்றத்தையும், பாவத்தையும் இவர்கள் கவனிக்கவில்லை. இப்பாவத்தை உணரும் பகுத்தறிவு படைத்த நாங்களாவது இக்குற்றத்தைச் செய்யாமல் இருக்க வேண்டும்.
- கண்ணன் : குலம் அழிந்தால் என்ன ஆகும்?
- அர்ஜுனன் : குலம் அழிந்தால் தொன்றுதொட்டு வரும் குலதர்மம் (சீரிய மரபுகள்) அழிந்துவிடும்.
- கண்ணன் : குலதர்மம் அழிந்தால் என்ன ஆகும்?
- அர்ஜுனன் : குலம் முழுவதிலும் அதர்மம் (முறைகேடுகள்) பரவும்.
- கண்ணன் : அதர்மம் பரவினால் என்ன ஆகும்?
- அர்ஜுனன் : அதர்மம் பரவினால் நல்லொழுக்கம் நசிக்கும். குலப்பெண்கள் கெட்டுப் போவார்கள்.
- கண்ணன் : பெண்கள் கெட்டுப்போனால் என்ன ஆகும்?
- அர்ஜுனன் : பெண்கள் கெட்டுப்போனால் கேடுகள் உள்ள இனக்கலப்பு ஏற்பட்டு விடும்.
- கண்ணன் : இனக்கலப்பால் என்ன கேடு வரும்?
- அர்ஜுனன் : இனக்கலப்பு இதற்கு காரணமாக இருந்தவர்களை மட்டுமல்ல, அக்குலம் முழுவதையும் நரகத்திற்கு இட்டுச் சென்றுவிடும்.

பிண்டதானம், சலதானம் (சிரார்த்தம், தர்ப்பணம்) இல்லாததால் முன்னோர்கள் (பிதுருக்கள்) தாழ்வு நிலையை அடைகிறார்கள். இனக்கலப்பு ஏற்படுத்தும் குற்றங்களால் குலதர்மம், சாதி தர்மம் இரண்டுமே அழிந்து போகின்றன.

- கண்ணன் : குலதர்மம் அழிந்த மனிதர்களுக்கு என்ன ஆகும்?
- அர்ஜுனன் : ஜனார்த்தனா! அத்தகைய பாவி மனிதர்கள் வெகு காலம் நரகத்தில் கிடந்து உழல வேண்டும். இது உலகறிந்த உண்மை.
- கண்ணன் : போரின் இத்தகைய விளைவை நீ முன்பே அறிந்திருந்தும் ஏன் போரிட முன்வந்தாய்?
- அர்ஜுனன் : இதுதான் வியப்பாகவும் வேதனையாகவும் இருக்கிறது. நாங்கள் பெரும் பாவம் செய்யத் தீர்மானித்திருக்கிறோம். அரசாட்சிக்கும் சுக போகங்களுக்குமாக சொந்தக் குடும்பத்தாரையே கொல்லத் துணிந்தோமே என்பதை நினைக்கும் போது வேதனையாக இருக்கிறது. மதிகெட்ட செயல் இது.
- கண்ணன் : இப்போது நீ என்ன செய்ய விரும்புகிறாய்?
- அர்ஜுனன் : நான் ஆயுதங்களைத் துறந்து யுத்தத்திலிருந்து விலகி விடுவேன். நிராயுதபாணியான என்னைத் துரியோதனன் முதலானவர்கள் கொன்றாலும், அது எனக்கு நல்லது.

களநிலவரம் உரைத்தல்

தோன்றுவோர் சஞ்சயன் திருதராஷ்டிரன்

திருதராஷ்டிரன்: சஞ்சயா இப்படிச் சொன்ன பிறகு அர்ஜுனன் என்ன செய்தான்?

சஞ்சயன் : இப்படி மனம் வருந்திப் பேசிய பின் அர்ஜுனன் வில்லையும் அம்புகளையும் கீழே போட்டுவிட்டு, ரதத்தின் நடுவில் சோர்ந்து உட்கார்ந்து விட்டான்.

அசரீரி.....

(பார்த்தசாரதியான கண்ணனின் குரல்.)

தருமத்தைக் காக்கவும் தீயன செய்வோரை அழிக்கவும் நான் ஜெகம் தோறும் பிறக்கிறேன்.

இது என் குரல் – தருமத்தின் குரல்.....

காப்பவன் அருளிய உபதேசம்.

அடிகம்

09

“கீதாத்துவப் போர், உபதேசம்”

– அர்ஜுனா போரைத் தொடங்கு–

தோன்றுவோர் : திருதராஷ்டிரர், சஞ்சயன்

திருதராஷ்டிரர் : ரதத்தின் நடுவில் உட்கார்ந்த பிறகு அர்ஜுனனின் நிலைமை என்ன ஆயிற்று?

சஞ்சயன் : மகாராஜா! உற்சாகத்துடன் போர் புரிய வந்தார். அர்ஜுனன். ஆனால் மனோதிடம் இல்லாமல் கோழையைப் போல் வருத்தப்பட்டுக் கொண்டிருக்கிறார். அவர் கண்களில் நீர் முட்டி வழியக் காத்திருப்பதால் பார்வை மங்கியுள்ளது. இந்நிலையில், பகவான் மதுசூதனன் சொன்னார்...

களத்தில்

கண்ணன் : அர்ஜுனா! தகாத வேளையில் உனக்கு எப்படி கோழைத்தனம் ஏற்பட்டது?

இப் பயங்கொள்ளித்தனம் சிறந்த ஆண்மகனுக்கு அழகல்ல, மேல்நிலையையோ, புகழையோ அளிக்காது. ஆகையால் பார்த்தா! இந்தப் பேடித் தனத்தை உன் அருகில் நெருங்க விடாதே. உன் போன்ற வீரர்களுக்கு இந்தப் பலவீனம் முறையற்றது.

வீரப் பெருமகனே! இதயத்தை வலுவிழக்கச் செய்யும்
இந்த அற்ப பலவீனத்தை ஒதுக்கித் தள்ளிவிட்டு
போர் புரிய எழுந்திரு!
போரைத் தொடங்கு!

திருதராஷ்டிரர் : இதைக் கேட்ட பின் அர்ஜுனன் என்ன சொன்னான்
சஞ்சயா?

களத்தில்

அர்ஜுனன் : கண்ணா! நான் சாவதற்குப் பயப்படவில்லை, பிறரைச்
சாகடிக்கத்தான் தயங்குகிறேன், அஞ்சுகிறேன்.
எதிரே நிற்கும் பீஷ்மர், துரோணர் முதலான
வர்கள் என் பெருமதிப்பிற்கு உரியவர்கள்.
பூசிக்கத் தகுந்தவர்கள். இத்தகைய சான்றோர்
களைக் கடிந்து பேசவே கூடாது, என்று கருதும் நான்
இவர்களுடன் எப்படிப் பகைமை உணர்வுடன் போர்
புரிய முடியும்? எப்படித் தாக்கி அழிக்க முடியும்?

கண்ணன் : அர்ஜுனா! கடமையைச் செய்வதற்கு எதிராக வேறு
எதையும் கருத்தில் கொள்ளலாமா?

அர்ஜுனன் : கண்ணபிரானே! மதிப்பிற்குரிய பெரியவர்களைக்
கொல்வதைவிட இந்தப் பூமியில் பிச்சை எடுத்து
வயிறு வளர்ப்பதை மேலாகக் கருதுகிறேன். உங்கள்
போதனைப்படி நான் போரிட்டால், எனக்கு என்ன
கிட்டும்? பெரியவர்களையும் குருமார்களையும்
கொன்றபின் அவர்களது குருதி தோய்ந்த செல்வங்
களையும் சுகபோகங்களையும்தானே அனுபவிக்கப்
போகிறேன்? அந்நிலையில் என்னால் நிம்மதியாக
வாழ முடியுமா?

கண்ணன் : அப்படியானால் நீ என்ன செய்வதாக உத்தேசம்? எதை நியாயம் என்று கருதுகிறாய்?

அர்ஜுனன் : பரந்தாமனே! இந்தப் போர் புரிவது சரியானதா, தவறானதா என்பது எங்களுக்குத் தெரியாது. இந்தப் போரில் நாங்கள் ஜெயிப்போமா, தோற் போமா என்பதும் தெரியாது. எல்லாவற்றையும் விட முக்கியமானது, எவர்களைக் கொன்றுவிட்டு நாங்கள் வாழ விரும்பவில்லையோ, அவர்கள் தாம் எங்களுக்கு எதிரே அணிவகுத்து நிற்கிறார்கள். இந்த சொந்த பந்தமுள்ள குடும்பத்தாரை நாங்கள் எப்படிக் கொல்வோம்?

கண்ணன் : எப்போது நீ எதையும் தீர்மானிக்க முடிய வில்லையோ? இதற்கு மாற்றுவழியாக எந்த உபாயத்தை யோசித்திருக்கிறாய்?

அர்ஜுனன் : மாதவா! கோழைத்தனம் எனும் குறைபாட்டால் என் சத்திரிய வீர இயல்பு தாழ்ந்து போயிருக்கிறது. எது தர்மம் (அறநெறி) என்று தீர்மானிக்க இயலாத மதிமயக்கம், ஆகையால் எனக்கு எது நலன் தருமோ, எது என் கடமையோ அதை எடுத்துச் சொல்லுங்கள். நான் உங்கள் சீடன், உங்களையே சரணடைந்திருக்கிறேன். எனக்கு அறிவுரை அருளுங்கள், வழிகாட்டுங்கள்.

கண்ணபிரானே! முதலில் சொன்னதைப்போல் யுத்தம் புரியமட்டும் சொல்லாதீர்கள். ஏனென்றால், போரில் வெற்றிப் பரிசாகக் கிடைக்கும் செல்வங் களும், அரச வைபவங்களும் அல்லது தேவலோகத் தலைமைப் பதவியும்கூட என் சோகத்தைப் போக்க முடியாது. இந்தத் துயரம் என் புலன்களைச் செயலிழக்க வைக்கிறது.

கள நிலவரம் உரைத்தல்

திருதராஷ்டிரர் : பிறகு என்ன ஆயிற்று சஞ்சயா?

சஞ்சயன் : மகாராசா! உறக்கத்தையும் வென்ற மாவீரர் அர்ஜுனன் எங்கும் அந்தர்யாமியாகப் பரந்துள்ள பகவான் ஸ்ரீ கிருஷ்ண பரமாத்மாவிடம் “நான் போர் புரிய மாட்டேன்” என்று தெளிவாகக் கூறிவிட்டார். பிறகு அவன் பேசவில்லை.

திருதராஷ்டிரர் : இதற்கு மேல் பகவான் கிருஷ்ணர் மௌனியாகிய அர்ஜுனனிடம் என்ன சொன்னார்?

களத்தில்

போரியலா? வாழ்வியலா? அகிம்சையா? தத்துவமா?

கண்ணன் : (புன்சிரிப்புடன்) “நீ வருத்தப்பட வேண்டாததற்கு வீணுக்கு வருத்தப்பட்டுக் கொண்டிருக்கிறாய், புலமைமிக்க சான்றோர் போல் பெரிய தத்துவம் பேசுகிறாய்!

விவேகம் மிக்க சான்றோர்கள் இறந்து போனவர்களுக்காகவும் இறக்கப் போகிறவர்களுக்காகவும் வருத்தப்பட மாட்டார்கள். இந்தத் தத்துவத்தை முதலில் புரிந்துகொள்.”

அர்ஜுனன் : ஏன் வருத்தப்பட மாட்டார்கள் கண்ணா?

கண்ணன் : நான், நீ, இந்த அரசர்கள் முன்பு இல்லை, பின்பு இருக்கப் போவதில்லை என்று நினைக்கலாகாது. நாம் எல்லோருமே முன்பும் இருந்தோம், பின்பும் இருக்கப் போகிறோம். இந்த உண்மையை உணர்ந்த சான்றோர்கள் பிறப்பு இறப்பு குறித்து சோகப்பட மாட்டார்கள்.

- அர்ஜுனன் : வாசுதேவா! இதை எப்படி அறிவு பூர்வமாக உணர முடியும்?
- கண்ணன் : தம்பி அர்ஜுனா! உயிருள்ள இந்த உடலுக்கு பிள்ளைப்பருவம், வாலிபம், வயோதிபம், முதுமை எப்படி ஏற்படுகின்றனவோ இதேபோலத்தான் மற்ற சரீரங்களிலும் குடிபுகுகிறது இந்த சீவன். இந்த விசயத்தில் விவேகிகள் வருத்தம் கொள்ளு வதில்லை.
- அர்ஜுனன் : பரமாத்மாவே! குழந்தைப் பருவம் முதலிய நிலைகள் உடலுக்கு ஏற்படுகின்றன. உண்மை, ஆனால் ஏற்பு டையது. ஏற்க முடியாதது, சுகமளிப்பது, துன்பம் தருவது ஆகியவை எதிர்ப்படும்போது என்ன செய்வது?
- கண்ணன் : குந்திதேவியின் மைந்தனே! புலன்களுக்கு உட்பட்ட பௌதிகப் பொருள்கள் யாவும் உகந்தது அல்லாதது எனும் நிலைகளில் சுகத்தையும் துக்கத்தையும் தரக்கூடியவை, ஆனால் அவை வந்துபோகக் கூடியவை. அழியக்கூடியவை. ஆகையால் அர்ஜுனா! அவைகளை நீ ஏற்றுக்கொள்! சகித்துக்கொள்! அவைகளிடம் விருப்பு - வெறுப்பு இல்லாமல் இரு!
- அர்ஜுனன் : அப்படி இருப்பதால் என்ன பயன்?
- கண்ணன் : ஆண்களில் சிறந்தவனே! சுகதுக்கங்களில் சமநிலை யோடு இருந்துவரும் தீர புருசனைப் புலன்களுக்கு ஆட்பட்ட பௌதிகப் பொருள்கள் மகிழ்ச்சியோ, துன்பமோ கொள்ள வைப்பதில்லை. அத்தகைய நடுநிலை பேராண்மைக்கு உரியவன் பரமாத்மாவை தம்முள் உணர்கிறான். இதன் மூலம் அமரத்துவ நிலையை அறிகிறான்.
- அர்ஜுனன் : அது எப்படி சாத்தியமாகும்?

அங்கம்

10

-அமரத்துவ நிலையைத் தேடு-

களத்தில்

கண்ணன் : “சத்” என்பது சேதன தத்துவம் உயிர் கொண்டது.
“அசத்” என்பது சடப்பொருள். உயிரில்லாப் பொருள்.
“சத்” எப்போதுமே இருந்து வருகிறது.
“அசத்” பொருளுக்கு நிலைப்பாடு இல்லை. இந்த
உண்மையைத் தத்துவ ஞானிகள் அறிந்திருப்பதால்
அவர்கள் அமரத்துவ (அழியாத) நிலையில்
இருக்கிறார்கள்.

அர்ஜுனன் : அந்த “சத்” எனும் அழியாப் பொருள் எது?

கண்ணன் : எப்பொருள் உலகம் முழுவதிலும் பரவியிருக்கிறதோ,
அது அழியாத “சத்” இதை எவராலும் அழித்துவிட
முடியாது.

அர்ஜுனன் : “அசத்” எனும் அழியும் பொருள் எது?

கண்ணன் : நம்மிடம் இருக்கும் சீவன் எனும் சேதனம் அமரத்துவம்
கொண்டது. இதை ஊகித்து அறிய முடியாது.
இதனுடைய உடல், உறுப்புக்கள், சாதனங்கள்
யாவும் “அசத்” எனும் அழியும் பொருள்கள்.

இதனால்தான் சொல்லுகிறேன், அர்ஜுனா! நீ உன் கடமையைச் செய். யுத்தம் புரிய வேண்டியதுதான் இப்போதைக்கு உன் கடமை.

அர்ஜுனன் : போரில் இறப்பதும் கொல்லுவதும் தவிர்க்க முடியாதவை. ஆகையால் உடலில் இருக்கும் சீவனும் அந்நிலைக்கு ஆளாகும் இல்லையா?

அதாவது, தான் மடியும், பிறரை மடிய வைக்கும்.

கண்ணன் : அவ்வாறு எண்ணுவது தவறு. இந்த சீவன் உடல் உறுப்புக்களைக் கொண்டிருந்தாலும் அழிவற்றது. மேலும் சேதனன் எனும் இந்த சீவன் எவரையும் அழிப்பதில்லை, தானும் அழிவதில்லை.

அர்ஜுனன் : மாதவா! ஏன் அப்படி அமைந்திருக்கிறது?

கண்ணன் : சீவனை “சரீரி” (உடல் பெற்றது) என்பர். இது பிறப்பு இறப்புக்களைக் கடந்தது. அதாவது பிறந்தது மில்லை, இறப்பதுமில்லை. நித்தியமாக நிரந்தரமாக இருப்பது. சரீரம் அழிந்த பிறகும் அதில் குடிகொண்டு இருக்கும் சீவன் நிலை பெற்று இருக்கிறது.

அர்ஜுனன் : இதை உணர்வதால் என்ன பயன்?

கண்ணன் : பார்த்தனே! எந்த மனிதன் இந்தப் பௌதிக உடலைக் கடந்த சீவனை அழிவில்லாதது, நித்தியமானது, பிறப்பும் இறப்பும் இல்லாதது என்பதை உணர்கிறானோ, அவன் பிறரைக் கொல்வதாகவோ, கொல்லச் செய்வதாகவோ எப்படி நினைப்பான்?

அர்ஜுனன் : பரமாத்மாவே! அப்படியானால் மரிப்பது யார்?

கண்ணன் : அர்ஜுனா! சரீரம் (உடல்) தான் அழிகிறது. “சரீரி” (உயிர்) அழிவதில்லை, மனிதன் எவ்வாறு பழைய

ஆடைகளைக் களைந்துவிட்டு புதிய ஆடைகளை உடுத்துகிறானோ, அதேபோல் இந்த “சரீரி” எனும் சீவன் பழைய உடல்களைத் துறந்துவிட்டு, புதிய உடல்களுடன் குடியிருக்கச் செல்லுகிறது.

அர்ஜுனன் : புதுப்புது உடல்களில் குடிபுகுவதால் உயிருக்கு ஏதாவது மாறுதல் ஏற்படுமல்லவா?

கண்ணன் : எந்த மாறுதலும் ஏற்படாது. ஏனெனில் இந்த சரீரியை (உயிரை) எந்த ஆயுதமும் அழிக்க முடியாது. தீயால் இதை எரிக்க முடியாது. தண்ணீரில் இது கரைந்துவிடாது. காற்று இதைக் காய வைக்கவோ, சிதறடிக்கவோ முடியாது.

அர்ஜுனன் : இந்த உயிர் ஏன் பூதப்பொருள்களால் பாதிக்கப் படுவதில்லை?

கண்ணன் : இந்த “சரீரி” எனும் சீவனை தகர்க்கவோ, எரிக்கவோ, நனைக்கவோ, வற்றச் செய்யவோ இயலாது. காரணம் இது நித்தியமாக – சாதுவதமாக இருப்பது. எல்லா வகையிலும் பரிபுரணமானது. நிலையான இயல்பு கொண்டது. சஞ்சலமில்லாதது, தொன்றுதொட்டு இருந்து வருவது (சனாதனமானது) இந்த சீவன் புலன்களுக்கு அடங்காதது. ஆதலால் நேரிடையாகக் காண முடியாதது. இதை உள்உணர்வாலும் அறிய முடியாது. இதில் எவ்வித மாறுதலும் ஏற்படுவதில்லை. இந்த உண்மைகளை உணர்ந்து கொண்டு நீ இந்த சீவன் குறித்து வருத்தப்படக் கூடாது.

அர்ஜுனன் : அச்சுதா! இந்த சரீரியை (உயிரை) மாறுதலற்றது. அழிவற்றது என்பதை உணர்ந்து கொண்டபின் வருத்தமோ கவலையோ ஏற்படலாகாது, ஆனால்

அந்த உணர்வு ஏற்படாதவரையில் வருத்தம் ஏற்படத்தானே செய்யும்?

கண்ணன் : வலிமைமிக்க வில்லாளியே! நீ இந்த உயிரை பிறப்பிற்கும் இறப்பிற்கும் இலக்கானதாகக் கருதினாலும் வருத்தப்படக்கூடாது. காரணம், பிறந்தது இறக்கத்தான் செய்யும். இறந்தது பிறகு பிறக்கத்தான் போகிறது. இந்த நியதியை எவரும் ஒதுக்கிவிட முடியாது. பிறகு பிறக்கும் உடல்களைக் குறித்து நீ சோகம் கொள்ளலாகாது.

அர்ஜுனன் : “சரீரி” எனும் உயிருக்காக சோகப்படலாகாது என்பது சரிதான். ஆனால் சரீரத்திற்காக வருத்தப்படத்தானே வேண்டியிருக்கிறது?

கண்ணன் : இந்த சரீரத்திற்காகவும் வருத்தப்படக்கூடாது. எல்லாப் பிராணிகளும் பிறப்பதற்கு முன்பு புலப்படாதவை. இறந்தபிறகும் புலப்படாதவை. நடுவில் மட்டும் புலப்படுகின்றன. இதற்காக வருத்தப்படுவானேன்?

அர்ஜுனன் : அப்படியும் கவலை ஏற்படுகிறதே ஏன்?

கண்ணன் : அறியாமையால் தான்.

அர்ஜுனன் : எப்படி அறிவது?

கண்ணன் : சீவதத்துவத்தை ஐம்புலன்களால் (மெய், வாய், கண், மூக்கு, செவி) மனத்தால், அறிவால் புரிந்து கொள்ளவோ, உணரவோ இயலாது. ஆகையால் “சரீரி” யை பார்ப்பது, பேசுவது, கேட்பது எல்லாமே வியப்பாகத்தான் இருக்கும். பிரமை பிடித்த வியப்பு. இதைப் பிறரிடம் கேட்டுத் தெரிந்து கொள்ள முடியாது. நமக்கு நாமே சிந்தித்து உணர வேண்டும். ஆழ்ந்த சிந்தனை தேவை.

அர்ஜுனன் : அந்த உணர்வு எத்தகையது?

கண்ணன் : பரத வமிசத்துச் செல்வனே! எல்லா உடல்களிலும் உள்ள இந்த உயிர் என்றும் உள்ளது, அழிவற்றது, அழிக்க இயலாதது. இந்த தத்துவத்தைத் திடமாக உணர்ந்து கொண்டபின், எந்தப் பிராணிக்காகவும் வருத்தப்பட வேண்டாம்.

அர்ஜுனன் : வருத்தத்தை விலக்கிக்கொள்ள நீங்கள் பல அறிவுரைகளைச் சொன்னீர்கள். ஆனால் எனக்கு இப்போது ஏற்பட்டிருக்கும் அச்சத்தை பாவச் செயல்களில் ஏற்பட்டிருக்கும் பயத்தை எப்படிப் போக்குவது?

கண்ணன் : அர்ஜுனா! உன் சத்திரிய தர்மத்தை (கடமையை)ச் சார்ந்தாவது நீ பயப்படாமல் இருக்க வேண்டும். காரணம், வீரர் குலத்தவரான சத்திரியர்களுக்குப் போரிடுவதுதான் தர்மம் இதைவிட நலன் தரும் செயல் வேறு இல்லை.

அர்ஜுனன் : அப்படியானால் சத்திரியர்கள் போர் புரிந்து கொண்டே இருக்க வேண்டுமா?

கண்ணன் : இல்லை அர்ஜுனா, போர் எதிர்ப்படும்போது, போரிட வேண்டிய கட்டாயம் நேரும்போது, சத்திரிய தர்மம் போரிடுவதுதான். சுவர்க்கம் புகும் தலை வாசல் அது.

பார்த்தா! போரிடும் வாய்ப்பைப் பெறும் சத்திரியர்கள் பாக்கியசாலிகள், உண்மையில் அவர்கள் உத்தமமான சுகம் பெறுகிறார்கள்.

பொருள் விளக்கம் :

பௌதிக செளக்கியங்களைப் பெறுவது சுகமல்ல. இவை தாம் துன்பம் – துயரங்களுக்குக் காரணம் உண்மையான சுகம் துன்பமோ

துயரமோ இல்லாதது. துக்கமில்லாத சுகம் சுயதர்மமான கடமையைச் செய்யும் வாய்ப்புக் கிட்டுவதுதான். இத்தகைய வாய்ப்புக்கிட்டிய நீ இப்போது உண்மையிலேயே சுகமும் நற்பேறும் பெற்ற மேலானவன்.

அர்ஜுனன் : வலுவில் வந்த போரை நான் தவிர்த்து விட்டு ஒதுங்கிப் போனால் என்ன ஆகும்?

கண்ணன் : இது அறப்போர். இதை நீ செய்யாவிட்டால் உன் சத்திரிய தர்மமும் ஈட்டிய புகழும் அழியும். நீ உன் கடமையைச் செய்யாததால் உனக்குப் பாவம் வந்து சேரும்.

அர்ஜுனன் : புகழ் அழிந்து அபகீர்த்தி ஏற்பட்டால் என்ன ஆகும்.

கண்ணன் : அன்புள்ள தம்பி! நீ போர் புரியாவிட்டால் தேவதைகள், மனிதர்கள் எல்லோருமே உன்னை இகழ்வார்கள். வெகுகாலம் வரையில் நீ கடமை தவறிய குற்றத் தைச் சொல்லிக் காட்டுவார்கள். இந்த அவப்பெயர் மதிக்கத்தக்க பெருமை கொண்ட மனிதனுக்கு மரணத்தை விடத் துன்பம் தருவது.

பொருள் விளக்கம் :

இறப்பதனால் மட்டும் அவப்பெயர் ஏற்படுவதில்லை. மரணம் எல்லா உடல்களுக்குமே உரியது. இழிவு ஏற்படுவது தன் கடமை (தர்மம்) யிலிருந்து நழுவுவதால், ஒதுங்குவதால் உண்டாகும் அவப் பெயரால்தான்.

அர்ஜுனன் : மாதவா! மேலும் என்ன ஆகும்?

கண்ணன் : உன்னை பீஷ்மர், துரோணர் முதலான மாவீரர்கள் வீர புருசனாக மதிக்கிறார்கள். அந்த மதிப்பு போய்விடும். நீ சாவுக்குப் பயந்த கோழையாகிப் போரிடாமல் ஓடிவிட்டதாகக் கருதுவார்கள்.

- அர்ஜுனன் : பகவானே! இந்த அவமதிப்பை நான் சகித்துக் கொள்ள முடியாதா?
- கண்ணன் : உன்னால் முடியாது. மிகப் பயங்கரமான மோசமான விளைவுகள் ஏற்படும். உன் எதிரிகளுக்குப் பழி வாங்க சந்தர்ப்பம் கிடைத்துவிடும். அவர்கள் உன் வீரதீர பிரதாபத்தை எள்ளிநகையாடுவார்கள். இழி சொற்களால் உன்னை ஏசுவார்கள். இதைவிடத் துன்பம் வேறு இருக்க முடியுமா?
- அர்ஜுனன் : சரி, நான் போர் புரிந்தாலோ?
- கண்ணன் : போரிட்டவாறு நீ இறந்தாலும் உனக்குப் பெருமை. சுவர்க்கலோகம் உனக்குக் கிடைக்கும். வென்று விட்டால் இவ்வுலகை ஆளும் மாட்சி கிட்டும். ஆகையால் குந்திதேவியின் மைந்தனே! நீ போர் புரியும் தீர்மானத்துடன் ஆயத்தமாகு!
- அர்ஜுனன் : கேசவா! போர் புரிவதால் எனக்குப் பாவம் ஏற்படாதா?
- கண்ணன் : நீ நடுநிலை மனப்பாங்குடன் கடமையைச் செய்! வெற்றி, தோல்வி, இலாபம், நட்டம், இன்பம், துன்பம் இவைகளில் சமபுத்தியை ஏற்படுத்திக் கொள். இந்நிலையில் நீ போர் புரிந்து பகைவர் களை அழிப்பதால் உனக்குப் பாவம் ஏற்படாது.
- அர்ஜுனன் : பாவம் ஏற்படுத்தாத சமபுத்திக்கு மேலும் என்ன சிறப்பு உள்ளது?
- கண்ணன் : இந்த சமநிலை அறிவு (சமபுத்தி) பற்றி முன்பே உனக்கு “சாங்கிய யோகம்” பகுதியில் கூறியிருக்கிறேன். இப்போது “கர்மயோகம்” (செயற்பாடு) சார்ந்த கருத்திலும் சமபுத்தியின் சிறப்பைச் சொல்லுகிறேன் கேள்!

01. நடுநிலை மனப்பாங்கு (சமபுத்தி) கொண்டுள்ள நீ எல்லாக் கரும பந்தங்களிலிருந்தும் விடுபடுவாய்.
02. சமபுத்திக்கு துளியும் அழிவு ஏற்படாது.
03. இதை மேற்கொண்டால் எதிரிடையான விளைவு ஏதும் ஏற்படாது.
04. இதைச் சிறிதளவு மேற்கொண்டாலும் பிறப்பு, இறப்புக்கள் சார்ந்த அச்சத்திலிருந்து பாதுகாப்புக் கிடைக்கிறது.

அர்ஜுனன் : நீங்கள் புகழ்ந்து பேசும் சமபுத்தி நிலையை எட்ட என்ன வழி கண்ணா!

கண்ணன் : இந் நிலையை எட்ட முதலில் உன் அறிவை ஒரே இலட்சிய முனைப்பிற்கு ஆயத்தப்படுத்திக்கொள்ள வேண்டும்.

“பரம்பொருள் தத்துவம்” ஒன்று அதை எட்ட வேண்டும் என்றகிற திடநிச்சயம் ஏற்பட வேண்டும். திட நிச்சயமுள்ள புத்தியை “வியவசாயாத்மிகா” புத்தி (செயலாற்றல் மிக்க, ஒரு முனைப்புள்ள அறிவு) என்பர். இந்த நிச்சயமில்லாத புத்தி மனிதனைப் பல வழிகளிலும் இட்டுச் சென்று அல்லற்படுத்தும். பல பிரிவுகளைக் கொண்டதாக அது பிரிந்து சிதைந்து செயற்படும்.

அர்ஜுனன் : ஒரே முனைப்புள்ள நிச்சயம் மனித புத்திக்கு ஏன் எளிதாக ஏற்படுவதில்லை.

கண்ணன் : அறியாமைதான் காரணம். இந்த அறியாமை எப்படி ஏற்படுகிறது?

ஆசா பாசங்களுக்கு அடிமையானவர்கள், சுவர்க்க லோக சுகபோகத்தை மேலாகக் கருதுபவர்கள்,

வேதத்தின் கர்மகாண்டப் பகுதிகளில் கூறப்பட்டு உள்ள விருப்பங்களுக்கு ஏற்ப கர்மாக்களில் பற்றுதல் கொண்டவர்கள் பௌதிக சுகபோகம் வாழ்க்கையின் பயன் என்று நம்பி வாழ்பவர்கள், இத்தகைய மனிதர்கள் மலர்ந்து மணம் வீசும் மலர்களைப் போல் கவர்ச்சிமிக்க வாக்குகளைத் தம் கருத்துக்களுக்குச் சாதகமாகப் பேசி வருவார்கள். அவர்களுடைய கவர்ச்சிப் பேச்சுக்கள் மாறி மாறிப் பிறவிகளைத் தரும் சுயநலச் செயல்களை சிலாகிப்பவை; சுகபோகம், செல்வம், செல்வாக்கு ஆகியவைகளைப் பெற உதவும் அற்பச் செயல்களை விவரிப்பவை, நறுமண மலர்களில் உள்ள கவர்ச்சி இந்த சனரஞ்சகப் பேச்சுக்களிலும் இருக்கும், ஆனால் அம்மலர்களைப் போலவே அவை விரைவில் வாடி உருக்குலைந்துவிடும். அப்பேச்சுக்களில் மயங்கி உழல்பவர்களின் கதியும் அப்படித்தான். சுயநலம், சுகபோகம் என்று உழலும் மனிதர்கள் பரமாத்மாவிடம் ஈடுபடும் என்றும் உறுதியான அறிவைப் (சமபுத்தியை) பெறமுடியாது.

அர்ஜுனன் : சுகபோகம், செல்வம், செல்வாக்கு ஆகியவைகளில் ஏற்படும் பற்றுதலிலிருந்து விடுபட நான் என்ன செய்ய வேண்டும்?

பரமாத்மாவே! வழிகாட்டுங்கள்.

கண்ணன் : வேதங்கள் சத்துவம், ரசஸ், தமஸ் (அடக்கம், மிடுக்கு, வெறி) எனும் முக்குணங்களைக் கொண்ட உலகில் வாழ்வை விவரிக்கின்றன.

அர்ஜுனா வேதங்கள் விவரிக்கும் ஆசாபாசங்கள் நிரம்பிய செயல்களில் நீ பற்றுதல் கொள்ளாதே.

விருப்பு – வெறுப்பு எனும் தளைகளிலிருந்தும் நீ தனித்திரு. சாசுவதமான பரமாத்ம தத்துவத்தில் (உயிர் அழிவற்றது, உடல் அழிவும் மாற்றமும் கொண்டது எனும் திட உணர்வு) நிலை பெற்று இரு. கிடைக்காத பொருளைப் பெறவும் கிடைத்த பொருளைப் பாதுகாக்கவும் கவலைப்படாதே, முயற்சிக்காதே. பரம்பொருளைப் பெறும் ஒரே இலட்சியத்தில் உறுதியுடன் நிலைத்திரு!

அர்ஜுனன் : அப்படி ஒரு இலட்சிய நிலைப்பாட்டில் திடமாக இருப்பவர்க்கு என்ன ஏற்படும்?

கண்ணன் : அர்ஜுனா! பெரிய அழகிய குளம் உருவான பின், அதற்கு முன் பயன்படுத்தி வந்த சிறிய குட்டை தேவையில்லாமல் போகிறது. அதன் மதிப்பும் மறைந்து விடுகிறது. இதேபோலத்தான் வேதங்களின் பரந்த தத்துவங்களையும், சாஸ்த்திரங்களின் போதனைகளையும் நன்கு அறிந்த ஞானிகள் வாழ்ந்தும் துறந்தும் நிற்கும் மகாபுருசர்கள். இவர்களை “சீவன் முக்தர்” (வாழ்ந்த நிலையிலேயே பற்றுதலின்றி இருக்கும் பெருமை பெற்றவர்கள்) என்பர். இந்த மகான்கள் உலகியல் சுகபோகங்களுக்கும் மதிப்பு அளிப்பதில்லை. அவைகளை விரும்பவும் மாட்டார்கள்.

அர்ஜுனன் : கண்ணபிரானே! நான் அந்த “சீவன் முக்த” நிலையைப் பெற என்ன செய்ய வேண்டும்?

கண்ணன் : கர்மயோகத்தைக் கடைப்பிடி, செயலில் முனைப்பு தான் கர்மயோகம். செயலின் விளைவைப் பற்றிச் சிந்திக்காமல் செயற்திறன் பற்றியே சிந்தித்து முனைவது யோகம். செயல் புரிவது உன் கடமை.

- பலனை எதிர்நோக்குவது அல்ல. செயல் முனைப்பு தான் உனக்கு உரியது. மேலும் கர்ம பலன்களுக்கு நீ காரணமாகதே. அதாவது நீ செயலாற்றுவதற்கு உறுதுணையாக இருக்கும் உன் உடல், உள்ளம், அறிவு முதலியவற்றில் பற்றுதல் வைக்காதே.
- அர்ஜுனன் : அப்படியானால் நான் ஏன் செயலாற்ற வேண்டும்?
- கண்ணன் : செயலாற்றாமல் இருப்பதிலும் நீ ஈடுபாடு கொள்ளக் கூடாது. பற்றுதல் எதிலும் இருக்கலாகாது.
- அர்ஜுனன் : நான் எப்படிச் செயல் புரிய முடியும்?
- கண்ணன் : செயலில் நிறை - குறை, வெற்றி - தோல்வி ஆகியவற்றில் நடுவு நிலையுடன் இருத்தல் “யோகம்” ஆகையால்,
தனஞ்சயா! நீ பற்றுதல், விருப்பு, வெறுப்பு இவைகளைப் புறக்கணித்துவிட்டு சமநிலையில் நிலைத்திருந்து கர்மாவை (செயல்) செய்!
- அர்ஜுனன் : சமநிலையில் நிற்காமல் நான் செயல் புரிந்தால் என்ன ஆகும்?
- கண்ணன் : விருப்பு - வெறுப்பற்ற சமநிலையுடன் செய்யாத செயல் இழிவையே தரும்.
தனஞ்சயா! நீ சமநிலை, சமபுத்தியை மேற்கொள். செயலின் விளைவை (பயனை) விரும்புபவன் அற்பன், அவனது சுயநலபுத்தி செயலைவிட்டு, பயனில் ஈடுபடுகிறது. பயனுக்கு அடிமையாகிறது.
- அர்ஜுனன் : கர்மபலனை விரும்புபவன் அற்பன் என்றால் சிறந்தவன் (மேலானவன்) எவன்?
- கண்ணன் : சமபுத்தி கொண்டவன்தான் சிறந்த மனிதன். அவன் இந்த மானிட வாழ்க்கையிலேயே பாவ -

புண்ணியங்களுக்கு அப்பாற்பட்டவனாகிறான்.
ஆகையால் அர்ஜுனா! நீ சமநிலை, சமபுத்தியில்
திடமாக நிலைத்திரு - இதுதான் செயற்றிறன்.

அர்ஜுனன் : சமபுத்தியின் விளைவு என்ன?

கண்ணன் : “யோகம்” எனப்படும் சமபுத்தி, சமநிலை கொண்ட
மனீசி (மெய்ஞானி) செயலின் பலனில் பற்றல்லாத
வர், அவர் பிறவித் தளையிலிருந்து விடுபட்டு,
உன்னதமான அழியாப்பெரும்பதவியைப்பெறுவார்.

அர்ஜுனன் : செயலின் பயனைத் துறந்த சமநிலையை நான்
எப்படிப் பெறுவேன்?
எப்போது உணர்வேன்?

கண்ணன் : அர்ஜுனா! எப்போது உன் அறிவு மோகம் (மயக்க
ஈடுபாடு) எனும் சகதியைக் கடக்கிறதோ, அப்போதே
உனக்கு நீ உணர்ந்த, கேள்விப்பட்ட
போகங்களிலிருந்து பற்றின்மை (வைராக்கியம்)
ஏற்பட்டுவிடும்.

அர்ஜுனன் : வைராக்கியம் ஏற்பட்ட பின் “யோகம்” எனும்
சமநிலை எப்போது ஏற்படும்?

கண்ணன் : பலவகையான சாஸ்த்திரங்களின் சித்தாந்தங்கள்,
கருத்து வேறுபாடுகள் ஆகியவற்றால் சஞ்சலப்
பட்டிருக்கும் உன் புத்தி உலகியல் வாழ்விலிருந்து
விடுபட்டு பரம்பொருளான பரமாத்மாவிடம் திடமாக
ஈடுபடும்போது,
உனக்கு யோகநிலை சித்திக்கும்.

அர்ஜுனன் : யோகநிலை சித்தி பெற்ற திடமதி கொண்ட
மனிதனுக்கு என்ன அடையாளங்கள்?

கண்ணன் : பார்த்தா! சமநிலை பெற்றவர் மனத்திலுள்ள விருப்பங்
களையெல்லாம் ஒதுக்கி விடுகிறார். தன் நிலையி
லேயே தமக்குள்ளேயே மகிழ்ச்சி அடைகிறார்.
அவர் “ஸ்திதபிரக்ஞர்”
(நிலையான சமபுத்தி பெற்றவர்) எனப் போற்றப்
படுகிறார்.

அர்ஜுனன் : ஸ்திதபிரக்ஞன் எப்படிக்கருத்தை வெளியிடுவான்?

கண்ணன் : தம்பி! சாதாரண மனிதர்களைப்போல் பேசுவ
தில்லை. சமபுத்தி – சமநிலை கொண்ட ஞானி.
அவருடைய செயலும் குறிப்பும் சீரிய கருத்துக்
களை வெளிப்படுத்தும். அந்த ஸ்தித பிரக்ஞர்
நிகழ்காலத்தில் வாழ்ந்து கொண்டிருந்தாலும்
துன்பம், துயரம், சோதனை, விபத்து எனும்
கேடுகள் ஏற்படும்போது வருந்துவதில்லை, சுகம்,
சௌக்கியம், புகழ், செல்வம் முதலிய நலன்கள்
கிட்டும்போது மகிழ்ச்சி கொள்ளுவதுமில்லை.
அந்த ஞானி ஆசை, பயம், பாசம், குரோதம், பகை
ஆகிய இயல்புகளைக் கடந்தவராக இருப்பார்.

திடசிந்தனையும் சீரிய கருத்துக்களும் கொண்ட
அந்த சமபுத்தி – சமநிலைச் சாதகரைத்தான்
“ஸ்திதபிரக்ஞர்” என்று அழைப்பார்கள். அவர்
எல்லா நிலைகளிலும் செயல்களிலும் பற்றுதல்
இல்லாதவர். முன்வினைப்பயனாக அனுகூலமான
வாய்ப்பு வரும்போது மகிழ்ச்சியடையமாட்டார். பிரதி
கூலமான சந்தர்ப்பம் ஏற்படும்போது வெறுப்
படைய மாட்டார். அவருடைய அறிவு திடமாக நிலை
பெற்றிருக்கிறது. பரமாத்மாவோடு இணைய
வேண்டும் என்கிற தீர்மானத்துடன் வாழும் அவர்
சித்த புருசர்.

அர்ஜுனன் : அந்த சித்த புருசர் எப்படி அமர்கிறார்.?

கண்ணன் : அர்ஜுனா! எப்படி ஆமை தனது நான்கு கால்களையும், கழுத்தையும் வாலையும் முதுகு ஓட்டுக்குள் ஒடுக்குமாறு உள்ளடக்கிக் கொண்டு கிடக்கிறதோ, அதேபோல் கர்மயோகியான ஸ்திதபிரக்ஞர் தம் ஐம்புலன்களையும் மனத்தையும் பௌதிக விடயங்களிலிருந்து விலக்கி, தம் உள்ளுணர்வில் அடக்கிக் கொள்கிறார். அந்நிலையில் அவருடைய அறிவு சமநிலையில் திடமாக இருக்கிறது.

அர்ஜுனன் : ஐம்புலன்களையும் ஒடுக்கி ஒருமுகப்படுத்துதலுக்கு நேரிய அடையாளம் எது?

கண்ணன் : ஐம்புலன்களையும் தம் இலக்கான விடயங்களிலிருந்து (அனுபவங்களிலிருந்து) ஒதுக்கி வைக்கும் தேகாபிமானியான மனிதனிடமிருந்து அந்த விடயங்கள் விலகி விடுகின்றன. ஆனால் சுவை உணர்வு கொண்ட போகரசுபுத்தி (சுவை உணர்வு) விலகுவதில்லை. ஆனால் பரமாத்மாவை அடையும் சித்த புருசனின் சுகபோக புத்தி கூட விலகி விடுகிறது.

அர்ஜுனன் : ரசுபுத்தி எனப்படும் சுவை நாடும் அறிவு இருப்பதால் என்ன கேடு?

கண்ணன் : ரசுபுத்தி இருப்பதால் விசய சாதனங்களில் பற்றுக் கொண்ட மனிதன் எவ்வளவுதான் விவேக ஞானம் உள்ளவனாக இருந்தாலும், குழப்பம் விளைவிக்கும் புலன்கள் அவனது மனத்தை வலுக்கட்டாயமாக விசய அனுபவங்களில் (உலகியல் இன்பத்தில்) ஈடுபட இழுத்துச் செல்கின்றன.

அர்ஜுனன் : ரச புத்தியை விலக்குவதற்கு என்ன செய்ய வேண்டும்?

கண்ணன் : கர்மயோகி சாதகர் எல்லாப் புலன்களையும் அடக்கித் தம்வசத்தில் இருத்தி பரமாத்மாவாகிய என்னைத் தியானித்து சரணடைவ வேண்டும். என்மீது நம்பிக்கை வைத்து, வேறு சிந்தனை, கவலை இல்லாமல் இருக்க வேண்டும். இவ்வாறு தம்புலன்களை அடக்கி வசப்படுத்தியவரின் புத்தி நிலை பெற்று விளங்கும்.

அர்ஜுனன் : பரமாத்மாவே! உங்களை சரணடையாமல் இருந்தால் என்ன ஆகும்?

கண்ணன் : என்னை சரணடையாமல் இருந்தால் புலன்கள் விரும்பும் விசய அநுபவங்களில் சிந்தனை செல்லும், மனிதனுக்கு அவைகளில் ஈடுபாடு ஏற்படும். அவைகளை அநுபவிக்க வேண்டுமென்கிற ஆசை எழும்.

அர்ஜுனன் : ஆசை ஏற்பட்டபின் என்ன ஆகும்?

கண்ணன் : ஆசை வளரும். ஆசை நிறைவேறத் தடையோ தடங்கலோ ஏற்படும்போது வெறுப்பு மிகுந்த கோபம் (குரோதம்) ஏற்படும். பிறகு மதிமயக்கம், மூடத்தனமெல்லாம் வளரும்.

அர்ஜுனன் : அதன்பிறகு என்ன ஆகும்?

கண்ணன் : நல்ல சிந்தனை, மனப்பக்குவம், பகுத்தறிவும் விவேகம் எல்லாம் விலகிவிடும். பழைய பரிபக்குவ நினைவே இல்லாமல் போகும். இதனால் புத்தி சக்தி குலையும். தொடர்ந்து மனிதன் அழிவைத் தான் எட்டுவான்.

- அர்ஜுனன் : ஸ்தித பிரக்ஞரின் நிலையை உணர்த்தினீர்கள் கேசவா! அவர் எப்படி நடந்துகொள்வார் என்பதைச் சொல்லுங்கள்.
- கண்ணன் : தம்பி! நிலைபெற்ற பிரக்ஞையுள்ள சாதகரின் நடவடிக்கை செயல் வடிவில் இராது, கருத்து வெளிப்பாடாக இருக்கும் புலனடக்கம், மனவடக்கம் கொண்ட சாதனையாளர் அவர், விருப்பு – வெறுப்புக் களைக் கடந்தவர். தம் வசமுள்ள புலன்கள் மூலம் உலகியல் அனுபவங்களில் ஈடுபட்டிருந்தாலும், உன்மனத்தின் திருப்தியுடன் வாழ்கிறார்.
- அர்ஜுனன் : உள்மனம் எனும் அந்தக்கரணத்தின் திருப்தியைப் பெற்றபின் என்ன ஆகும்?
- கண்ணன் : அத்தகைய திருப்தி கொண்ட மனிதரின் எல்லாத் துயர்களும் நசிந்து விடுகின்றன. அந்த சாதகரின் சமபுத்தி விரைவிலேயே பரமாத்மாவோடு நிலையாக இணைந்து விடுகிறது.
- அர்ஜுனன் : எவருக்கு புத்தி நிலைபெறுவதில்லை?
- கண்ணன் : எந்த மனிதனின் மனமும் இந்திரியங்களும் (புலன்கள்) அடங்கி இருக்கவில்லையோ. அவனிடம் நிலைபெற்றிருக்கும் சமபுத்தி இராது. அவனுக்குத் தன் கடமை உணர்வில் பிடிப்பு இராது. கடமையில் திடஈடுபாடு இல்லையேல், அமைதி கிட்டாது. அமைதியை இழந்த மனிதனுக்கு மகிழ்ச்சி (சுகம்) ஏது?
- அர்ஜுனன் : உலகியலில் உழல்பவனிடம் புலன்கள் அடங்கி இராது. ஆனால் சாதகராக இருப்பவருக்கும் நிலையான சமபுத்தி ஏற்படாமல் போவதற்கு என்ன காரணம்?

கண்ணன் : காரணம் புலனடக்கமும் மனவடக்கமும் இணைந்து வசப்பட்டு இராததுதான். நீரில் செல்லும் ஓடத்தைக் காற்று தன் திசையில் இழுத்துச் செல்வதைப் போல. சாதகரின் புலன்கள் தம் விடயத்தில் ஈடுபட்டிருக்கும்போது, ஏதாவது ஒரு புலன் சஞ்சலமான மனத்துடன் இணைந்துவிட்டால் போதும், அந்த மனமே சாதகரின் புத்தியைக் குலைத்துவிடும். சமநிலை கெட்டுவிடும்.

அர்ஜுனன் : பின் எவருக்குத்தான் புத்தி நிலைபெறுகிறது?

கண்ணன் : வீரத்திருமகனே! ஐம்புலன்களும் எவருக்கு முழுவதும் கட்டுப்பட்டு இருக்கின்றனவோ, எவருடைய உள்ளம் பௌதிக விடய அனுபவங்களில் பற்றுதலின்றி இருக்கிறதோ, அத்தகைய சாதகரின் பிரக்ஞை (பகுத்தறிவு) ஒரே குறிக்கோளில் நிலைபெற்று இருக்கிறது.

அர்ஜுனன் : எவருக்குப் புலனடக்கம் இல்லையோ அத்தகைய சாமானிய மனிதருக்கும், புலனடக்கம் உள்ள சாதகருக்கும் உள்ள வெளிப்படையான வித்தியாசம் என்ன?

கண்ணன் : புலன் அனுபவங்களுக்கு இலக்காகி உழலும் சாமானிய மனிதர் பரமாத்மாவுடன் இணையும் சாதனையில் ஈடுபடாமல் மதிமயங்கி மோக நித்திரையில் ஆழ்ந்திருப்பர். அக்காலம் அவர்களுக்கு இருள் சூழ்ந்த இரவு. அத்தகைய இராக் காலத்தில் அடக்கம் மிக்க ஞானிகள் விழித்திருப்பர். பரமாத்ம தத்துவத்தில் இலயித்திருப்பார்கள். சாமானிய மனிதர்கள் விழிப்புணர்வுடன் சுக போகங்களை அனுபவித்தும் பொருள் சம்பாதித்தும் பொழுதுபோக்கும் காலத்தில், ஞானிகள் ஆத்ம

லயிப்பில் அமைதியுடன் மூழ்கியிருப்பார்கள். இதைத் தான், சாமானியர்கள் மதிமயங்கி உறங்கும் இரவு ஞானிகளுக்குப் பகல் என்றும், சாமானியர்கள் விழித்திருந்து உலகியல் வாழ்வில் உழலும் பகல் பொழுது ஞானிகளுக்கு அமைதி காணும் இரவுப் பொழுது என்றும் சொல்லுவார்கள்.

அர்ஜுனன் : அப்படியானால் அடக்கம் உள்ள சாதகர்களுக்கு எதிரில் பௌதிக சுகபோகப் பொருள்கள் வருவ தில்லையா?

கண்ணன் : வருவதுண்டு. இதனால் அடக்கமுள்ள சாதகர் சஞ்சலம் அடைவதில்லை. எப்படிச் கம்பீரமான கடல் தம்மிடம் வந்து சங்கமிக்கும் நதிகளால் எந்த மாறாட்டத்தையும் பெறுவதில்லையோ. அதே போலத்தான் அடக்கமுடையோர் எதிரில் உலகியல் சுகபோகப் பொருள்கள் எதிர்ப்படுகின்றன. இதனால் அவர்களுடைய மனம் பேதலிப்பதில்லை. இத்தகைய மாமனிதர்தான் பரமாத்ம தத்துவமான பரமசாந்தியைப் பெறுகிறார். போக விலாசங் களில் ஈடுபாடு கொண்ட சம்சாரிகளுக்கு இந்தப் பேரமைதி கிட்டாது.

அர்ஜுனன் : ஆசாபாசம் உள்ள சம்சாரிகளுக்கு அமைதி (சாந்தி) எப்படிக்கிட்டும்?

கண்ணன் : சுகபோகங்களில் ஏற்படும் ஆசாபாசங்களை முற்றிலும் துறந்துவிட்டால் அமைதி பெறலாம். எந்த மனிதன் எல்லா ஆசைகளையும் பாசங் களையும் விடுவதோடுதான் - தனது எனும் செருக்கையும் துறந்து வாழ்கிறானோ, அவனுக்கு சாந்தி கிட்டுகிறது.

அர்ஜுனன் : புருசோத்தமரே! செருக்கைத் துறந்த சாதகரின் நிலைப்பாடு எப்படி இருக்கும்?

கண்ணன் : செருக்கொழிந்த சாதகரின் நிலைப்பாடு பிரும்மத்தில் ஈடுபட்டிருக்கும். பார்த்தா! இதைத்தான் பிரும்மநிலை என்பர். இந்நிலையை எட்டியதும் அந்த சாதக மனிதர் எக்காலத்திலும் மோக பாசத்தில் சிக்கமாட்டார். தம் இறுதிக்காலத்திலும் பிரும்மநிலையில் இருப்பவர் “நிர்வாண பிரும்மம்” எனும் பரமசாந்தி நிலையில் முக்தி பெறுகிறார்.

அங்கம்

11

செயலில் ஈடுபடு

அர்ஜுனன் : ஐனார்த்தனா! உங்கள் கருத்துப்படி “ஞானபுத்தி” எனும் மெய்யறிவுதான் தலைசிறந்தது. நான் உத்தமமான ஞானபுத்தியை நாடாமல் கொடுமையான செயலில் ஈடுபட வேண்டும் என்று ஏன் வற்புறுத்துகிறீர்கள்? நீங்கள் இரண்டையும் சொல்லுகிறீர்கள்! ஒருமுறை “செயலில் ஈடுபடு!” என்கிறீர்கள். மறுமுறை “மெய்யறிவை நாடு!” என்கிறீர்கள். கேசவா! உங்களுடைய இந்த மாறுபட்ட அறிவுரையால் எனக்குக் குழப்பம் ஏற்படுகிறது. தீர்மானமாக ஒரு வழியை எனக்குக் காட்டுங்கள். அதன்மூலம் நான் நலன் பெற வகை செய்யுங்கள்.

கண்ணன் : தீமையை விரும்பாத இயல்பு உள்ள அர்ச்சுனா! இந்த மனித உலகில் இரு வகையான ஈடுபாட்டை முன்னே கூறியிருக்கிறேன். சாங்கிய யோகிகளுக்கு ஞான யோகத்திலும், சாமானிய யோகிகளுக்கு கர்ம யோகத்திலும் ஈடுபாடு இன்றியமையாதது. இரண்டின் இலட்சியமும் ஒன்றுதான். ஞான யோகத்தாலும் கர்மயோகத்தாலும் ஒரே நிலையி லுள்ள சமபுத்தி ஏற்படுகிறது. இரு யோகங்களின் வழிமுறைகளை நன்கு

உணர்ந்துகொள்ள வேண்டும். இலட்சியத்தில் முனைப்பு இருக்க வேண்டும்.

அர்ஜுனன் : அந்த சமபுத்தி நிலையை எட்ட எவ்வகைக் கருமத்தை (செயலை)ப் புரிவது அவசியமாகிறது?

கண்ணன் : ஆம், செயல் புரிவது அவசியம். மனிதன் செயலாற்றல் உள்ளவன். செயல் புரியாதிருந்தால் அவனது ஆற்றல் வீணாகிவிடும். செயல் புரியாமல் பயனை எட்ட முடியாது. சாதனை மூலம்தான் சித்தி கிட்டும். சமபுத்தியைப் பெற செயல் புரியத் தொடங்க வேண்டும். செயலைப் புறக்கணிக்கவே கூடாது.

அர்ஜுனன் : செயல் புரிவதைப் புறக்கணிப்பதால் சமபுத்தி ஏற்படாதா?

கண்ணன் : எந்த மனிதனும் எந்த நிலையிலும் ஒரு கண நேரங்கூட செயற்படாமல் இருக்க முடியாது. ஏனெனில் இயற்கையாக ஏற்பட்டுள்ள இயல்புகள் (குணங்கள்) உயிரினங்களை இயக்குகின்றன. செயல் புரிவது பிராணிகளின் உடன் பிறந்த சுபாவம். இதை எந்தப் பிராணியும் தவிர்க்கவோ, தடுக்கவோ முடியாது.

அர்ஜுனன் : சரி, மனிதன் எதுவும் செய்யாமல் மௌனியாக அமர்ந்திருந்தால், அது செயலைத் துறந்ததாக அமையாதா?

கண்ணன் : அது செயல் துறவு ஆகாது. புலன்களை வெளிப் படையாகச் செயற்படவிடாமல், உள்ளத்தில் பலவற்றையும் சிந்தித்துக் கொண்டிருப்பதும் செயல் துறவு ஆகாது. இது மூடர்கள் புரியும் வெளிவேடம், ஏமாற்று வேலை. இதனால் பல தீமைகள் ஏற்படும்.

- அர்ஜுனன் : நீங்கள் கூறிய சமபுத்தியை எப்படிப் பெற முடியும்?
- கண்ணன் : அர்ச்சுனா! எந்த மனிதன் புலன்களைத் தன் கட்டுப்பாட்டில் வைத்துக்கொண்டு, ஆசை பாசங்களுக்கு அடிமையாகாமல் கடமையாகிய பணிகளைப் பற்றுதல் இல்லாமல் செய்து வருகிறானோ, அவன்தான் உத்தமன். அவனுக்கு சமபுத்தி கிட்டுகிறது. ஆகையால் நீ சாஸ்த்திர விதிப்படி அமையும் கடமையைச் செய். மனம் போனவாறு செயல் புரிவதைவிட விதித்துள்ள கடமையைப் புரிவது உயர்ந்தது. செயல் புரியாவிட்டால் உன் உடல் இயக்கம் கெட்டுவிடும்.
- அர்ஜுனன் : பகவானே! கடமைகளைச் செய்வதால் பந்தம் (தளை) ஏற்படாதா?
- கண்ணன் : ஏற்படாது, கடமைச் செயலை. “யக்ஞம்” என்பர், இதை தனக்காகச் செய்தால் மனிதன் செயல் களின் தளையால் கட்டப்படுகிறான். இதைத்தான் “கர்மபந்தம்” என்பர். குந்தியின் மைந்தனே! நீ கடமைச் செயலை எவ்வித சுயநல எண்ணமும் இல்லாமல், கடமையை நிறைவேற்ற வேண்டும்.” எனும் நெறிஉணர்வுடன் செய்து வா!
- அர்ஜுனன் : நான் ஏன் செயல் புரிய வேண்டும்.?
- கண்ணன் : தம்பி அர்ஜுனா! மனித இனத்தைப் படைக்க ஆரம்பித்த போதே பிறும்மதேவர் இந்த நியதியை ஏற்படுத்தி விட்டார். படைப்புக் காலத்திலேயே பிறும்மா மனிதர்களிடம் “கடமைச் செயல் எனும் யக்ஞத்தைச் செய்து வளர்ச்சி பெறுங்கள்! இது கடமையை நிறைவேற்ற உங்களுக்கு ஊக்க மளிப்பதாக, உதவி புரிவதாக அமையட்டும்!” என்று கூறியிருக்கிறார்.

அர்ஜுனன் : எந்த மனநிலையில் கடமையை நாங்கள் செய்ய வேண்டும்?

கண்ணன் : “யக்ஞம்” எனும் கடமையை நிறைவேற்றுவதன் மூலமாக நீங்கள் தேவர்களின் உயர்நிலையை எட்டுங்கள். தேவதைகளுக்கு வளர்ச்சி ஏற்படும். தேவதைகள் உங்களை வளர்த்து உயர்வு அளிப்பார்கள். இவ்வாறு தேவதைகளும் நீங்களும் ஒருவரையொருவர் வளர்த்துக் கொள்ளுவதால் அதாவது, தமக்காக அல்லாமல் பிறருக்காகக் கடமையைச் செய்வதால் நீங்கள் பரமாத்மாவை அடைவீர்கள், பெரும்பேறு பெறுவீர்கள்.

அர்ஜுனன் : பகவானே! நாங்கள் கடமையைச் செய்யாது போனால்?

கண்ணன் : நீங்கள் கடமைச் செயல் எனும் யக்ஞத்தைச் செய்ததால் அபிவிருத்தி அடைந்த தேவதைகள், நீங்கள் கோராமலேயே உங்களுக்கு கடமையை நிறைவேற்றுவதற்குத் தேவையான சாதனங்களை அளித்துக் கொண்டிருப்பார்கள். ஆனால் நீங்கள் அச்சாதனங்கள் மூலமாகத் தேவதைகளைப் பேணி வளர்க்காமல், நீங்களே சுகபோகங்களை அனுபவிப்பவர்களானால், திருடர்களாவீர்கள்.

அர்ஜுனன் : பகவானே! இந்தக் குற்றத்திலிருந்து எப்படித் தப்புவது?

கண்ணன் : தம்பி அர்ஜுனா! பிறர் நலனுக்காகக் கடமைச் செயலை செய்து வருவதுதான் வழி. இதனால் யக்ஞ பலனாக சமத்துவநிலையை உணர்வாய். இதனால் மேன்மை பெறும் மனிதர்கள் பாவங்களிலிருந்து முக்தி பெறுகிறார்கள். ஆனால் எவர் தம் சுகசௌக்கி

யங்களுக்காகவே செயலாற்றுகிறாரோ, அவர் பாவங்களையே சேகரிக்கிறார்கள், பாவிகளாகக் கருதப்படுகிறார்கள்.

அர்ஜுனன் : பகவானே! இப்போது நீங்கள் கடமைச் செயல் பற்றி பிரும்மதேவரின் கட்டளையை எடுத்துச் சொன்னீர்கள். இது குறித்து உங்கள் அறிவுரை என்ன?

கண்ணன் : இது குறித்து நான் கூறுவது, சிருஸ்டி எனும் சக்கரத்தை இயக்க கடமைச் செயலைச் செய்து வருவது அவசியமாகிறது. ஏனென்றால், எல்லாப் பிராணிகளுமே உணவாகிய அன்னத்திலிருந்து உற்பத்தி ஆகின்றன. அன்னம் மழையினால் உற்பத்தியாகிறது. மழை யக்ஞத்தால் (கடமையை நிறை வேற்றுவது) பொழிகிறது. யக்ஞம் சுயநல உணர்வு இல்லாமல் செய்யும் பணிகளால் உருவாகிறது. கடமைப் பணிகளைப் புரியும் விதிமுறைகளை வேதங்கள் போதிக்கின்றன. வேதங்கள் பரம்பொருளான பரமாத்மாவிடமிருந்து வெளிப்பட்டவை. ஆகையால் எங்கும் பரந்துள்ள பரமாத்மாயக்ஞத்திலும் (கடமைப்பணி) எப்போதும் இருந்து வருகிறார். பரமாத்மாவை அடைவது தன் கடமைப் பணியை நிறைவேற்றுவதன் மூலமே சாத்தியமாகும். ஆகையால் சிருஸ்டி சக்கரத்தின் பாதுகாப்பிற்கு மனிதர்கள் தம் கடமைச் செயல்களை முறையாகச் செய்துவரவேண்டியது இன்றியமையாத தேவை. ஒருபோதும் புறக்கணிக்க முடியாது.

அர்ஜுனன் : எவராவது அந்த சிருஸ்டி சக்கரத்தின் பாதுகாப்பிற்காகத் தம் கடமைப் பணியைச் செய்யாது போனால்?

கண்ணன் : பார்த்தனே! எந்த மனிதன் சிருஸ்டி சக்கரத்தின் பரம்பரையை இயக்கத் தொடரைப் பாதுகாக்கத் தன் கடமைப் பணியைச் செய்யாது இருக்கிறானோ, அவன் புலன்களுக்கு அடிமைப்பட்டு போக வாழ்வில் உழலும் பாவத்தைப் புரிகிறான். பாவம் நிறைந்து வாழ்பவனின் வாழ்க்கை வீண், பூமிக்குப் பாரம் அவன் வாழ்வதைவிட இறப்பதே மேல்.

அர்ஜுனன் : சுயநலப் பற்று இல்லாமல் நீங்கள் காட்டும் நெறி வழியில் சிருஸ்டி சக்கரத்தின் இயக்கத் தொடரைப் பேணிப் பாதுகாக்க தனது கடமைப் பணியை மனிதன் நிறைவேற்றி வந்தால்?

கண்ணன் : அத்தகைய உத்தம மனிதன் தனக்குள் அகம் மகிழ்ந்தும், மனநிறைவு பெற்றும் வாழ்கிறான். அவன் செய்ய வேண்டியது ஏதும் மிஞ்சியிருப்ப தில்லை. ஏனெனில், அந்த மகாபுருசனுக்கு இந்த உலகியல் வாழ்வில் செயல் புரிவதோ, புரியாமல் இருப்பதோ சுயலாபம் கொண்டதல்ல, அந்த உத்தமருக்கு எந்தப் பிராணியுடனும் சுயநலம் சார்ந்த சம்பந்தம் ஏற்படுவதில்லை.

அர்ஜுனன் : பகவானே! நானும் அத்தகைய உத்தமபுருசனாக முடியுமா?

கண்ணன் : முடியும், நீ உத்தம புருசனாக ஆகலாம். நீ தொடர்ந்து பற்றுதல் (ஆசை பாசம்) இல்லாமல் கடமையைச் செய்து வா. அப்போதுதான் பரமாத்மாவை நீ எட்ட முடியும்.

அர்ஜுனன் : முன்பு இப்படிப் பற்றுதல் இல்லாமல் கடமைகளை எவராது செய்திருக்கிறாரா? அவர் பரமாத்மாவை அடைந்திருக்கிறாரா?

- கண்ணன் : ஜனக மகாராசா போன்ற பல மகாபுருசர்கள் தன்னலம் கருதாமல் கடமைப் பணிகளைச் செய்து கொண்டு வாழ்ந்திருக்கிறார்கள். பரமாத்மாவின் அணுக்கத் தைப் பெற்ற பிறகும் அவர்கள் உலக நலனுக்காக (உலகைத் தீய வழியிலிருந்து தடுத்து நல்வழியில் செலுத்த) கடமையாற்றி வந்திருக்கிறார்கள். ஆகையால் நீயும் “லோகசங்கிரகம்” எனும் உலக நலனுக்காக அவர்களைப் போலவே கடமை களைச் செய்.
- அர்ஜுனன் : லோகசங்கிரகம் எனும் உலக நலன் எப்படி ஏற்படுகிறது?
- கண்ணன் : இரு வகையில் ஏற்படுகிறது. தமது கடமைகளை நிறைவேற்றுவதன் மூலமாகவும், வாக்குறுதிகள் மூலமாகவும், மேன்மக்கள் புரியும் செயல்களைப் பார்த்து பிறர் பின்பற்றுகிறார்கள். மேலும் அவர்கள் தம் வாக்குகளால் புலப்படுத்தும் நெறிமுறை களை மற்றவர்கள் ஏற்றுச் செயலாற்றுகிறார்கள்.
- அர்ஜுனன் : பரமாத்மாவை அடையும் தகுதி பெற்ற ஜனக மகாராசா போன்றவர்களைப்போல், உலக நலனுக் காகக் கடமையாற்றியதற்கு எடுத்துக்காட்டு உள்ளதா?
- கண்ணன் : என்னையே எடுத்துக்காட்டாகக் கொள், பார்த்தா! மூவுலகிலும் நான் செய்ய வேண்டிய கடமை ஏதும் மீதி இல்லை. எனக்குக் கிடைக்க வேண்டிய பொருள் எதுவும் கிடைக்காமல் போகவில்லை. எல்லாம் நிறைவுடன் பெற்றிருந்தும், உலக நலனுக் காகக் கடமைப் பணிகளைப் புரிந்து வருகிறேன்.

- அர்ஜுனன் : பகவானே! நீங்களும் கடமைப்பணி புரிய வேண்டிய அவசியம் என்ன?
- கண்ணன் : அர்ஜுனா! அவசியம் உள்ளது. நான் சுணக்கத்தை ஒதுக்கிவிட்டு கடமையை நிறைவேற்றாது போனால், பிறரும் என்னைப் பின்பற்றி சுணங்கி, சோம்பி நிற்பார்கள். அவர்களும் கடமைப் பணிகளைப் புறக்கணித்து விடுவார்கள். அவர்களது வாழ்க்கை இயக்கம் சீர்குலையும்.
- அர்ஜுனன் : அப்படியானால் என்ன ஆகும்?
- கண்ணன் : நான் என் கடமைகளைச் செய்யாதிருந்தால், மற்றவர்கள் முறை தவறி வாழத் தொடங்குவார்கள். இதனால் எல்லா குளறுபடிகளுக்கும், மக்கள் சமுதாயத்தைச் சீர்குலைத்ததற்கும் நான் காரண மாவேன்.
- அர்ஜுனன் : இந்த நோக்கில் உலக நலனுக்காக் கடமைப்பணி புரிவது உங்களுக்கு மிக அவசியமாகிறது. ஆனால் தத்துவஞானிகளான மகாபுருசர்களுக்கும் கடமைப் பணிகள் புரிவது அவசியமாகிறது?
- கண்ணன் : ஆம் அர்ஜுனா! மிக்க அவசியம். எப்படி அஞ்ஞானிகள் தாம் செய்யும் தொழில்களில் சுயநல விழைவுடன் பயனை எதிர்நோக்கி முனைப்புடன் ஈடுபடுகிறார்கள், விருப்பு வெறுப்பு இல்லாத ஞானிகளான மகாபுருசர்களும் உலக நலனுக்காக வேண்டி, முனைப்புடன் தம் கடமைப் பணிகளில் ஈடுபட்டாக வேண்டும். மேலும் ஞானிகளுக்கு மகத்தான பொறுப்பும் உள்ளது. அஞ்ஞானிகளைத் தம் வழியில் கொணரும் வகையில் எடுத்துக்காட்டாக அவர்கள் பணி புரிய வேண்டும் அஞ்ஞானிகள் திருந்த வேண்டும்.

அர்ஜுனன் : அஞ்ஞானி, ஞானி – இருவரும் செயற்படுவதில் என்ன வித்தியாசம்?

கண்ணன் : எல்லாச் செயல்களும் பலவகையிலும் இயற்கையின் இயல்புகளால் நிறைவேற்றி வைக்கப்படுகின்றன. ஆனால் “நான் எனது – எனும்” செருக்கில் மயங்கிய உள்ளப்பாங்கு மனிதனை அஞ்ஞானியாக்குகிறது. அவன் “நான்தான் செய்கிறேன்” என்று கருதுகிறான். வீரம் மிக்கவனே! குணப்பிரிவு, கருமப்பிரிவு இரண்டையும் உணர்ந்துள்ள ஞானி “எல்லாச் செயல்களும் இயல்பாகவே இயற்கையிலேயே நிகழ்கின்றன” என்பதை உணர்ந்திருப்பதால், தாம் புரியும் செயல்களில் சுயநலப்பற்று வைப்பதில்லை.

பொருள் விளக்கம்: (சமத்துவம், ரசஸ், தமஸ் எனும் குணங்களும், உடல், புலன்கள், மனம், புத்தி, பிராணி, பொருள் எல்லாம் கொண்ட உலகியலும் குணப்பிரிவிலும், இவைகளில் ஏற்படும் செயல்கள் கருமப் பிரிவிலும் அடங்கும்)

அர்ஜுனன் : கண்ணபிரானே! உங்களுக்குள்ள பொறுப்புக்கள் ஞானிகளான மகாபுருசர்களுக்கும் உள்ளனவா?

கண்ணன் : இல்லை, ஞானிகளான மகாபுருசர்கள் அஞ்ஞானிகளைப் போல் காரியங்களைச் செய்யாமல் இருக்கலாம். ஆனால் அவர்கள் நேரிடையாகவோ, மறைமுகமாகவோ, அஞ்ஞானிகளைத் தடுமாறச் செய்யாமல் இருக்க வேண்டும். சிறிதளவு இயற்கைக் குணங்களில் மோகித்து மயங்கினாலும் வழி தவறிவிடலாம். இயற்கைக் குணங்களிலும் செயல்களிலும் பற்றுதலுடன் ஈடுபட்டுள்ள அஞ்ஞானிகள் ஞானிகளைப் பார்த்து மேலும் சஞ்சலப்பட்டு வழிமாறிப் போவார்கள்.

- அர்ஜுனன் : பகவானே! நான் சஞ்சலப்படுகிறேனே, நான் என்ன செய்ய முடியும்?
- கண்ணன் : நீ பகுத்தறியும் விவேக புத்தியுடன் சிந்தித்து, உன் எல்லாச் செயல்களையும் என்னிடம் அர்ப்பணித்து விட்டு, விருப்பு, பற்றுதல், மமதை, வருத்தம், ஏதும் கொள்ளாமல், கடமைப் பணியான போரிடுதலைத் தொடங்கு! “உன் வீர இயல்புக்கு ஏற்பப் போர் புரி!
- அர்ஜுனன் : எல்லாக் கடமைப் பணிகளையும் உங்களுக்கு அர்ப்பணிப்பதால் என்ன ஆகும்?
- கண்ணன் : குற்றமற்ற நோக்கத்துடன் சிரத்தையுடன் என் வழிகாட்டலின்படி நடப்பவர்கள் எல்லா வகைக் கர்ம பந்தங்களிலிருந்தும் விடுபடுகிறார்கள். தளை நீங்கிய நிலை அவர்களை மேம்படுத்து கிறது.
- அர்ஜுனன் : ஆனால் உங்கள் வழிகாட்டலுக்கு ஏற்ப நடக்காத வர்களுக்கு என்ன ஆகிறது?
- கண்ணன் : என் கொள்கையில் குற்றம், குறை கண்டு, அதன் வழியில் சொல்லாதவர்கள் உலகியல் உணர்வுகளுள் சிக்கி, மதிமயங்கிப் போகிறார்கள். அவர்களுக்குப் பரம்பொருள் பேரறிவு கிட்டுவதில்லை. அறிவிலி (அவிவேகி) களாகி அழிந்து போகிறார்கள். அவர்கள் வாழ்ந்தும் பயனில்லை.
- அர்ஜுனன் : கிருஸ்ண பரமாத்மா! உங்கள் கருத்துப்படி ஆபாசம் இல்லாமல் கடமையாற்றத் தவறுபவர்களுக்கு ஏன் அழிவு ஏற்படுகிறது?
- கண்ணன் : ஞானி வெறுப்பு – விருப்பு இல்லாத ஈடுபாட்டுடன் செயல் புரிகின்றான். அஞ்ஞானிகள் சுயநலத்துடன்

செயல் புரிகிறார்கள். இதனால் சாஸ்திர நியமங்களுக்கு ஏற்ப செயலாற்ற அவர்களால் இயலவில்லை. முறைகேடான இயல்பால் அவர்கள் அழிகிறார்கள்.

அர்ஜுனன் : இந்த அழிவிலிருந்து காப்பாற்றிக்கொள்ள என்ன உபாயம்?

கண்ணன் : ஒவ்வொரு புலன் சார்ந்த இயக்கத்திலும் விருப்பு – வெறுப்பு கலந்திருக்கின்றன. ஆகையால் மனிதன் புலன்களுக்கு அடிமையாகாமல் நடுவு நிலையோடு செயல் புரிய வேண்டும். விருப்பு – வெறுப்பு இவ்விரு உணர்ச்சிகளுமே மனிதனின் பகைவர்கள்.

அர்ஜுனன் : அப்படியானால் மனிதன் என்ன செய்ய வேண்டும்?

கண்ணன் : தன் கடமையை அறநெறியாக மதித்து நிறைவேற்ற வேண்டும். குணநலன் குறைவாக இருந்தாலும் கடமை அறநெறிதான். கடமையை நிறைவேற்றும் போது மரணம் ஏற்பட்டாலும், அது நல்லதே. பிறருடைய அறநெறி எவ்வளவுதான் குணநலன், நிரம்பியதாக இருந்தாலும் அது ஏற்கத்தக்கதல்ல, அச்சமூட்டுவது, ஆபத்தானது.

அர்ஜுனன் : தர்மத்தை (கடமையை)ச் செய்வது சிறந்தது. என்று அறிந்திருந்தும், மனிதன் எதனால் தூண்டப்பட்டு வழி தவறி, அதர்மத்தை, பாவத்தை அடிக்கடி புரிகிறான்?

கண்ணன் : ரஜோ குணத்தால் ஏற்படும் காமம் (தீவிர ஆசை) பாவத்தைச் செய்விக்கும் துர்குணம், காமத்தில் இருந்து குரோதம் விளைகிறது. மாபாவிமான காமம் ஒரு போதும் திருப்தி அடையாது. பாவங்களை விளைவிப்பது.

அர்ஜுனன் : மாபாவிதான காமம் என்ன செய்கிறது?

கண்ணன் : எப்படி புகை தீயை மறைத்திருக்கிறதோ, தூசு கண்ணாடியை மறைக்கிறதோ, சவ்வுப்படிவம் கருப்பையை மூடியிருக்கிறதோ, அதேபோல காமம் பாவம் செய்ய விரும்பாத மனப்பண்பை பலவீனப் படுத்துகிறது. மனிதனைப் பாவம் செய்யத் தூண்டு கிறது. குந்தி மைந்தனே! காமம் தீயைப்போல் எரிக்க எரிக்கத் தணியாதது. விவேகிகளான சாதனையாளர்களுக்கு அது எதிரி. காமத்தின் வயப்பட்ட மனிதனின் விவேகம் - பகுத்தறிவு மறைக்கப்பட்டு விடுகிறது.

அர்ஜுனன் : அத்தகைய காமம் எங்கே இருக்கிறது?

கண்ணன் : காமம் புலன்கள், மனம், புத்தி - மூன்று நிலைகளி லும் இருக்கிறது. இவை மூலமாக காமம் (சுயநல வேட்கை) உடல் பற்றுதல் மிகுந்த மனிதனின் அறிவை மறைத்து அவனை மயங்க வைக்கிறது. பாவங்கள் புரியத் தூண்டுகிறது.

அர்ஜுனன் : அந்தக் காமத்தை எப்படி அழிப்பது?

கண்ணன் : பரத வமிசத்தில் பிறந்த சிறந்த வீரனே! நீ முதலில் புலன்களை அடக்கு. பிறகு பகுத்தறிவையும் விஞ்ஞான அறிவையும் மறைத்துக் கேடு விளை விக்கும் மாபாவிதான காமத்தைக் கட்டாயம் அழித்துவிடு!

அர்ஜுனன் : பகவானே! நீங்கள் உபதேசிக்கும் உபாயத்தை எப்படிச் செயல்படுத்துவது?

கண்ணன் : குந்தியின் வீரமைந்தனே! உடலைவிட மேம்பட்டவை. ஐம்புலன்கள் (மேலானவை, வலுவானவை,

வெளிப்பாடுமிக்கவை, பரந்திருப்பவை, சூட்சுமமானவை). இந்திரியங்களான புலன்களைவிட மேம்பட்டது மனது. மனத்தைவிட மேம்பட்டது புத்தி எனும் அறிவு. புத்தியைவிட வலுவானது காமம் எனும் ஆசை. ஆகையால் எல்லாவற்றிலும் வலிமை மிகுந்த காமத்தைக் கட்டுப்படுத்து! இலகுவில் வெல்ல முடியாத இந்த எதிரியை வீழ்த்திவிடு! நீ எல்லா வகையிலும் வெற்றி பெறுவாய்!

பொருள் விளக்கம் :

(காமம் அகந்தையில் உள்ளது. இதனால் உலகியல் பொருள்களில் அகந்தையில் கவர்ச்சி உண்டு.

அகந்தையில் இரு அம்சங்கள், ஒன்று இயற்கையின் அம்சம், சடப் பகுதி.

மற்றது பரமாத்மாவின் சைதன்யம் எனும் உணர்ச்சி அம்சம்.

இயற்கையின் அம்சம் இயற்கையின்பாலும், பரமாத்மாவின் அம்சம் பரம்பொருள்பாலும் ஓரின உறவு காரணமாகக் காணப்படுபவை. ஆகையால் அகந்தையின் அடித்தளக் காமம் (தீவிர விருப்பம்) இருக்கிறது.

உணர்ச்சி அம்சத்தில் தத்துவ ஞான ஆர்வமும் அன்புடைமையும் உள்ளன.

இதுதான் சடத்திற்கும் சேதனனுக்கும் அடிப்படை வித்தியாசம்.

சடநிலையைத் தாண்டி சேதன நிலையை எட்டிய மனிதன் சடத்தின் அம்சமான காமத்திற்கு அடிமையாகக் கூடாது.

அங்கம்

12

கர்ம யோகம்

அர்ஜுனன் : பகவானே! கர்மயோகமான கடமைச் செயல் பாட்டில் தீவிர விருப்பமான சுயநல வேட்கையை (காமம்) அழிக்க வேண்டும் என்று அறிவுறுத்தி னீர்கள். இந்தக் கர்மயோகத்தின் மரபுத்தொடர் (பரம்பரை) எத்தகையது?

கண்ணன் : இந்த அழிவில்லாத கர்மயோகத்தை நான் முதலில் சூரியனுக்கு உபதேசித்தேன். பிறகு சூரியன் தன் மகன் மனுவிற்கும், மனு தன் மகன் இஷ்வாகு விற்கும் எடுத்துச் சொன்னார்கள். இவ்வாறு வழி வழியாக உபதேசிக்கப்பட்டு வந்திருக்கும் இந்தக் கர்மயோகத்தை உலகை ஆண்டு வந்த ராசரிசிகள் அறிந்திருந்தார்கள்.

பல ஆண்டுகாலம் கடந்து போனதால் இந்த யோகம் மனிதர்களிடையே அரிதாகிவிட்டது.

அர்ஜுனா! நீ என் நெருங்கிய பக்தன். பிரியமான தோழன். இதனாலேயே இப் புராதனமான யோகத்தை உனக்கு உபதேசிக்கிறேன். இது மிகவும் ரகசியமான அரிய தத்துவம்.

- அர்ஜுனன் : பரம்பொருளே! நீங்கள் எந்த சூரியனுக்கு உபதேசித் தீர்களோ, அவர் வெகுகாலத்திற்கு முன்பே பிறந்தவர். ஆனால் நீங்கள் அவதரித்ததோ இந்தக் காலத்தில் சிருஸ்டி காலத்தின் தொடக்கத்திலேயே நீங்கள் இந்த அரிய யோகத்தை சூரியனுக்கு உபதேசித் ததை நான் எப்படித் தெரிந்து கொள்ள முடியும்?
- கண்ணன் : பிரதாபம் மிகுந்த வீரனே! இந்த விடயம் எனது இந்தப் பிறவியைச் சார்ந்ததல்ல. எனக்கும் உனக்கும் பல பிறவிகள் ஏற்பட்டுவிட்டன. அவை எல்லாம் எனக்குத் தெரிந்தவைதாம். அதாவது எந்தப் பிறவியில் நீயும் நானும் என்னவெல்லாம் செய்து கொண்டிருந்தோம் என்பதை நன்கு அறிவேன். ஆனால் நீ உன் பிறவிகளையும் பிறவிச் செயல்களையும் அறியமாட்டாய்.
- அர்ஜுனன் : எனக்கு ஏற்பட்ட பிறவி போல் உங்களுக்கு பிறவி ஏற்படவில்லையா?
- கண்ணன் : இல்லை. நான் பிறப்பு இறப்புக்களைக் கடந்தவன். பிறவி இல்லாதவன். மரணமில்லாதவன். உயிரினங் களுக்கெல்லாம் ஈசுவரன் (ஆக்கவும் அழிக்கவும் வல்லமை படைத்தவன்.) எனினும் என் வசத்தி லுள்ள இயற்கை நியதியைக் கட்டுப்படுத்திக் கொண்டு யோக மாயையால் நான் வெளிப்படு கிறேன். (பிறக்கிறேன் – அவதாரம் செய்கிறேன்)
- அர்ஜுனன் : நீங்கள் வெளிப்படும் தருணம் எது?
- கண்ணன் : பரத வமிசத்தில் உதித்த அர்ச்சுனா! எப்போதெல்லாம் தர்மத்திற்குக் கேடு ஏற்படுகிறதோ, அதர்மம் பெருகுகிறதோ அப்போதெல்லாம் நான் அவதாரம் எடுக்கிறேன். (விரும்பிப் பிறக்கிறேன்)

- அர்ஜுனா : நீங்கள் அவதாரம் எடுப்பதன் பயன் என்ன?
- கண்ணன் : நல்லவர்களான நன்னெறியாளர்களைப் பாதுகாக்கவும் தீயவர்களை அழிப்பதற்கும், தர்மநெறிகளை நடைமுறைப்படுத்தி நிலைநாட்டுவதற்கும் நான் ஒவ்வொரு யுகத்திலும் பிறக்கிறேன்.
- அர்ஜுனன் : இம்மாதிரி அடிக்கடி பிறவி எடுப்பதால் உங்களைப் பந்த பாசம் கட்டுப்படுத்துவதில்லையா?
- கண்ணன் : இல்லை. என்னுடைய பிறவியும் செயலும் தெய்வம் சம் பொருந்தியவை. (திவ்வியமானவை). எனக்கென்று எந்தச் சுயநலமும் கொள்ளாமல் உலக நன்மைக்காவே நான் பிறவி எடுக்கிறேன். இந்த உண்மையை எந்த மனிதன் தத்துவஞானத்துடன் உணர்கிறானோ, அவர் இறந்த பின் மறுபிறவி பெறாமல் என்னை வந்தடைகிறான்.
- அர்ஜுனன் : அத்தகைய தத்துவஞானி உங்களையே வந்தடைகிறான் என்பதற்கு என்ன அத்தாட்சி?
- கண்ணன் : அத்தாட்சி உள்ளது. என்னோடு ஒன்றி, என்னையே புகலாகக் கொண்ட தத்துவஞானிகள் என் பிறப்பு – இறப்புக்களின் திவ்வியத் தன்மையை அறிந்து கொண்டதால் புனிதர்களாகி, ஆசை, அச்சம், சினம் முதலிய தீய இயல்புகளிலிருந்து விடுபட்டு என்னை வந்து அடைகிறார்கள்.
- அர்ஜுனன் : அவர்கள் எந்தத் தன்மையுடன் (சிந்தனையுடன்) உங்களைப் புகலடைகிறார்கள்?
- கண்ணன் : பார்த்தனே! உலகியல் உறவுகளோடு ஒட்டாமல் எந்தத் தன்மையுடன் என்னை மனிதர்கள் புகலடைகிறார்களோ, நானும் அவர்களுடன் அதே தன்மையுடன்தான் ஒட்டுறவு கொள்ளுகிறேன். எனது

இந்த உறவால் சம்சாரிகளான மனிதர்களிடம் சிறப்பான எதிர்விளைவு ஏற்படுகிறது. இதனால் நற்குணங்கள் நிரம்பிய அவர்கள் சுயநலம், செருக்கு இல்லாமல் பிறருக்கு நன்மை புரிவதில் தீவிரமாக ஈடுபடுகிறார்கள்.

அர்ஜுனன் : அச்சுதா! உங்களைப் புகலடைந்தவர்களை நீங்கள் பாசத்துடன் ஆட்கொள்ளுகிறீர்கள். அப்படியிருந்தும் மனிதர்கள் உங்களைவிட்டு வேறு தேவதைகளைப் பூசிக்கவும் உபாசிக்கவும் செய்கிறார்களே, ஏன்?

கண்ணன் : அத்தகைய மனிதர்களின் மனப்பாங்கில் உலகியல் ஆர்வம் ஆதிக்கம் செலுத்துகிறது. அதனால் கர்ம அநுட்டானங்களால் ஏற்படும் பயனை சித்தியாகப் பெற விரும்புகிறார்கள். இதனாலேயே அவர்கள் என்னைவிட்டு விட்டு பிற தேவதைகளை உபாசிக்கிறார்கள். ஏனென்றால் இந்த மானுட உலகில் கர்மாக்களால் ஏற்படும் சித்தி (பயன்) விரைவில் கிட்டி விடுகிறது.

அர்ஜுனன் : எப்படி மனிதர்கள் கர்மாக்களால் ஏற்படும் சுயநலப் பயனுக்காக (சித்திக்காக) பிறதேவதைகளை உபாசிக்கிறார்களோ, அதேபோல் நீங்களும் ஏதாவதொரு பயனை வேண்டி தக்க கர்மாவைச் செய்வதுண்டா?

கண்ணன் : நான் சீவன்களின் குணங்களுக்கும் செயல்களுக்கும் ஏற்ப நால்வகைப் பிரிவுகளை (வருணங்கள், இனங்கள்) உருவாக்குகிறேன். அவை பிராம்மணன், சத்திரியன், வைசியன், சூத்திரன் எனும் இனங்கள். ஆனால் நான் படைப்பு முதலிய பணிகளை பயன் கருதியோ, செருக்குடனோ செய்வதில்லை. ஆகையால் அந்தச் செயல்கள் என்னைக் கட்டுப்படுத்துவதில்லை.

இதேபோல் என்னைத் தத்துவஞானத்துடன் அறிந்துள்ள ஞானிகளும் விருப்பு, வெறுப்பு இல்லாமல் செயலாற்றுவதால் கர்மபந்தங்களுக்கு ஆட்படுவதில்லை.

பொருள் விளக்கம் :

எப்படி பகவான் பயன் கருதாமல் (சுயநல ஆசையின்றி) பணிகளைப் புரிந்து வருகிறாரோ, அதேபோல் நாமும் பயனில் பற்று இல்லாமல் பணி புரிந்து வந்தால் கரும பந்தம் இல்லாமல் நன்கு வாழலாம்.

அர்ஜுனன் : இதுபோல் இவ்வுலகில் எவராவது பணி புரிந்திருக்கிறாரா?

கண்ணன் : செய்திருக்கிறார். முதலில் முக்தி பெறவிரும்பிய ஞானிகள் (முமுகுஷீக்கள்) இந்தக் கர்ம தத்துவத்தை அறிந்துகொண்டு பயனாசை இல்லாத பணி புரிந்திருக்கிறார்கள். நீயும் அந்த முன்னோர்களைப் போல் அவர்கள் காட்டிய வழியில் பணி புரிந்துவா.

அர்ஜுனா : முமுகுஷீக்கள் செய்து காட்டியதும், நீங்கள் உத்திர விடுவதும் உபதேசிப்பதுமான கர்மா எனும் கடமைப் பணி எத்தகையது?

கண்ணன் : செயல் (கர்மா) எது? செயலின்மை (அகர்மா) எது? இந்த விடயத்தில் மகாவித்துவான்களே தடுமாறி விடுகிறார்கள். செயல் தத்துவத்தை உனக்கு உபதேசிக்கிறேன். அதை உணர்ந்த நீ உலகியல் தளைகளிலிருந்து விடுபடுவாய். கர்மா மூன்று வகைப்படும். கர்மம், அகர்மம், விகர்மம் (செயல், செயலின்மை, தகாத செயல்) இம் மூன்று கர்ம பேதங்களையும் இவைகளின் நிலைகளையும்

கட்டாயம் தெரிந்துகொள்ள வேண்டும். இதைத் தான் கர்ம தத்துவம் என்பர். இது மிகவும் ஆழ்ந்த தத்துவம்.

அர்ஜுனன் : கர்மம், அகர்மம் – இவைகளின் தத்துவத்தை (உண்மை நிலையை) அறிவது என்பது என்ன?

கண்ணன் : கர்மத்தில் அகர்மத்தையும், அகர்மத்தில் கர்மத்தையும் காண்பது, உணர்வது, செயற்படுத்துவது தான் கர்ம தத்துவம். அதாவது, செயலில் ஈடுபடும் போது பற்றுதல் ஒட்டுறவு இல்லாமல் இருப்பது, பற்றுதலற்ற நிலையில் செயல்படுவது (நாம் இந்தக் காரியத்தைச் செய்யவில்லை. இக்காரியம் நம்மை ஈடுபடுத்தியிருக்கிறது என்ற உணர்வுடன் செயல் புரிவது). இவ்வாறு செயல் – செயலின்மை இரண்டையும் ஒரு நிலையில் கொண்டுள்ளவர் தாம் யோகி, புத்திமான்.

அர்ஜுனன் : அந்தப் புத்திமானுக்கு உரிய சிறப்பு என்ன?

கண்ணன் : எவருடைய செயல்கள் யாவும் தன்னல முனைப்பும் தீவிர விருப்பமும் இல்லாதவையோ, மேலும் அவை நல்லறிவு எனும் தீயில் இட்டுப் புடம் போட்டவையோ, அத்தகைய திறன் கொண்டவரை ஞானிகள் பேரறிவாளர் (பண்டிதர்) என்பர். அத்திறன்தான் அவர்களுடைய புத்திசாலித்தனம் என்னும் சிறப்பியல்பாகும்.

அர்ஜுனன் : அத்தகைய சிறந்த மனிதரின் நிலைப்பாடு என்ன?

கண்ணன் : செயல்திறன் கொண்ட அப்பண்டிதர் செயல், செயலின் பயன் இரண்டிலும் பற்றுதல் கொள்ளுவதில்லை. மேலும் அவைகளைச் சார்ந்திருப்பது

மில்லை. அவர் எப்போதும் திருப்தியுடன் வாழ்பவர். ஆகையால் அவர் எல்லாம் செய்துகொண்டிருந்தாலும் ஏதும் செய்யாதவராகவே இருப்பார். செயல், செயலின்மை இரு நிலைகளும் அவருக்குச் சமம்.

அர்ஜுனன் : அத்தகைய சாதனையாளர் (சாதகர்) – செயலில் ஈடுபடாமல் இருந்து விட்டால்?

கண்ணன் : சரீரம், அந்தக்கரணம் இரண்டையும் கட்டுப்பாட்டில் வைத்திருப்பவரும், சேமித்து வைத்துள்ள சகலத் தையும் தியாகம் செய்பவரும், உலகியல் ஆசைகள் இல்லாதவருமான சாதகர் உடல் சம்பந்தப்பட்ட கருமங்களைச் செய்து கொண்டிருந்தாலும் கரும பந்தத்தில் சிக்குவதில்லை.

அர்ஜுனன் : அந்தச் சாதகர் செயலில் ஈடுபாடு கொண்டவராக இருந்தாலோ?

கண்ணன் : அந்தச் சாதனையாளரும் சூழ்நிலைக்கு ஏற்பத் தம்மை மாற்றிக்கொண்டு மனநிறைவு பெறுகிறார். பொறாமை, சஞ்சலம், விருப்பு, வெறுப்பு ஆகிய வற்றால் பாதிக்கப்படாமல் இருப்பார். செயலின் நிறைவு (சித்தி) நிறைவின்மை (அசித்தி) இரண்டையும் சமமாகப் கருதியவாறு, செயலில் ஈடுபட்டிருப்பதால் கருமபந்தங்கள் அவரைக் கட்டுப்படுத்துவதில்லை. மேலும், எவர் விருப்பு – வெறுப்புக்களைக் கடந்தவரோ, சுதந்திரமானவரோ, எவருடைய குறிக்கோள் பரமாத்மாவை அடையும் முனைப்பு உள்ளதோ, அத்தகைய சாதகர் உலக நன்மைக்காகவே செயலை (யக்ஞம்) புரிந்து வருவார். ஆகையால் அவர் செயலில் ஈடுபட்டிருந்தாலும் அதில் சிக்காமல் செயலின்மை நிலையில் நிலைத்திருக்க வல்லவர்.

- அர்ஜுனன் : அச் சாதகர் செய்யும் யக்கும் (உலக நன்மைக்கான காரியம்) எத்தனை வகையானது? யக்ஞங்கள் பல வகை -
- கண்ணன் 01. எந்த யக்ஞத்தில் எல்லாச் சாதனங்களும் உபகரணங்களும், செய்முறையும், செய்பவரும் பிரும்ப சொரூபமானவையோ, அது “பிரும்ம யக்ஞம்”.
02. எதில் எல்லாமே எனக்கு அர்ப்பணிக்கப்பட்டவையோ, அது “பகவதர்ப்பண ரூபமான யக்ஞம்”.
03. எதில் சாதகர் தம்மைப் பிரும்மத்தில் இரண்டறக் கலந்துவிடச் செய்திருக்கிறாரோ, அது பேதமற்ற “அபின்னதா ரூப யக்ஞம்.”
04. எந்த நற்செயலில் சாதகர் தம் ஐம்புலன்களையும் அடக்கியிருக்கிறாரோ, அவைகளைத் தத்தம் பொருள்களிலிருந்து (விடயங்களிலிருந்து) விடுவித்திருக்கிறாரோ, அது “சம்யம ரூபமான யக்ஞம்”.
05. எதில் சாதகர் விருப்பு - வெறுப்பு இல்லாமல் அடங்கியுள்ள புலன்களால் பொருள்களில் ஈடுபடுகிறாரோ. அதற்குப் பெயர் “விசய உறவன ரூப யக்ஞம்!
06. உயிர் நிலைகள், புலன்கள், உள்ளம் இவைகளின் செயல்களைத் தடுத்து, அறிவு விழிப்புடன் இருக்கும் போதே சஞ்சலமில்லாத திடநிலையை எட்டுவது “சமாதி ரூபமான யக்ஞம்”.
07. உலக நலனுக்காக (பிறருக்கு உதவ) தன் செல்வத்தைச் செலவிடுவது. “திரவிய யக்ஞம்”.
08. தன் தர்மத்தை (அறநெறிகளை)க் கடைப்பிடிப்பதில் ஏற்படும் இடர்பாடுகளையும் இன்னல்களையும் மகிழ்ச்சியுடன் சகித்துக் கொள்ளுவது “தபோ யக்ஞம்”.

09. செய்யும் காரியம் நிறைவு பெற்றாலும் பெறா விட்டாலும், பயன் கிடைத்தாலும், கிடைக்கா விட்டாலும் சமமான மனநிலையில் இருப்பது “யோக யக்ஞம்”.
 10. சீரிய நெறி நூல்களை நற்சாத்திரங்களைக் கற்பதும் கற்பிப்பதும், பகவானின் திருநாமங்களை ஜெபிப்பதும் முதலான பக்தி நெறிகளை அநுப்டிப்பது “சுவாத்யாய ரூபமான ஞான யக்ஞம்”.
 11. யோக நியமங்களுக்கு ஏற்ப பூரகம் (மூச்சை உள்ளே இழுப்பது), கும்பகம் (மூச்சை உள்ளே நிறுத்தி வைப்பது) ரேசகம் (மூச்சை வெளியே விடுவது) எனும் முறையில் பிராணாயாமம் செய்வது “பிராணாயாம ரூபமான யக்ஞம்”.
 12. நியமப்படி (ஒழுங்குமுறை) ஆகாரம் உட்கொண்டு பிராணங்களைத் தத்தம் இடங்களில் நிறுத்தி வைப்பது “ஸ்தம்பன விருத்தி பிராணாயாமரூப யக்ஞம்”.
- இந்த எல்லா யக்ஞங்களும் (நற்செயல்கள்) செயற்பாடுகளிலிருந்து செய்பவர்க்கு ஏற்படும் ஈடுபாட்டை (பந்த பாசம்) அகற்றுவதற்குத்தான். இந்த உண்மையை உணர்ந்து யக்ஞங்களை அநுப்டிக்கும் சாதனையாளருக்கு எல்லாவகைப் பாவங்களும் அழிகின்றன.

அர்ஜுனன் : பகவானே! பாவங்கள் அழிவதால் என்ன ஆகிறது?

கண்ணன் : குருவம்சத்து வீரனே! மேற்சொன்ன யக்ஞங் களைச் சரியாக செய்பவர்களுக்கு அமிருத சொரூபமான பரமாத்மாவைப் பெறும்பேறு கிட்டுகிறது. ஆனால் எவ்வித யக்ஞமும் செய்யாத மனிதனுக்கு இந்த உலகம்கூடப் பயனளிக்காது.

பின் பரலோகம் (மேலுலகு) எப்படிப் பயனுள்ளதாக அமையும்?

அர்ஜுனன் : இத்தகைய யக்ஞங்களைப் பற்றிய வருணனை வேறு எங்கு உள்ளது?

கண்ணன் : நான் கூறிய யக்ஞங்களும், மேலும் பலவும் வேதங்களில் விரிவாக வருணிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. அவை கர்மாக்களிலிருந்து உருவானவை என்பதை அறிந்துகொள். இத்தகைய தத்துவ அறிவுடன் நீ யக்ஞத்தைச் செய்தால் கரும பந்தங்களிலிருந்து விடுபடுவாய்.

அர்ஜுனன் : எல்லா யக்ஞங்களிலும் தலை சிறந்தது எது?

கண்ணன் : பிரதாபம் மிக்க வீரனே! கருமங்களிலிருந்து அமையும் எல்லா யக்ஞங்களிலும் ஞான யக்ஞம் தான் சிறந்தது. ஏனெனில், ஞான யக்ஞத்தில் எல்லாக் கருமங்களும் பொருள்களும் அடங்கி விடுகின்றன.

அர்ஜுனன் : அந்த ஞானத்தை எப்படிப் பெறுவது?

கண்ணன் : ஞானயக்ஞத்திற்கு அடிப்படையான மெய்யறிவு (ஞானம்) பெற நீ தத்துவதரிசிகளான மகாபுருசர்களிடம் செல்ல வேண்டும். அந்த ஞானிகளின் திருவடிகளில் தண்டனிட்டு வணங்கி, அவர்களுக்குத் தொண்டு புரிந்து, அவர்களிடமிருந்து ஞானோபதேசம் பெற வேண்டும். அவர்களிடம் ஞானப்பசியுடன் யாசித்து வேண்டிக் கொண்டால் ஞானோபதேசம் செய்தருள்வார்கள்.

அர்ஜுனன் : அந்த ஞானிகள் உபதேசித்தருளிய ஞானத்தால் என்ன விளையும்?

- கண்ணன் : அர்ச்சுனா! அந்தப் பரிசுத்த ஞானத்தை நீ பெற்ற பின் உன்னை மோகம், மயக்கம் ஏதும் பாதிக்காது. அந்த ஞானத்தின் திறத்தால் நீ எல்லா சீவராசி களையும் முதலில் உன்னுள் காண்பாய், பிறகு என்னுள் காண்பாய். இதனால் எல்லா இடங்களிலும் ஒரே பரமாத்ம தத்துவத்தை உணர்ந்து கொள்வாய்.
- அர்ஜுனன் : இந்த ஞானத்திற்கு மேலும் ஏதாவது மகிமை உள்ளதா?
- கண்ணன் : உள்ளது. நீ எல்லாப் பாவிகளிலும் கடையனான பாவியாக இருந்தாலும் இந்த ஞானம் எனும் ஓடத்தால் நிச்சயம் பாவக் கடலைக் கடந்து கரையேற முடியும்.
- அர்ஜுனன் : எப்படிக் கடலைக் கடந்தபின் கடல் தன்னிடத்திலேயே இருக்கிறதோ, அதேபோல் பாவங்களைக் கடந்த பிறகும் பாவங்கள் இந்த உலகில் இருந்து கொண்டிருக்கும் அல்லவா?
- கண்ணன் : இல்லை, அர்ஜுனா! எப்படித் தீ காய்ந்த கட்டை களை எரித்துச் சாம்பலாக்கி விடுகிறதோ, அதேபோல் ஞானமெனும் அக்கினி எல்லாக் கர்மங்களையும் (பாவங்களையும்) பொசுக்கி விடுகின்றது. ஆகையால் இந்தப் பூவுலகில் ஞானத்திற்குச் சமமான பவித்திரமானது வேறெதுவும் கிடையாது. இந்த ஞானத்தை கரும யோகம் (செயல் நெறி) மூலமாக சித்தி பெற்ற சாதகர்தாமாகவே அடைந்து விடுகிறார்.
- அர்ஜுனன் : கரும யோகம் மூலமாகச் சித்தராகிய மனிதருக்குத் தானே ஞானம் கிட்டுகிறது என்பதை அறிந்தேன். ஆனால் அந்த ஞானம் மற்ற சாதகருக்கு எப்படிச் கிட்டுகிறது?

கண்ணன் : புலன்களை அடக்கி வைத்திருக்கும் சாதனையைப் புரிந்துவரும் சிரத்தையுள்ள சாதகருக்கு அந்த ஞானம் கிட்டுகிறது. ஞானம் பெற்றதும் அந்த சாதகருக்கு பேரமைதி (பரமசாந்தி) கிடைக்கிறது.

அர்ஜுனா : இந்த ஞானத்தைப் பெறுவதில் ஏற்படும் தடை இடையூறு எது?

கண்ணன் : எந்த மனிதன் தானும் அறியாதிருந்து, பிறரிடம் நம்பிக்கை ஈடுபாடு கொள்ளாமல், பிறர் அறிவுரையை ஏற்காமல், தன்னுள் தன்னம்பிக்கையும் கொள்ளாது தடுமாறிக் கொண்டிருக்கிறானோ, அவனுக்கு வீழ்ச்சி நிச்சயம்.

சந்தேகமும் சஞ்சலமும் கொண்ட மனிதனுக்கு இந்த உலகமோ, மேல் உலகமோ, எந்தச் சுகமும் அளிக்கா.

அர்ஜுனன் : சந்தேகமும் சஞ்சலமும் விலகி விட்டால் என்ன ஆகும்?

கண்ணன் : தனஞ்சயா! எந்த மனிதன் நெறியுடன் சமநிலையை மேற்கொண்டு எல்லாக் கருமங்களிலிருந்தும் தொடர்பு இல்லாமல் இருந்து வருகிறானோ, அவன் கரும தத்துவமான நல்லறிவு (ஞானம்) மூலமாக எல்லாவிதச் சந்தேகங்களையும் சஞ்சலங்களையும் அழித்து விடுகிறான்.

அத்தகைய சாதனைக்குக் கருமபந்தம் கட்டுப் படுத்துவதில்லை. ஆகையால், பரதவமிசத்து வீரத்திருமகனே! நீ உன் உள்ளத்தில் அஞ்ஞானத்தால் ஏற்படும் சந்தேகம் சஞ்சலங்களை ஞானமெனும் வாள் கொண்டு அழித்துவிடு! சமநிலையில் திடமாக இரு! கடமையை நிறைவேற்றப் போர் புரி! போர் புரிவதே இப்போது உன் கடமை.

அங்கம்

13

சமநிலை

- அர்ஜுனன் : கிருஸ்ணா! ஒரு சமயம் நீங்கள் கருமங்களைத் துறப்பதை (சாங்கிய யோகம்) புகழ்கிறீர்கள். வேறு சமயம் கருமங்கள் செய்ய வேண்டியதை (கரும யோகம்) வலியுறுத்துகிறீர்கள். ஆகையால், இந்த இரு சாதனங்களிலிருந்தும் ஏதாவது ஒன்றை எது நிச்சயமாக நன்மை பயப்பதோ அதை எனக்கு எடுத்துச் சொல்லுங்கள்.
- கண்ணன் : வீரனே! சாங்கிய யோகம் கரும யோகம் இரண்டுமே சிறந்தவை. இவ்விரண்டிலும் சாங்கிய யோகத்தை விட கரும யோகம் சிறந்தது.
- அர்ஜுனன் : பெருமானே! கரும யோகம் ஏன் சிறந்ததாகிறது?
- கண்ணன் : புஜபலம் மிக்க வீரனே! கருமயோகி எவரிடமும் எதனிடமும் விருப்போ வெறுப்போ கொள்ளுவதில்லை. அவர் நித்திய சன்னியாசி என்பதை உணர்ந்துகொள். விருப்பு, வெறுப்புக்களைக் கடந்து இருப்பதால் அவர் எளிதாக சம்சார பந்தங்களிலிருந்து விலகி வாழ முடிகிறது.
- அர்ஜுனன் : இரு யோகங்களும் சிறந்தவை என்றீர்கள். இரண்டிலிருந்தும்கிட்டும்பயன்களில்வேறுபாடு இல்லையா?

- கண்ணன் : அறியாமையில் உழலும் மூடர்கள் சாங்கிய யோகம், கரும யோகம் இரண்டும் தனித்தனிப் பயன்கள் அளிப்பவை என்று கருதுகிறார்கள். புத்திமான்கள் அப்படி கருதுவதில்லை. நிலைத்திருந்தாலும் யோகசாதகருக்கு இரு யோகங்களின் பயன்களும் ஒருசேரக் கிடைத்து விடுகின்றன. எந்தப் பயன் சாங்கிய யோகிக்குக் கிடைக்கிறதோ, அதே கரும யோகிக்கும் கிடைக்கிறது. இரு யோகங்களையும் ஒரே நிலையில் காண்பவர்தான் சரியான நோக்கம் கொண்டவர்.
- அர்ஜுனன் : இரு யோகங்களின் பயன்களும் ஒன்றுதான் என்றால், கருமயோகம் சாலவும் சிறந்ததாக எப்படி ஆகும்?
- கண்ணன் : வீரப் பெருமகனே! கருமயோகம் நிறைவு – நிறைவின்மை (சித்தி, அசித்தி) இரண்டிலும் சமநிலையை எட்டுகிறது. இந்நிலையைப் பெறாமல் சாங்கிய யோகம் சித்தி பெறாது. (சமநிலையில் நீடித்திருக்க இயலாது.) ஆனால் சிந்தனைத்திறன் மிக்க கருமயோகி சித்தி – அசித்திகளில் சமநிலை பெற்று விரைவிலேயே பேதமற்ற பிரும்மத்தை அடைகிறார்.?
- அர்ஜுனன் : கரும யோகத்தின் மூலமாக அவர் பிரும்மத்தை எப்படி அடைகிறார்?
- கண்ணன் : ஐம்புலன்களையும் அடக்கி வென்றவர், அப்பழுக்கற்ற உள்ளப்பாங்கு கொண்டவர். உடலைத் தம் கட்டுப்பாட்டில் வைத்திருப்பவர். எல்லாப் பிராணிகளிடத்திலும் தம்மைக்காணும் கருமயோகி செயல் புரிந்து வந்தாலும், செயல்களின் ஆசாபாசங்களில் சிக்குவதில்லை. அந்த சாதகர் பரமாத்ம நிலையை அடைகிறார்.

அர்ஜுனன் : சாங்கிய யோகி கருமங்களிலிருந்து எப்படிச் சிக்காமல் தனித்து இருக்கிறார்?

கண்ணன் : சத் (உண்மை) அசத் (உண்மையற்றது) இவ்விரண்டின் தத்துவத்தையும் உணர்ந்து, “சத்” தில் நிலைத் திருக்கும் சாங்கிய யோகி உலகியல் வாழ்வில் ஈடுபட்டு ஐம்புலன்களின் செயல்களில் பங்கு கொள்ளுகிறார். அவர் காணல், கேட்டல், தொடல், நுகர்தல், உண்ணுதல், நடத்தல், உறங்குதல், சுவாசித்தல், பேசுதல், மலசலம் கழித்தல், பெறுதல், கண்களை மூடித்திறத்தல் (இமைத்தல்) – இச் செயல்களையெல்லாம் புலன்கள் செய்கின்றன. நான் செய்யவில்லை என்பதை உணர்ந்துகொண்டு செயல்களுக்குக் கட்டுப்படாமல் ஆசாபாசங் களுக்கு அடிமையாகாமல் வாழ்கிறார்.

அர்ஜுனன் : இரு வகை யோகிகளுமே செயல்களில் கட்டுப் படாமல் வாழ்கிறார்கள். இப்படிச் சிக்காமல் இருப்பதற்கு வேறு உபாயமும் உள்ளதா?

கண்ணன் : உள்ளது. அதுதான் பக்தி யோகம். பக்தி யோகி ஈடுபடும் ஆர்வத்தைத் துறந்து, எல்லாச் செயல் களையும் பகவானுக்கே அர்ப்பணித்து விடுகிறார். ஆகையால் அவரும் நீர் மேல் இருக்கும் தாமரை இலை போல், பாவங்களிலும் கருமங்களிலும் சிக்காமல், சுயவிருப்பு வெறுப்பு இல்லாமல் வாழ்கிறார்.

அர்ஜுனன் : பகவானே! பக்தி யோகி சகலத்தையும் உங்களுக்கே அர்ப்பணித்து விடுவதால், கருமங்களில் சிக்காமல் இருக்கிறார். ஆனால் கருமயோகி எந்த நோக்கத் துடன் செயல் புரிகிறார்? எப்படிச் செயல்களில் சிக்காமல் இருக்கிறார்?

- கண்ணன் : கருமயோகி தம் அந்தக்கரணத்தின் (உள்மனம்) தூய்மைக்காகவே செயலாற்றுகிறார். தம் புலன்கள், உடல், உள்ளம், அறிவு இவைகளிடம் பற்றோ, செருக்கோ கொள்ளாமல் இருக்கிறார். இதனால் அவர் செயலின் பயனை ஆசையுடன் எதிர்பார்த்த திருப்பதில்லை. ஆதலால் அவருக்கு நிலையான நிம்மதி (பரமசாந்தி) கிட்டுகிறது. இந்நிலையை எட்டாதவர்கள் பயனில் ஆசை கொண்டு செயலாற்றுவதால் சம்சார பந்தத்தில் (உலகியல் தளைகளில்) கட்டுண்டு உழல்கிறார்கள்.
- அர்ஜுனன் : சாங்கிய யோகியின் மூலம் வெளிப்படும் செயல்கள் (கருமங்கள்) எப்படிப்பட்டவை?
- கண்ணன் : உடல், புலன்கள், மனம் – இவைகளைத் தம் வசம் அடக்கி வைத்திருக்கும் சாங்கிய யோகி, மனத்திலிருந்து எல்லாக் கருமங்களையும் ஒன்பது துவாரங்களைக் கொண்ட சரீரத்திடம் விட்டுவிடுகிறார். இதனால் கருமங்களைத் தாம் செய்வதாகவோ செய்விப்பதாகவோ கருதாமல், சுகமாக நிம்மதியாகத் தம் யோகி நிலையில் நிலைத்திருக்கிறார்.
- அர்ஜுனன் : சாங்கிய யோகி எந்தச் செயலையும் செய்வதுமில்லை, செய்விப்பதுமில்லை, ஆனால் பரமாத்மா செய்விப்பார் இல்லையா?
- கண்ணன் : இல்லை. பரமாத்மா எந்த மனிதனையும் செயலாற்றும் திறனுள்ளவனாக ஆக்குவதில்லை. எந்தச் செயலையும் பிறரைக் கொண்டு செய்விப்பதும் இல்லை. கருமபலத்துடன் எவரையும் சம்பந்தப்படுத்துவதில்லை. ஆனால் மனிதர்கள் தம் சுபாவப்படி இயல்பாகச் செயல் புரிந்து வருகிறார்கள். அச் செயல்களுக்குத் தம்மையே கர்த்தாவாக எண்ணிக்

கொள்ளுகிறார்கள். பிறகு கரும பலத்துடன் (செயலின் விளைவு) சம்பந்தம் தானாகவே ஏற்பட்டு விடுகிறது.

அர்ஜுனன் : பரமாத்மா எவருக்கும் செயலாற்றும் சுதந்திரத்தை அளிப்பதில்லையானாலும், பிராணிகள், மனிதர்கள் புரியும் செயல்களுக்கு உரிய பயனை ஏற்கிறார் இல்லையா?

கண்ணன் : சர்வவியாபியான (எங்கும் பரந்துள்ள) பரமாத்மா எவருடைய பாவ புண்ணியங்களையும் ஏற்பதில்லை. அறியாமை காரணமாக சீவன்கள் தம் சொரூபத்தை உணர முடியாததால், மதிமயங்கிப் போகின்றன. இதனாலேயே சீவன்கள் செயல்களுக்குத் தம்மையே கர்த்தாக்களாகவும் செயலின் பயனை அனுபவிப்பவர்களாகவும் நினைத்துக் கொள்ளுகிறார்கள். இதன் விளைவாக பிறப்பு – இறப்பு எனும் சூழலில் சீவராசிகள் உழன்று கொண்டிருக்கிறார்கள்.

அர்ஜுனன் : அப்படியானால் எல்லா சீவன்களும் இதேபோல் தம்மை கர்த்தாவாகவும் போக்தாவாகவும் (அனுபவிப்பவர்) கருதி மதிமயங்கிப் போகிறார்களா?

கண்ணன் : இல்லை. விவேகிகள் மெய்ஞானம் மூலமாக அஞ்ஞானத்தை அழித்து விடுகிறார்கள். சூரியனைப் போன்ற அவர்களுடைய ஞானம் பரமாத்மாவை அறிந்துகொள்ள உதவுகிறது.

அர்ஜுனன் : அந்தப் பரமாத்ம தத்துவத்தின் அனுபவம் எவருக்கு ஏற்படுகிறது?

கண்ணன் : எவருடைய அறிவும் உள்ளமும் பரமாத்மாவிடமே இலயித்திருக்கின்றனவோ, எவர் பரமாத்ம தத்துவத்திலேயே நிலைத்திருக்கிறாரோ அவர்கள் அத்தகைய பரமாத்ம சாதகமான ஞானத்தின்

மூலமாக பாவ - புண்ணியத் தளைகளிலிருந்து விடுபட்டு, பரமாத்மாவிடம் சேர்ந்து விடுகிறார்கள். அவர்களுக்கு மறுபடியும் பிறவி ஏற்படுவதில்லை.

அர்ஜுனன் : பரமாத்மாவை உணர்ந்துகொண்ட மகாபுருசர்களின் ஞானம் நடைமுறை நிலையில் எப்படி இருக்கிறது?

கண்ணன் : தத்துவஞானியான மகாபுருசர்கள் கல்வியிலும் பண்பிலும் சிறந்து விளங்கும் பிராம்மணனிடமும், அவை இல்லாத சண்டாளனிடமும் சமநிலையில் பழகி பரமாத்ம சொரூபத்தைக் காண்கிறார்கள். இதேபோல் பசு, யானை, நாய் முதலிய பிராணிகளிடமும் சமநிலையுடன் பரமாத்ம தத்துவத்தைத் தரிசிக்கிறார்கள். இந்த சமநிலை அவர்களுடன் கூடி வாழ்வதற்கோ, உறவாடுவதற்கோ பயன்படுத்தப்படுவதில்லை.

அர்ஜுனன் : சமநிலை நோக்கைக் கொண்டிருப்பதால் என்ன ஆகிறது? என்ன பயன் கிட்டுகிறது?

கண்ணன் : எவருடைய உள்ளம் எல்லா நிலைகளிலும் சமத்துவ நிலையில் அதாவது பரமாத்ம தத்துவத்தில் திடமாக இருக்கிறதோ, அவர் இவ்வுலகில் வாழ்ந்து கொண்டே இவ்வுலகை வென்றவராகிறார். இதன் உலோகாதாய நிலையிலிருந்து மேம்பட்டு விளங்குகிறார். காரணம் பிரும்மம் குற்றம் இல்லாதது. சமநிலையில் உள்ளது. ஆகையால் அந்த மகான்கள் சமநிலையிலுள்ள பிரும்மத்திடமே நிலைத்திருக்கிறார்கள்.

அர்ஜுனன் : இத்தகைய சமத்துவநிலையில் நீடித்திருக்க என்ன வழி?

- கண்ணன் : நடைமுறை வாழ்வில் விரும்புவது, விரும்பாதது, அநுகூலம் பிரதிகூலம் சார்ந்த சூழ்நிலை ஏற்பட்டாலும் மகிழ்ச்சியோ வருத்தமோ கொள்ளாதவர், மோக மயக்கங்கள் இல்லாதிருப்பார். நிலையான பகுத்தறிவாளியாக இருப்பார். பிரும்மத்தை அறிந்திருப்பார், பரமாத்மாவிடமே நிலைத்திருப்பார்.
- அர்ஜுனன் : பகவானே! இந்த சமத்துவ நிலை எந்த முறையில் ஏற்படுகிறது?
- கண்ணன் : வெளிப்பொருள்களிடம் (பௌதிகப் பொருள்கள்) பற்றுதல் கொள்ளாத ஞானி முதலில் தம்முன் இருக்கிற சாத்விகமான சுகத்தை அடைகிறார். பிறகு அவர் பரமாத்மாவோடு ஒருங்கிணைந்து சாசுவதமான ஆனந்தத்தை அனுபவிக்கிறார்.
- அர்ஜுனன் : உலோகாதாய (பௌதிக) பொருள்களின்பால் ஏற்படும் பற்றுதலிலிருந்து எப்படித் தப்புவது?
- கண்ணன் : குந்தியின் புதல்வனே! புலன்களும் போகப் பொருள்களும் சேர்ந்து ஏற்படுத்தும் அனுபவங்கள் எல்லாமே துன்பம் விளைவிப்பவைதாம். ஆதியும் அந்தமும் (பிறப்பு, இறப்பு) உள்ளவை தாம். ஆகையால் விவேகியான மனிதன் அவைகளில் ஈடுபட மாட்டான். அனுபவிக்க விழைய மாட்டான்.
- அர்ஜுனன் : அந்தச் சுகபோக அனுபவங்களில் ஈடுபடாத மனிதருக்குள்ள சிறப்புதான் என்ன?
- கண்ணன் : எந்தவொரு மனிதன் தன் உடலைத் துறப்பதற்கு முன்பே காமம், குரோதம் முதலியவற்றின் உத்வேகத்தைச் சகித்துக்கொள்ளும் திறன் பெற்று விடுகிறானோ, அதாவது காமம், குரோதம், முதலியவற்றின் உத்வேகம் தலைகாட்டவே

விடாமல் செய்து விடுகிறானோ, அவன்தான் சுகபுருசன், அவனே யோகி, அவன்தான் தீரனான ஆண் மகன்.

அர்ஜுனன் : அந்த நிலையை எய்திய பின் என்ன ஆகிறது?

கண்ணன் : காம குரோதாதிகளின் உத்துவேகம் எழாதிருப்பதால் அந்த ஆண்பிள்ளைக்கு பரமாத்ம தத்துவத்தில் ஏற்படும் நித்திய சுகம் கிட்டுகிறது. அவன் அதில் இலயித்து ஆனந்தமடைகிறான். அவனுடைய ஞானம் தெளிவாக நிலைத்திருக்கிறது. அவன் பிரும்ப சொரூபமாகிறான். அந்த சாதகன் (சாதனையில் வெற்றி கண்டவன்) சாந்தமான பிரும்மத்தை அடைகிறான். பிரும்மஞானி எனப் போற்றப்படுகிறான்.

அர்ஜுனன் : அந்த சாந்தமான பிரும்மத்தை மேலும் எவர் பெறுகிறார்?

கண்ணன் : எந்தச் சாதகர்களுக்கு உடல், புலன்கள், மனம், புத்தி எல்லாம் தம் வசத்தில் இருக்கின்றனவோ, எல்லாப் பிராணிகளின் நலன்களில் நாட்டமுள்ளதோ, எவருடைய மனச்சஞ்சலங்கள் (சந்தேகங்கள்) அழிந்து போகின்றனவோ, எவருடைய எல்லாப் பாவங்களும் விலகி விட்டனவோ, அத்தகைய விவேகிகளான ஞானசாதகர்களுக்கு நிர்வாண பிரும்மம் கிட்டுகிறது.

அர்ஜுனன் : நிர்வாண பிரும்மத்தை அடைந்தவர்களின் இலட்சணங்கள் எவை?

கண்ணன் : சுத்த பிரும்மத்தை அடைந்தவர்களிடம் காமம், குரோதம், சிறிதும் இருக்காது. மனம் அவர்கள் வசம் இருக்கும். அவர்கள் சுயஉண்மை நிலையை (சொரூபத்தை) அறிந்தவர்கள். அவர்களை சாங்கிய யோகிகள் என்பர். அவர்கள் வாழும்போதும்

இறந்த பிறகும் சுத்த (நிர்வாண) பிரும்மத்தை அடைந்தவர்கள்.

அர்ஜுனன் : இந்த நிர்வாண பிரும்மம் வேறு சாதனம் மூலமாகவும் அடையக் கூடியதா?

கண்ணன் : ஆம், தியான யோகத்தால் பெற முடியும். வெளி விசயங்களை வெளியே விட்டுவிட்டு, அதாவது எல்லாப் போகப் பொருள்களையும் துறந்துவிட்டு, கண்களின் பார்வையைப் புருவங்களின் இடையில் நிலைநிறுத்தி நாசித்துவாரங்களில் சஞ்சரிக்கும் பிராணன் (பூரகம்), அபானன் (ரோசகம்) எனும் மூச்சுக்காற்றை சமானமாக்கி எல்லாப் புலன்களையும் மனத்தையும், புத்தியையும் தம் வசப்படுத்தி வைத்திருக்கும் சாதகர் ஆசை, பயம், குரோதம் முதலியவற்றைத் துறந்தவர். மோட்சத்தை விரும்பும் அவர் எப்போதும் முக்தர் நிலையில் இருப்பவர்.

அர்ஜுனன் : எல்லாத் தளைகளிலிருந்தும் எளிதாக விடுபட வேறு சுலபமான சாதனம் உள்ளதா?

கண்ணன் : உள்ளது. பக்தியோகம். எவர் என்னை எல்லா உலகங்களுக்கும் பாதுகாவலனாக, பரிபாலகனாக மதிக்கிறாரோ, எவர் என்னை எல்லா உயிரினங்களுக்கும் பரம ஸூக்ருத்தாக (சுயநலமற்ற, இரக்கமுள்ள அன்பன்) ஏற்கிறாரோ, எவர் என்னை எல்லா யக்ஞங்களுக்கும் தவங்களுக்கும் அனுபவபாத்தியதைக் கொண்டவராக உணர்கிறாரோ, (தம்மை ஒருக்காலும் அநுபவிப்பவராக எண்ணாதிருக்கிறாரோ) அவருக்கு பரம சாந்தி (பேரமைதி) கிட்டுகிறது.

அங்கம்

14

பகையும் நட்பும்

கண்ணன் : அர்ஜுனா! நான் கர்ம யோகம் குறித்துப் பல விசயங்களைச் சொன்னேன். இப்போது கர்மயோகத்தின் சாரத்தைச் சொல்கிறேன். எந்த மனிதன் செய்வினைப் பயன்களை (தோன்றி மறையும் பொருள்களை) துய்க்காமல் தம் கடமையைச் செய்து வருகிறானோ, அவன்தான் துறவி. அவன் தான் யோகி. தீயைச் சார்ந்த கருமங்களையும் துறந்தவன் சன்னியாசியோ, யோகியோ இல்லை.

ஆகையால், அர்ஜுனா! உலகோர் எதைச் சன்னியாசம் (சாங்கிய யோகம்) என்கிறார்களோ. அது தான் கர்ம யோகம் (செயலில் ஈடுபாடு) என்பதை உணர்ந்துகொள்.

அர்ஜுனன் : சன்னியாசி, யோகி, இவர்களிடம் எந்த விசயத்தில் மகிமை (தனிச்சிறப்பு) உள்ளது?

கண்ணன் : சங்கற்பங்களைத் துறக்கும் விசயத்தில்தான். ஏனெனில் சங்கற்பங்களை (செயல் தீர்மானம்) துறக்காமல் அதாவது தம் மனத்தின் ஆதிக்கத்தை விடாமல் மனிதன் எந்தவிதமான யோகியாகவும் ஆகமுடியாது.

- அர்ஜுனன் : யோகியாவதில் முக்கிய காரணம் எது?
- கண்ணன் : எந்த மனிதன் யோகத்தில் (சமநிலையில்) ஆதிக்கம் செலுத்த விரும்புகிறானோ, அத்தகைய சிந்தனை கொண்ட யோகிக்கு பற்றுதல் இல்லாமல் கடமையைச் செய்வதுதான் யோகநிலையில் திடமாக இருப்பதற்குக் காரணம். அந்த யோகியின் அமைதிதான் (சாந்தி) பரமாத்ம தத்துவத்தை அடைவதற்குக் காரணம். அதாவது, உலகியல் தொடர்புகளைத் துறப்பதால் கிட்டும் அமைதியை அனுபவிக்காமல் இருப்பது பரமாத்ம தத்துவத்தைப் பெறுவதற்குக் காரணம்.
- அர்ஜுனன் : யோகத்தில் ஆழ்ந்த ஈடுபாடு கொண்ட யோகாருடன் எனும் சாதனையாளனுக்கு என்ன அடையாளம்?
- கண்ணன் : எந்த யோக சாதகனுக்கு புலன்களின் இலக்கான போக விசயங்களிலும், செயல்களிலும் விருப்ப முள்ள ஈடுபாடு இல்லையோ, தன்னலம் வேண்டி எந்தச் சங்கற்பமும் இல்லையோ அந்தச் சிறந்த மனிதர்தான் யோகாருடர், யோகத்திலேயே ஈடுபட்டிருப்பவர்.
- அர்ஜுனன் : மனிதன் யோகாருடனாக விளங்குவதற்கு என்ன செய்ய வேண்டும்?
- கண்ணன் : அம் மனிதன் தன்னைத்தானே உயர்த்திக்கொள்ள வேண்டும். தன்னைத் தாழ்த்திக் கொள்ளக் கூடாது. மனிதன் அவனுக்கே நண்பனாகவும் பகைவனாகவும் இருப்பவன். தனக்குத்தானே நட்பும் பகையும் ஆகும்.
- அர்ஜுனன் : தானே தனனக்கு நட்பாகவும், பகையாகவும் எப்படி ஆகும்.

- கண்ணன் : எந்த மனிதன் தன்னைத்தானே வெல்கிறானோ, அதாவது எவன் “அசத்” (உண்மையற்றது) நிலையுடன் தொடர்புகொள்ளாமல் இருக்கிறானோ, அவனே அவனுக்கு நண்பன். எவன் தனக்குத்தானே தோல்வி அடைகிறானோ, அதாவது எவன் “அசத்” கூட தொடர்பு கொண்டிருக்கிறானோ அவனே அவனுக்கு விரோதி.
- அர்ஜுனன் : மனிதன் தனக்குத்தானே நண்பரானால் என்ன ஆகும்.?
- கண்ணன் : எவன் தன்னைத்தானே வென்றிருக்கிறானோ, அவன் முன்வினைப்பயனாக ஏற்படும் நன்மை தீமைகளிலும், நடைமுறை வாழ்வில் செய்யப்படும் செயல்களின் வெற்றி தோல்விகளிலும், பிறர்புரியும் சம்மானம், அவமானங்களிலும் நெகிழ்ந்து போகாமல் நடுநிலையில் மனக்கலக்கமின்றி இருக்கிறான். ஆகையால் அந்தத் திடசித்தனான மனிதன் பரமாத்மாவை அடைகிறான்.
- அர்ஜுனன் : பகவானே! பரமாத்மாவை அடைந்த மனிதனின் இலட்சணங்கள் என்ன?
- கண்ணன் : அந்த மகாபுருசர்களின் அந்தக்கரணம் (உள்மனம்) எப்போதும் ஞானம் விஞ்ஞானம் எனும் மெய்யறிவு, சிறப்பறிவுகளால் நிரம்பி திருப்தியுடன் உள்ளது. அவனிடம் எல்லாப் புலன்களும் அடங்கி ஒடுங்கி இருக்கின்றன. அவன் எல்லா சூழ்நிலைகளிலும் மனம் பேதலிக்காமல் விருப்பு வெறுப்புகளுக்கு இலக்காகாமல் நடுநிலையில் இருக்கிறான். மண்ணாங்கட்டி, கருங்கல், தங்கம் இம் மூன்றையும் சமமாக மதிக்கும் அறிவு பெற்றவன். பொருள்களில் மட்டுமல்ல உற்றவர், உறவினர், நண்பர்,

பகைவர், மதிப்பவர், மதியாதவர், பொதுவானவர், வெறுக்கத்தக்கவர், நல்லவர், தீயவர் இத்தகைய எல்லாரிடமும் சமபுத்தியுடன் பழகுவன். இத்தகைய சமபுத்தி உள்ளவன் மிகச் சிறந்த மனிதனாகிறான்.

அர்ஜுனன் : அத்தகைய சமபுத்தி கர்மயோகத்தால் மட்டும் ஏற்படுகின்றதா? அல்லது வேறு சாதனத்தாலும் ஏற்படுவதா?

கண்ணன் : அந்த சமபுத்தி தியான யோகத்தாலும் ஏற்படுகிறது. ஆதலால் தியான யோகத்தின் விதிமுறையைச் சொல்கிறேன். தியான யோகி போகபுத்தி இல்லாதவர். அனுபவ ஆசை கொண்டு பொருள்களைச் சேகரிக்கமாட்டார். ஆசைகளைத் துறந்தவர் உள்ளத்தையும் உடலையும் தம் வசத்தில் எப்போதும் வைத்திருப்பவர். ஏகாந்தத்தில் தனியனாக வாழ்ந்தாலும் மனத்தை நிரந்தரமாகப் பரமாத்மாவிடம் ஈடுபடுத்தியிருப்பார்.

அர்ஜுனன் : மனத்தைப் பரமாத்மாவிடம் இடையறாது ஈடுபடுத்த அதாவது தியான யோகத்தில் ஆழ்ந்திருக்கப் பயன்படுபவை எவை?

கண்ணன் : பரிசுத்தமான, புனிதமான இடத்தில் தருப்பைப் புற்களை விரித்து அவற்றின் மேல் மான் தோலை விரித்து ஆசனம் அமைக்க வேண்டும். அது அதிக உயரமாகவோ, தாழ்வாகவோ இருக்கலாகாது. ஆடாமல் நிலையாக இருக்க வேண்டும். இந்த ஆசனத்தில் அமர்ந்து மனத்தையும் புலன்களையும் தம்வசமாக்கி தியான யோகப் பயிற்சியை அந்தக்கரண சுத்திக்காக அமைத்துக்கொள்ள வேண்டும்.

- அர்ஜுனன் : அந்த ஆசனத்தில் எவ்வாறு அமர வேண்டும்?
- கண்ணன் : உடல், கழுத்து, தலை மூன்றையும் நிமிர்த்தி நேராக அசையாமல் அமர வேண்டும். பார்வை மூக்கு நுனியில் நிலையாக இருக்க வேண்டும்.
- அர்ஜுனன் : இந்த ஆசனத்தில் எந்த உள்ளப்பாங்குடன் (மனோ பாவம்) அமர்ந்திருக்க வேண்டும்?
- கண்ணன் : தியான யோகியின் அந்தக்கரணம் விருப்பு வெறுப்பு கள் இல்லாதது. பயமற்றது. பிரம்மச்சாரிய விரதத் தில் ஈடுபட்டிருப்பது. அத்தகைய யோகி விழிப் புணர்வுடன் மனத்தை உலகியல் வாழ்விலிருந்து விலக்கி என்னிடம் செலுத்தி, என்னையே தியானித்த வாறு அமர்ந்திருப்பான். இப்படித்தான் ஐம்புலன் களையும் அடக்கியவாறு அமர வேண்டும்.
- அர்ஜுனன் : இதன் பயன் என்ன?
- கண்ணன் : மேற்சொன்னவாறு தம் மனதை நிரந்தரமாக என்னிடம் செலுத்தியிருக்கும் யோகி மனதை அடக்கி ஆளுவதில் தேர்ந்தவர். இவருக்கு என்னுள் இருக்கும் “நிர்வாண பரமா” எனும் பரிசுத்தமான சாந்தி (ஆழ்ந்த பேரமைதி) கிட்டுகிறது.
- அர்ஜுனன் : இவ்வாறு தியானம் செய்பவர்கள் பலர் உள்ளனர். ஆனால் அவர்கள் எல்லாருக்கும் தியான யோகம் சித்தி பெறுவதில்லையே. ஏன்?
- கண்ணன் : அர்ஜுனா! நடுநிலை பிறழ்வதுதான் காரணம். அதிகமாய் சாப்பிடுகிறவன், சாப்பிடாமலேயே இருப்பவன், அதிகம் தூங்குபவன், தூங்காம லேயே இருப்பவன். இவர்கள் புரியும் யோகம் பலனளிப்பதில்லை.

அர்ஜுனன் : அப்படியானால் இந்த யோகம் எவருக்குச் சித்திக் கிறது?

கண்ணன் : எந்த சாதகருடைய உணவு முறையும் நடைமுறையும் செயல்முறையும் அளவாக, ஒழுங்காக இருக்கின்றனவோ, செயற்பாடுகளும் முயற்சிகளும் தன்னலமின்றி நெறிமுறைப்படி அமைகின்றனவோ, உறக்கமும் விழிப்பும் மிதமாக உள்ளனவோ, அவருக்கு துன்பங்களைப் போக்கவல்ல இந்த தியான யோகம் சித்தி பெறுகிறது.

அர்ஜுனன் : துன்பங்களைப் போக்கவல்லதுமான தியான யோகம் எப்போது சித்தி பெறுகிறது?

கண்ணன் : நன்கு தன்வயப்படுத்தப்பட்ட சித்தம் தன்னிலையில் திடமாக இருந்தவாறு எல்லாப் பொருள்களிடமிருந்தும் ஒதுங்கியிருக்கிறது. அதாவது, அத்திடசித்தம் எப்பொருளையும் தனக்குத் தேவை என்று கருதுவதில்லை. இந்நிலையைப் பெற்றவர்தான் யோகி.

இவர் தியான யோக சித்தி பெற்றவர்.

அர்ஜுனன் : அந்த யோகியின் அத்தகைய சித்தத்தின் நிலைப்பாடு என்ன?

கண்ணன் : காற்று அசைவு இல்லாத இடத்தில் வைக்கப் பட்டிருக்கும் தீபத்தின் சுடர் சிறிதும் அசையாமல் இருப்பதைப்போல், தியான யோகத்தில் ஆழ்ந்திருக்கும் யோகியின் சித்தம் சஞ்சலமின்றி ஒரே முனைப்பில் ஆழ்ந்திருக்கும்.

அர்ஜுனன் : சித்தம் அந்நிலையில் திடமாக இருப்பதால் என்ன ஆகிறது?

- கண்ணன் : யோகப் பயிற்சிகளால் நிலைநிறுத்தப் பெற்றுள்ள சித்தம் ஆழ்நிலையில் ஒடுங்கி சமாதி நிலையை அடைகிறது. அதிலேயே சுகமாக இலயிக்கிறது. அப்போது யோகி தம்முன் தம்மையே பார்த்துக் கொண்டு பேரானந்தமடைகிறார்.
- அர்ஜுனன் : தமக்குள்ளேயே பேரானந்தமடைவதால் என்ன பயன் ஏற்படுகிறது?
- கண்ணன் : அத்தகைய யோகி எல்லையற்றதும், புலன்களுக்கு எட்டாததும், புத்தியால் (உணர்வால்) மட்டுமே அறியத்தக்கதுமான சுகானுபவத்தைப் பெறுகிறார். இத்தகைய உண்மையான சுகானுபவத்தில் ஆழ்ந்திருந்தாலும், அந்த தியானயோகி எந்நிலையிலும் தன்னிலையிலிருந்து (சுயசொருபத்திலிருந்து) நழுவுவதில்லை. மாறுவதில்லை.
- அர்ஜுனன் : அந்த யோகி எக்காரணத்தால் தன்னிலையிலிருந்து மாறுவதில்லை?
- கண்ணன் : அந்த யோகி தாம் பெறும் சுகலாபத்தைவிட மேலானதாக எதையும் கருதுவதில்லை. அந்நிலையில் எவ்வளவு பெரிய துன்பமும் அவரைத் தடுமாறச் செய்யமுடியாது. ஏனெனில், அவர் தம்நிலையில் பரமசுகம் பெறுகிறார். துக்கம் அவரை நெருங்குவதில்லை.
- அர்ஜுனன் : அத்தகைய மேலான சுகலாபம் பெற என்ன செய்ய வேண்டும்?
- கண்ணன் : யோகம் (சமத்துவ ஈடுபாடு) என்பதை முதலில் புரிந்துகொள். எந்த நிலையில் துக்கங்களின் சேர்க்கையே பிரிவாகிறதோ, அதாவது உலக

வாழ்வுடன் அறவே தொடர்பற்றுப் போகிறதோ, அதுதான் “யோகம்”. இத்தகைய யோகத்தை சலிப் படையாத உள்ளப்பாங்குடன் தீர்மானமான உறுதிப் பாட்டுடன் பெற வேண்டும்.

அர்ஜுனன் : தன் சொரூபத்தைத் தியானித்திருப்பதால் “யோகம்” எனும் சமத்துவ ஈடுபாடு ஏற்படுகிறது. இதைப் பெற வேறு வழியும் உள்ளதா?

கண்ணன் : உள்ளது. நிர்குணம், நிராகாரம் எனும் இயல்பும் உருவும் இல்லாத பரமாத்மாவைத் தியானிப்பது. தீவிர விருப்பத்தால் ஏற்படும் எல்லா ஆசைகளையும் துறந்து விட்டு, புலன்களின் பாதிப்பை மனத்திலிருந்து அறவே அகற்றி விட்டு தைரியமும் திடமும் கொண்ட பகுத்தறிவின் மூலமாக மெல்ல மெல்ல உலகியல் வாழ்விலிருந்து ஒதுங்கிவிட வேண்டும். எல்லா இடங்களிலும் பரிபுரணமான பரமாத்மாவிடம் மனத்தையும் புத்தியையும் நிலை நிறுத்தியபின் வேறு எது பற்றியும் சிந்திக்காமல் இருக்க வேண்டும்.

அர்ஜுனன் : வேறு சிந்தனை ஏற்பட்டுவிட்டால்?

கண்ணன் : ஏற்படாமல் நிலைநிறுத்த முயற்சி செய்துவர வேண்டும். நிலையற்ற தடுமாற்றமுள்ள மனம் எங்கெல்லாம் அலைபாய்கிறதோ அங்கிருந்தெல்லாம் விலக்கி அதை பரமாத்மாவிடம் முறையாக ஈடுபடுத்த வேண்டும்.

அர்ஜுனன் : அப்படிச் செய்வதால் என்ன ஆகும்?

கண்ணன் : ரஜோகுணம் சார்ந்த செயல்கள் இல்லாதவரும், சாந்தமான உள்ளம் கொண்டவரும், பாவங்கள்

அற்றவரும், பிறும்ம சொரூபியுமான யோகிக்கு உத்தமமான (சாத்வீகமான) சுகம் கிட்டும்.

அர்ஜுனா : அதற்குப் பிறகு என்ன ஆகும்?

கண்ணன் : தம்மை முழுவதும் பரமாத்மாவிடம் ஈடுபடுத்திக் கொண்டுள்ள, குற்றமற்ற அந்த யோகிக்கு சுகமளிக்கும் பிறும்ம சொரூபமான பரமசுகம் கிட்டும்.

அர்ஜுனா : பகவானே! நீங்கள் இதுவரையில் சகுணமும் சாகாரமுமான சொரூபத்தையும், தம் சொரூபத்தையும், நிர்குண நிராகார சொரூபத்தையும் தியானம் செய்பவர்களை அறிமுகப்படுத்தினீர்கள். ஆனால் இவர்கள் உலகத்தை எந்த நோக்கத்தோடு பார்க்கிறார்கள் என்பதைச் சொல்லவில்லையே?

பகவானே! இப்போது சொல்லுங்கள். தம் சொரூபத்தைத் தியானம் செய்துவரும் யோகி இந்த உலகத்தை எப்படிப் பார்க்கிறார்?

கண்ணன் : தியான யோகத்தில் ஈடுபட்டிருக்கும் உள்ளப்பாங்கு கொண்ட யோகி தம்மைத்தாமே (தம் சொரூபத்தையே) எல்லா உயிர்களிடமும் பார்க்கிறார். எல்லாப் பிராணிகளையும் தம்மிடம் பார்க்கிறார். இதனாலேயே அவர் சமநோக்கு, சமசிந்தனை கொண்ட “சமதர்சி” என்று போற்றப் பெறுகிறார்.

அர்ஜுனன் : எவர் உங்களுடைய சகுண – சாகார சொரூபத்தை (குணமும் உருவும் கொண்ட வடிவத்தை) தியானித் திருக்கிறாரோ, அவர் இந்த உலகத்தை எப்படிப் பார்க்கிறார்?

கண்ணன் : அஞானி மனிதன் தம் உறுப்புக்களிலும் அவை ஏற்படுத்தும் சுக - துக்கங்களிலும் தன்னைச் சரி சமமாகப் பார்க்கிறான். ஆனால் யோகி அப்படி இல்லை. அவர் தம் உடலைப் பிற சீவன்களுடன் ஒப்பிட்டு சரிநிகராகக் காண்கிறார். எல்லாச் சீவன்களிடமும், அவைகளின் சுகதுக்கங்களிலும் தம்மைச் சமமாக நோக்குகிறார். இதனால்தான் ஞானியான யோகி மனிதருள் மேம்பட்டவராகப் போற்றப்படுகிறார்.

அர்ஜுனன் : மதுசூதனா! இதுவரை தாங்கள் சமத்துவ நிலையை அடைய உதவும் தியான யோகத்தைப் பற்றிச் சொன்னீர்கள். மனத்தின் சஞ்சலம் காரணமாக தியான யோகத்தில் திடமாக ஈடுபடுவது எனக்குக் கடினமாக இருக்கிறது. காரணம், மனம் மிகச் சஞ்சலமானது. குழப்பம் ஏற்படுத்துவது, வலியது, பிடிவாதமுள்ளது. இத்தகைய மனத்தைக் கட்டுப் படுத்துவது காற்றைக் கட்டுப்படுத்துவதைப்போல் மிகக் கடினம். முழுமையாக வெற்றி காண்பது மிக அரிது என்று எண்ணுகிறேன் கண்ணா!

கண்ணன் : அர்ஜுனா! நீ சொல்லுவது சரிதான். மனம் சஞ்சலம் மிகுந்தது. இதை அடக்குவதும் மிகக் கடினம். குந்தியின் புதல்வனே! பயிற்சியினாலும் வைராக்கிய சிந்தையாலும் மனத்தைக் கட்டுப் படுத்த முடியும். மனத்தையும் புலன்களையும் கட்டுப்படுத்த இயலாதவரால் தியான யோகத்தில் சித்தி பெற முடியாது. தனது மனத்தையும் புலன்களையும் அடக்கி வைக்கும் ஆற்றல் பெற்றவர் நிச்சயமாக தியான யோகத்தில் சித்தி பெற முடியும்.

அர்ஜுனன் : கண்ணபிரானே! தியான யோகத்தின் சாதனத்தில் (கருவி) சிரத்தை இருக்கிறது. ஆனால் முயற்சி பலவீனமாக இருக்கிறது. இத்தகைய சாதகருக்கு அந்திமகாலத்தில் யோக சாதனம் பயன்படாமல் போகிறது. அந்நிலையில் அவருக்கு யோக சித்தி கிட்டாமல் போகிறது. பிறகு அவர் என்ன கதியை அடைகிறார்? உலகியல் வாழ்க்கையின் புகலு மின்றி இரண்டும் கெட்ட நிலையிலுள்ள சாதகர் சிதறிப்போன மேகத்தைப்போல உருக்குலைந்து போவார், இல்லையா?

ஹே! கிருஷ்ணா! என் சந்தேகம் இதுதான். இதை நீங்கள்தான் போக்க வேண்டும். இதை உங்களைத் தவிர வேறு எவரலாலும் போக்க முடியாது.

கண்ணன் : பார்த்தனே! நிலை தடுமாறிய சாதகராக இருந்தாலும் அவருக்கு யோகத்திலோ அல்லது பரலோகத் திலோ வீழ்ச்சி ஏற்படுவதில்லை. ஏனென்றால் அன்பானவனே! நலன் தரும் செயலைச் செய்து வரும் எந்த சாதனையாளரும் இழிநிலைக்குச் செல்வதில்லை.

அர்ஜுனன் : சரி, அவர் இழிநிலை (துர்கதி) க்குச் செல்வ தில்லை என்றால், வேறு எங்கு செல்லுகிறார்?

கண்ணன் : எந்த சாதகரின் உள்ளத்தில் உலகியல் ஆசை சிறிதளவேனும் இடம்பெற்றிருக்கிறதோ, அவர் யோக நிலையிலிருந்து நழுவினவராவார். அவர் புண்ணிய கருமங்களைச் செய்பவர்கள் வாழும் மேலான உலகத்தில் (சுவர்க்கம் முதலியன) இடம் பெறுகிறார். அங்கு பல வருடங்கள் இருந்த பின், அழியும் மானிட சமுதாயத்தில் (பூவுலகில்) செல்வந் தர்களின் மாளிகைகளில் வந்து பிறக்கிறார்.

ஆனால் எந்த சாதகரின் உள்ளத்தில் உலகியல் வாழ்வுக்குரிய விருப்பு இல்லையோ, அவரும் கடைசிக் காலத்தில் ஏதாவதொரு விசேச காரணத்தால் யோக சாதனையிலிருந்து தவறினால், அவர் சுவர்க்கம் முதலிய சுகபோக உலகிற் குச் செல்லாமல், நேரே தத்துவ ஞானிகளின் கூட்டத்தில் பிறக்கிறார். தொடர்ந்து யோக சாதனைகளில் ஈடுபடுகிறார். இத்தகைய பிறவி இந்த மனித உலகில் மிகவும் அரிது.

அர்ஜுனன் : தத்துவ ஞானிகளின் குலத்தில் பிறவி பெறுவதால் என்ன பயன்?

கண்ணன் : அர்ஜுனா! அந்த சாதகருக்கு பூர்வஜென்மத்தில் கிடைத்த யோக சாதனங்கள் சுலபமாகக் கிடைக்கின்றன. இதனால் யோக சித்தி பெறும் முயற்சியில் முனைப்புடன் ஈடுபடுகிறார்.

அர்ஜுனன் : பகவானே! நீங்கள் தத்துவ ஞானிகளான யோகிகளின் குலத்தில் பிறப்பவரின் நிலை பற்றிச் சொன்னீர்கள். சுத்தமான செல்வந்தர்களின் இல்லத்தில் பிறப்பவரின் நிலை என்ன?

கண்ணன் : அந்த யோக பிரஸ்டரான இரண்டுங் கெட்டான் சாதகர் தன்னடக்கம் இல்லாது போனாலும் (புற ஆசாபாசங்களுக்கு இலக்கானாலும்) முன்பிறவியில் செய்த யோகசாதனை காரணமாக பரமாத்மா விடம் கவர்ந்திழுக்கப்படுகிறார்?

அர்ஜுனன் : முன்பிறவியில் செய்த முயற்சியில் அப்படி என்ன சக்தி இருக்கிறது?
எப்படி யோக சாதனத்திடம் வலுக்கட்டாயமாகக் கவர்ந்திழுக்கப்படுகிறார்?

- கண்ணன் : யோக சாதனையில் ஆர்வமுடன் ஈடுபட்டவர் வேதத்தில் கூறியுள்ள விருப்பமுள்ள (பயன் தரும்) செயல்களைத் தவிர்த்து யோக சாதனையிலிலேயே நீடித்திருக்கிறார். எனினும் ஒரு சமயம் நிலை தவறி விடுகிறார். பிறகு சமாளித்துக் கொண்டு யோகத்தில் மறுபடியும் தொடர்ந்து ஈடுபடுகிறார். இத்தகைய சாதகரைப் பற்றி என்ன சொல்ல முடியும்!
- அர்ஜுனன் : பரமாத்மாவிடம் ஈடுபட்டு ஈர்க்கப்படும்போது என்ன ஆகிறது?
- கண்ணன் : அந்த நிலையில் யோகி விரைவாக சாதனையில் ஈடுபடுகிறார். எல்லாப் பாவங்களிலிருந்தும் விடுபடுகிறார். பல பிறவிகளிலும் தொடர்ந்து சாதகர் நிலையில் முன்னேறி பரமகதியான பரமாத்மாவை அடையும் பேறு பெறுகிறார்.
- அர்ஜுனன் : பரமகதியான பரமாத்மாவை அடையும் யோகிக்கு உள்ள மகத்துவம் (சிறப்பு) என்ன?
- கண்ணன் : அந்த யோகி விருப்பம், ஆவல் கொண்டு சாதகம் செய்யும் தவசிகள், ஞானிகள், சாதகர்கள் ஆகியவர்களை விடச் சிறந்தவர். அர்ஜுனா! நீயும் யோகியாக விளங்க சாதகம் செய்!
- அர்ஜுனன் : யோகிகளிலும் தலைசிறந்தவர் எவர்?
- கண்ணன் : எவர் என்னிடம் ஆழ்ந்து ஈடுபட்டவாறு உள்ளுணர்வுடன் சிரத்தையும் பக்தியும் பிரேமையும் கொண்டு என்னைப் போற்றி வருகிறாரோ, அந்தப் பக்தர் எல்லாவித யோகிகளையும் விட மேலானவர், சிறந்தவர்.

அடிகம்

15

பேராண்மை

- அர்ஜுனன் : கண்ணபிரானே! நீங்கள் குறிப்பிடும் தலைசிறந்த யோகியாக என்னால் இயலுமா? எப்படி?
- கண்ணன் : பார்த்தனே! நீ என்னிடம் தீவிர ஈடுபாடு கொண்டு என்னையே புகலாகக் கொண்டு என்னைப் போற்றி வந்தால் நீ நிச்சயம் என் முழு ரூபத்தையும் அறிந்துகொள்ளுவாய். அதற்கான வழி முறையை என்னிடம் கேட்டுத் தெரிந்துகொள். அந்த முழுமையான என் உருவை அறிந்து கொள்ள உனக்கு விஞ்ஞானபூர்வமான ஞானத்தை முழுமையாக அறிவிக்கிறேன். அதை அறிந்த பிறகு உனக்கு இந்த உலகில் அறிந்துகொள்ள வேண்டியது வேறு எதுவும் மீதி இராது.
- அர்ஜுனா : அப்படியானால் எல்லா மனிதர்களும் உங்கள் முழுரூபத்தையும் ஏன் அறிந்து கொள்வதில்லை?
- கண்ணன் : இந்த உலகில் தாமே யோக சாதனையில் ஈடுபாடு கொண்டவர்கள் மிக்க குறைவு. மனிதர்களிடம் இதற்கான முயற்சி குறைவு. ஆயிரத்தில் ஒரு மனிதர் தன் நன்மைக்காக (மங்கலமான நலன்) முயற்சி செய்கிறான். அம் முயற்சி செய்யும் சாதகர்

களில் ஒருவர்தாம் என் பரிபுரண சொரூபத்தை தத்துவஞானம் மூலமாக அறிகிறார்.

அர்ஜுனன் : பரமாத்மாவே! உங்களுடைய அந்த பூரண சொரூபம் எது?

கண்ணன் : வீரனே! எனக்கு இருவகை சொரூபங்கள் (பிரகிருதி) உள்ளன. ஒன்று “பரா” மற்றது “அபரா”, “பரா” சேதன சொரூபம். உயிரினம் சார்ந்தது. “அபரா”, “பரா” சேதன சொரூபம் இயக்கமில்லாத பொருள் வடிவம். யட சொரூபமான “அபரா” எட்டு வகைப்படும். பிருதிவீ (பூமி) நீர், தேயஸ் (தீ), காற்று, ஆகாசம், மனம், புத்தி, அகங்காரம் இவைகளால் உருவானதும், இவைகளில் கலந்திருப்பதும் “அபரா” (யடம்) வின் இயல்புகள். இவைகளுக்கு அப்பாற்பட்டது தான் சீவரூபமான சேதனன் எனும் “பரா: பிருகிருதி (சொரூபம்) இதுதான் – தனது எனும் செருக்குடன் இந்த உலகத்தை (உலக இயக்கத்தை) தாங்கி வருகிறது. இவ்விரு பிருகிருதி சொரூபங்களின் சேர்க்கையால் தான் எல்லா உயிரினங்களும் (பிராணிகளும்) உற்பத்தி யாகின்றன.

அர்ஜுனன் : இதற்கெல்லாங்கூட மூலகாரணம் யார்?

கண்ணன் : நான் தான் எல்லா உலகிற்கும் மூலகாரணம். ஏனெனில் உலகம் என்னிடமிருந்து பிறக்கிறது. பிறகு என்னுள் அடங்கிவிடுகிறது.

தனஞ்சயா! என்னைத்தவிர வேறு எவரும் எதுவும் துளிகூட இந்த உலகிற்குக் காரணமில்லை. நூலில் முடிச்சுகள் போட்டு மணிகளாக்கி, அவைகளை நூலில் கோத்து மாலையாக்கினாலும் அந்த மாலை முழுவதும் நூலினால் ஆனதுதானே.

இதேபோலத்தான் எல்லா உலகிலும் நானே தான் வியாபித்து பரவியிருக்கிறேன்.

அர்ஜுனா : பகவானே! இந்தத் தத்துவத்தை எப்படி அறிந்து கொள்வது?

கண்ணன் : குந்தியின் மைந்தனே! தண்ணீரில் நான் தான் சுவையாக இருக்கிறேன். சூரியனிலும் நான் ஒளியாக இருக்கிறேன். சந்திரனிலும் நான் ஒளியாக இருக்கிறேன். எல்லா வேதங்களிலும் ஓங்கார (பிரணவ) சொரூபமாக இருக்கிறேன். ஆகாசத்தில் நான் சப்தமாக (ஒலியாக) இருக்கிறேன். மனிதர்களில் புருசார்த்தமாக (பேராண்மை) விளங்குகிறேன். பூமியில் புனிதமான மணமாகவும், தீயில் தேயசாகவும் (வெப்பம்) எல்லா உயிரினங்களிலும் சீவசக்தியாகவும், தவசீலர்களிடம் தவமாகவும் இருந்து வருகிறேன்.

பார்த்தனே! எல்லாப் பிராணிகளுக்கு ஆதி முதல் வித்து (காரணம்) நான்தான் என்பதை உணர்ந்து கொள். புத்திமான்களின் புத்தியாகவும் தேயஸ்விகளின் தேயசாகவும் (ஊக்கசக்தி) நான் தான் இருக்கிறேன்.

பரத வம்சத்தின் தலைசிறந்த வீரனே!

வலிமை மிக்கவர்களின் காமமும் விருப்பமும் நீங்கப் பெற்ற சாத்வீகமான பலமாக நான் இருக்கிறேன். மனிதர்களிடத்தில் அறநெறியுடன் கூடிய விருப்பம் (காமம்) நான். மேலும் என்ன சொல்ல?

எவ்வளவு சாத்வீகம், ராயசம், தாமசம் எனும் முக்குறைகள் என்னிடமிருந்துதான் உருவாகின்றன. ஆனால் அவை என்னுள்ளும், நான் அவைகளுள்ளும் அடங்கி ஒடுங்கி இருப்பதில்லை. அதாவது

நான் அவைகளைக் கடந்தவன். அவைகளுடன் ஒட்டாமல் இருப்பவன்.

அர்ஜுனன் : அப்படியானால் மக்கள் உங்களை இந்நிலையில் ஏன் அறிந்து கொள்வதில்லை?

கண்ணன் : உலக மக்கள் சத்துவம், ரயஸ், தமஸ் எனும் முக்குணங்களில் மோகித்து வாழ்கிறார்கள். அதாவது உலகியல் வாழ்விலேயே ஆழ்ந்து உழன்று வருகிறார்கள். இதனால் தான் முக்குணங்களைக் கடந்தவனும் அழிவற்றவனுமான என்னை அறிய இயலவில்லை.

அர்ஜுனன் : உங்களை எவர் அறிந்தவர்கள்?

கண்ணன் : என்னுடைய அம் முக்குணங்களான மாயையைக் கடப்பது மிகக் கடினம். எந்த சாதகர்கள் இந்த மாயையில் இருந்து விடுபட்டு என்னையே புகலாக அடைகிறார்களோ, அவர்கள் என் அருளால் முக்குண மாயைச் சூழலிலிருந்து முற்றிலும் விடுபடுகிறார்கள். பிறகு என்னை அறிந்து கொள்ளுகிறார்கள்.

அர்ஜுனன் : அப்படியானால் எல்லோரும் உங்களை ஏன் புகலாகச் சரணடைவதில்லை?

கண்ணன் : அசுரகுணம் சார்ந்தவர்களும் மாயையால் மறைக்கப்பட்ட ஞானத்தைக் கொண்டவர்களுமான மனிதர்கள் மிக மட்டமானதும் பாவங்களுமான செயல்களைச் செய்து வருகிறார்கள். இந்த மூடர்கள் என்னைச் சரணடைவதில்லை.

அர்ஜுனன் : அப்படியானால் உங்களை எவர்தான் சரணடைகின்றார்கள்?

கண்ணன் : நான்கு வகை மனிதர்கள் என்னை பூசிக்கிறார்கள். என்னைப் புகலடைகிறார்கள். பொருளாசை கொண்டவர், துன்பத்தில் சிக்கி உழல்பவர், என்னை அறிந்துகொள்ள விரும்புவவர், மெய்யறிவு பெற்ற ஞானிகள். இவர்கள் புண்ணிய சாலிகளான பக்தர்கள்.

அர்ஜுனன் : இந்த நால்வர்களிலும் தலைசிறந்தவர் யார்?

கண்ணன் : இந் நான்குவகைப் பக்தர்களில் என்னிடம் அதிக ஈடுபாடு கொண்டவர் ஞானி. இவர்தாம் தலை சிறந்தவர். காரணம், இவர் இடையறாமல் என்னிடம் ஈடுபாடு கொண்டிருக்கிறார். இவருக்கு நானும் எனக்கு இவரும் மிக்க விருப்பமானவர்கள்.

அர்ஜுனன் : மற்ற பக்தர்கள் சிறந்தவர்களில்லையா?

கண்ணன் : அவர்கள் எல்லோரும் உதாரணகுணம் கொண்டவர்கள், சிறந்தவர்கள்.

அர்ஜுனன் : அப்படியானால் உங்களிடம் பேரன்பு கொண்டுள்ள பக்தரான ஞானியிடம் என்ன சிறப்பு உள்ளது?

கண்ணன் : அந்த பக்த ஞானி என் ஆத்மாவின் சொரூபம். என்னையே புகலாகக் கொண்டிருக்கிறார். என்னையே திடமான பக்தி சிரத்தையுடன் தியானித்தும், பூசித்தும் வருகிறார். இவரிடம் உள்ள சிறப்பு என்னைத் தவிர வேறு எதையும் விரும்புவதில்லை. பொருளாசை கொண்டவனிடம் என்னைத் தவிர பொருளிலும் ஆசை உள்ளது. துன்பப்படுபவர்கள் துன்பத்தைப் போக்கிக் கொள்ளும் விருப்பம் கொண்டவர்கள். என் தத்துவத்தை அறிய விரும்புவவர்களிடம் அந்த விருப்பமே மேலோங்கி உள்ளது. ஆனால் ஞானியிடம்

பற்றோ ஆசையோ என்னையே சார்ந்ததல்லாமல்
வேறு பொருளில் இருப்பதில்லை.

அர்ஜுனன் : ஞானியான (பிரேமி) பக்தருக்கு இவ்வளவு மகிமை
எப்படி ஏற்படுகிறது?

கண்ணன் : பல பிறவி எடுத்த பிறகு கடைசியாக மனிதப்பிறவி
கிட்டுகிறது. இந்த மனிதர்களில் என்னிடம் பூர்ண
பக்தியும் புகழும் கொண்ட ஞானி எல்லாம்
பரமாத்மாதான், என்ற மெய்ஞானத்துடன்
வாழ்கிறார். இத்தகைய ஞானி உலகில் மிகமிக
அரிதாகத்தான் உறுப்பெறுகிறார்.

அர்ஜுனன் : இத்தகைய பிரேமையும் பக்தியும் கொண்டு
பரமஞானியாக உருப்பெறாமல் போவதற்கு என்ன
காரணம்?

கண்ணன் : பல வகை ஆசாபாசங்கள் காரணமாக எல்லாமே
வாசுதேவர்தான் (பரமாத்மாதான்) என்கிற ஞானம்
மறைக்கப்பட்டு விடுகிறது. இந்த சுயநல இயல்
புக்கு அடிமையாகிய மனிதர்கள் என்னைப் புகல
டையாமல் தம் ஆசாபாசங்களை நிறைவேற்றிக்
கொள்ள பல உபாயங்களையும் நியமநிட்டை
களையும் மேற்கொள்ளுகிறார்கள். இதற்காகப்
பல்வேறு தேவதைகளைச் சரணடைகிறார்கள்.
பூசித்து வழிபட்டு வருகிறார்கள். (பரமாத்மாவான
என்னை மறந்து விடுகிறார்கள்.)

அர்ஜுனன் : அந்த அஞ்ஞானிகளை ஏன் உங்கள் பக்கம் வரச்
செய்வதில்லை?

கண்ணன் : நான் மனிதர்களுக்கு அளித்துள்ள சுயநிர்ணய
உரிமையை, சுதந்திரத்தை எடுத்துக்கொள்ள
விரும்புவதில்லை. மேலும் எவர் எவர் எந்த எந்த

தேவதையைப் பூசிக்க ஆராதிக்க விரும்புகிறாரோ, அந்த தேவதைகளிடம் அவருக்குள்ள பக்தி சிரத்தையை வலுப்படுத்துகிறேன். அதன் துணையுடன் அவர் அவர் தமக்கு உவந்த தேவதையைப் போற்றி உபாசிக்கிறார்கள்.

அர்ஜுனா! இதில் ஒரு விசித்திரமான விஷயம், அவர்களுக்குத் தம் தேவதைகளை உபாசிப்பதால் கிட்டும் பலன் என்னால் நிர்ணயிக்கப்பட்டவாறு தான் கிடைக்கும். சுயநல விருப்பத்துடன் தேவதைகளை உபாசிப்பதால், அந்த சிறுமதி மனிதர்களுக்கு அழிவுள்ள பலன்கள்தான் கிட்டுகிறது. அழிவில்லாப் பலனை நான் (பரம்பொருள்) கிட்டுவதில்லை. இதர தேவதைகளை ஆராதிப்பவர்கள் பெரும்பாலும் (சுவர்க்கம் முதலிய) போய் திரும்ப வேண்டிய உலகங்களுக்குச் செல்லுகிறார்கள். என்னையே புகலாகக் கொண்டு பக்தி செலுத்தும் ஞானிகள் என்னை வந்தடைகிறார்கள்.

அர்ஜுனன் : அப்படியானால் எல்லா பக்தர்களுமே உங்கள் பக்தர்களாக ஏன் ஆவதில்லை?

கண்ணன் : அர்ச்சுனா! விவேக புத்தி இல்லா மனிதர்கள் என் தலைசிறந்த, அழிவற்ற உத்தம நிலையை அறிந்து கொள்ளாமல், புலன்களுக்குப் புலப்படாத என் பரமாத்ம நிலையை பிறப்பும், இறப்பும், இளமையும், மூப்பும் கொண்ட மனித நிலையாகக் கருதுகிறார்கள். பிறகு அவர்கள் என்னையே உபாசிக்கும் பக்தர்களாக எப்படி ஆக முடியும்?

அர்ஜுனன் : பரமாத்மாவே! சாமானிய மனிதர்கள் உங்களுடைய உத்தம நிலையை அறியாமல், அறியமாட்டாமல் இருக்கலாம், ஆனால் நீங்கள் அவர்களுக்கு

எதிரில் உங்கள் உண்மையான உருவத்துடன்
வெளிப்பட்டு ஏன் காட்சி அளிப்பது இல்லை?

கண்ணன் : உதவாது, அர்ச்சுனா! அந்த மூடசனங்கள் என்னை
இறப்பும் பிறப்பும் இல்லாத சாசுவதமான பரம்பொருள்
என்று உணராதபோது, யோக மாயையினால்
கூழப்பட்டிருக்கும் நான் சாசுவதமான சுயரூபத்
துடன் அவர்கள் எதிரில் வெளிப்படுவதில்லை.

அர்ஜுனன் : உங்களை அறியாததற்கு முக்கிய காரணங்கள்
எவை?

கண்ணன் : என்னை அறியாததற்கு உள்ள முக்கிய காரணம்
விருப்பு - வெறுப்புக்களால் (ராகம், துவேசம்)
ஏற்படும். துவந்த மோகம் (இருமை மயக்கம்)
தவவலிமை மிக்க வீரனே! இந்த மோகத்தினால்
மதிமயங்கியிருக்கும் சீவன்கள் இந்த உலகத்தில்
உழன்று கொண்டிருக்கும். பிறப்பதும், இறப்பதுமாக
வந்து போய்க்கொண்டிருக்கும்.

அர்ஜுனன் : எல்லோருமே இந்த துவந்த மோகத்தில் மதிமயங்கி
இருப்பவர்களா?

கண்ணன் : இல்லை, புண்ணிய காரியங்களைச் செய்து
பாவங்களைப் போக்கிக்கொண்ட நல்லவர்கள்
மெய்யறிவின் துணைக்கொண்டு துவந்த மோகத்தி
லிருந்த (விருப்பு வெறுப்புகளால் ஏற்படும் போட்டிக்
கலவரம்) விடுபடுகிறார்கள். பிறகு திடமான
சங்கற்பத்துடன், கடமைப்பற்றுடன் என்னைப்
போற்றிப் பூசிப்பதில் நிரந்தரமாக ஈடுபடுகிறார்கள்.
இதையே தம் விரதமாகக் கொண்டு அந்த உத்த
மர்கள் வாழ்கிறார்கள்.

அர்ஜுனன் : திடமான விரதமாக உங்களை (பரமாத்மாவை) போற்றிப் பூசித்து வருவதால் என்ன பயன் ஏற்படுகிறது?

கண்ணன் : மூப்பு, மரணம் முதலான பிறவித்துயர்களிலிருந்து விடுதலை பெறுவதற்காக என்னையே சரணடைந்து விரதசீலர்களாக வாழ்பவர்கள் அந்த பிரும்மத்தையும், பிரும்ம ஞானத்தையும் எல்லா அத்தியாத்ம தத்துவங்களையும் முழு கர்மத்தையும் அறிகிறார்கள். மேலும் அவர்கள் “ஆதிபூதம்”, “அதிதைவம்”, அதியக்ஞம்” சார்ந்த என்னை, அதாவது என் பரிபூர்ண தத்துவத்தை (எல்லாமே வாசுதேவ சொரூபம் எனும் பரம தத்துவத்தை) உணர்ந்து கொள்கிறார்கள். இதுமட்டுமல்ல, அந்த ஞானிகளான பக்தர்கள் என்னையே இடையறாமல் உபாசித்து வருவதால், அந்திம காலத்தில் என்னிடம் வந்து சேருகிறார்கள். அவர்கள் இலட்சிய சித்தி பெறுகிறார்கள்.

பொருள் விளக்கம் :

- பிரம்மம் : அழிவற்ற பரமாத்மா
 அத்யாத்மம் : ஆத்மா சார்ந்த சீவனின் நிலைப்பாடு.
 கர்மம் : சிருஸ்டி பிரளயத்துக்குப் பிறகு மறுபடியும் சீவன்களை வெளிப்படுத்துவதற்கு (சிருஸ்டி செய்வதற்கு) கர்ம என்று பெயர்.
 ஆதிபூதம் : உலகத்தில் உள்ள பொருள்கள் யாவும் அழியும் தன்மை கொண்டவை. இந்த அனைத்துப் பொருள்களுக்கும் ஆதிபூதம் என்று பெயர்.
 அதிதைவம் : ஹிரண்ய கர்ப்பம் எனும் பிரம்மாதான் அதிதைவம்.
 அதியக்ஞம் : சீவராகிகளுள் அந்தர்யாமியாக இருக்கும். பரமாத்மாவின் சேதன அம்சம்.

அப்சுகம்

16

கீதாத்துவ கருமபலன்

- அர்ஜுனன் : புருஷோத்மா! உங்களையே புகலாகக் கொண்ட ஞானிகளான பக்தர்கள் உங்கள் பூரண சொரூபத்தை அறிந்துகொள்வது பற்றி விவரித்தீர்கள். இதில் நீங்கள் குறிப்பிடும் பிரும்மம் எத்தகையது?
- கண்ணன் : இயல்போ (குணம்), உருவோ, இல்லாத அழிவற்ற பரமாத்மாவைத்தான் “பிரும்மம்” என்கிறோம்.
- அர்ஜுனன் : “அத்தியாத்மம்” (ஆத்மாவைச் சார்ந்த சீவதத்துவம்) என்பது என்ன?
- கண்ணன் : சீவன்களின் இருப்பை (நிலைப்பாடு) அத்தியாத்மம் என்பர்.
- அர்ஜுனன் : கர்மாவைப் பற்றிச் சொல்லுங்கள்?
- கண்ணன் : மகாபிரளய காலத்தில் தாம் செய்த வினைப்பயன் களுடன் என்னுள் அடங்கி விடுகிறார்கள். எல்லா சீவராசிகளும், பிறகு சிருஸ்டியின் தொடக்கத்தில் வினைப்பயன்களை (கருமபலன்) அனுபவிக்க, சீவன்களிடமிருந்து அவைகளை வெளிப்படுத்தி,

அவைகளின் உடல்களோடு தொடர்புபடுத்தி வைப்பதுதான் தியாகம் எனும் கருமம்.

அர்ஜுனன் : பகவானே! “அத்யுதம்” என்பது என்ன? இதன் சொரூபம் என்ன?

கண்ணன் : அழியும் தன்மைதான் அதன் சொரூபம், நசிக்கும் பொருள்கள் யாவும் “அத்யுதம்” எனும் பௌதிகப் பொருள்கள்தாம்.

அர்ஜுனன் : “அதிதைவம்” என்பது என்ன?

கண்ணன் : படைப்புக் காலத்தின் ஆரம்பத்தில் எல்லாவற்றிற்கும் முதலாக முன்னதாக வெளிப்படும். “ஹிரண்யகர்ப்பம்” எனும் பிரும்மாதான் அதிதைவம்.

அர்ஜுனன் : இந்த உடலில் “அத்யக்ஞம்” எது?

கண்ணன் : இந்த மனித உடலில் உள்ளுறையும் “அந்தர்யாமி” யாக இருக்கும் நான்தான் இயக்கம் கொண்ட அத்யக்ஞம்.”

அர்ஜுனன் : மதுகூதனா! தம் உள்ளத்தையும் உணர்வையும் வசப்படுத்தி வைத்திருக்கும் சாதகர்களான மனிதர்கள் அந்திமகாலத்தில் உங்களை எப்படி அறிந்து கொள்கிறார்கள்?

கண்ணன் : அர்ச்சுனா! முதலில் ஊழிக்காலத்தின் விதிமுறை பற்றிச் சொல்கிறேன். எந்த மனிதன் இறுதிக் காலத்தில் என்னை நினைத்துக்கொண்டு உயிர் துறக்கிறானோ, அவன் என்னை வந்தடைகிறான், இதில் சந்தேகமில்லை.

- அர்ஜுனன் : கிருஷ்ண பரமாத்மா! அந்திம காலத்தில் உங்களை நினைப்பவன் (துதிப்பவன்) உங்களை வந்தடைகிறான். ஆனால் உங்களை நினைக்காதவனுக்கு என்ன ஆகும்?
- கண்ணன் : குந்தியின் மைந்தனே! மனிதன் தாம் இறுதிக் காலத்தில் உயிர் பிரியும்போது எந்தக் கருத்தில், நினைப்பில் இருக்கிறானோ, அதையே அவன் பிறகும் பெறுகிறான். உடலைத் துறந்த பின்பும் அதே கருத்து நினைவால் ஆட்கொள்ளப்படுகிறான்.
- அர்ஜுனன் : அப்படியானால் அந்திம காலத்தில் ஸ்மரித்துத் துதிக்க என்ன செய்ய வேண்டும்?
- கண்ணன் : செயல் வீரனே! நீ உன் மனதையும் புத்தியையும் என்னிடத்தில் ஒப்படைத்துவிடு. எனக்கே அர்ப்பணித்து விடு. தொடர்ந்து எல்லாக் காலத்திலும் என்னையே நினைத்துத் துதித்திரு. உனக்கு ஏற்பட்ட, ஏற்றுக்கொண்ட கடமைச் செயல்களை முறையாகச் செய்து கொண்டிரு!
- அர்ஜுனன் : இதனால் என்ன ஆகும்?
- கண்ணன் : நீ நிச்சயம் என்னை வந்தடைவாய்.
- அர்ஜுனன் : பகவானே! உங்களுடைய எந்த சொரூபத்தை சிந்தித்தால் கட்டுப்பாடுள்ள (மனிதன்) சீவாத்மா உங்களை வந்தடைகிறான்?
- கண்ணன் : பார்த்தனே! எனக்கு மூன்று சொரூபங்கள் உள்ளன. சகுண - சாகாரம் (இயல்பும் உருவும் கொண்டது), சகுண - நிராகாரம் (இயல்பும் உருவின்மையும் கொண்டது), நிரகுண நிராகாரம் (இயல்பும் உருவும் இல்லாதது) இவைகளில் சகுண -

நிராகாரம் (இயல்பும் உருவில்லாமையும் கொண்டது) எனும் சொரூபத்தை சிந்தித்து துதிப்பதன் மூலம் என்னை அடைவது பற்றிச் சொல்கிறேன்.

அர்ஜுனா! எந்த மனிதன் (பக்தன்) அப்பியாச யோகம் எனும் தீவிரப் பயிற்சியினால் பக்குவப் பட்ட திடசித்தத்துடன் என் சகுண நிராகாரம் எனும் பரம திவ்விய புருச சொரூபத்தைச் சிந்தித்து (வந்தித்து) பூத உடலைத் துறக்கிறானோ, அவன் என் அதே சொரூபத்தை (பரம திவ்விய புருஷ நிலை) பெறுகிறான்.

அர்ஜுனன் : அந்த சொரூபம் எப்படி இருக்கும்?

கண்ணன் : வீரத்திருமகனே! சகுண – நிராகாரம் எனும் பரம திவ்விய புருச சொரூபம் எல்லாம் அறிந்தது. (சர்வக்ஞன்), எல்லாவற்றிற்கும் ஆதி முதல், எல்லாவற்றையும் ஆளுவது, மிக சூட்சுமமானது, எல்லாவற்றையும் தாங்குவது, வளர்ப்பது, சிந்தனைக்கு அடங்காதது, அறியாமை எனும் இருள் இல்லாதது, சூரியனைப்போல் பிரகாசிப்பது, ஒளிமயமானது, இந்த சொரூபத்தை எந்த பக்தன் சிந்திக்கிறானோ, இறுதிக்காலத்தில் தன் யோக பலத்தால் சஞ்சல மில்லாத மனத்துடன் தன் பிராணங்களை (உயிர் மூச்சுக்களை) புருவங்களின் நடுவில் நிலையாக நிலைப்படுத்தி உடலைத் துறந்தபின், அவன் அந்த பரம திவ்விய புருச சொரூபத்தைப் பெறுகிறான்.

அர்ஜுனன் : பரமாத்மாவே! உங்களுடைய சகுண நிராகார சொரூபத்தைச் சிந்தித்து உங்களைப் பெறும் வழியை உபதேசித்தீர்கள். இனி நிரகூண நிராகார சொரூபத்தைச் சிந்தித்து கட்டுப்பாடு உள்ள

சீவாத்மா (மனிதன்) உங்களை எப்படி அடைகிறான்?

கண்ணன் : வேதவிற்பன்னர்கள் எந்த பரமாத்ம சொரூபத்தை அக்ஷரம் (அழிவற்றது) என்கிறார்களோ, ஆசாபாசங்களைத் துறந்த யதிகள் தவசித்தியாக எந்த சொரூபத்தைப் பெறுகிறார்களோ, பிரம்மச்சாரிகள் எந்த நிலையை அடைய பிரம்மச்சாரிய விரதத்தை மேற்கொண்டு வருகிறார்களோ, அந்த சொரூப நிலையான நிர்குண - நிராகாரத்தை (இயல்பும் உருவும் இல்லாத நிலை) அடைவது பற்றி சுருக்கமாகச் சொல்லுகிறேன்.

எந்த ஒரு சாதகர் அந்திம காலத்தில் எல்லாப் புலன்களையும் தம் வசத்தில் அடக்கி, மனத்தை இதயத்துள் நிறுத்தி, பிராணங்களை (உயிர் மூச்சுக்களை) மஸ்திஸ்கம் எனும் உச்சந்தலைக்குள் கட்டுப்படுத்தி, யோகநிலையில் ஆழ்ந்து ஓம் எனும் பிரணவமாக அக்ஷரபிரும்மத்தை உச்சரித்துக் கொண்டு, எனது நிர்குண - நிராகார சொரூபத்தைத் தியானித்தவாறே பூத உடலைத் துறக்கிறாரோ, அவர் அப்பரமாத்மா நிலையைப் பெறுகிறார்.

அர்ஜுனன் : பரமாத்மாவே! நிர்குண - நிராகார சொரூபத்தைச் சிந்தித்து (வந்தித்து) உங்களை அறிவதை அறிந்து கொண்டேன். இனி சகுண சாகார சொரூபத்தை (இயல்பும் உருவும் உள்ள நிலை) சிந்தித்து சீவாத்மா உங்களை எப்படிப் பெறுகிறான்? என்பதைச் சொல்லுங்கள்?

கண்ணன் : பார்த்தனே! என்னைத் தவிர வேறு எதிலும் சித்தம் செலுத்தாத பக்தன் நித்திய நிரந்தரமாக என்னையே சிந்தித்து வாழ்கிறான். என்னிடமே எப்போதும்

ஈடுபட்டிருக்கிற அந்த யோகிக்கு நான் எளிதில் கிட்டுகிறேன்.

அர்ஜுனன் : பகவானே! தங்களைப் பெறுவதால் என்ன கிட்டுகிறது?

கண்ணன் : எந்த மகாத்மாக்கள் என்னிடம் பேரன்பு கொண்டு, என்னையே புகலாகக் கொண்டு என்னோடு இணைகிறார்களோ, அவர்களுக்கு அழிவுள்ளதும், துயரங்களுக்கு இருப்பிடமானதுமான மறுபிறவி ஏற்படுவதில்லை.

அர்ஜுனன் : அப்படியானால் மறுபிறவி எவருக்கு ஏற்படுகிறது?

கண்ணன் : அர்ஜுனா! பிரும்ம லோகம் வரையில் (சுவர்க்கம் முதலானவை) எல்லா உலகங்களுக்கும் சென்று திரும்பும் (வந்துபோகும்) சீவன்களைக் கொண்டவை. ஆகையால் அங்கு செல்பவர்கள் காலக்கெடு முடிந்ததும் திரும்பி வந்து சேரவேண்டியதுதான். அதாவது மறுபடியும் பிறவி எடுக்க வேண்டும். ஆனால் குந்தியின் மைந்தனே! என்னை (என் சொரூபங்களில் ஏதாவது ஒன்றை) பற்றியவாறு என்னிடம் சேர்ந்தவர்களுக்குப் பிறகு பிறவியே கிடையாது.

அர்ஜுனன் : அந்த உலகங்கள் திருப்பம் கொண்டவையாக ஏன் இருக்கின்றன? அவை கால அளவுக்கு உட்பட்டவையாக இருப்பதால், அந்த கால அளவு என்ன?

கண்ணன் : பகல், இரவு குறிக்கும் தத்துவத்தை அறிந்தவர்கள் இந்தக் கால அளவைத் தெரிந்து கொண்டிருக்கிறார்கள். ஓர் ஆயிரம் சதுர்யுகம் முடிவடைந்தால் பிரும்மதேவரின் ஒரு பகல் வேளை முடிவடைகிறது.

இதேபோல் ஓர் ஆயிரம் சதுர்யுகம் முடிவடைந்தால் பிறும்மாவிற்கு ஓர் இரவு, (நாற்பத்து மூன்று இலட்சத்து இருபதினாயிரம் வருடங்கள் ஒரு சதுர்யுகம்) பிறும்மாவின் பகல் பொழுது ஆரம்பமாகும் சமயம் (உறக்கத்திலிருந்து அவர் எழுந்ததும்) பிறும்மாவின் சூட்சும சரீரத்திலிருந்து எல்லாப் பிராணிகளும் வெளிப்படுகின்றன. மேலும் பிறும்மாவின் இரவு தொடங்கும் போது (பிறும்மா உறங்கிய பின்) அவருடைய சூட்சும சரீரத்தில் எல்லாப் பிராணிகளும் ஒடுங்கி விடுகின்றன.

அர்ஜுனன் : அந்தப் பிராணிகள் ஏன் அடிக்கடி பிறந்ததும் இறந்ததும் பூவுலக வாழ்வில் உழன்று கொண்டிருக்கிறார்கள்?

கண்ணன் : முன் படைப்பில் இருந்த சீவ சமுதாயம் தான் அடுத்த படைப்பிலும் தொடரும். ஆனாலும் அந்த சீவன்கள் தம் விருப்பு வெறுப்புகளுள்ள இயல்புகளுக்கு ஆட்பட்டு மாறி மாறி பிறும்மாவின் பகல் காலம் தொடங்கும்போது பிறக்கின்றன. இரவு காலத்தில் இறக்கின்றன. (பிறும்மாவிடமே ஒடுங்கி விடுகின்றன)

அர்ஜுனன் : வெளியே புலப்படாத பிறும்மாவின் சூட்சும சரீரத்தையும் விட மேலானதும் அழிவற்றதுமான சொரூபம் ஏதாவது உள்ளதா?

கண்ணன் : அர்ஜுனா! அந்த பிறும்மாவை விடச் சிறந்தது பரமாத்மா. அது ஒப்பற்றது. நித்தியமானது, நிரந்தரமாக இயங்குவது, வெளியில் தென்படாதது, சிந்தனைக்கு உட்பட்டதாகவும் உட்படாமலும் இருக்கும். எல்லாப் பிராணிகளும் அழிக்கப்

பட்டாலும் பரமாத்மா அழிவதில்லை. அதைத் தான் வெளிப்படாததும், அழியாததும், மேல் நிலையானதுமாகக் குறிப்பிடுகிறார்கள். அதை அடைந்தபின் சீவன் பிறகு இந்த உலகத்திற்குத் திரும்புவதில்லை. அதுதான் என் பரமபதம். சர்வோத்தமமான என் சொரூபம்.

அர்ஜுனன் : அந்தப் பரமபத நிலையை எப்படி அடைவது?

கண்ணன் : பரமாத்மாவை அடைவதும் பரமபத நிலையை அடைவதும் ஒன்றுதான். அதற்குள் எல்லா உலகங்களும் அடங்கியிருக்கின்றன.

அது எல்லா உலகங்களிலும் வியாபித்திருக்கின்றது. அப் பரமாத்மா பரம புருசனாக (ஆதி பகவானாக) இருப்பதை உணர்ந்து சஞ்சல மில்லாத பக்தியின் மூலம் அந்த நிலையை அடையலாம்.

அர்ஜுனன் : பரமாத்மாவை மறந்து இந்த உலகியலில் விருப்பமும் தொடர்பும் கொண்டிருந்தால் என்ன ஆகும்? கொள்ளாதிருந்தால் என்ன ஆகும்?

கண்ணன் : அர்ஜுனா! பரமாத்மாவிடம் திட பக்தி கொண்டு வாழ்பவர் பிற பொருள்களிடம் பற்றோ தொடர்போ கொள்ளாதிருந்தால், அவருக்கு மறுபிறவி கிடையாது. பிறபொருள்களிடம் பற்றும் தொடர்பும் கொண்டவர்கள் அவர்கள் சாதகர்களாக இருந்தாலும் பிறவித்தளையில் சிக்கி மாறி மாறி இந்த உலகிற்கு வந்து போகிறார்கள். இந்த இரு மார்க்கங்களையும் நீ தெரிந்துகொள்ள வேண்டும்.

அர்ஜுனன் : பகவானே! அந்த இரு மார்க்கங்களும் (பிறவித் தளையில் சிக்க வைப்பதும், சிக்காமல் காப்பது மான இரு வழிகளும்) எவை?

கண்ணன் : எந்த மார்க்கத்தில் ஒளிமயமான அக்னி, பகல், வளர்பிறை, சுக்லமார்க்கம் உத்தராயண புண்ணிய காலம் (தை மாதம் முதல் ஆனி வரையுள்ள ஆறு மாத காலம்) தொடர்புள்ள தேவதைகள் இருக்கிறார்களோ, இம் மார்க்கத்தில் செல்லும் பிரும்ம ஞானிகள் மறுபிறவி இல்லாத சாசுவதமான நிலையை அடைகிறார்கள். பிரும்மத்திடம் சேர்ந்து விடுகிறார்கள்.

எந்த மார்க்கத்தில் புகை, இரவு, தேய்பிறை (கிருஸ்ண பக்ஷம்) காலத்தின் அதி தேவதைகள் உள்ளனவோ, அதில் செல்லும் ஆசாபாசம் கொண்ட மனிதர்கள் சுவர்க்கம் முதலான உலகங்களுக்குச் சென்று சுகங்களை அனுபவித்த பிறகு திரும்பி வருகிறார்கள்.

அர்ஜுனன் : கண்ணா! இந்த இரு மார்க்கங்களும் எப்போது ஆரம்பமாகின்றன?

கண்ணன் : பிராணிகளுக்கு என்று அமைந்த வளர்பிறை தேய்பிறை (சுக்ல-கிருஸ்ண) எனும் மார்க்கங்கள் அநாதியானவை. அவைகளில் சுக்ல மார்க்கத்தில் செல்லுபவர்கள் திரும்பவும் இவ்வுலக வாழ்விற்குத் திரும்ப வேண்டாம், கிருஸ்ண மார்க்கத்தில் செல்லும் மனிதர்களுக்கு மறுபிறவி உண்டு.

அர்ஜுனன் : மறுபிறவி இல்லாமல் போவதற்கு என்ன செய்ய வேண்டும்?

- கண்ணன் : பார்த்தானே! இந்த இரு மார்க்கங்களின் பரிமாணத்தை (விளைவை) அறிந்திருப்பதால், எந்த யோகியும் இவ்வுலக வாழ்வில் மயங்கி ஈடுபடுவதில்லை. ஆகையால் அர்ச்சுனா! நீ எல்லாக் காலத்திலும் யோக மார்க்கத்தில் ஈடுபட்டிரு. அதாவது உலகியல் வாழ்வில் எப்போதும் பற்றுதல், வெறுப்பு, ஒட்டுறவு ஏதும் இல்லாமல் வாழ்ந்து வா.
- அர்ஜுனன் : கண்ணா! யோகியாக இருப்பதால் என்ன ஆகும்?
- கண்ணன் : வேதத்திலும் யக்ஞத்திலும் தவத்திலும், தானத்திலும் என்னவெல்லாம் புண்ணிய பலன்கள் கூறப்பட்டிருக்கின்றனவோ அவைகளை எல்லாம் கடந்தவர் யோகி. அவர் தம் யோகப் பயிற்சியால் ஆதிஸ்தானமான பரமாத்மாவை அடைகிறார்.

அங்கம்

17

கீதாத்துவ ஞானம்

- அர்ஜுனா : ஸ்ரீ கிருஸ்ண பரமாத்மா! நான் அடிக்கடி குறுக்கிட்டுப் பல கேள்விகளைக் கேட்டேன், எல்லாவற்றிற்கும் பதில் அளித்து வருகிறீர்கள். நான் கேள்வி கேட்ப தற்கு முன்பாக நீங்கள் என்ன சொல்ல விரும்பினீர்கள்?
- கண்ணன் : அன்பனே! நான் முதலில் விஞ்ஞான பூர்வமான ஞானம் பற்றிச் சொல்லிக் கொண்டிருந்தேன். மிக்க ரகசியமாக பாதுகாக்க வேண்டிய அந்த விஞ்ஞானம் சார்ந்த ஞானத்தை (மேலான மெய்யறிவு) குற்றமற்ற உனக்காக மறுபடியும் சொல்லுகிறேன். அதை அடைந்த பின் நீ பிறப்பு இறப்புக்களைக் கொண்ட இவ்வுலக வாழ்க்கை யிலிருந்து விடுதலை பெறுவாய்.
- அர்ஜுனன் : அந்த ஞானம் மிக்க கடினமானதாக இருக்குமா?
- கண்ணன் : இல்லை அர்ச்சுனா! மேலான மெய்யறிவுடன் கூடிய பகுத்தறிவு (விஞ்ஞான பூர்வமான ஞானம்) எல்லா வித்தைகளுக்கும் ராசா போன்றது. எல்லா ரகசிய தத்துவங்களுக்கும் தலைவன் போன்றது. மிகப் புனிதமானது. மிக உத்தமமானது. கண்கூடான

நற்பயனை அளிப்பது, அறநெறிக்கு உட்பட்டது, அழிவற்றது, மேலும் அநுபூதிப்பதற்கு (வாழ்க்கையில் பயன்படுத்த) மிக்க எளிதானது!

அர்ஜுனா : மிக்க எளிதான அந்த ஞானவித்தையை எல்லா மனிதர்களும் ஏன் பெறுவதில்லை? பெற முயற்சிப்பதில்லை?

கண்ணன் : வீரம் மிக்கவனே! மனிதன் ஞானம், விஞ்ஞானம் எனும் தருமநெறியில் சிரத்தையும் நம்பிக்கையும் கொள்ளாமல் இருந்தால் என்னை அடைய மாட்டான். அழியும் உலகியல் வாழ்வில் உழல மாறி மாறிப் பிறவி எடுக்கிறான். பிறப்பும் இறப்பும் அவனைத் தொடர்கின்றன.

அர்ஜுனன் : ஞானம், விஞ்ஞானம் எனும் தருமநெறி (வித்தை) எது?

கண்ணன் : நான் புலன்களுக்கும் புலப்படாத வகையில் அந்தர்யாமியாக எல்லாப் பிராணிகளிடமும் குடி கொண்டிருக்கிறேன். எல்லாப் பிராணிகளும் என்னுள் ஒன்றி ஒடுங்கியிருக்கின்றன. இதே சமயம் நான் எல்லாப் பிராணிகளிடமும் ஒட்டாமல் இருக்கின்றேன். இதேபோல் எல்லாப் பிராணிகளும் என்னுள் கலந்து விடுவதில்லை. அதாவது, பிராணிகள் சுதந்திரமாக இருப்பதாகக் கருதினால் நான் எல்லாவற்றிலும் இருக்கின்றேன். எல்லா சீவன்களும் என்னிடம் உள்ளன. ஆனால் எங்கு பிராணிகள் சுதந்திரமாக இருப்பதில்லை என்று கருதினால் நான் பிராணிகளிடத்திலும், அவை என்னிடத்திலும் இருப்பதில்லை, எல்லாமே நான் தான்.

- அர்ஜுனன் : ஆனால் இந்த உலகத்தை உற்பத்தி செய்ததும், ஆதாரமாக இருப்பதும் ஏதோ ஒன்று இருக்கு மில்லையா?
- கண்ணன் : தம்பி! அந்த ஏதோ ஒன்று நான்தான். என் அந்தர் யாமியான (உள்ளுறை நிலை) சொரூபம் எல்லாப் பிராணிகளையும் படைக்கிறது. எல்லாவற்றை யும் தாங்குகிறது. சகலத்தையும் வளர்க்கிறது. அப்படியிருந்தும் அந்த என் சொரூபம் பிராணி களிடம் ஒட்டாமல் இருப்பது என்னுடைய இந்த இறைமாட்சியின் திறனை (ஈசுவர யோகத்தை) நீ உணர்ந்துகொள்.
- அர்ஜுனன் : அப்படியானால் அந்தப் பிராணிகள் தங்களிடம் எப்படி இருக்கின்றன?
- கண்ணன் : எவ்வாறு எல்லா இடங்களிலும் புகுந்து புறப்படும் காற்று நிரந்தரமாக ஆகாசத்திலேயே இருந்து வருகிறதோ, அவ்வாறே எல்லாப் பிராணிகளும் என்னுள் என்றும் இருந்து விடுகின்றன.
- அர்ஜுனன் : பிறகு அப் பிராணிகள் உங்களிடமிருந்து விடு பட்டுப் போகுமல்லவா?
- கண்ணன் : அப்படி இல்லை, குந்தியின் மைந்தனே! இயற்கை யுடன் தொடர்பு கொண்டுள்ள எல்லாப் பிராணிக ளும் பிரளய காலத்தில் என் இயற்கை நிலையை அடைகின்றன. பிறகு மகாசிருஸ்டியின் ஆரம்பத்தில் நான் அவைகளை மறுபடியும் படைக்கிறேன். (உருவாக்கி வெளிப்படுத்துகின்றேன்.)
- அர்ஜுனன் : நீங்கள் எக்காலம் வரைக்கும் படைப்புப் பணியில் ஈடுபட்டிருக்கிறீர்கள். (அந்தப் பிராணிகளை உருவாக்கிக் கொண்டிருப்பீர்கள்?)

- கண்ணன் : எதுவரைக்கும் அப்பிராணிகள் தன் இயற்கை (சுபாவம்) நிலைக்கு ஆட்பட்டிருக்கின்றனவோ, அது வரைக்கும் என் பிரகிருது (இயற்கை) நிலையை வசப்படுத்திக் கொண்டு தொடர்ந்து அப் பிராணிகளைப் படைத்துக் கொண்டிருக்கிறேன்.
- அர்ஜுனன் : நீங்கள் பிராணிகளை மாறி மாறி சிருஸ்டிக்கிறீர்கள். அப்போது அப்படைப்புப் பணிகளில் நீங்கள் நெருக்கமாக ஈடுபட்டு, நெருங்கிய தொடர்பு கொண்டிருக்கிறீர்கள் இல்லையா?
- கண்ணன் : இல்லை, தனஞ்ஜயா! நான் அந்தப் படைப்புப் பணிகளை ஒட்டுதல், ஈடுபாடு, விருப்பு, வெறுப்பு ஏதும் இல்லாமல் சம்பந்தப்படாதவன் போலத் தான் செய்து வருகிறேன். ஆதலால் அச்செயல்கள் (கருமங்கள்) என்னைக் கட்டுப்படுத்துவதில்லை.
- அர்ஜுனன் : அப்படியானால் சிருஸ்டிக்கும் பணிகளை எப்படி நிறைவேற்றுகிறீர்கள்?
- கண்ணன் : இயற்கைதான் என் தலைமையில் அதாவது, என்னிடமிருந்து சக்தி ஊக்கம் பெற்று சராசரங்களை (அசை பொருள், அசையாப் பொருள் யாவையும்) சிருஸ்டிக்கிறது. குந்திதேவியின் செல்வனே! என் வழிகாட்டும் தலைமை காரணமாகவே உலகங்களில் பலவகை மாறுதல்கள் மாறி மாறி ஏற்பட்டுக் கொண்டிருக்கின்றன.
- அர்ஜுனன் : உங்கள் தலைமையில் உங்கள் சக்தி ஊக்கத்தால் தான் உலகத்தில் எல்லாம் நடந்து கொண்டிருக்கிறது. அப்படியிருந்தும் எல்லா சனங்களும் உங்களிடம் பக்தி சிரத்தையுடன் ஈடுபாடு கொள்ளாதிருப்பது ஏன்?

- கண்ணன் : மூடசனங்கள் நான் எல்லாப் பிராணிகளுக்கும் தலைமை நிலையில் சர்வேஸ்வரனாக இருப்பதை எண்ணாமல் என்னைச் சாதாரண மனிதனாக எண்ணி அவமதிக்கிறார்கள், குறைவாக மதிப்பிடுகிறார்கள்.
- அர்ஜுனன் : அந்த மூட மக்கள் எப்படிப்பட்டவர்கள்?
- கண்ணன் : அறியாமையிலும் ஆணவத்திலும் உழலும் மூடர்களும் அசுர குணங்களும், அரக்க இயல்புகளும், மோக மயக்கங்களும் கொண்டவர்கள். இவைகளின் துணைக்கொண்டு வாழ்பவர்கள். இவர்களுடைய தன்னம்பிக்கைகள், சுபகாரியங்கள் ஞானம் எல்லாமே வீண், போலித்தனமும், பொய்மையும் குறைகளும் கொண்டிருப்பதால் இவை நற்பயனை அளிக்காதவை.
- அர்ஜுனன் : உங்களிடம் திடபக்தியும், ஈடுபாடும் கொண்டிருப்பவர்கள் யார்?
- கண்ணன் : மகாத்மாக்கள், அவர்கள் என்னைச் சரியாக உணர்ந்தவர்கள். எல்லா சீவராசிகளுக்கும் ஆதி முதல் நான்தான், எனக்கு அழிவோ, சிதைவோ இல்லை என்பதை நம்புகிறார்கள். என்னுடைய தெய்வீகமான அழியாச் செல்வத்தைத் துணை கொண்டு, சஞ்சலமில்லாமல் என்னையே போற்றிப் பூசித்து வருகிறார்கள் அம்மகான்கள்.
- அர்ஜுனன் : உங்களைப் போற்றிப் பூசிப்பவர்களுக்கு என்ன அடையாளம்?
- கண்ணன் : நிரந்தரமாக என்னிடம் ஈடுபாடு கொண்டிருப்பதையே திட விரதமாகக் (அறநெறி) கொண்ட மேன்மக்கள் பக்தி சிரத்தையுடன் என் திருநாமங்களைப் பாடிப் பரவசமடைகின்றார்கள். என்னை

அடைவதற்காக முனைப்புடன் சாதகம் செய்கிறார்கள். என்னையே வணங்கி, என் சொரூபத்தையே முழு ஈடுபாட்டுடன் உபாசிக்கிறார்கள்.

அர்ஜுனன் : பகவானே! உங்களை உபாசிப்பவர்களுக்கு பக்தியோகத்தைத் தவிர, வேறு வழி ஏதாவது உள்ளதா?

கண்ணன் : உள்ளது. பல சாதகர்கள் ஞானயக்கும் மூலமாக என்னையே பூசித்தும் உபாசித்தும் வாழ்கிறார்கள். மற்றும் பல சாதகர்கள் தம்மைத் தனியாக எண்ணிக்கொண்டு, உலகத்தை என் சொரூபமாகக் கருதியவாறு தலைவன் - தொண்டன் எனும் உறவு உணர்வுடன் என்னைப் பலவகை உபாசித்து வருகிறார்கள்.

அர்ஜுனன் : உலகத்தை உபாசிப்பது உங்களை உபாசிப்பதாக அமையுமா?

கண்ணன் : நான்தான் க்ரது (யாகம்), யக்ஞம், ஸ்வதா, ஓளசதம், மந்திரம், கிருதம் (நெய்), அக்னி ஹவனம் (அகீதி செய்தல்) எல்லாம் நான்தான். அறிந்து கொள்ள வேண்டிய விதிமுறை, புனிதத் தன்மை, பிரணவம் என்னும் ஓங்காரம், ரிக்வேதம், ஸாமவேதம், யஜுர் வேதம் எல்லாம் நான்தான். அகில உலகத்திற்கும் தந்தை, பாதுகாவலன், தாய், பாட்டனார், இலட்சியப்பாதை, உயிர் வளர்ப்பவன், தலைவன், சாட்சி, இருப்பிடம், புகலிடம், நண்பன், உற்பத்தி, பிரளயம், நிலப் பரப்பு, ஆதாரம், அழியாத வித்துக்கள் எல்லாமே நானேதான்.

அர்ஜுனா! நான்தான் சூரியனாக வந்து வெயில் காயவைக்கிறேன். நீரை ஏற்கிறேன், அந்நீரை மழையாகப் பொழிகிறேன். நான்தான் அமிர்தமும்,

அழியும் தன்மையும், சடமாகவும், சேதனமாகவும் (உணர்வுள்ளது, அல்லாதது) இருக்கிறேன். நான் தான் எங்கும் எப்போதும் பரந்திருக்கிறேன்.

அர்ஜுனன் : இந்த உலகம் முதற்கொண்டு, எல்லாமே நீங்கள் தாம் என்று இருக்கும்போது மனிதர்கள் உங்களை விட்டு மற்றத் தேவதைகளை ஏன் பூசிக்கவும் உபாசிக்கவும் செய்கிறார்கள்?

கண்ணன் : சுகபோகங்களில் விருப்பமுள்ள மனிதர்கள் மூன்று வேதங்களிலும் (ரிக், யஜுர், சாமம்) கூறப் பட்ட யக்கும் முதலான சுபகாரியங்களை அனுஸ் டிப்பது மூலம் இந்திரனைப் பூசித்து (ஆராதித்து) சுவர்க்கலோக வாசத்தை வேண்டுகிறார்கள். மேலும் சோமரசத்தைப் பருகுவவர்கள் தடங்கலான பாவங்களிலிருந்து விடுபட்டு, புண்ணிய பலத்தினால் விசாலமான சொர்க்க லோகத்தை அடைகிறார்கள். அங்கு தேவதைகளுக்கு உரிய திவ்வியமான சுக போகங்களை அனுபவித்து ஆனந்தம் பெறுகிறார்கள். புண்ணிய பலம் குறைந்ததும் மறுபடியும் பூவுல கிற்குத் திரும்பி வருகிறார்கள். மறுபிறவி மூலம்.

இவ்வாறு மூன்று வேதங்களிலும் சொல்லப் பட்டுள்ள ஆசைகளைத் தூண்டும் அனுட்டானங் களைச் செய்பவர்களுக்கும் சுகபோகங்களை விரும்புவவர்களுக்கும் மனிதர்கள் அடிக்கடி பிறப்பதும் இறப்பதுமாக இவ்வுலக வாழ்வில் உழன்று கொண்டிருக்கிறார்கள்.

அர்ஜுனன் : யனன – மரண தசை ஆசை சார்ந்த அநுட்டானங் களில் (வேள்வி முதலியவை) ஈடுபட்டுள்ள மனிதர் களுக்கு உரியது. ஆனால் சிறந்த ஞானியாக முதிர்ந்தவர் உங்களைப் புகலாகக் கொண்டிருந்தால், அவரது தசை (நிலை) என்ன?

- கண்ணன் : வேறு எதிலும் எவரிடமும் பற்றோ ஈடுபாடோ கொள்ளாமல் என்னையே சிந்தித்து, என்னையே உபாசித்திருப்பவர்கள், பரமபக்தர்கள். அவர்களுடைய யோகக் கேட்குமாங்களை (அகநலன், புறநலன் இரண்டையும்) நானே கவனித்துக் கொள்கிறேன். என்னையே சார்ந்துள்ள, புகலாகக் கொண்டுள்ள பக்தர்களுக்கு நான் செய்யும் தொண்டு இது.
- அர்ஜுனன் : பகவானே! உங்களை உபாசிக்காமல் வேறு தேவதைகளை மிக்க ஈடுபாட்டுடன் பக்தி சிரத்தையாக ஒருவர் உபாசித்து வந்தால் என்ன ஆகும்?
- கண்ணன் : குந்தியின் செல்வனே! எந்த மனிதர்கள் பக்தி சிரத்தையுடன் இதர தேவதைகளை பூசிக்கிறார்கள் அல்லவோ அவர்களும் உண்மையில் என்னையே பூசித்தவர்களாவார்கள். ஏனென்றால் இருப்பது, மறைவது, நல்லது, தீயது எல்லாமே நான்தான் என்னும் தத்துவப்படி அவர்கள் பிற தேவதைகளை ஆராதித்தாலும் எனக்கே அது வந்து சேரும். ஆனால் அந்த ஆராதனை விதிமுறைப்படி அநுபூதி கப்பட்டதல்ல.
- அர்ஜுனன் : அந்த ஆராதனை உங்களைச் சேரும்போது அது விதிமுறைப்படி அமையாதது என்று ஏன் கருது வேண்டும்?
- கண்ணன் : யக்கும், தானம், தவம் முதலிய எல்லாச் சுப காரியங்களையும் அனுபவிப்பனும் எல்லா உலகங் களுக்கும் தலைவனும் நான்தான், ஆனால் இதர தேவதைகளை உபாசிப்பவர்கள் என்னுடைய சர்வேஸ்வர தத்துவத்தை அறிவதில்லை. அதனால் தான் அவர்களுக்குச் சரிவு ஏற்படுகிறது.
- அர்ஜுனன் : அவர்களுக்கு ஏற்படும் சரிவு எத்தகையது?

- கண்ணன் : தேவதைகளை உபாசிப்பவர் தேவதைகளையும், பிதிருக்களைப் பூசிப்பவர் பிதிருக்களையும், பூதப் பிரேதங்களை வழிபடுபவர்கள் பூதப் பிரேதங்களையும் அடைகிறார்கள். (அவைகளின் மூலம் பயன் பெறுகிறார்கள்) ஆனால் என்னையே உபாசிப்பவர்கள் என்னைப் பெறுகிறார்கள்.
- அர்ஜுனன் : உங்களைப் பெற உதவும் அந்நய பக்தி (திசை மாறாத திட பக்தி) மிகக் கடினமாக இருக்குமா?
- கண்ணன் : இல்லை அர்ஜுனா! அது மிகச் சுலபமானது. சஞ்சல மில்லாத உண்மையான பக்தன் உள்ளன்புடன் எனக்கு இலையோ, தண்ணீரோ, மலரோ, கனியோ, அல்லது எது கிடைக்கிறதோ அதனை நைவேத்தியமாக அர்ப்பணிக்கிறானோ அதை விருப்பத்துடன் ஏற்றுக்கொள்ளுகிறேன்.
- அர்ஜுனன் : பரமாத்மாவே! நான் என்ன செய்ய வேண்டும்?
- கண்ணன் : அர்ஜுனா! நீ எதைப் பூசிக்கிறாயோ, எந்த நற்பணி களைச் செய்கிறாயோ, எந்த வகைத் தவம், யாக, யக்ஞங்களைப் புரிகிறாயோ, இவைகளைத் தவிர நீ செய்யும் எல்லாக் காரியங்களையும் உள்ளன்புடன் எனக்கே அர்ப்பணம் செய்துவிடு!
- அர்ஜுனன் : உங்களுக்கே அர்ப்பணித்துவிட்டால் என்ன ஆகும்?
- கண்ணன் : நீ சுபம், அசுபம், (நல்லது, தீயது, தகுந்தது, தகாதது) எல்லாக் காரியங்களின் விளைவான வினைப் பயனிலிருந்து விடுபட்டு என்னை வந்தடைவாய்.
- அர்ஜுனன் : எவர் எல்லாவற்றையும் உங்களுக்கு அர்ப்பணித்து விடுகிறாரோ, அவரை நீங்கள் எல்லாத் தளைகளிலிருந்தும் விடுவித்து விடுகிறீர்கள். அப்படிச் செய்யாத

வர்களைக் கரும பந்தங்களில் (தளைகளில்) சிக்கித் தவிக்க விடுகிறீர்கள். உங்களிடம் இப்படி ஒரு பட்சபாதம் (ஒருதலைச்சார்பு) ஏன் இருக்கிறது?

கண்ணன் : இது பட்ச பாதம் இல்லை அர்ஜுனா! நான் எல்லாப் பிராணிகளிடமும் சமமாக இருக்கிறேன். எனக்கு எவரும் எதுவும் விரோதியில்லை. விருப்ப முள்ளதுமில்லை. ஆனால் எவர் அன்புடன் என்னைப் போற்றுகிறார்களோ, அவர்கள் சிறப்பாக என்னிடம் சேர்ந்து இருக்கிறார்கள். நான் அவர்களிடம் குடிகொண்டிருக்கிறேன்.

அர்ஜுனன் : ஒரு மனிதன் தீயநடத்தை உள்ளவனாக இருந்தாலும் உங்களைப் போற்றிப் பூசிக்கலாமா? உங்கள் பக்தனாக அவன் இருக்க முடியுமா?

கண்ணன் : நிச்சயம் இருக்கலாம். மிகக் கெட்டவனாக, கொடியவனாக இருந்தாலும் அந்த மனிதன் பிறரைச் சார்ந்திருக்காமல், என்னையே புகலாகக் கொண்டு ஆராதித்து வந்தால், அவனை சாது (நன்னெறியாளர்) என்றே கருத வேண்டும். ஏனெனில் அவன் நிச்சயம் மிக நல்லதாகச் செய்திருக்கிறான்.

அர்ஜுனன் : அத்தீயவனை நல்லவனாகவே (சாதுவாக) கருதலாமா?

கண்ணன் : கூடாது. அவன் அந்த சமயத்தில் மட்டும் (என்னை மெய்யான பக்தியுடன் பூசிக்கும் போது) தர்மாத்மாவாக இருக்கிறான். அர்ஜுனா! என் பக்தன் ஒருக்காலும் நெறி தவறக்கூடாது, வீழ்ச்சியடையக்கூடாது என்று நீ உறுதிப்படுத்திக்கொள்!

- அர்ஜுனன் : உங்களிடம் திடபக்தி செலுத்தும் உரிமை, தகுதி சாதுக்களல்லாத பிறருக்கும் கிடைக்குமில்லையா?
- கண்ணன் : கிடைக்கும்; பாவ வழியில் பிறந்தவர்கள், பெண்கள், வைசியர், தொண்டர்களான சூத்திரர் ஆகியோரும் என்னைப் புகலாகக் கொண்டு (பூசித்து வழிபட்டு) என்னை அடைகிறார்கள். மேலும் பிறப்பாலும் செயலாலும் புனிதர்களாகிய பிராமணர்களும், சத்திரியர்களும் என் பக்தர்களாகி என்னைப் பெறுவார்கள் என்று சொல்லவும் வேண்டுமா?
- அர்ஜுனன் : நான் அத்தகைய பக்தனாக எப்படி ஆவேன்?
- கண்ணன் : உன்னுடைய இந்தப் பூத உடல் சுகம் இல்லாதது; அழியக்கூடியது. எனினும் சாசுவதமான சுகத்தைப் பெற நீ இந்நிலையிலேயே என்னைப் பூசித்து உபாசித்துக் கொண்டிரு! என்னிடமே திடபக்தி கொண்டிரு.
- அர்ஜுனன் : உங்களை நான் எப்படிப் போற்றிப் பூசிப்பது?
- கண்ணன் : அர்ஜுனா! நீ எனக்கே பக்தனாக இரு. என்னிடமே மனத்தைச் செலுத்திக் கொண்டிரு. என்னையே போற்றிப் பூசித்துக்கொண்டிரு. என்னையே வணங்கி வா. இவ்வாறு என்னோடு நீ உன்னைத் தானாகவே ஈடுபடுத்திக்கொண்டு, என்னையே சிந்தித்தும் வந்தித்தும் வாழ்வாயானால், என்னையே அடைந்து விடுவாய்.

அங்கம்

18

பரம வசனம்

(கண்ணன் கூறிய பரம வசனம்) எல்லாவற்றிற்கும் அடிப்படையான தன்னிலை சுயசொருபம் பற்றிப் பகவான் உபதேசிப்பதுதான் பரம வசனம்)

கண்ணன் : அன்பனே! நீ மறுபடியும் என் மேலான வாக்கை கேள். உன் நலன் கருதி இதைச் சொல்லுகிறேன். நீ என்னிடம் ஆழ்ந்த அன்பு கொண்டிருக்கிறாய்.

அர்ஜுனன் : உங்களுடைய மேலான வாக்கு (பரம வசனம்) என்பது என்ன?

கண்ணன் : இந்த உலகம் முழுவதும் என்னிடமிருந்து நானே வெளிப்படுத்தியது. இதை முழுவதுமாக தேவதைகளோ, மகரிசிகளோ அறிவதில்லை. காரணம் நான் எல்லா விதத்திலும் அந்தத் தேவதைகளுக்கும் மகரிசிகளுக்கும் ஆதி முதலானவன்.

அர்ஜுனன் : எல்லாவற்றிற்கும் மூலாதாரமான உங்களை தேவதைகள், மகரிசிகள் முதலானவர்களே அறிந்து கொள்ளாமலிருக்கும்போது சாமானிய மனிதன் உங்களை எப்படி உணர்ந்து கொள்ளுவான்? அவனுக்கு மாங்கள நலன்கள் எப்படி ஏற்படும்?

கண்ணன் : எந்த மனிதன் என்னைப் பிறவியும், மரணமும் இல்லாதவராகவும் எல்லா உலகங்களுக்கும் தலைவராகவும், புரவலனாகவும் உணர்கிறானோ, அதையே திடமாக நம்புகிறானோ, அவன் ஞானி. எல்லாப் பாவங்களிலிருந்தும் அவன் விடுபடுகிறான்.

அர்ஜுனன் : உங்களுடைய பரம வசனத்தை நான் எப்படி அறிந்து கொள்ளுவது?

கண்ணன் : பகுத்தறிவு, மெய்ஞானம், மோகமயக்கம் இல்லா திருத்தல், பொறுத்தல் (மன்னித்தல்) சத்தியம், புலனடக்கம், மனவடக்கம், சுகம், துக்கம், பிறப்பு, இறப்பு, பயம், அபயம், அகிம்சை, சமத்துவம், மகிழ்ச்சி, தவம், தானம், புகழ், அவதூறு.

இவை யாவும் பலவகையாலும் பிராணிகளுக்கு என்னிடமிருந்து ஏற்படுகின்றன. இந்த நிலைகள் மட்டுமல்ல, என்னிடம் பரிபூரண பக்தி கொண்ட வர்களும் உலக மக்களை சிருஸ்டித்தவர்களுமான ஏழு மகரிசிகளும், இவர்களுக்கு முந்தையவர் களான சனகர், சனந்தனர், சனாதனர், சனத்குமாரர் எனும் மகான்களும் பதினான்கு மனுக்களும் (சுவாரோசிசர், சுவாயம்புவர், ரைதவர், உத்தமர் முதலான மனுமகாராஜாக்கள்) இவர்கள் எல்லாரும் என் மனதிலிருந்து பிறந்தவர்கள். இவர்களுக்கு வழிகாட்டும் ஆசானும் நான்தான்.

அர்ஜுனன் : “பகுத்தறிவு, மெய்யறிவு, (புத்தி, ஞானம்) முதலான வையும், மகரிசிகள் முதலானவர்களும் என்னிடமிருந்து உற்பத்தியானவர்கள்” என்று சொல்லுவதில் உங்கள் நோக்கம் என்ன?

கண்ணன் : எந்த புத்திமான் என்னுடைய ஐசுவரிய வைபவத் தையும், திறமையையும் (யோகம்) சிரத்தையுடன் ஒப்புக்கொள்கிறானோ, அவனுக்கு என்னிடம் சஞ்சலமில்லாத பக்தி ஏற்பட்டு விடுகிறது. இதில் சிறிதும் ஐயப்பாடு இல்லை.

(பகவானுடைய திறமைக்கு “யோகம்” என்று பெயர். இந்த யோகத்தால் வெளிப்படும் செல்வங்களை “விபுதி என்பர்.)

அர்ஜுனன் : திடசிந்தனையுடன் ஒப்புக்கொள்வது என்றால்?

கண்ணன் : நான் உலகம் முழுவதற்கும் மூலக்காரணம். என்னிடமிருந்து அகில உலகம் செயல்படுகிறது. இந்த சாசுவத தத்துவத்தை திடமாக நம்பி, என்னிடம் பேரன்பும், பரமபக்தியும் கொண்டு என்னை ஆராதித்து வருபவர்கள் புத்திமான்களான ஞானிகள்.

அர்ஜுனன் : அப்புத்திமான்கள் உங்களை எப்படி ஆராதிக்கிறார்கள்?

கண்ணன் : என்னிடத்தில் மனத்தையும் பிராணன்களையும் அர்ப்பணித்து வாழும் பக்த சனங்கள் தமக்குள் கலந்துரையாடும்போது என் குணங்களையும் பிரபாவங்களையும் பேசியும் கேட்டும் மகிழ்கிறார்கள். என்னையே இதயபூர்வமாக விரும்பி அன்பு செலுத்துகிறார்கள்.

அர்ஜுனன் : இந்த பக்தர்களுக்காக என்ன செய்கிறீர்கள்?

கண்ணன் : என்னிடம் எப்போதும் ஈடுபட்டிருக்கும், என்னையே போற்றிப் பக்தி செலுத்தும் அந்த அன்பர்களுக்கு நான் சமத்துவ உணர்வுள்ள புத்தியோகத்தை

(சமத்துவ உணர்வை) அளிக்கிறேன். இதன் மூலம் பக்தி யோகிகளான அவர்கள் என்னை அடைகிறார்கள்.

அர்ஜுனன் : இதெல்லாம் வேறு ஏதாகிலும் நீங்கள் அவர்களுக்குச் செய்கிறீர்களா?

கண்ணன் : அந்தப் பக்தர்களுக்கு அருள்பாலிக்க அவர்களுடைய அந்தரங்கத்தில், சொரூபத்திலிருக்கும் நான் அவர்களைப் பலவீனப்படுத்தும் அஞ்ஞான இருளை ஒளிரும் ஞான தீபத்தால் போக்கி விடுகிறேன்.

பொருள் விளக்கம் :

(ஞானவொளியின் மகிமையால் அர்ஜுனன் தன் உணர்வைக் கண்ணபிரானிடம் பெருமிதத்துடன் விண்ணப்பித்துக் கொண்டான்.)

அர்ஜுனன் : பகவானே! பக்தர்களிடம் நீங்கள் கொண்டிருக்கிற தெய்வீகமான, சிறப்பான அருட்பாலிப்பைக் கேட்டு நான் நெஞ்சருகிக் கரைந்து போகிறேன். பிரபுவே! நிரகுணமாயும், நிராகாரமாயும் உள்ள பிரம்மம் நீங்கள்.

எல்லோருக்கும் புகலான மேலான இடமும், மிக்கப் புனிதமானவரும் நீங்கள்தாம், சாக்ஷதமான திவ்விய புருசர், ஆதிதேவர், பிறவித்தளை இல்லாதவர், எங்கும் வியாபித்து இருப்பவர் நீங்கள். உங்கள் மகிமையை, சொரூப தத்துவங்களை எல்லா ரிசி முனிவர்களும் தேவரிசி நாரதர், அசிதர், தேவலர், வியாசர் முதலானோரும் சொல்லுகிறார்கள். நீங்களும் இப்போது எனக்கு உபதேசித்தருளியிருக்கிறீர்கள். இவைகளைக் கேட்கும் போதும் சிந்திக்கும் போதும் என் மனம் பரிபக்குவம் அடைகிறது.

கண்ணன் : அர்ஜுனா! நான் இதுவரையில் சொன்னவைகளில் உனக்கு நம்பிக்கை இருக்கிறதா?

அர்ஜுனன் : நம்பிக்கை இருக்கிறது கேசவா! நீங்கள் கூறியவையாவும் முற்றிலும் உண்மை (சத்தியம்) என்றே நம்புகிறேன். பகவானே! நீங்கள் அவதரிப்பதை, தரிசனமளிப்பதை திவ்விய சக்தி உள்ள தேவர்களும் அறிய முடிவதில்லை. அதிசயமான மாயசக்தியுள்ள தானவர்கள் அல்லது அசுரர்களும் அறிவதில்லை.

கண்ணன் : அர்ச்சுனா! தேவர்களே அறிய இயலாதபோது வேறு எவர் அறிய முடியும்?

அர்ஜுனன் : உயிர்களைப் படைத்தவா! உயிர்களுக்கு இறைவா! தேவ தேவா! அகிலாண்டநாயகனே! புருசோத்தமனே!

நீங்கள் சுயமாகவே உங்களை அறிந்திருப்பவர். ஆகையால் நீங்கள் தம்முடைய வைபவ ஐசுவரியங்கள் மூலமாக உலகம் முழுவதிலும் வியாபித்திருக்கிறீர்கள். அந்த மகத்தான வைபவ ஐசுவரியங்களான விபூதிகளைப் பற்றி நீங்கள்தாம் விபரிக்க முடியும். விளங்க வைக்க முடியும்.

கண்ணன் : என் விபூதிகளைப் பற்றி அறிந்து நீ என்ன செய்யப் போகிறாய்?

அர்ஜுனன் : யோகியே! எப்போதும் பலவகை சிந்தனைகளில் ஈடுபட்டிருக்கும் நான் உங்களை எப்படி அறிந்து கொள்ள முடியும்? பகவானே! எந்தக் கருத்து நிலைகளில் உங்களை சிந்தித்திருப்பேன்?

ஐனார்த்தனா! நீங்கள் உங்களது திருநிறைச் செல்வமான விபூதி பற்றியும் ஆதார சக்தியான

யோகநிலை பற்றியும் எனக்கு மறுபடியும் விரிவாக உபதேசித்தருளுங்கள். உங்களுடைய அமுதமான வாக்குகளைக் கேட்டு எனக்குத் திருப்தி ஏற்படுவ தில்லை.

கண்ணன் : அப்படியே ஆகட்டும் அர்ஜுனா! என் திவ்விய விபுதிகளை (திருநிறைச் செல்வங்களை) உனக்குச் சுருக்கமாகச் சொல்லுகிறேன். குருகுலச் செல்வனே! என் விபுதிகளின் பரந்து விரிந்து நிறைந்திருக்கும் நிலைக்கு எல்லையே இல்லை. அவைகளின் பிரபாவங்களுக்கு முடிவும் இல்லை.

அர்ஜுனன் : பரம்பொருளே! உங்களுடைய திவ்விய விபுதிகள் எவை? எவ்விதமானவை?

கண்ணன் : சிறந்த பக்தனே! எல்லாப் பிராணிகளின் முதலிலும், நடுவிலும், முடிவிலும் நான்தான் இருக்கிறேன்.

மேலும் பிராணிகளின் அந்தக்கரணத்தில் ஆத்மா ரூபமாகவும் நான்தான் இருக்கிறேன். அதிதி தேவியின் புத்திரர்களில் விஷ்ணுவாகவும் (வாமனர்) ஒளி படைத்த பொருள்களுள் கதிரவனாகவும் மருத்துக்களில் தேசசாகவும், நட்சத்திரங்களின் அதிபதியான சந்திரனாகவும் நான் விளங்குகின்றேன். வேதங்களில் நான் சாமவேதம் தேவதைகளுள் நான் இந்திரன்.

இந்திரியங்களின் மனம், பிராணிகளின் சைதனியம் (பிராண சக்தி) நானே.

ருத்திரர்களில் நான் சங்கரராகவும் யசராட்சர்களில் குபேரனாகவும், வசுக்களில் அக்கினியாகவும் பல உயரிய சிகரங்களைக் கொண்ட மாமலைகளுள் மேரு பர்வதமாகவும் நான்

இருக்கிறேன். பார்த்தனே வைதிக தரும அனுட்டா
னங்களை நடத்தி வைக்கும் புனிதர்களான
புரோகிதர்களுள் பிருகஸ்பதி என் சொருபம்
தான் என்பதை உணர்ந்துகொள்!

அர்ஜுனன் : மேலும் உங்களுக்கு என்ன என்ன விபுதிகள்
உள்ளன?

கண்ணன் : சேனாதிபதிகளில் நான் ஸ்கந்த தேவன் (முருகன்),
நீர் நிலைகளுள் நான் சமுத்திரம், மகரிசிகளில்
பிருகு, வாக்குகளுள் ஓங்காரமெனும் பிரணவம்,
யக்ஞங்களுள் ஐயயக்ஞம், நிலையாய பொருள்
களில் இமயமலை, மரங்களில் அரச மரம், தேவ
ரிஷிகளுள் நாரதர், கந்தவர்வர்களுள் சித்திரரதன்,
சித்தர்களில் கபில முனிவர் நான்தான், மேலும்
குதிரைகளில் உச்சை சிரவஸ் (கடலைக் கடைந்த
போது அமுதத்துடன் வெளிவந்தது) யானை
களுக்குள் ஐராவதம், மனிதர்களுக்குள் அரசன்
நானே. இவர்கள் எல்லோரும் என் விபுதி
சொருபங்கள், என் அம்சங்கள்.

அர்ஜுனன் : இன்னும் எவைகளை எல்லாம் உங்கள் விபுதி
களாக நான் அறிந்து கொள்ளுவது?

கண்ணன் : அஸ்திர சஸ்திர ஆயுதங்களில் நான் வச்ராயுதம்,
பசுக்களில் காமதேனு, அறநெறியுடன் இல்லறம்
நடத்தி மக்கள் செல்வத்தைப் பெற உதவும் காமதேவன்
நான், சர்ப்பங்களில் வாசுகி நாகங்களில் சேஷ
நாகம் (ஆதிசேஷன்) நீர் வாழ் பிராணிகளின்
அதிபதியான வருணன், பிதிருக்களில் அர்யமா,
ஆட்சி புரிபவர்களில் யமராஜன், வைத்தியர்களில்
பிரஹ்லாதன், கணக்கிடுபவர்களில் காலதேவன்,
மிருகங்களில் சிங்கம், பறவைகளில் கருடன்,

புனிதப்படுத்துபவர்களில் வாயு (காற்று) வில்லாளிகளுள் இராமபிரான், நீர்வாழ் ஜந்துக்களில் முதலை, நதிகளுள் புனித காங்கை, இப்படி எல்லாவற்றிற்கும் தலைசிறந்த நிலையில் நான்தான் விளங்குகிறேன்.

அர்ஜுனன் : மேலும் நீங்கள் எந்தப் பொருள்களில் தலை சிறந்து விளங்குகிறீர்கள்?

கண்ணன் : அர்ஜுனா! எல்லா சிருஸ்டி யுகங்களிலும் முதல், நடு, முடிவு மூன்றிலும் நான்தான் இருக்கிறேன். வித்தைகளில் அத்யாத்ம வித்தையாகவும், சாஸ்திர விவாதம் செய்பவர்களிடையே தத்துவ நிர்ணயம் செய்ய உதவும் வாதமாகவும் இருக்கிறேன். எழுத்துக்களுக்கெல்லாம் அகரமாகவும் (அ எனும் எழுத்து), சமாஸங்களில் (சொற்கூட்டு) தொகைச் சொல்) துவந்த சமாஸமாகவும் (ஆதியந்தம், உடலுயிர் முதலிய இருசொற்கூட்டு) விளங்குகிறேன். அழிவற்ற காலத்தின் மகா காலமாகவும், எல்லாத் திசைகளிலும் முகங்களைக் கொண்ட பரிபாலன தேவனாகவும் (தாதா எனும் ஆட்சியாளர்) நான் இருக்கிறேன்.

அர்ஜுனன் : பரம்பொருளே! நீங்கள் எந்த உருவங்களில் இருக்கிறீர்கள்?

கண்ணன் : எல்லாவற்றையும் பறித்துக்கொள்ளும் மரணமும், பிறவிக்குக் காரணமான உற்பத்தியும் நான்தான். பெண் இனத்தில் நான் கீர்த்தி (புகழ்) ஸ்ரீ (செல்வம்) வாக்கு, ஸ்மிருதி (நினைவு), மேதாவிலாஸம், தைரியம், மன்னித்தல் யாவும் நான்தான், பாடத் தக்க சுருதி (வேத இசை) களில் சிறந்த சாமகானம், வேதத்திலுள்ள சந்தங்களில் (பாவினம்) காயத்திரி

சந்தஸ் நான்தான், பன்னிரு மாதங்களில் மார்கழி மாதமாகவும், ஆறு பருவங்களில் வசந்த பருவமாகவும் இருக்கிறேன். ஏமாற்றும் பித்தலாட்டங்களில் சூதாட்டம், ஒளி படைத்த தேசஸ்விகளில் தேசஸ் (ஒளி) நான், வெல்பவர்களின் வெற்றி, உறுதி கொள்பவர்களின் தீர்மானம், சாத்துவீக இயல்பு உள்ளவர்களின் அடக்க குணம் – யாவும் நான்தான்.

அர்ஜுனன் : மேலும் உங்களுடைய சொருபங்கள் யாவை?

கண்ணன் : விருஷ்ணி வம்சத்தவர்களில் வாசுதேவனாகவும், பாண்டவர்களில் தனஞ்ஜயனாவும் (அர்ச்சுனன் எனும் நீ) முனிவர்களில் வேதவியாசராகவும், கவிகளில் சுக்கராச்சாரியாராகவும் இருக்கிறேன். அடக்கி ஆள்பவரின் தண்டிப்பு விதியாகவும், வெற்றி விரும்புபவர்களின் நீதி நெறியாகவும் ரகசியக் கருத்துக்களின் மௌனமாகவும், ஞானவான்களில் ஞானமாகவும் நான் இருக்கிறேன். இதற்கு மேலும் விபரிப்பானேன்? எல்லா உயிரினங்களுக்கும் மூலக்காரணமான வித்தே நான்தான். அர்ஜுனா! நானில்லாமல் சராசரம் (அசைபொருள் அசையாப் பொருள்) எதுவும் உயிர் வாழ முடியாது. நான் தான் சர்வமும்.

அர்ஜுனன் : பகவானே! உங்களுக்குள்ள எல்லா வைபவ ஐசுவரியங்களையும் (விபுதிகளையும்) சொல்லி விட்டீர்களா?

கண்ணன் : இல்லை வீரனே! என் திவ்வியத் தன்மையுள்ள (தெய்வாம்சமான) விபுதிகளுக்கு முடிவே இல்லை. நான் உனக்கு இதுவரை சொன்னதெல்லாம்

சுருக்கமான விளக்கம்தான். என்னாலேயே என் விபூதிகளை முழுவதுமாகச் சொல்ல இயலாது.

அர்ஜுனன் : உங்களுடைய விபூதிகளைத் தெரிந்துகொள்ள சிறப்பான அடையாளம் எது?

கண்ணன் : அகில உலகிலும் எதெல்லாம் ஐசவரியம் (தெய்வாம்சம்) சார்பானவையோ, அழகும் பொலிவும் சார்ந்தவையோ, வலிமை பொருந்தியவையோ, அவை யாவும் என்னுடைய தேசஸ் கொண்ட ஒரு அம்சத்தால் (சொருபத்தால்) ஏற்பட்டவை என்பதை உணர்ந்துகொள் அர்ஜுனா! அகில உலகத்திலும் (கோடிக்கணக்கான பிரமாண்டங்களிலும்) எனது ஏதாவது ஒரு அம்சத்தின் மூலமாக வியாபித்திருக்கும் நான் இப்போது உன் எதிரில் தேரோட்டியாக ஒரு கையில் லகானும், மறு கையில் சாட்டையுமாக அமர்ந்திருக்கிறேன். உன் உத்தரவை நிறைவேற்றுகிறேன். இதற்கு மேல் நீ அறிந்து கொள்ள வேண்டிய அவசியம் என்ன இருக்கிறது?

அங்கம்

19

தெய்வாம்சம்

அர்ஜுனன் : பகவானே! என்னிடம் பேரன்பும், பேரருளும் கொண்டு மிக்க ரகசியமான ஆன்மீக தத்துவத்தை (எல்லாவற்றிற்கும் ஆதிமூலமாக நான் இருக்கிறேன் எனும் தத்துவத்தை) உபதேசித்தருளினீர்கள். என் மதிமயக்கம் விலகியது. கண்ணபிரானே! உங்களிடமிருந்து எல்லா உயிரினங்களின் உற்பத்தியையும் பிரளயத்தையும் பற்றி அறிந்து கொண்டேன். மேலும் உங்களுடைய அழிவற்ற, ஒப்பற்ற மகத்துவ மகிமையையும் விரிவாகக் கேட்டு உணர்ந்தேன்.

கண்ணன் : இப்போது நீ மேலும் என்ன அறிய விரும்புகிறாய்?

அர்ஜுனா : புருசோத்தமரே! நீங்கள் உங்களைப் பற்றி விவரித்த தெல்லாம் நிதரிசனமான உண்மைகள். பரமேஸ்வரா! நான் உங்களுடைய சர்வேச சொரூபத்தைத் தரிசிக்க விரும்புகிறேன். உங்களுடைய ஒரு அம்சத்திலேயே அனந்தகோடி பிரும்மாண்டமும் பரவியுள்ளது. என்னால் உங்களுடைய பரமேஸ்வர சொரூபத்தைத் தரிசிக்க முடியுமானால், அருள் கூர்ந்து என் புறக்கண்களுக்கும் தெரியுமாறு காட்சியளிக்க வேண்டுகிறேன்.

கண்ணன் : அர்ஜுனா! உனக்குத் தீவிர விருப்பம் இருக்குமானால் என் ஒரு சொரூபத்தை மட்டுமல்ல, பலப் பல திவ்ய சொரூபங்களையும் பார். அவை ஆயிரக் கணக்கில் இருக்கும். பல வகைகளிலும் இருக்கும், பல வண்ணங்களிலும் இருக்கும். பல ஆகிருதிகளில் இருக்கும்.

அர்ஜுனன் : மேலும் என்னவெல்லாம் தரிசிப்பேன்?

கண்ணன் : பரத வம்சத்து வீரப்புதல்வனே! நீ என்னுடைய சர்வேஸ்வர சொரூபத்தில் (விசுவரூபம்) ஆதித்தியர்களையும், வசுக்களையும், ருத்திரர்களையும், அசுவினி குமாரர்களையும், மருத்துக்களையும் தரிசித்துக்கொள். எந்த ரூபங்களை முன்பு கண்டதில்லையோ அவைகளை எல்லாம் பார்த்துக்கொள். பல வியக்கத்தக்க உருவங்களைப்பார்.

அர்ஜுனன் : நான் எங்கே பார்ப்பேன்?

கண்ணன் : உறக்கத்தையும் வென்ற வீரனே! என் இந்த சரீரத்தில் ஏதாவது ஓர் அம்சத்தில் சராசரங்கள் (அசை பொருள், அசையாப் பொருள்) நிறைந்த முழு உலகையும் நீ இப்போது பார். இதைத் தவிர நீ மேலும் வேறு ஏதாவது பார்க்க விரும்பினால் அதையும் பார்.

பொருள் விளக்கம் :

(அர்ச்சுனன், சர்வேஸ்வர சொரூபத்தைத் தவிர போரில் எவர்தரப்பில் வெற்றி இடம்பெறும் என்பதையும் அறிய விரும்பியதால், அவனுக்குள்ள சந்தேகத்தையும் தம் விசுவரூப சொரூபத்தின் மூலம் போக்கவே, வேறு ஏதாவது பார்க்க விரும்பினால் அதையும் பார் என்று கூறினார்.

- அர்ஜுனன் : நீங்கள் அடிக்கடி “நீ பார்! நீ பார்!” என்று கூறுகிறீர்கள். எனக்கோ எதுவும் தென்படவில்லையே, நான் எதைப் பார்ப்பேன்?
- கண்ணன் : அர்ச்சுனா! நீ இந்த பௌதிகக் கண்களால் பார்க்க முடியாது. நான் உனக்கு தெய்வாம்சம் பொருந்திய திவ்விய ச்சஷ் எனும் அகக் கண்ணை அளிக்கிறேன். அதன் மூலம் நீ என் சர்வேஸ்வர வல்லமையைப் பார்! என்பரம்பொருள் நிலையை உணர்ந்துகொள்!
- (இந்தக் கட்டத்தில் திருதராஸ்டிரர் சஞ்சயனிடம் கேட்டார்.
- திருதராஸ்டிரர் : சஞ்சயா! மேற்சொன்னவாறு கூறிய பகவான் கிருஷ்ண பரமாத்மா என்ன செய்தார்?
- சஞ்சயன் : மகாராசா! மகா யோகேஸ்வரரான பகவான் கிருஷ்ண பரமாத்மா அர்ச்சுனனுக்கு தம் பரமேஸ்வர சொரூபத்தை (விஸ்வரூப தரிசனத்தை) காண்பித்தருளினார்.
- திருதராஸ்டிரர் : எத்தகைய ரூபத்தைக் காண்பித்தார்?
- சஞ்சயன் : அந்த விஸ்வரூப தரிசனத்தை எப்படி விபரிப்பேன்? அநேக திருமுகங்கள், கண்கள், அநேக விதமான அற்புதக் காட்சிகள், பலப்பல திவ்விய ஆபரணங்கள், நிறையக் கைகள், அவைகளில் விதம்விதமான அஸ்திரசஸ்திரங்கள், திவ்விய மாலைகள், ஆடை அணிகள் அணிந்திருக்கும் திருக்கோலம், எல்லாத் திசைகளில் காட்சியளிக்கும் திவ்விய மங்களத் திருவுருவங்கள், இப்படிப்பட்ட அதிசயமான எல்லையற்ற திருக்கோலங்களைக் கொண்ட சர்வேஸ்வர சொரூபத்தைக் காட்டியிருக்கிறார். விபரிக்க இயலாத விசுவரூபம் இது!

திருதராஸ்டிரர் : சஞ்சயா! அந்த விஸ்வரூபம் ஆச்சரியப்படத்தக்கதாக ஏன் இருக்கிறது.

சஞ்சயன் : ஆகாசத்தில் ஆயிரக்கணக்கான சூரியர்கள் ஒரே சமயத்தில் உதயமானால் எப்படி இருக்கும்? அவையெல்லாம் உச்சிப்பொழுதில் ஒரே சமயத்தில் பிரகாசிக்கும்போது எவ்வளவு ஒளி வெள்ளம் பரவும்? இவையெல்லாம் பரமாத்மாவின் விசுவரூபத்திற்கு எதிரில் மிகச் சொற்பம்.

திருதராஸ்டிரர் : அர்ச்சுனன் அந்த விசுவரூபத்தை எங்கே பார்த்தான்?

சஞ்சயன் : அர்ச்சுனன் சர்வேஸ்வரனான கிருஷ்ண பரமாத்மாவின் சரீரத்தினுடைய ஒரு பாகத்தில் உலகம் முழுவதையும் பற்பல பிரிவுகளுடன் கூடி நிலையில் கண்டார்.

திருதராஸ்டிரர் : சஞ்சயா! அந்த விஸ்வரூபத்தைப் பார்த்ததும் அர்ச்சுனன் என்ன செய்தான்?

சஞ்சயன் : பகவானுடைய விஸ்வரூபத்தைத் தரிசித்ததும் அர்ச்சுனன் பேராச்சரியத்தில் திகைத்துப் போனார். அவருடைய உடல் சிலிர்த்துப் புளகாங்கித மடைந்தது. அர்ச்சுனன் பரம பக்தர், அவர் தலை குனிந்து இரு கரங்களையும் குவித்து வணங்கினார். உள்ளமுருகித் துதிக்கத் தொடங்கினார்.

திருதராஸ்டிரர் : சஞ்சயா! அர்ஜுனன் என்ன பேசினான்? அப்போது அவனது நிலை எப்படி இருந்தது?

– களத்தில்.....

அர்ஜுனன் : சர்வேஸ்வரா! உங்களுடைய சரீரத்தில் எல்லாத் தேவதைகளையும், எல்லாப் பிராணிகளையும்

கொண்ட பூத சமுதாயங்களையும் பார்க்கிறேன். கூடவே தாமரை மலரில் வீற்றிருக்கும் பிறும்மாவையும், கைலாசத்தில் காட்சியளிக்கும் சங்கரரையும் எல்லா மகரிசிகளையும், உத்தமமான சர்ப்பங்களையும் தரிசிக்கிறேன்.

விஸ்வரூபரே! விஸ்வேஸ்வரா! நான் உங்களைப் பல கைகளும், வயிறுகளும், முகங்களும், கண்களும் கொண்டவராகத் தரிசிக்கிறேன். மேலும் எண்ணற்ற உருவங்களில் காண்கிறேன். உங்களுடைய ஆரம்பம், மத்தியம், முடிவு எதையும் என்னால் பார்க்க முடியவில்லை. உங்கள் சென்னியில் மணிமகுடம், கைகளில் கதை, சக்கரம் முதலான பலவகை ஆயுதங்கள். முகத்தில் ஒளிவெள்ளம். நாலா பக்கங்களிலும் ஜொலிக்கும் அக்கினிப் பிழம்புகள்! என் ஊனக்கண்களால் சரியாகப் பார்க்கவும் முடியவில்லை. என் பார்வைக்கு அடங்கவும் இல்லை. உங்கள் விஸ்வரூபம்.

உலக நாயகரே! நீங்கள் மேலான அழியாத அக்ஷர பிறும்மம். நீங்கள் அகில உலகிற்கும் மூலாதாரம், நீங்கள் சனாதனமான (சாசுவதமான) தர்ம நெறிகளை ரட்சிக்கும் சனாதனபுருஷர். எங்கும் எல்லாமுமாக வியாபித்திருக்கிறீர்கள்.

கண்ணன் : அர்ச்சுனா! நீ பார்க்கிறாயா அல்லது இப்படியெல்லாம் சிந்தித்து உணர்கிறாயா?

அர்ஜுனன் : பகவானே! நான் உங்களைத் தரிசித்துக்கொண்டு இருக்கிறேன். ஆரம்பம், நடு, முடிவு எதுவும் தெரியவில்லை. எல்லையற்ற மகிமை புலப்படுகிறது. கணக்கில்லாத கைகள், சந்திர சூரியர்

களைப்போல் பிரகாசிக்கும் கண்கள், கொழுந்து விட்டு எரியும் அக்கினி போன்ற முகங்கள் எல்லா வற்றையும் தரிசிக்கிறேன். நீங்கள் உங்கள் தேசசினால் உலகம் முழுவதையும் இயக்கி வருவதையும் உணர்கிறேன். உங்களைப் பல வடிவங்களில் தரிசிக்கிறேன்.

ஹே மகாத்மா! சுவர்க்கத்திற்கும் பூமிக்கும் உள்ள இடைவெளியும், பத்துத் திசைகளும் (நான்கு திக்குகள் நான்கு துணைத்திசைகள், ஆகாசம், பாதாளம் ஆக பத்து திசைகள்) உங்களாலேயே நிரம்பியிருக்கின்றன.

உங்களுடைய இந்த அற்புதமான உக்கிர விஸ்வ ரூபத்தைப் பார்த்து மூன்று உலகங்களும் (சுவர்க்கம், பூமி, பாதாளம்) நடுங்கிக் கொண்டிருக்கின்றன. ஆகா! நான் முன்பு சொர்க்க லோகத்தில் பார்த்த தேவதைகள் உங்கள் திருமேனிக்குள் பிரவேசிப்பதைப் பார்க்கிறேன். அவர்களில் பலரும் பயபக்தியுடன் கை குவித்து வணங்கிய படி, உங்கள் திருநாமங்களை, குணங்களைத் துதித்துக்கொண்டே செல்லுகிறார்கள். மகரிசிகள் சித்த புருசர்கள் கூட்டம் கூட்டமாக “பொங்கும் மங்களம் எங்கும் தங்குக!” எனும் சுலோகங்களைக் கூறிக்கொண்டும், உங்களைத் துதித்துக் கொண்டும் காட்சியளிக்கிறார்கள்.

உருத்திரர், ஆதித்தியர், வசுக்கள், ஸாத்தியகணர், விசுவேதேவர், அசுவனீகுமாரர், மருத்கணர், பிதரர், கந்தர்வர், யக்கூர், அசுரர், சித்தர் சமுதாயங்கள் உங்களையே பேராச்சரியத்துடன் பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள்.

பரம்பொருளே! உங்களுடைய அதிசயமான விஸ்வரூபத்தைக் கண்டு எல்லாப் பிராணிகளும் நடுநடுங்கிப் போயிருக்கின்றன. அநேகம் முகங்கள், கண்கள், புயங்கள், தொடைகள், கால்கள், வயிறுகள், பயங்கரமான கோரைப் பற்கள் யாவும் கொண்ட விஸ்வரூபம் எவரைத்தான் பயப்படுத்தாது? நானும் பயந்து நடுங்கிக் கொண்டிருக்கிறேன்.

எங்கும் பரந்துள்ள திருமாலே! பல வண்ணங்கள் உள்ள வானம் வரையில் உயர்ந்தும் பரந்தும் இருக்கும் உங்களுடைய திருமுக மண்டலத்தையும், திவ்விய ஜொலிக்கிற, மிகப் பெரிய நேத்திரங்களையும் மிகப் பிரகாசமான ரூபங்களையும் காணும் நான் பயத்தால் பரிதவிக்கிறேன், நிம்மதியாக இருக்க முடியவில்லை, பிரளய கால அக்கினியைப் போல ஜொலிக்கிறீர்கள்! பெரும் கோரைப் பற்கள் காரணமாக உங்கள் மாபெரும் முகங்கள் உயிரினங்கள் முழுவதையுமே பயப்படுத்துகின்றன. தேவேசா! ஜகந்திவாசா! நீங்கள் மகிழ்ச்சியுடன் என் கண்கள் குளிர, மனம் மகிழக் காட்சியளியுங்கள்!

நம் படையைச் சேர்ந்த சிறந்த சீடர்களுடன், பீஸ்மர், துரோணர், கர்ணன் யாவரும் தத்தம் படையணிகளுடன் உங்களுள் பிரவேசிப்பதைக் காண்கிறேன். திருதராஸ்டிரரின் எல்லாப் புதல்வர்களும் தம் சார்புள்ள ராசாக்களோடும், அவர்களுடைய சைனியங்களோடும் உங்களுடைய பயங்கரமான வாய்க்குள் பிரவேசிப்பதைப் பார்க்கிறேன். அவர்களில் பலர் உங்கள் பற்களுக்கிடையில் நசிந்து உருக்குலைந்து போவதையும் சிலர் தப்பி மறைவதையும் காண்கிறேன்.

எப்படி நதிகளின் நீர்ப்பெருக்குகள் தாமாகவே கடலை நாடி பிரவகிக்கின்றனவோ, அதேபோல், இந்த மானிட உலகைச் சார்ந்த பீஷ்மர், துரோணர் முதலான மாவீரர்கள் உங்களுடைய ஒளிமிக்க வாய்க்குள் நுழைந்து மறைகிறார்கள். விட்டில் பூச்சிகள் எப்படி மோகவசப்பட்டு எரியும் தீயா நாடி விரைந்து தம் அழிவைத் தாமே தேடிக்கொள்கின்றனவோ, அதேபோல் துரியோதனன் முதலானவர்கள் உங்களுடைய பயங்கரமான வாய்க்குள் வேகமாகப் புகுந்து ஓடுகிறார்கள்! நீங்கள் எல்லோரையும் கபளீகரம் செய்கிறீர்கள். மேலும் மேலும் நான்கு புறமும் உள்ள எல்லோரையும் தொடர்ந்து விழுங்கி விடுகிறீர்கள். மஹா விஷ்ணுதேவா! உங்களிடமிருந்து வெளிப்படும் மிக உக்கிரமான ஒளி வெள்ளத்தின் வெம்மையால் இந்த உலகமே பரிதவிக்கிறது.

ஹே பரமதேவரே! உங்களை வணங்குகிறேன். நீங்கள் மகிழ்ச்சிப் பொலிவுடன் காட்சி அளியுங்கள். ஆதிருபமான உங்களுடைய இந்த விஸ்வ ரூபத்தின் தத்துவத்தை அறிந்துகொள்ள விரும்புகிறேன். இந்தப் பயங்கரமான உக்கிர சொரூபம் கொண்ட நீங்கள் யார்?

கண்ணன் : எல்லா உலகங்களையும் நாசம் செய்வதற்காகவே வியாபித்திருக்கும் காலதேவன் நான்.

அர்ஜுனன் : நீங்கள் இங்கு எதற்கு வந்திருக்கிறீர்கள்?

கண்ணன் : இப்போது இந்த மனிதர்களை எல்லாம் சம்ஹாரம் செய்ய இங்கு வந்திருக்கிறேன்.

அர்ஜுனன் : இங்கு உங்களிடமிருந்து எவராவது உயிர் தப்பு வாரா?

கண்ணன் : இங்கு உனக்கு எதிர்த்தரப்பில் உன்னுடன் போராட நிற்கிறார்களே வீரர்கள், அவர்கள் உன்னுடன் போராடாமல் ஒதுங்கினாலும் உயிர் பிழைத் திருக்க மாட்டார்கள். இவர்கள் யாவரும் என்னால் முன்னதாகவே கொல்லப்பட்டு விட்டார்கள். நீ யுத்தம் புரிய ஆயத்தமாகு!

போரிட்டு வெற்றி பெற்று புகழைத் தேடிக்கொள்ளு! இந்தப் பகைவர்களை அழித்தபின் செல்வங்கள் செழித்திருக்கும் பேரரசைப் பரிபாலித்துப் புகழைப் பெறு.

அர்ஜுனா : அப்படியானால் நான் எதற்கு யுத்தம் செய்ய வேண்டும்?

கண்ணன் : இடது கையாலும் அம்பெய்து சாதனை புரியும் வீரனே! (ஸவ்ய ஸாசி) நீ இந்த போருக்கும் வெற்றிக்கும் துணைக்காரணமாக (நிமித்தமாக) இரு, போதும்.!

அர்ஜுனன் : ஆனால்.... கண்ணபிரானே! பீஷ்மர், துரோணர், ஜெயத்திரதன், கர்ணன் முதலான மாவீரர்களை வெல்வது எப்படி?

கண்ணன் : பீஷ்மர் முதலான மாவீரர்களை நான் முன்பே கொன்றாகிவிட்டது. என்னால் கொல்லப்பட்ட இம் மாவீரர்களை நீ கொல். நீ அஞ்சாதே, போர் புரி! இந்தப் போரில் எல்லாச் சத்துருக்களையும் வெல்வாய்...

– களநிலவரத்தை உரைத்தல் –

திருதராஸ்டிரர் : சஞ்சயா! பிறகு என்ன நடந்தது?

சஞ்சயர் : பகவான் கேசவனின் வாக்குகளைக் கேட்ட பின்பும், பயத்தால் நடுங்கியவாறே அர்ஜுனன் இரு கைகளையும் குவித்து வணங்கிவிட்டு, குரல் தழுதழுக்க அவரைத் துதிக்கலானான்.

– களத்தில் –

அர்ஜுனன் : எல்லா உயிர்களுக்குள்ளும் உறைந்திருக்கும் அந்தர்யாமியான பகவானே! உங்களுடைய திருநாமங்களையும் திவ்விய மங்கள குணங்களையும் துதித்துப் பாடுவதால் எல்லா உலகமும் மகிழ்ச்சியில் மலர்ந்திருக்கிறது. அநுராக உணர்வு பரவுகிறது. பக்தர்கள் உங்கள் திருநாமங்களையும், குணங்களையும் துதிப்பதைக் கேட்டதும் அரக்கர்கள் பயந்து நடுங்கி எல்லாத் திசைகளிலும் ஓடி ஒளிகிறார்கள். சித்தர்கள் சென்னி சாய்ந்து வணங்குகிறார்கள். இதெல்லாம் நிகழ்வது முறைதான்.

இதெல்லாம் நிகழ்வது முறைதான் (உசிதம்) என்று எப்படி நினைக்கிறாய்?

காரணம், நீங்கள் முடிவு இல்லாத மகத்துவங்களைக் கொண்டவர். எல்லா தேவதைகளுக்கும் தலைவர், எல்லா உலகங்களுக்கும் ஆதாரம் நீங்கள் தான். நீங்கள் அக்ஷர (அழியாத) சொரூபம். ஸத், அஸத் இரண்டும் நீங்கள்தான். இந்த இரண்டிற்கும் மேலான எல்லாமே நீங்கள்தாம். மகாத்மாவான நீங்கள் எல்லாக் குருமார்களுக்கும் குருதேவர்,

பிரும்மதேவரையும் படைத்தவர் நீங்கள். இப்
பேர்ப்பட்ட உங்களைச் சித்தர்களும் தேவர்களும்
போற்றி வணங்காமல் எப்படி இருப்பார்கள்?
உபாசனைக்கு உரியவரே நீங்கள் தானே!

தெய்வங்களுக்குள் முழுமுதற் கடவுள் நீங்கள்.
சராசரங்கள் நிறைந்த இந்த உலகத்திற்கெல்லாம்
ஆதாரம் நீங்கள். எல்லாவற்றையும் அறிந்தவரும்
எல்லோராலும் அறிய வேண்டியவரும் நீங்கள்
தான். சகலருக்கும் புகலிடம் நீங்கள். எங்கும்
வியாபித்திருப்பதும் உங்கள் ரூபங்களே,
சொரூபங்களே.

பரமாத்மாவே! வாயு, யமராசன், அக்கினி, வருணன்,
சந்திரன், பிரஜாபதி, பிதாமகரான பிரமாவிற்கும்
தந்தை நீங்கள். ஆகையால் உங்களை ஆயிரமா
யிரம் முறை வணங்குகிறேன். வணங்குகிறேன்.
உங்களுக்கு மீண்டும் மீண்டும் நமஸ்காரம்.
நமஸ்காரம். ஹே சர்வ! முன்பக்கமிருந்து
வணங்குகிறேன். எல்லாப் பக்கங்களிலிருந்தும்
வணங்குகிறேன். ஹே அனந்த வீர்ய! நீ எல்லை
யற்ற பரந்த பராக்கிரமத்தை உடையவர்கள்.
எனவே! நீங்கள் தான் எல்லா இடத்திலும்
வியாபித்து இருக்கிறீர்கள். ஆகையால் எல்லாமே
நீங்கள் தான்.

பகவானே! உங்களுடைய அளப்பரிய மகிமை
களையும் சொரூபங்களையும் அறியாமல் நான்
உங்களை சாதாரண நண்பனாகவும், உறவினரா
கவும் கருதியிருந்தேன். இப்பாசபந்தம் என்னை
அறியாமலேயே உங்களை ஹே கிருஸ்ணா! ஹே
யாதவா! நண்பா! என்றெல்லாம் கூறி அழைத்து

வந்தேன். மேலும் உங்களை இடையர் இனத்து நண்பன் என்ற முறையில் பலர் முன்னிலையிலும் பரிகசித்தும் விமரிசித்தும் விளையாடியிருக்கிறேன். எத்தனையோ தடவைகள் உங்களை மதிக்காமலும் இருந்திருக்கிறேன். இதற்கெல்லாம் நான் இப்போது வருந்துகிறேன். உங்களிடம் அடிபணிந்து மன்னிப்பு வேண்டுகிறேன்.

கிருஷ்ண பரமாத்மா! நீங்கள்தான் எல்லாப் பொருள்களுக்கும் சீவராசிகளுக்கும் தந்தை. பூசிக்கத்தக்க மகானும் நீங்களே. குருதேவர் களுக்கெல்லாம் ஆதிகுரு நீங்கள். உங்கள் வைபவ மகிமைகள் எல்லையற்றவை. பாதாளம், பூமி, வானம் இம் மூவுலகங்களிலும் உங்களுக்கு நிகரானவர் கிடையாது. உங்களை எதிலும் எங்கும் எக்காலத்திலும் எவராலும் விஞ்ச முடியாது. உங்களை சாஷ்டாங்கமாக வணங்கி, போற்றத்தக்க ஈசனாகிய உமது அருளை வேண்டுகிறேன். என் பிழைகளைப் பொறுத்தருளுங்கள்! மகன் செய்த பிழைகளைத் தந்தையும், சிறிய நண்பனைப் பெரிய நண்பனும், மனைவியைக் கணவனும் எப்படிப் பெருந்தன்மையுடன் மன்னிக்கிறார்களோ அதேபோல் என் தவறுகளையும் நீங்கள் பொறுத்தருள வேண்டும்.

கண்ணன் : நல்லது தம்பி! இப்போது நீ என்ன விரும்புகிறாய்? உனக்கு என்ன வேண்டும்?

அர்ஜுனன் : சர்வேசா! உங்களுடைய ஆதி ஆச்சரியமான இந்த ஒப்பற்ற விஸ்வரூப தரிசனத்தைக் கண்டு நான் அகம் மகிழ்ந்திருக்கிறேன். கூடவே மனதில் அச்சமும் சூழ்ந்திருக்கிறது. ஆகையால் எம்

பெருமானே! நீங்கள் மனம் குளிர்ந்து மகிழ்ச்சியுடன் காட்சியளியுங்கள். புருஷோத்தமனான திருமாலின் திருவுருவத்துடன் தரிசனமளிக்க வேண்டுகிறேன். சென்னியில் கிரீடம், திருக்கரங்களில் கதை, சங்கு, சக்கரம், பத்மம் எனும் திருச்சின்னங்கள், மந்தஹாசம், நீலமேக சியாமள வண்ணம், பட்டுப் பீதாம்பரம் - இந்த திவ்விய திருக்கோலத்தில் உங்களைத் தரிசிக்கவே இப்போது விரும்புகிறேன். ஆயிரம் ஆயிரம் கரங்கள் கொண்ட, விசுவ மூர்த்தியான எம் பெருமானே! இதே சதுர்புஜ சொரூபத்தில் காட்சியளியுங்கள்!

கண்ணன் : அர்ஜுனா! நான் உன் பக்திப்பரவசத்தால் மகிழ்ச்சியடைந்திருக்கிறேன். என் திறத்தால் உனக்கு இதுவரையில் எவரும் காணாத அபூர்வமான விஸ்வரூப தரிசனத்தைக் காட்டினேன். உனக்கு முன்னால் எவரும் இதைத் தரிசித்ததில்லை. நீ பாக்கியசாலிதான்.

அர்ஜுனன் : சர்வேசா! உங்களுடைய அளப்பரிய உருவும் பொலிவும் கொண்ட விஸ்வரூபத்தை மனிதன் எதன் உதவி கொண்டு தரிசிக்க முடியும்?

கண்ணன் : எந்த சாதனத்தின் உதவி கொண்டும் தரிசிக்க முடியாது. இந்தப் பூவுலகில் மனித சமுதாயத்தில் என் அருள்பாலிப்புக்குப் பாத்திரமான உன்னைப் போன்றவர்களைத் தவிர வேறு எவரும் தரிசிக்க முடியாது. வேதம் பயின்றாலும், யாக யக்ஞங்கள் செய்தாலும், தான தர்மங்கள் செய்தாலும் மிகக் கடுமையான தவம் புரிந்தாலும், செயற்கரிய சாதனைகள் செய்தாலும் என் விஸ்வரூபத்தைத் தரிசிக்கும் பாக்கியம் கிட்டாது.

அர்ஜுனன் : ஆனால் பகவானே! இப்போது உங்களுடைய மிகப் பயங்கரமான சொரூபத்தைக் கண்டு அஞ்சி நடுங்கிக் கொண்டிருக்கிறேனே, நான் என்ன செய்வேன்?

கண்ணன் : தம்பி! இந்த என் மாபெரும் உக்கிர சொரூபத் தைக் கண்டு நீ பயப்படக்கூடாது. உன் மனதில் மோக மயக்கம், மூடத்தனம், பேதமை எதையும் கொள்ளக்கூடாது. இப்போது அச்சம் தவிர்த்து, மகிழ்ச்சியுடன் மனநிறைவுடன் என் அதே சதுர்புஜ ரூபத்தை மறுபடியும் தரிசி.
(காட்சியளித்தல்)

– கள நிலவரம் தொடர்பான உரையாடல்.

திருதராஸ்டிரர் : இவ்வாறு சொல்லிவிட்டு கிருஷ்ணன் அர்ஜுனனுக்கு எந்த சொரூபத்தைக் காட்டினார் சஞ்சயா?

சஞ்சயன் : இந்த சமயத்தில் பகவான் கிருஷ்ண பரமாத்மா அர்ஜுனன் விரும்பியவாறே நான்கு கைகளுடன் திருமால் திருவுருவைக் காட்டினார். பிறகு இரு கைகள் உள்ள அழகிய கண்ணபிரானாகக் காட்சி அளித்தார். பயந்திருந்த அர்ஜுனனைத் தேற்றினார். உற்சாகப்படுத்தினார்.

– களத்தில் –

கண்ணன் : அர்ஜுனா! இப்போது உன் பயம் விலகிவிட்ட தில்லையா? உனக்கு மனநிறைவு ஏற்பட்டதா?

அர்ஜுனன் : ஐனார்த்தனா! உங்களுடைய இந்த அழகிய மானிட உருவத்தைத் தரிசித்து புனிதன் ஆனேன். என் இயல்பான நிலையை இப்போது அடைந் திருக்கிறேன்.

- கண்ணன் : அர்ஜுனா! நீ இந்த மானிட உருவத்திற்கு முன்பு கண்டாயே என் மகாவிஷ்ணு சொரூபத்தை சதுர்புஜ ரூபத்தை, இதுவும் மிக அரிதான தரிசனம்தான். தேவதைகளும் இதைத் தரிசிக்க ஏங்கிக் காத்திருக்கிறார்கள். நீ என் விஸ்வரூபத்தைத் தரிசித்தாயே, அதை வேதங்கள் மூலமாகவோ, தவசித்தர்கள் மூலமாகவோ தான தர்மங்கள் வழியாகவோகூடத் தரிசிக்க முடியாது.
- அர்ஜுனன் : அப்படியானால் உங்களை எவ்விதம் தரிசிக்க முடியும்?
- கண்ணன் : எதிரிகளை அழிக்கவல்ல அர்ஜுனா! என் சதுர்புஜ சொரூபமான மகாவிஷ்ணு ரூபத்தைப் பரிசுத்தமான பக்தி மூலமாகத்தான் தரிசிக்க முடியும். கூடவே தத்துவஞானம் பெற்று என்னை உணர்ந்து கொள்ளவும் முடியும், என்னை அடையவும் முடியும்.
- அர்ஜுனன் : பரிசுத்தமான (சஞ்சலமில்லாத) திட பக்தி எப்படி இருக்கும்?
- கண்ணன் : பாண்டு புத்திரனே! எல்லாச் செயல்களையும் எனக்காகவே செய்ய வேண்டும். என்னையே சிந்தித்தும் துதித்தும் பூசித்தும் இருக்க வேண்டும். என்னிடம் மட்டுமே பக்தி செலுத்தி வாழவேண்டும். எதிலும் ஆசாபாசம் கொள்ளக்கூடாது. எந்தப் பிராணியிடமும் பகைமை பாராட்டலாகாது. இவ்வாறு பக்தி நெறியுடன் என்னையே புகலாகக் கொண்டு வாழும் பக்தன் என்னைப் பெறுகிறான். நான் அந்தத் தூயபக்தனை ஆட்கொள்ளுகிறேன்.

அங்கம்

20

தூய பக்தன்

- அர்ஜுனன் : பரமாத்மா! நீங்கள் இப்போது உபதேசித்தீர்களே, பலர் உங்களை சகுண சாகார (குணமும் உருவும் உள்ள) சொரூபமாக ஏற்று, ஈடுபட்டு உபாசிக்கிறார்கள், வேறு பலர் உங்களுடைய அக்ஷர அவ்யத்த (நிர்குண நிராதார – இயல்பும் உருவும் இல்லாத சொரூபமாகக் கருதி உபாசனை செய்கிறார்கள். இவ்விரு சாரர்களில் எவர் சிறந்தவர்?
- கண்ணன் : என்னிடத்திலேயே மனத்தைச் செலுத்தி எப்போது இடையறாமல் என்னையே தியானித்து பக்தி சிரத்தையுடன் உபாசிக்கும் பக்தனைத்தான் நான் தலை சிறந்த உபாசகனாகக் கருதுகிறேன்.
- அர்ஜுனன் : உங்களுடைய அவ்யக்த ரூபத்தை (புலன்களுக்குப் புலப்படாத சொரூபம்) உபாசிப்பவர்களை எப்படிக்கருதுகிறீர்கள்?
- கண்ணன் : எல்லா இடங்களிலும் சமபுத்தி கொண்டவர்களும், உயிரினம் முழுவதும் நலமுடன் வாழ வேண்டும். என்று விரும்புபவர்களும், அதற்காகவே பாடுபடுபவர்களுமான மனிதர்கள் தம் புலன்களை அடக்கி, எல்லாயிடங்களிலும் நிறைந்திருப்ப

வரும், சிந்தனைக்கு அடங்காதவரும் அந்தர்யாமியும் (கூடஸ்தர்) சஞ்சலமில்லாதவரும், குறிப்பிட்டு விளக்க இயலாதவரும், திடசத்திய சொரூபராகவும், அழியாத அக்ஷர (ஓங்காரம்) சொரூபராகவும், வெளிப்படாதவருமான பரம தத்துவமான பகவானை உபாசிப்பவர்களும் என்னை வந்தடைகிறார்கள்.

அர்ஜுனன் : அப்படியானால் உங்களிடம் இடையறாது பக்தி செலுத்துபவர்கள் எப்படித் தலைசிறந்தவர்களாவார்கள்?

கண்ணன் : எனது அவ்யக்த (புலப்படாத) சொரூபத்தில் ஈடுபாடு கொண்டவர்கள் அதையே திடசித்தத்துடன் தீவிரமாக உபாசிக்கிறார்கள். அவர்களுக்குத் தம் சாதனையில் அதிகக் கஷ்டம் ஏற்படுகிறது. காரணம், தம் உடலின்பால் பற்றுதல் கொண்டுள்ள தேக அபிமானிகளுக்கு அவ்யக்த சொரூபத்தை வெற்றிகரமாக உபாசித்துப் பெறுவது மிகக் கடினமானது. ஆனால் எந்தப் பக்தர்கள் எல்லாச் செயல்களையும் என்னிடமே அற்பணித்துவிட்டு என்னிடம் முழு ஈடுபாடு கொண்டிருக்கிறார்களோ, மேலும் “தேவு மற்றறியேன்” எனும் ஒரே முனைப்புடன் என்னையே சிந்தித்து உபாசித்து வருகிறார்களோ, அத்தகைய உத்தம பக்தர்களை நான் இந்த அழியும் உலகில் இருந்து விடுவித்து சாக்ஷாத் நிலைக்கு இட்டுச் செல்லுகிறேன்.

அர்ஜுனன் : அத்தகைய உத்தம பக்தனாக நான் எப்படியாக முடியும்?

கண்ணன் : அர்ஜுனா! நீ என்னிடம் மனதைச் செலுத்தியிருப்பத்தியையும் என்னைச் சார்ந்ததே சிந்திக்கச்

செய். பிறகு நீ என்னுள் இருப்பதை உணர்வாய். இதில் சந்தேகமே இல்லை. இம் மாதிரி நீ உன் மனத்தையும் புத்தியையும் என்னுள் நிலைப்படுத்தி வைக்க இயலாமல் போனால் அப்பியாசமோகம் (தீவிரமான பயிற்சி) மூலம் என்னை அடைய விரும்பு. இதுவும் உன்னால் இயலாது போனால், எனக்காகப் பணி புரி. எனக்காக எல்லாச் செயல்களையும் மேற்கொள். எனக்காகத் தொழில் புரிவதன் மூலமாகவும் நீ என்னைப் பெற முடியும். உன்னால் இதுவும் இயலாது போனால் பக்தி யோகத்தைப் பின்பற்று. என்னிடம் தீவிரமாக திட ஈடுபாட்டுடன் பக்தி செலுத்து. மனம், புத்தி இரண்டையும் உன் வசத்தில் வைத்துக்கொள். எல்லாச் செயல்களையும் எனக்காகவே செய்து அவைகளின் பயன்களையும் எனக்கே அர்ப்பணித்துவிடு.

அர்ச்சுனன் : இந்த முறையில் கரும பலன்களையும் துறந்து விடுவது நான்காம் தரத்து (தாழ்வான) வழியாகும் இல்லையா?

கண்ணன் : இல்லை அர்ஜுனா! யோகம் (சமத்துவ ஈடுபாடு) இல்லாத அபியாசத்தைவிட சாஸ்திர ஞானம் சிறந்தது. யோகம் இல்லாத சாஸ்திர ஞானத்தை விட தியானம் சிறந்தது. யோகம் இல்லாத தியானத்தைவிட கர்மபலன்களைத் துறக்கும் தியாகம் சிறந்தது. ஏன் எனில், தியாகத்தால் உடனடியாகப் பேரமைதி (பரமசாந்தி) கிட்டுகிறது.

அர்ஜுனன் : எம் பெருமானே! முன் சொன்ன நான்கு வழிகள் (சமத்துவ ஈடுபாடுள்ள பயிற்சி, சாஸ்திர ஞானம், தியானம், தியாகம் எனும் சாதனங்கள்) ஏதாவது ஒன்றின் மூலமாக உங்களை அடைந்த சித்தரான

பக்தருடைய இலட்சணங்கள் எவை? அவர்களிடம் என்ன என்ன குணநலன்கள் உள்ளன?

கண்ணன் : என்னைச் சேர்ந்த சித்தரான பக்தர் எந்தப் பிராணியிடமும் பகைமை பாராட்டமாட்டார். எல்லா சீவராசிகளிடமும் அன்பு பாசம், கருணையும் கொண்டு இருப்பர். தான், தனது எனும் செருக்கு இல்லாமலிருப்பர். பொறுமையும், மன்னிக்கும் குணமும் நிரம்பியவர். இன்ப துன்பங்களில் சமபுத்தி கொண்டவர். எல்லாச் சூழ்நிலைகளிலும் எப்போதும் மனநிறைவும் மகிழ்வும் கொண்டிருப்பர். உடல், உள்ளம், புலன்கள் எல்லாவற்றையும் தம் கட்டுப்பாட்டிற்குள்ளேயே வைத்திருப்பர். மேலும் அவர்தம் மனம், புத்தி இரண்டையும் எனக்கே அர்ப்பணித்திருப்பர். இத்தகைய திடநிச்சய முள்ள பரமபக்தர் எனக்கு மிகவும் பிரியமானவர்.

அர்ஜுனன் : இன்னும் எவர் உங்களுக்குப் பிரியமானவர்?

கண்ணன் : எந்த பக்தரால் பிறர்க்கு கோபதாபம் ஏற்படுவதில்லையோ, எவரிடம் பிறராலும் கோபதாபத்தை (உத்துவேகம்) ஏற்படுத்திவிட முடியாதோ, அத்தகைய பண்புமிக்க பக்தர் மகிழ்ச்சி, பொறாமை, பயம், உணர்ச்சி வேகம் (உத்துவேகம்) ஆகியவைகளால் ஆட்கொள்ளப்பட முடியாதவர். இவர் எனக்கு மிகவும் பிரியமானவர்.

அர்ஜுனா : உங்களுக்குப் பிரியமானவர் மேலும் எவர்?

கண்ணன் : எவர் தமக்கென்று வாழாமல், எந்தப் பொருளையும், மனிதரையும் தமக்குத் தேவை என்று கொள்ளாமல் இருக்கிறாரோ, எவர் உள்ளும்புறமும் பரிசுத்தமாக இருக்கிறாரோ, எவர் திறமைசாலியோ, அதாவது,

மனித சரீரம் பெற்றதன் நோக்கமாக பகவானை அடையும் வழியில் செயலாற்றி வருகிறாரோ, எவர் உலகியல் அனுபவங்களில் இருந்து ஒதுங்கி இருக்கிறாரோ, எவர் உள்ளத்தில் உணர்ச்சிக் கொந்தளிப்பு இடம்பெறாதோ, எவர் சுகபோகம், சேமிப்பு சார்ந்த செயல்களை முற்றிலும் துறந்திருக்கிறாரோ, அத்தகைய உத்தம பக்தர் எனக்குப் பிரியமானவர்.

அர்ஜுனன் : இந்த வரிசையில் மேலும் எவர் இடம்பெறுகிறார்?

கண்ணன் : எவர் தமக்கு நலன் ஏற்பட்டதும், மகிழ்ந்து போகாமலும், தீங்கு ஏற்படும்போது வெறுப்படையாமலும் இருக்கிறாரோ, எவர் துன்பம் நேரிடும் போது வருந்தாமலும், இன்பமளிக்கும் நிலைகளை விரும்பாமலும் வழ்கிறாரோ, இதேபோல் சுபம் – அசுபம் இவ்விரு காரியங்களிலும் விருப்பு – வெறுப்புக் கொள்ளாமல் தியாக உணர்வுடன் இருக்கிறாரோ, அத்தகைய நடுநிலையில் வாழும் பண்பட்ட பக்தர் எனக்குப் பிரியமானவர்.

அர்ஜுனன் : இதற்கு மேலும் உங்களுக்குப் பிரியமானவர் இருக்கிறாரா?

கண்ணன் : எவர் பகைவன் – நண்பன், மானம் – அவமானம் (புகழ்ச்சி – இகழ்ச்சி), அனுகூலம் – பிரதிகூலம் (நன்மை – தீமை), சுகம் – துக்கம் (இன்பம் – துன்பம்) இவைகளில் சமபுத்தி கொண்டிருக்கிறார்களோ (இரண்டையும் சமமாகக் கருதி ஏற்கிறார்களோ), எவர் போற்றுதல் – தூற்றுதல் இரண்டையும் ஒன்றுபோல் கருதி ஏற்றுக் கொள்கிறார்களோ, எவர் சிந்தனைத்திறன் பெற்றவரோ, கிடைப்பதைக் கொண்டு திருப்தியுடன்

வாழ்கிறார்களோ, எவர் தம் இடம், உடல் எதிலும் பற்றுதல் கொள்ளாமல் இருக்கிறாரோ, எவருடைய புத்திநிலை பெற்றதாக உள்ளதோ, அத்தகைய பக்தர் எனக்குப் பிரியமானவர்.

பொருள் விளக்கம் :

(இது வரையில் ஐந்து வகைச் சித்த பக்தர்களின் இலட்சணங்களை விவரித்திருக்கிறார். இவர்களுடைய சுபாவங்கள், சாதனை முறைகள் தனித்தனியாக இருப்பதால் தனித்தனியாகக் கூறப்பட்டுள்ளன. சிலரிடம் சில தன்மைகள் கூடக் குறைய இருந்தாலும், தியாக புத்தி, திடபக்தி இவ்வைந்து வகைப் பக்தர்களுக்கும் பொதுவானவை)

அர்ஜுனன் : இதுவரையில் உங்களுக்குப் பிரியமான பக்த சிரேஷ்டர்களைப் பற்றிச் சொன்னீர்கள். பகவானே! இவர்களில் உங்களுக்கு மிகவும் பிரியமானவர யார் என்பதைச் சொல்லுங்கள்?

கண்ணன் : எவர் மிக்க ஈடுபாட்டுடன், பேரன்பு கொண்டு என்னையே போற்றிப் பணிந்து ஆராதித்திருக்கிறார்களோ, இதுவரையில் கூறியுள்ள சித்த பக்தர்களின் இலக்கணங்களை விருப்பத்துடன் கடைப்பிடித்து வருகிறார்களோ, அத்தகைய தலைசிறந்த சாதனையாளரான பக்த சிரேஷ்டர்கள் எனக்கு மிகவும் பிரியமானவர்கள்.

அங்கம்

21

ஜீவாத்மா

களத்தில்

- அர்ஜுனன் : ஸ்ரீ கிருஷ்ண பரமாத்மா! உங்களுடைய ஸ்குண - ஸாகார சொரூபத்தை உபாசிப்பவர்கள் உங்களுக்கு மிகவும் பிரியமானவர்கள் என்பதை உணர்ந்து கொண்டேன். ஆனால் உங்களுடைய நிர்குண - நிராகார (குணமும் உருவும் இல்லாத) சொரூபத்தை உபாசிப்பவர்களை எப்படிக் கருதுகிறீர்கள்?
- கண்ணன் : தம்பி! அத்தகைய சாதக உபாசகர்கள் விவேகிகள், பகுத்தறிந்து முறையாகச் சிந்தித்தும் செயற்பட்டும் வாழ்பவர்கள்.
- அர்ஜுனன் : அத்தகைய விவேகம் எவருக்கு ஏற்படுகிறது?
- கண்ணன் : சேத்திரம் சார்ந்ததாக ஏற்படும் அறிவு விவேகம், இதைப் பெற்றவன் சேத்திரக்ஞன், அதாவது, குந்தியின் மைந்தனே! கவனமாய்க்கேள்! இந்த உருவமான சரீரம் சேத்திரம் எனப்படும். எந்த அறிவாளி இந்த உடலின் தன்மையை, தத்துவத்தை அறிந்து கொள்ளுகிறானோ, அவனைத் தான் சேத்திரக்ஞன் (சேத்திரம் எனும் சரீரத்தை அறிந்தவன்) என்பார்கள். அவனை “சரீரி” (உடலுள் உறைபவன், சீவாத்மா) என்றும் கூறலாம்.

அர்ஜுனன் : சேத்திரக்ஞனின் சொரூபம் என்ன?

கண்ணன் : பரத வம்சத்து வீரனே! எல்லா சேத்திரங்களிலும் (உடல்களிலும்) சேத்திரக்ஞனாக (உடலுக்கு உரியவன்) நானே இருந்து வருகிறேன். இந்த தத்துவத்தை நீ உணர்ந்துகொள்.

பொருள் விளக்கம் :

இங்கு இவ்வாறு கூறுவதன் உட்கருத்து. சரீரம் பிரகிருதியின் அம்சம். அதாவது இயற்கையின் பகுதி, ஆகையால் உடலைப் பற்றிக் கவலைப் படாதே. இதனிடம் ஆசை, பாசம் வைக்காதே.

நீ என்னுடைய அம்சம் (ஒரு பகுதி) ஆதலால் நீ முற்றிலும் என்னையே சார்ந்திரு.

மற்றொரு கருத்து : உடல் என்பது இயற்கையின் (பிரகிருதியின்) மாறுபாடு. ஆன்மா என்பது இறைவனின் அம்சம். ஆகையால் நான் - எனது என்ற உடலுடன் கூடிய விவகாரங்களை விடுத்து முழுவதும் சச்சிதானந்த சொரூபமான இறைவனான என்னுடன் ஏற்பட்டுள்ள எப்பொழுதும் இயற்கையான நித்திய சம்பந்தத்தை (ஸ்வதஸ் சித்த ஏகதா) நினைவில் கொள்.

அர்ஜுனன் : இந்தத் தத்துவத்தை உணர்ந்து கொள்ளுவது என்பது என்ன?

கண்ணன் : சேத்திரம், சேத்திரக்ஞன் - இருவரும் வேறுபட்டவர். இதைச் சரியாக உணர்வதுதான் ஞானம். சேத்திரம் (சரீரம்) உலகத்துடன் இணைந்தது. இதைச் சரியாக உணர்ந்து கொள்ளுவதும் ஞானம்தான்.

அர்ஜுனன் : சேத்திரக்ஞன் உயிர் பற்றிய ஞானம் பெற எந்த விஷயங்களை அறிந்துகொள்ளுவது அவசியமாகிறது?

கண்ணன் : ஆறு விஷயங்களை அறிந்து கொள்ளுவது அவசியம். சேத்திரங்கன் நான்கும் சேத்திரக்ஞன் எத்தகையது? எந்த மாறுதல்களைக் கொண்டது? எதிலிருந்து பிறந்தது? சேத்திரக்ஞன் எத்தகையவன் என்ன பெருமை கொண்டவன். (செல்வாக்குள்ளவன்)? இதையெல்லாம் உனக்குச் சுருக்கமாகச் சொல்லுகிறேன்.

அர்ஜுனன் : இது விரிவாக எங்கே விவரிக்கப்பட்டிருக்கிறது?

கண்ணன் : ரிசிகளின் வாக்குகளும், வேதவாக்குகளும், யுக்தியுத்தமாயும் நிர்ணயம் செய்யப்பட்டதுமான பிரிம்ம சூத்திரங்களும் இதை விரிவாகக் கூறியிருக்கின்றன.

அர்ஜுனன் : அந்த சேத்திரம் என்பது என்ன?

கண்ணன் : மூலப்பிரகிருதி (அடிப்படையான இயற்கை), சமஷ்டி புத்தி (மஹத் தத்துவம்) சமஷ்டி அகங்காரம் முதலான ஐம்பெரும் பூதங்கள், பத்து புலன்கள் – (கர்மேந்திரியங்கள் 5, ஞானேந்திரியங்கள் 5) மனம், ஐம்புலன்களுக்கும் இலக்காகும் விஷயங்கள் – ஆக மொத்தம் இருபத்து நான்கு தத்துவங்களைக் கொண்டது சேத்திரம்.

பொருள் விளக்கம் :

மூலப்பிரகிருதி, (இயற்கை) எல்லாவற்றிற்கும் தாய். அந்த பிரகிருதியிலிருந்து புத்தி என்னும் பெண் பிறந்தாள். புத்தியிலிருந்து அகங்காரம்

(செருக்கு) எனும் மகன் பிறந்தான். அகங்காரத்தின் சந்ததிகள் – நிலம், நீர், தீ, காற்று, வானம் எனும் ஐம்பெரும் பூதங்கள். இவைகளிலிருந்து பத்து புலன்களும், ஒரு மனமும், புலன்களின் இலக்குகளும் சப்தம், ஸ்பரிசம், ரூபத், ரஸம், கந்தம் இவை ஐந்தும் புலன் இலக்குகள் – இவைகளில் இருந்து எந்த ஒரு சந்ததியும் பிறக்கவில்லை.

- அர்ஜுனன் : இந்த சேத்திரம் என்ன மாறுதல்களைக் கொண்டது.
- கண்ணன் : இச்சை (விருப்பம்), துவேஷம் (பகைமை), சுகம், துக்கம், சரீரம், பிராணசக்தி, தாரண சக்தி (தாங்கும் ஜீவசக்தி) இந்த ஏழு மாறுதல்களைக் கொண்டது சேத்திரம். இது சுருக்கமான விளக்கம்.
- அர்ஜுனன் : மாறுதல்களுடன் கூடிய இந்த சேத்திரம் தன்னிலும் வேறுபட்டதாக எப்படித் தோன்றுகிறது?
- கண்ணன் : சேத்திரம் என்னும் சரீரம் தன்னின்றும் வேறுபட்ட “இது” எனும் குறியீட்டைப் பெற அல்லது வெளிப்படையாகப் புலப்பட இருப்பது சாதனங்களைப் பெற்றிருக்கிறது. அவை –

01. தன்னுள் மேன்மை சார்ந்த கர்வம் இல்லாமை.
02. தன்னுள் செய்கைத் தன்மை இல்லாமை.
03. உடல், உள்ளம் வாக்கு எதலாலும், எவருக்கும் துன்பம் தராதிருத்தல்.
04. மன்னிக்கும் தன்மை.
05. உடல், மனம், வாக்குகளில் எளிமை.
06. ஞானம் பெற குருவிடம் சென்று அவருக்கு தொண்டு புரிவது.

07. உடலையும், உள்ளுணர்வையும் தூய்மையுடன் வைத்துக் கொள்வது.
08. தன் இலட்சியத்திலிருந்து பிறழாமல் திடமாகச் செயலாற்றுவதல்.
09. மனத்தைக் கட்டுப்படுத்தி வைத்தல்.
10. புலன்களின் இலக்குகளான விஷயங்களுடன் ஒட்டுறவு கொள்ளாமல் வைராக்கியத்துடன் இருத்தல்.
11. நான் - எனது எனும் செருக்கின்றி அகங்காரம் இல்லாமல் இருத்தல்.
12. வைராக்கிய உணர்வு (பற்றில்லாமை) பெற பிறப்பு, இறப்பு, முதுமை, வியாதிகள் - இவைகளில் கேடு காணாதல்)
13. எதிலும் பற்றுதலும் விருப்பமும் இல்லாதிருத்தல்.
14. மனைவி, மக்கள், வீடு முதலியவைகளில் அதிக பற்றில்லா திருத்தல்.
15. அநுகூலம் - பிரதிகூலம் ஆகிய முரண்பட்ட விளைவுகள் ஏற்படும் போது சித்தத்தைச் சமநிலையில் வைத்திருப்பது.
16. என்னிடம் சஞ்சலமில்லாத தூயபக்தி கொண்டிருத்தல். கூடவே உலகியல் வாழ்வில் பற்றற்று வாழ்தல்.
17. ஏகாந்தமான (தனி) இடத்தில் வசிக்கும் வழக்கத்தை மேற்கொள்ளல்.
18. மக்கள் கூட்டத்தில் கலந்து உறவாடும் விருப்பமோ, ஆர்வமோ இல்லாதிருத்தல்.
19. பரமாத்மாவின் நிலைப்பாட்டை தினமும் இடைவிடாமல் சிந்தித்தல்.

20. எல்லா இடங்களிலும், எல்லா சீவராசிகளிடமும் பரமாத்மாவையே பார்க்கவும் உணரவும் செய்தல்.

இந்த இருபது சாதனங்கள் (கருவிகள்) மூலம் சரீரம் தனித் தன்மையுடன் தெரியவரும். சரீரத்தை “இது” எனும் உருவில் (தன்னிலும் வேறுபட்டதாக) காண்பதுதான் ஞானம்.

இதற்கு மாறாக சரீரத்தைத் தன் சொரூபமாகப் பார்ப்பது அக்ஞானம்.

- அர்ஜுனன் : இந்த ஞானத்திலிருந்து கிட்டும் தத்துவம் என்ன?
- கண்ணன் : அறிய வேண்டிய தத்துவம் பரமாத்மா. இதை நான் விவரிக்கிறேன். இதை அறிந்து கொள்ளுவதால் அமரத்துவ நிலை ஏற்படும்.
- அர்ஜுனன் : அறிய வேண்டிய அந்தத் தத்துவத்தின் சொரூபம் என்ன?
- கண்ணன் : தொடக்கமும் முடிவும் இல்லாத பரபிரும்மம் இது. அதை உள்ளது (ஸத்) என்றோ, அல்லது (அஸத்) என்றோ சொல்ல முடியாது.

பொருள் விளக்கம் :

பரம்பொருளை உண்டு (ஸத்) – இல்லை (அஸத்) என்ற வார்த்தைகளால் விவரிக்க முடியாது. இல்லை எனும் உணர்வு இருந்துவிட்டால் உண்டு எனும் சொல்லைப் பயன்படுத்தவே முடியாது. அவனை இன்மை (அஸத்) எனும் சொல்லாலும் விவரிக்க முடியாது. ஏனெனில் இல்லாத பொருளில் ஆராய்ச்சியே எழுவதில்லை.

எனவே ஸத். (உண்டு) என்ற சொல்லோ, அஸத் (இல்லை) என்ற சொல்லோ அவனை விவரிக்கும்

திறனற்றவை. அவன் உண்மையும், இன்மையும்
கடந்தவன்.

அர்ஜுனன் : எனினும் அந்த தத்துவம் எத்தகையது?

கண்ணன் : அந்த பரமாத்ம தத்துவம் எல்லா இடங்களிலும்
கைகள், கால்களுடன் வியாபித்திருப்பது மேலும்
அதன் கால்கள், காதுகள் எல்லா இடங்களிலும்
பரவியிருக்கின்றன. எல்லாப் புலன்களுக்கும்
அப்பாற்பட்டது. எல்லாப் புலன் விஷயங்களையும்
பிரகாசப்படுத்துவது (வெளிப்படுத்துவது), அதற்கு
எதிலும் பற்றுதல் இல்லை. ஆனால் உலகம்
முழுவதையும் பேணி வளர்ப்பது. அதற்கு என்று
தனிக்குறைகள் (இயல்புகள்) இல்லை. ஆனால்
குணங்களை ஆண்டு அநுபவிக்கும் திறன்
பெற்றது.

அர்ஜுனன் : ஒரே தத்துவத்தில் எதிர் எதிரான அடையாளங்கள்
(இலக்கணங்கள்) எப்படி ஏற்பட்டன?

கண்ணன் : பல எதிரிடையான தன்மைகள் ஒரே பரமாத்ம
தத்துவத்தில் கலந்துள்ளன. அதனுள் எந்த
எதிர்விளையும் ஏற்படுவதில்லை. காரணம் அசை
பொருள், அசையாப்பொருள் (ஸ்தாவரம்,
ஐங்கமம்) எனும் எல்லாப் பிராணிகளின் வெளி
யிலேயும், உள்ளேயும் அதுதான் நிரம்பியுள்ளது.
எல்லாப் பொருள்களாகவும், பிராணிகளாகவும்,
அதுதான் விளங்குகிறது. அதைத் தவிர வேறு
எதுவும் இல்லை. மிகத் தொலைவிலும் அதுதான்,
மிக அருகாமையிலும் அதுதான்.

பொருள் விளக்கம் :

தூரமும் சமீபமும் மூன்று வகைப்படும். இடம், காலம், பொருள் சார்ந்தவை, வெகுதூரத்திலும், மிக சமீபத்திலும் அதுதான் உள்ளது. காலம் சார்ந்த மூன்று வகைகள் முன்பு, இன்று, நாளை முக்காலங்களிலும் அது இருப்பது. பொருள் சார்ந்த மூன்று நிலைகள் - பொருள்களுக்கு முன்பும் அதுதான் இருந்தது. பிறகும் அதுதான் இருக்கும். பொருள்களாகவும் அதுவே இருக்கும். இந்த சுலோகம் இந்த அத்தியாயத்தின் சாரம். இதன் பொருளைச் சரியாக உணர்ந்து, சிந்தித்து வந்தால் மனிதன் உலகாயதக் காரியங்களில் உழன்று கொண்டிருந்தாலும் தனிமையில் செயல் துறந்திருந்தாலும், இக்ருத்தின் மூலம் விழிப்புணர்வு (ஞானோதயம்) எளிதாக ஏற்படும்.)

கண்ணன் : பரமாத்ம தத்துவம் மிக சூட்சுமமாக இருப்பதால் அறிய இயலாது. அதாவது புலன்களுக்கும் உள்ளுணர்விற்கும் எட்டாதது. ஆகையால் அம் மேலான தத்துவத்தில் எதிரிடையான முரண்பாடுகள் கிடையாது.

அர்ஜுனன் : இந்த முரண்பாடற்ற நிலைக்கு வேறு என்ன காரணம்?

கண்ணன் : பரமாத்மா பிரிவு பேதங்கள் இல்லாதவர். எனினும் அனேகம் பிரிவு பேதங்கள் கொண்ட பிராணிகளிலும் இடம்பெற்றிருப்பதால் பிரிவு பேதங்கள் கொண்டவர் போல் இருக்கிறார். அப் பரமாத்ம தான் எல்லாப் பிராணிகளையும், பொருள்களையும் உற்பத்தி செய்பவர். உயிர் வளர்ப்பவர், பாதுகாப்பவர், முடிவில் அழிப்பவரும் கூட.

உற்பத்தி வாழ வைத்தல், அழித்தல் (உற்பத்தி, ஸ்திதி, பிரளயம்) இம் மூன்று நிலைகளும், செயல்களும் செய்பவரும் பரமாத்மாதான். அந்தப் பரம்பொருளை அறிந்துகொள்ள வேண்டும்.

அர்ஜுனன் : பரமாத்மாவின் சொரூபம் என்ன?

கண்ணன் : ஐம்புலன்கள், மனம், புத்தி முதலியவை மூலமாக எவ்வளவு உணர்வுகள் (ஞானம்) ஏற்படுகின்றனவோ, அவை யாவும் பரமாத்மாவிடம் இருந்தே வெளிப்படுகின்றன. ஆகையால் அவர் எல்லா சோதிகளுக்கும் (ஞானம்) ஒளியூட்டும் சோதி, பிரகாசப்படுத்தும் பரமசோதி, அவரிடத்தில் அஞானம் கிடையாது. ஞான சொரூபமும் அறிய வேண்டிய தத்துவமும் அவரே. சாதனங்களுக்கெல்லாம் தலையாய ஞானத்தின் மூலமாக அடையத்தக்க வரும், அவரே. எல்லா சீவராசிகளின் இதயங்களிலும் அவர் குடிகொண்டிருக்கிறார்.

பொருள் விளக்கம் :

இந்த அங்கத்தின் பதின்மூன்றாம் சுலோகத்தில் விராட் (விசுவ) ரூபமும், இந்த சுலோகத்தில் சோதி சொரூபமான பரமாத்மாவும் விவரிக்கப்பட்டிருக்கிறார்கள்.

அர்ஜுனன் : இன்னும் எதையெல்லாம் அறிய வேண்டும்? அறிவதன் மகத்துவம் என்ன?

கண்ணன் : சேத்திரம், ஞானம், அறியத்தக்கது. இம் மூன்றையும் முறையாக அறிந்துகொள்ள வேண்டும். இவைகளைச் சுருக்கமாக நான் முன்பு உபதேசித்திருக்கிறேன். இம் மூன்று தத்துவங்களையும் சரியாக அறிந்துகொள்ளும் என் பக்தன் என் தன்மையை

அடைகிறான். அவனுக்கு என்னோடு இரண்டறக் கலந்துவிட்ட உணர்வு ஏற்படுகிறது.

அர்ஜுனன் : பக்தன் நிலம், அறிவு அறியத்தக்கது. இம் மூன்றையும் உணர்ந்து உங்களுடன் இரண்டறக் கலந்து ஒட்டுறவை உணருகிறான். ஆனால் ஞான மார்க்கத்தில் செல்ல விரும்பும் சாதகன் என்ன அறிந்து கொள்ள வேண்டும்?

கண்ணன் : அத்தகைய சாதகனுக்கு இயற்கை (சேத்திரம்), புருசன் (சேத்திரக்ஞன்) – இரண்டையும் தனித் தனியாக அறிவது அவசியம். அவ்விரண்டுமே அனாதியானவை.

அர்ஜுனன் : பிரகிருதி (இயற்கை)யும் புருசனும் அனாதியானவர் என்றால் இப்போது பரவியிருக்கும் குணங்களும் (இயல்புகள் தன்மைகள்) மாறுதல்களும் எப்படி ஏற்பட்டன?

கண்ணன் : குணங்களும் மாறுதல்களும் (விகாரங்கள்) பிரகிருதி எனும் இயற்கையிலிருந்து ஏற்பட்டவை. மேலும் காரியம், காரணம் (கருவி), கர்திருத்வம் (செய்பவரின் தன்மை) இம் மூன்றிலும் பிரகிருதி தான் காரணமாக இருக்கிறது.

அர்ஜுனன் : சேத்திரக்ஞன் எனும் புருசன் எதில் காரணமாக அமைந்திருக்கிறான்?

கண்ணன் : புருசன் சுகதுக்கங்களை அனுபவிப்பதில் காரணமாக இருக்கிறான்.

அர்ஜுனன் : புருசன் சுக துக்கங்களை அனுபவிப்பதில் எப்போது காரணமாக இருக்கிறான்?

கண்ணன் : பிரகிருதியில் இணைந்திருப்பதால், அதனுடன் தன் தொடர்பை ஏற்பதால் புருசன் குண இயல்புகளையும் அனுபவிப்பவனாகிறான். குணங்களுடன் கூடியிருப்பதால் புருசன் உயர்ந்ததும் தாழ்ந்ததுமான இனங்களில் (யோனிகள்) எனும் பிறவிகளில்) பிறக்கிறான்.

அர்ஜுனன் : அந்தப் புருசனின் சொரூபம் என்ன?

கண்ணன் : பல சொரூபங்கள் பிரகிருதியின் செயலுருவத்தோடு (காரிய சரீரம்) தொடர்பு வைத்திருப்பதால் “உபதிருஷ்டா” என்றும், இயற்கையுடன் கூடச் சேர்ந்து இசைவு தருவதால் “அநுமந்தா” என்றும், தன்னைப் பிரகிருதியைப் பராமரித்து வளர்ப்பவராகக் கருதுவதால் “பர்த்தா” என்றும், பிரகிருதியுடன் கூட சுகதுக்கங்களை அனுபவிப்பதால் “போக்தா” என்றும் தன்னைப் பிரகிருதியின் தலைவனாகக் கருதுவதால் “மகேசுவர்” என்றும் அழைக்கப்படுகிறான். ஆனால் இந்தப் புருசனின் மூல சொரூபம் பரமாத்மா இவன். பல சரீரங்களில் குடிகொண்டிருந்தாலும் சரீர சம்பந்தமற்றவன். எந்த உடலோடும் ஒட்டுறவு இல்லாதவன். எதிலும் கலக்காதவன்.

அர்ஜுனன் : இவ்வாறு பிரகிருதியையும் புருசனையும் (இவர்களுடைய சொரூபங்களை) அறிவதால் என்ன பயன்?

கண்ணன் : இவ்வாறு பலவகை இயல்புகளைக் கொண்ட பிரகிருதியையும், இயல்புகளற்ற புருசனையும் எந்த மனிதன் சரியாக உணர்ந்து கொள்ளுகிறானோ, அவன் சாஸ்த்திரங்களில் விதித்தவாறு உலகியல் பணிகளை மேற்கொண்டு கடமைகளை

நிறைவேற்றி வருவான். அவனுக்கு மறுபிறவி கிடையாது. ஜனனம் – மரணம் எனும் சம்சார பந்தத்திலிருந்து விடுவிக்கப்படுகிறான்.

அர்ஜுனன் : சேத்திரக்குன் எனப்படும் அப்புருசனை (பரமாத்ம சொரூபத்தை) அறிந்துகொள்ள வேறு உபாயம் உள்ளதா?

கண்ணன் : உள்ளது அர்ஜுனா! பல மனிதர்கள் தியான யோகத் தாலும், பலர் ஸாங்கிய யோகத்தாலும், பலர் கர்மயோகம் மூலமாகவும் தம்முன் தம் சொரூபத்தை (பரமாத்ம தத்துவத்தை) அறிந்து கொள்ளுகிறார்கள்.

அர்ஜுனன் : பகவானே! இவைகளைவிட எளிதான (உபாயம்) வழி ஏதாவது இருக்கிறதா?

கண்ணன் : இருக்கிறது. எந்த மனிதர் தியான யோகத்தையும் சாங்கிய யோகத்தையும் தெரிந்து கொள்ளாமல் இருக்கிறார்களோ, அவர்கள் சீவன் முக்தர்களான மஹா புருசர்களின் கட்டளைப்படி வாழ்கிறார்கள். அவர்களும் மரணத்தைக் கடக்கிறார்கள். முக்தி பெறுகிறார்கள்.

அர்ஜுனன் : அவர்கள் எப்படி மரணத்தைக் கடந்து முக்தி பெறுகிறார்கள்?

கண்ணன் : பரத வம்சத்துத் திலகமே! அசை பொருள், அசையாப்பொருள்கள் யாவும் சேத்திரம், சேத்திரக்குன் இருவரும் இணைந்ததால் உற்பத்தியானவை. இதனால் சேத்திரத்துடன்கூட சேர்க்கையை ஒப்புக்கொள்ளாதிருக்கும் போது அத்தகைய அறிவாளிகள் பிறவித்தளையை அகற்றிக்

கொள்ளுகிறார்கள். ஜன்மம் - மரணம் அவர்களைத் தொடர்வதில்லை. அந்த அறிவாளிகள் முக்தர்களாகிறார்கள்.

அர்ஜுனன் : சேத்திரத்தின் சேர்க்கையிலிருந்து விடுபடுவதற்கு மனிதன் என்ன செய்ய வேண்டும்?

கண்ணன் : இரு காரியங்களை மேற்கொள்ள வேண்டும். தாமே உருவாகி நிலை பெற்ற பரமாத்மாவின் சம்பந்தத்தை அறிந்து கொள்ளுவது, பிரகிருதி (சரீரம்) சார்ந்த சம்பந்தத்தை விடுவித்துக் கொள்ளுவது. ஏற்றத்தாழ்வும் மாறாட்டங்களும் உள்ள உலகியல் வாழ்வில் சமநிலையோடு ஈடுபட்டிருக்கின்றவர். பரமாத்மா. அழியும் பொருள்களில் அழியாத உருவில் இருப்பவர். சர்வ வல்லமைகளும் கொண்ட பரமேசுவரர். இந்த தத்துத்தை அறிபவர்தாம் ஞானி. இந்த ஞானிக்கு பரமாத்ம சொரூபம் தம்மிடம் இருப்பதை உணர முடியும். எல்லா இடங்களிலும் சமான ரூபமாக நிறைந்திருக்கும் பரமாத்மாவுடன் ஒருமைப்பாடு ஏற்படுவதால் அழியும் உடலோடு ஒருமைப்பாடு ஏற்படுவதில்லை. பிறகு அந்த ஞானி தம்மை அழித்துக்கொள்ளுவதில்லை. அழிந்தாலும் தாம் அழிந்து போவதாக எண்ணமாட்டார். இதனால் அந்த ஞானி பரமகதியான பரமாத்ம நிலையை அடைகிறார்.

அர்ஜுனன் : பகவானே! நீங்கள் பரமாத்மாவுடன் (ஜீவாத்மாவுக்கு) ஏற்படும் சம்பந்தத்தை அறிந்து கொள்ளுவது பற்றிச் சொன்னீர்கள். இப்போது பிரகிருதி சம்பந்தத்தை (உடலுடன் உள்ள தொடர்பை) விடுவித்துக் கொள்ளுவது எப்படி என்பதைச் சொல்லுங்கள்?

கண்ணன் : எல்லாச் செயல்களும் பிரகிருதி (இயற்கை) வழி யாகத்தான் ஏற்படுகின்றன. இந்த உண்மையை உணர்ந்து கொண்டுவிட்டால் எந்தச் செயலுக்கும் தான் காரணமில்லை என்பதை மனிதன் உணர்வான். மேலும் அந்த உணர்வுடன் அவன் எல்லாப் பிராணிகளின் தனித்தனியான தன்மைகளை (உடல், உருவம், செயல் முதலியவைகளை) ஒரே பிரகிருதியில் அடங்கியவை என்பதையும், அவை யாவும் பிரகிருதியில் இருந்துதான் உற்பத்தியானவை என்பதையும் உணர்கிறான். அந்நிலையில் அவன் பிரும்மத்தை அடைகிறான். பிறகு பிரகிருதியுடன் அவனுக்குத் தொடர்பு இருப்பதில்லை.

அர்ஜுனன் : ஏன் அப்படி ஆகிறது?

கண்ணன் : குந்திதேவியின் புதல்வனே! மூல புருசன் பிறப் பில்லாத அநாதி, எத்தன்மையும் (இயல்பும்) இல்லாதவன், அழிவற்ற பரமாத்ம சொரூபம். இது சரீரத்தில் குடியிருந்தாலும் உண்மையில் சரீரத்தின் செயல்களுக்குக் கட்டுப்பட்டதல்ல, செய்வதும் இதுவல்ல. அதாவது செய்வதும் அநுபவிப்பதும் பரமாத்ம சொரூபமான மூல புருசன் இல்லை. (கர்த்தாவோ, போக்தாவோ இல்லை)

அர்ஜுனன் : புருசன் பிரகிருதியுடன் கலக்காமல் எப்படி இருக்க முடிகிறது?

கண்ணன் : ஆகாசம் எல்லா இடங்களிலும் பரந்து விரிந்து இருந்தாலும் மிக சூட்சுமமாகவும் இருக்கிறது. அது எந்தப் பொருள்களிலும் பிராணியிடத்திலும் ஒட்டிக் கொண்டிருப்பதில்லை. இதைப்போலவே

மூலபுருசன் எல்லா இடங்களிலும் நிறைந்திருந்தாலும் எந்த உடலிலும் சிறிதும் ஒட்டிக் கொண்டு இருப்பதில்லை.

அர்ஜுனன் : புருசன் ஏன் கர்த்தாவாக (செய்பவனாக) இருப்பதில்லை.

கண்ணன் : பாரத வீரனே! சூரியன் எல்லா உலகையும் ஒளியுடன் விளங்க (இலங்க) வைக்கிறான். ஆனால் சூரியனிடம் பிறரை ஒளி வீசச் செய்யும் தன்மை ஏற்படுவதில்லை. இதைப்போலவே சேத்திரக்குன் (புருசன்) எல்லா இடங்களையும் ஒளிரச் செய்கிறான். ஆனால் அவனிடம் ஒளி பரவச் செய்யும் ஆக்கத்திறன் ஏற்படுவதில்லை. அவன் பிரகாசம் (ஒளி) மட்டுமே, ஒளி படைத்தவன். ஒளியைப் படைப்பவனோ, பிறர் மூலம் உருவாக்கச் செய்பவனோ அல்லன்.

இதேபோல் ஞான ரூபமான கண்ணால் சேத்திரம், சேத்திரக்குன் – இருவருக்குமுள்ள வித்தியாசத்தை உணர்பவன் ஞானி. மேலும் பிரகிருதியிலிருந்தும் அதன் காரியத்திலிருந்தும் தன்னை வேறுபட்டவனாக சம்பந்தமில்லாதவனாக ஞானி உணர்கிறான்.

இத்தகைய ஞானிகள் பரமாத்மாவை அடைகிறார்கள். இவர்கள் தம் ரூபாயோகத்தால் பரமாத்ம நிலையைப் பெறுகிறார்கள்.

அங்கம்

22

பரமாத்ம நிலை பகவான் அருளிணார்

கண்ணன் : ஞானங்களில் சிறந்த பரம ஞானத்தை நான் உனக்கு மறுபடியும் போதிக்கிறேன். இதை அறிந்ததால் எல்லாச் சிந்தனையாளர்களான ஞானிகள் பரம சித்தியை அடைந்திருக்கிறார்கள். எல்லா ஞானங்களிலும் தலைசிறந்த உத்தம ஞானம் இது.

அர்ஜுனன் : உத்தம ஞானத்திற்கு மேலும் என்ன மகிமை?

கண்ணன் : அந்த ஞானத்தின் மூலம் என்னுடைய தரும நிலையை அடைந்த மகான்கள் எனது மேலான தன்மையை அடைகிறார்கள். அவர்கள் மகா சிருஷ்டி காலத்தில் பிறப்பதுமில்லை. மகாபிரளய காலத்தில் வருந்துவதுமில்லை. அமரத்துவம் பெற்றவர்கள்.

அர்ஜுனன் : மகாசிருஷ்டி காலத்தில் பிராணிகள் எப்படிப் பிறக்கின்றன?

கண்ணன் : பரத வம்சத்தின் பெருமகனே! என் மூலபிர கிருதிதான் உற்பத்தி இடம். நான் அதில் உயிரை (ஜீவன், சேதனன்) கருவாக அமைக்கிறேன். அதிலிருந்து எல்லாப் பிராணிகளும் உற்பத்தியாகின்றன.

குந்தியின் மைந்தனே! வெவ்வேறு கருவறையிலிருந்து (யோனிகள்) எவ்வளவு பிராணிகள் பிறக்கின்றனவோ, அவைகளின் உற்பத்தியில் தாயின் சொரூபமாகவும், தாயாகவும் என் மூல பிரகிருதி உள்ளது. விதை தூவும் பணியில் தந்தையின் இடத்தில் நான் இருக்கிறேன்.

பொருள் விளக்கம் :

மகாசிருஷ்டியின் ஆரம்பகாலத்தில் சீவன்களுக்கு அவைகளின் குணம், செயல், இயல்புகளுக்கு ஏற்ப பிரகிருதியுடன் தொடர்பை ஏற்படுத்தி வைப்பது தான் பகவானின் விதை தூவும் பணியாகும்.

அர்ஜுனன் : பகவானே! நீங்கள் எல்லா சீவன்களுக்கும் பிதா, இருந்தாலும் அந்த சீவன்கள் சம்சார பந்தத்தில் (பிறப்பு - இறப்பு எனும் தளையில்) ஏன் சிக்கிக் கொள்ளுகின்றன?

கண்ணன் : வீரத்திருமகனே! சத்துவம், ரஜஸ், தமஸ் இம் மூன்று குணங்களும் பிரகிருதியில் இருந்து பிறக்கின்றன. ஆனால் இவைகளுடன் தொடர்பு கொள்ளுவதால் அழிவில்லாத தேகியை (ஆத்மாவை) தேகத்தில் (உடலில்) இவை சிக்க வைத்து விடுகின்றன.

அர்ஜுனன் : சத்துவ குணத்தின் சொரூபம் என்ன? அது தேகியை (உடலுள் உறைபவனை) தேகத்துடன் எப்படிப் பந்தப்படுத்துகிறது?

கண்ணன் : புனிதனான அர்ஜுனா! அம் மூன்று குணங்களிலும் சத்துவகுணம் இயல்பாகவே நிர்மலமானது. மாறுதலற்றது. எங்கும் பிரகாசிப்பது, ஆனால் அது சுகம், ஞானம் இரண்டிலும் உள்ள ஈடுபாட்டினால் தேகியை தேகத்தினுள் கட்டுப்பட வைக்கிறது.

அர்ஜுனன் : ரஜோ குணத்தின் சொரூபம் என்ன?
அது தேகியை தேகத்தினுள் எப்படிக் கட்டுப்படுத்து
கிறது?

கண்ணன் : குந்தியின் மைந்தனே! ஆசையையும் பற்றுதலை
யும் ஏற்படுத்தும் ரஜோ குணத்தைத் தீவிர விருப்பின்
சொரூபம் என்பதை உணர்ந்துகொள். அது
கருமங்களில் (செயல்களில்) ஏற்படும் ஈடுபாட்டினால்
தேகியை தேகத்தினுள் கட்டுப்படுத்தி வைக்கிறது.

அர்ஜுனன் : தமோ குணத்தின் சொரூபம் என்ன?
அது தேகியை எப்படிக் கட்டுப்படுத்துகிறது?

கண்ணன் : தமோ குணம் அக் ஞானத்திலிருந்து ஏற்படுகிறது.
எல்லாப் பிராணிகளையும் மதிமயங்க வைக்கிறது.
அது அறியாமை, பேதமை, சோம்பல், தூக்கம்
மூலமாக தேகியைத் தேகத்தில் கட்டுப்படுத்தி
வைக்கிறது.

அர்ஜுனன் : பகவானே! கட்டுப்பாட்டிற்கு முன்னதாக அம்
முக்குணங்களும் என்ன செய்கின்றன?

கண்ணன் : பரத வம்சத்துப் பெருமகனே! சத்துவகுணம்
சுகபோகத்தில் ஈடுபடுத்தி மனிதனிடம் தன்
அதிகாரத்தைக் காட்டுகிறது.

ரஜோ குணம் கருமத்தில் ஈடுபடுத்தி தன்
உரிமையை மனிதரிடம் நாட்டுகிறது.

தமோ குணமோ ஞானத்தை மறைத்து தவறு
இழைக்கும் பேதமையில் ஈடுபடுத்தி மனிதனை
ஆட்கொண்டு விடுகிறது. தாழ்வுக்குத் தள்ளி
விடுகிறது.

- அர்ஜுனன் : பகவானே! இம் மூன்று குணங்களிலும் ஒவ்வொன்றும் எப்படி மனிதரிடம் தன் ஆதிக்கத்தைச் செலுத்துகிறது? வலுவடைகிறது?
- கண்ணன் : பரத வம்சத்து வீரனே! ரஜோ குணத்தையும், தமோ குணத்தையும் அழுத்திவிட்டு சத்துவகுணம் வளர்கிறது. சத்துவ குணத்தையும் தமோ குணத்தையும் அழுத்திவிட்டு ரஜோ குணம் வளர்கிறது. இதேபோல் சத்துவகுணத்தையும், ரஜோ குணத்தையும் அழுத்திவிட்டு தமோகுணம் மேலே எழும்புகிறது.
- அர்ஜுனன் : மேம்பட்டு எழும்பும் சத்துவகுணத்தின் இலட்சணங்கள் எவை?
- கண்ணன் : எப்போது இந்த மனித சரீரத்தில் எல்லாப் புலன்களிலும் அந்தக்கரணமெனும் உள்மனத்திலும் தூய்மையும் பகுத்தறிவும் வளர்கின்றனவோ, அந்நிலையில் சத்துவகுணம் வளர்வதை உணர்ந்து கொள்ள வேண்டும்.
- அர்ஜுனன் : வளரும் ரஜோகுணத்தின் இலட்சணங்கள் எவை?
- கண்ணன் : மனிதரின் அந்தக்கரணத்தில் (உள்மனம்) பண ஆசையும், செயலாற்றும் முனைப்பும், சுகபோகங்களுக்காகவும் சொத்துக்கள் சேர்க்கவும் புதுப்புதுக் காரியங்களைத் தொடங்குவதும், மன அமைதி இன்மையும், தீவிர ஆசையும் எப்போது அதிகரிக்கின்றனவோ, அப்போது ரஜோகுணம் தலை தூக்குவதை உணர்ந்துகொள்ள வேண்டும்.
- அர்ஜுனன் : வளரும் தமோகுணத்தின் இலட்சணங்கள் எவை?

கண்ணன் : எப்போது புலன்களிலும் அந்தக்கரணத்திலும் உணர்வுத் தூய்மை இல்லாதிருக்கிறதோ, எக் காரியத்தையும் முறையாகச் செய்ய மனம் ஈடுபடுவதில்லையோ, செய்ய வேண்டிய கடமைகளைச் செய்யாமலும் செய்யக்கூடாத காரியத்தைச் செய்வதும் அதிகரிக்கிறதோ, உள்மனத்தில் மோகமயக்கம் பரவியுள்ளதோ அப்போது தெரிந்து கொள்ளலாம் தமோகுணம் மேலோங்கியுள்ளதென்று.

அர்ஜுனன் : இம் மூன்று குணங்களும் மாறி மாறித் தற்காலிகமாக மேலெழும் நிலையில் மனிதன் மரித்து விட்டால், அவனுக்கு என்ன கதி கிடைக்கும்?

கண்ணன் : சத்துவகுணம் மேலோங்கியிருக்கும்போது மனிதன் மரித்தானானால் புண்ணியாத்மாக்கள் மட்டுமே எட்டத்தகுந்த நிர்மலமான உத்தம லோகங்களுக்குப் போய்ச் சேருகிறான். ரஜோகுணம் மேலோங்கியிருக்கும் தருணத்தில் இறந்தால் மனித குலத்தில் மறுபிறவி பெறுகிறான். தமோகுணம் மிகுந்திருக்கும் நிலையில் மரித்தால் பிராணிகளாக மிருகம், பறவை முதலியவைகளாகப் பகுத்தறிவு இல்லாத இனத்தில் பிறக்கிறான்.

அர்ஜுனன் : பகவானே! இந்தக் குணங்களால் இத்தகைய பிறவி நிலைகள் ஏன் ஏற்படுகின்றன?

கண்ணன் : காரணம் இதுதான். குணங்களின் (இயல்புகள்) செயல் போக்கு எப்படி இருக்கின்றனவோ அதே போலத்தான் (அவைகளுக்கு ஏற்ப) காரியங்களும் அமைகின்றன. ஆகையால் சாத்வீக குணத்தின் காரியங்களுக்கான பயன் தூயதாக இருக்கிறது. ராயச குணத்தின் பலன் துயரம்,

துன்பம். தாமச குணத்தின் பயன் அஞ்ஞானம், மடமை, சாத்வீகம் முதலிய குணங்களின் செயல் பாடுகளுக்கு ஏற்பத்தான் சாத்துவீகம் முதலிய காரியங்களின் பலனும் அமைகிறது.

அர்ஜுனன் : “விருத்தி” எனும் செயல் போக்கு அல்லது செயற் பாட்டிற்கும் அதைச் சார்ந்த கர்மா (காரியம்) விற்கும் அடிப்படையில் எது உள்ளது?

கண்ணன் : சத்துவம், ரஜஸ், தமஸ் மூன்று குணங்கள் (இயல்பு கள்) சத்துவ குணத்திலிருந்து நல்லறிவு (ஞானம்) ஏற்படுகிறது. ரஜோ குணத்திலிருந்து உலோபம் எனும் பேராசை ஏற்படுகிறது. தமோ குணத்தி லிருந்து மதிமயக்கம், மோகம், அறியாமை, தீயபழக்கம், குறைபாடு எல்லாம் ஏற்படுகின்றன.

அர்ஜுனன் : இம் மூன்று குணங்களிலும் நிலைத்திருப்பவர் களின் இறுதிநிலை (கதி) எத்தகையது?

கண்ணன் : சத்துவகுணத்தில் நிலையாக இருப்பவர்கள் சுவர்க்கம் முதலிய மேல் உலகங்களுக்குப் போகி றார்கள். ரஜோ குணத்தில் இருப்பவர்கள் மானுட வுலகில் பிறக்கிறார்கள். நிந்திக்கத்தக்க தமோ குணத்தில் இருப்பவர்கள் நரகம் முதலிய துன்பம் மிகுந்த உலகில் உழல்வார்கள்.

அர்ஜுனன் : அப்படியானால் உங்களை எத்தகைய மனிதன் வந்தடைகிறான்?

கண்ணன் : செய்பவனின் குணமே செயலின் காரணமாக அமைகிறது. இதை அறிபவன் செயல், குணம் இவற்றிலிருந்து முற்றிலும் வேறுபட்டவனாகத் தன்னை உணர்ந்தவனாய் எனது ஸ்வரூபத்தையே

அடைகிறான். அவன் விவேகி. உடலை உருவாக்கும் சத்துவம் முதலிய முக்குணங்களையும் கடந்து பிறப்பு, இறப்பு, மூப்பு சார்ந்த துன்பங்களிலிருந்து விடுபட்டு அமரத்துவநிலையை அநுபவிக்கிறான்.

அர்ஜுனன் : சர்வேசா! முக்குணங்களையும் கடந்த மாமனிதர் எத்தகைய இலட்சணங்களைக் கொண்டிருப்பார்?

கண்ணன் : பாண்டுவின் செல்வனே! சத்துவகுணத்தின் போக்கு ஒளிமயமாகவும் ரஜோகுணத்தின் போக்கு காரியத்தில் ஈடுபாடாகவும், தமோ குணத்தின் பேக்கு மோகம் (மதிமயக்கம்) ஆகவும் வெளிப்படும்போது அவைகளை அவ்விவேகி வெறுப்பதில்லை. இவை வெளிப்படாதிருக்கும்போது இவைகளுக்காக ஆசைப்படுவதுமில்லை. இக்குணங்களிடம் விருப்பு - வெறுப்பு இல்லாமல் இருப்பார். இக்குணங்களால் பாதிக்கப்படாமலும் இருப்பார். மேலும் குணங்களே தம்மை வெளிப்படுத்திக் கொண்டும் செயல்படுத்திக்கொண்டும் இருப்பதை உணர்கிறார். தம் சொரூபத்திலேயே நிலைத்திருக்கிறார். தாமாக எந்தச் செயலிலும் ஈடுபட இயலாது என்பதை உணர்ந்து அமைதியாக வாழ்கிறார்.

அர்ஜுனன் : குணங்களைக் கடந்த மனிதரின் செயல்பாடுகள் எப்படி அமைகின்றன?

கண்ணன் : அம் மாமனிதரின் நடவடிக்கைகள் சமத்துவநிலை கொண்டவை. திடசித்தம் கொண்ட அம்மனிதர் தம் சொரூபத்தில் எப்போதும் இருந்து வருகிறார். அவருடைய சமநிலைப்போக்கு எல்லாவற்றிலும் நிரந்தரமாக இருப்பது. சுகத்திலும், துக்கத்திலும், மண்கட்டியிலும், தங்கக்கட்டியிலும், உடல்,

பொறிகள் சார்ந்த விருப்பு, வெறுப்புக்களிலும், புகழ்ச்சியிலும், இகழ்ச்சியிலும், மதிப்பு, அவமதிப்புக்களிலும், பகைவர், நண்பர்களிடமும் சமநிலை பிறழாமல் இருப்பவர். அவர் ஆவல், ஆர்வம், ஈடுபாடு கொண்டு எந்தப் புரிய காரியத் தையும் தொடங்குவதில்லை. இதனாலேயே அவர் குணங்களைக் கடந்தவர் என்று சொல்லப்படுகிறார்.

அர்ஜுனன் : குணங்களைக் கடந்து இருப்பதற்கு என்ன வழி?

கண்ணன் : எந்த மனிதன் திடமான பக்தி ஈடுபாட்டுடன் என்னைப் போற்றுகிறானோ, அவன் மூன்று குணங்களையும் கடந்து பிரும்மத்தை அடையும் தகுதியைப் பெறுகிறான்.

அர்ஜுனன் : பகவானே! உங்களிடம் திடபக்தி கொண்டிருப்பவன் பிரும்மநிலையை எப்படி அடைய முடியும்?

கண்ணன் : தம்பி அர்ஜுனா! பிரும்மம், அழிவற்ற அமுதமான நிலைகளுக்கும், சனாதன தர்மத்திற்கும், ஒப்பற்ற பரமானந்த சுகத்திற்கும் புகலிடம் நான்தான். இவையெல்லாமே என்னுடைய பெயர்கள், நிலைப்பாடுகள், பிரும்மத்தை அடைபவன் என்னை வந்தடைகிறான்.

அங்கம்

23

அமரத்துவ நிலை காண்டபதாரி கேட்டான்

அர்ஜுனன் : கிருஷ்ண பரமாத்மா! பிரும்மம், அழிவற்ற அமுதம், சனதானந்தம் முதலியவற்றின் ஆதாரம் (புகலிடம்) நீங்கள்தாம். ஆனால் இந்த உலகத்திற்கு ஆதாரம் யார்?

கண்ணன் : இந்த சம்சாரம் எனும் அகில உலகமும் ஒரு பெரிய ஆலமரம் போன்றது. அதற்கு ஆதாரம், வேர் எல்லாம் நான்தான். அந்த மரம் மேல் நோக்கி வளர்ந்திருப்பது மூலப்பகுதி, கீழ்நோக்கி இறங்கி யிருப்பது கிழைப்பகுதி, நாளை பகல் போது வரையிலுங்கூட, ஸ்திரமாக இல்லாத காரணத்தால் இதை அசுவத்த விருசம் என்கிறார்கள். இதற்குத் தொடக்கம் முடிவு இரண்டும் அறியப்படாததாலும், பிரவாகம் (நதியின் நீர்ப்பெருக்கு) போல் நிரந்தரமாக இருப்பதாலும் இதை அவ்யயம் (குலைவு இல்லாதது) என்கிறார்கள். வேதங்களில் கூறப்பட்டுள்ள விருப்புற்றுச் செய்யும் அநுட்டானங்களின் வர்ணனைகள் இந்த மகாவிருட்சத்தின் இலைகள். அத்தகைய சம்சார விருட்சத்தை எந்த ஞானி உள்ளது உள்ளபடி உணர்கிறானோ, அவனே உண்மையில் தெய்வங்களின் தத்துவத்தை உணர்ந்த வனாகிறான்.

அர்ஜுனன் : இந்த சம்சார விருட்சத்தைப் பற்றி மேலும் தெரிந்துகொள்ள விரும்புகிறேன். வாசுதேவா!

கண்ணன் : இந்த சம்சார விருட்சத்தின் கிளைகள் சத்துவம், ரஜஸ், தமஸ் எனும் முக்குணங்கள் மூலமாக வளர்ந்து கீழே, நடுவில், மேலே, உள்ள உலகங்களில் பரவியிருக்கின்றன. ஒலி, உணர்வு, உருவம், சுவை, மணம் (சப்தம், ஸ்பரியம், ரூபம், ரஸம், கந்தம்) எனும் ஐந்து விசயங்களும் அக்கிளைகளின் சிறு பிரிவுகளில் உள்ள தளிர்கள். இவ்விஷயங்களைப் பற்றிச் சிந்திப்பதே புதுப்புது சிறுகிளைகளில் உள்ள தளிர்கள் வெளிப்படுத்துவதற்குக் காரணமாகிறது. ஆனால் இந்த மகாவிருட்சத்தின் அடிப்பகுதியான மூலாதாரம் இந்த மனித உலகம்தான் (பூவுலகம்). ஏனெனில் இந்த மனித உலகில் செய்யப்படும் கருமங்களின் பலன் தான் மற்ற உலகங்களில் அநுபவிக்க முடிகிறது.

அர்ஜுனன் : இந்த மகாவிருட்சத்தின் சொரூபம் என்ன?

கண்ணன் : இந்த சம்சாரம் எனும் விருட்சத்தின் உண்மை போன்றதும், அழகானதும், சுகமானதுமான சொரூபம் மக்களுக்குக் காணக் கிடைக்கிறது. இப்படித் தோற்றமளிக்கும் சொரூபம் உண்மையாகவே உள்ளதா என்பதைச் சிந்தித்துப் பார்த்தால் கிடைப்பதில்லை. இதற்கு ஆதியோ, அந்தமோ, நிலைப்பாடோ இல்லை.

அர்ஜுனன் : அப்படியானால் இதனுடன் தொடர்பு இல்லாதிருப்பதற்கு என்ன செய்ய வேண்டும்?

கண்ணன் : இந்த சம்சார விருட்சத்தின் வேர்ப்பகுதி மிக்க வலுவானது. இதன் கிளைகள் ஓரினத் தன்மை,

பந்தபாசம், தீவிர விருப்பம் முதலியவை. பற்றி இல்லாமை எனும் வாளின் துணை கொண்டு இம் மரத்தை வெட்டி ஒதுக்கிவிட்டு, பரம்பொருளின் பரமபத நிலையை எட்ட வழி காண வேண்டும்.

அர்ஜுனன் : வழிகாண இயலாவிட்டால் மாற்று வழி?

கண்ணன் : ஆதி முதல்வன் பரமாத்மா. அவரைத்தான் புகலடைய வேண்டும். அவரை அடைந்தபிறகு மனிதன் திரும்பி உலகியல் வாழ்விற்கு வருவதில்லை. அவர் மூலமாகத்தான் அனாதி காலமாக (ஆரம்பம் எது என்று அறிய இயலாத காலம்)

அர்ஜுனன் : பரமாத்மாவை சரணடைந்தால் என்ன ஆகும்?

கண்ணன் : பரமாத்மாவை சரணடையும் மனிதர்கள் தன்மானம், மோக மயக்கங்களிலிருந்து விடுபடுகிறார்கள். பிறபொருள்களில் பற்றுதல் இல்லாதததால் அவர் களிதம் கருவம், மமதை முதலிய குற்றங்கள் இருப்பதில்லை. அவர்கள் எப்போதும் பகவானிடத்திலேயே நிலைக்கிறார்கள். அவர்களுக்கு எதிலும் எந்தவிதமான ஆசாபாசமும் இருப்பதில்லை. மேலும் அவர்கள் சுகம் – துக்கம் எனும் சிக்கலிலிருந்து விடுபட்டு அழியாத (அமரத்துவ) நிலையை எட்டுகிறார்கள்.

அர்ஜுனன் : பகவானே! அந்த அழியாதநிலை எத்தகையது?

கண்ணன் : சூரியன், சந்திரன், அக்கினி அந்த இருப்பிடத்தைப் பிரகாசப்படுத்த முடியாது. அங்கு சென்று அடைந்த பின் மனிதன் திரும்பவும் பூவுலகிற்குத் திரும்புவதில்லை. அம்மனிதனுக்கு மறுபிறவி கிடையாது. அதுதான் அழிவில்லாத பரமபதம் எனும் மகோன்னதமான நிலை.

அர்ஜுனன் : அங்கு சென்றடைந்த மனிதர்கள் (பரமபக்தர்கள்) ஏன் பூவுலகிற்குத் திரும்புவதில்லை?

கண்ணன் : இந்த மானுட உடம்பில் சீவனாக (உயிராக) குடி கொண்டிருக்கும் சீவாத்மா எக்காலத்திலும் என்னுடைய அம்சந்தான். ஆகையால் பரமபதநிலையில் என்னிடம் வந்து சேர்ந்தபின் திரும்பவும் பௌதிக உலகிற்கு வருவதில்லை. ஆனால் இந்த சீவாத்மா அறியாமையினால் ஒரு தவறு செய்து விடுகிறது. இயற்கையின் (பிரகிருதி) விளைவுகளான ஐம்புலன்கள், மனம் இவைகளின் செயல்கள் எல்லாவற்றையும் தன்னுடையவை, தன்னால் செய்யப்படுபவை என்று எண்ணிக்கொள்கிறது. இத் தவறு காரணமாக சீவாத்மா சம்சாரக் கடலில் மறுபடியும் வந்து மூழ்கிப் போகிறது.

அர்ஜுனன் : ஐம்புலன்கள், மனம் முதலியவற்றைத் தம்முடையவை என்று கருதுவதால் என்ன ஆகிறது?

கண்ணன் : காற்று எப்படி வாசனை உள்ள இடத்திலிருந்து அதை எடுத்துச் செல்லுகிறதோ, எங்கும் பரப்புகிறதோ, அதேபோல் சரீரம், புலன்கள் முதலியவற்றிற்கு உரிமையாளனாகத் தன்னை எண்ணிக் கொண்டு இங்கும் சீவாத்மா அந்திம திசையில் தன் உடலைத் துறக்கும்போது அவ்வுடலில் அதுகாறும் இருந்து வந்த மனத்தையும் இந்திரியங்களையும் (புலன்கள்) எடுத்துக்கொண்டு வேறொரு உடலில் பிரவேசிக்கிறது. இவ்வாறாக அது இறந்தும் பிறந்தும் கொண்டு இவ்வுலக வாழ்வில் உழன்று கொண்டிருக்கிறது.

அர்ஜுனன் : சீவாத்மா புதிய சரீரத்தில் புகடைந்து என்ன செய்கிறது?

- கண்ணன் : அங்கு அது மனத்தின் உதவியுடன் காதுகள், சருமம் (தோல்), கண்கள், நாக்கு, மூக்கு இவ்வைந்து புலன்களின் மூலமாக சப்தம் (ஒலி), ஸ்பரிசம் (உணர்வு), ரூபம் (உரு), ரசம் (சுவை), கந்தம் (மணம்) எனும் விஷயங்களில் (பொருள் சார்ந்த உணர்வு) விருப்புடன் ஈடுபடுகிறது (அனுபவிக்கிறது).
- அர்ஜுனன் : விருப்புடன் ஐம்புலன்களின் உணர்வுகளைத் துய்த்துக் கொண்டிருப்பதால் (அனுபவிப்பதால்) என்ன ஆகிறது?
- கண்ணன் : குணங்களுடன் கூடிப்பிறந்தும் இறந்தும், சுகதுக்கங்களை அனுபவித்துக் கொண்டிருக்கும் போதும் இந்த சீவாத்துமா இயல்பாகவே எதிலும் ஒட்டாமல் இருந்து வருகிறது. இந்த உண்மையை பௌதிக சுகங்களில் ஈடுபட்டிருக்கும் மூட மனிதர்கள் அறிந்து கொள்ளுவதில்லை.
- அர்ஜுனன் : எவர்தான் இந்த உண்மையை அறிந்து கொள்கிறார்?
- கண்ணன் : மெய்யறிவாகிய ஞானமெனும் கண்களைப் பெற்ற விவேகிகளான மனிதர்கள் உண்மையை அறிந்து கொள்ளுகிறார்கள்.
- அர்ஜுனன் : பரமாத்மாவே! ஞானக் கண்கள் எவருக்குத் திறக்கின்றன? எவருக்கு திறவாமல் இருக்கின்றன?
- கண்ணன் : எவர் தம் அந்தக்கரணத்தை (உள்மனத்தை) பரிசுத்தமாக்கிக் கொண்டிருக்கிறார்களோ, தங்களுக்குள் எப்பொழுதும் பெற்ற மகத்துவத்தை

உணர்ந்திருக்கிறார்களோ, அத்தகைய யோகிகள் தம்முன் உறைந்திருக்கும் ஆத்ம தத்துவத்தை அறிகிறார்கள். இதனால் இவர்களுடைய ஞானக் கண்கள் திறக்கின்றன.

ஆனால் எவருடைய உள்மனம் பரிசுத்தமாக இல்லையோ, அத்தகைய விவேகமற்றவர்கள் எவ்வளவு முயன்றாலும் ஆத்மாவின் மகத்துவத்தை அறிய முடிவதில்லை. அவருடை ஞானக் கண்கள் திறப்பதில்லை.

அர்ஜுனன் : தனக்குத்தானே (தன்னுள்) உறைந்திருக்கும் தத்துவம் என்பது என்ன?

கண்ணன் : நான் தான் சூரியனிடம் வந்து சேர்ந்த பேரொளி உலகம் முழுவதையும் பிரகாசப்படுத்துகிறது. இதே போல் சந்திரனிடமும் அக்கினியிடமும் உள்ள தேசஸ் (பேரொளி) எங்கும் ஒளிர்கிறது. அந்தப் பேரொளி என்னுடையதுதான். இதுதான் என்னுள் உறைந்திருக்கும் தத்துவம். இதன் கருத்து சூரியன், சந்திரன், தீ முற்றிலும் நான்தான் தேசஸ் சொரூபமாக இருந்து எல்லா உலகங்களையும் ஒளிமயமாக ஆக்குகிறேன். எங்கும் பேரொளி பரப்பி வருகிறேன்.

அர்ஜுனன் : பகவானே! நீங்கள் மேலும் என்னவெல்லாம் செய்கிறீர்கள்?

கண்ணன் : நான்தான் பூவுலகில் பிரவேசித்து என்சக்தியால் எல்லா உயிரினங்களையும் வாழ வைக்கிறேன். மேலும் நான்தான் ரசமயமான சந்திரனாக உருவெடுத்து எல்லா மூலிகைகளையும் தாவரங்களையும் (வனஸ்பதிகள்) வளர்த்துச் செழிக்க வைக்கிறேன்.

அர்ஜுனன் : மேலும் என்ன செய்கிறீர்கள் சர்வேசுவரா?

கண்ணன் : பிராணிகளின் உடலுள் உரைந்திருக்கும் நான்தான் பிராணம், அபானம் எனும் மூச்சுக்காற்றுக்களுடன் இணைந்த வைசுவானரம் எனும் ஜடாராக்கினியாக இருந்து பிராணிகள் புசிக்கும் நான்கு வகை (போஜ்யம் – சுவைத்துப் புசிக்கத்தக்க உணவு, பேயம் – பருகத்தக்க உணவு, சோஷ்யம் – உறுஞ்சி சுவைக்கும் உணவு, லேஷ்யம் – நாக்கினால் ஏற்று உட்கொள்ளும் உணவு) பண்டங்களைப் புசித்துச் சீரணிக்க வைக்கிறேன்.

அர்ஜுனன் : மேலும் தங்களுக்கு உரிய சிறப்பியல்புகள் எவை?

கண்ணன் : நான்தான் எல்லாருடைய இதயத்திலும் குடி கொண்டிருக்கிறேன். என்னால்தான் நினைவாற்றல், பகுத்தறிவு, மயக்க நீக்கம் (ஐயம் தெளிதல்) ஏற்படுகின்றன. எல்லா வேதங்களின் மூலமாகவும் நான்தான் அறியத்தகுந்தவன். வேதங்களின் தத்துவங்களை நிர்ணயம் (அறுதியிடல்) செய்பவனும் நானே. வேதங்களை அறிந்தவனும் நானே.

அர்ஜுனன் : பகவானே! நீங்கள் எவருடைய இதயத்தில் எழுந்தருளியிருக்கிறீர்களோ, அவர்கள் யார்?

கண்ணன் : இந்த உலகில் சுரர் (அழிபவர்) அசுரர் (அழிவற்றவர்) என இருவகை புருசர்கள் உள்ளனர். இவர்களுள் எல்லாப் பிராணிகளின் சரீரங்களும் அழியக் கூடியவை. அவற்றுள் இடம்பெற்றிருக்கும் அவைகளை இயக்கிவரும் சீவாத்மா அழிவற்றது.

அர்ஜுனன் : சுரர், அசுரர் இவ்விரு வகையினரைத் தவிர வேறு வகையினரும் உள்ளனரா?

- கண்ணன் : உள்ளனர். இவ்விருவரையும் தவிர உத்தம புருசர் ஒருவர் இருக்கிறார். அவர்தான் பரமாத்மா பரம் பொருள். அவர்தாம் மூவுலகங்களையும் (பாதாளம், பூமி, வானுலகம்) பாதுகாத்து பராமரித்து வருகிறார். அவர் அழிவற்றவர் எல்லாருக்கும் தலைவர் (ஈசுவரர்)
- அர்ஜுனன் : உத்தம புருசர் அந்நியமாக இருப்பவர். ஆனால் நீங்கள் யார்?
- கண்ணன் : தம்பி! அந்த உத்தம புருசன் நான்தான். நான் சுரம் எனும் அழிவுநிலையைக் கடந்தவன். அசுரம் எனும் அழியா நிலையிலும் மேம்பட்டதுதான் உத்தம புருச நிலையிலும் நான்தான் இருக்கிறேன். உத்தம புருசநிலையில் நான் உலகில் பரமாத்மா என்று அழைக்கப்படுகிறேன். மூவுலகங்களையும் பாதுகாத்துப் பராமரிக்கும் பொறுப்பினை ஏற்றிருக்கும் அழிவற்ற ஈசுவரனும் நான்தான். இதனால்தான் உலகத்தில் மக்களாலும் வேதங்களாலும் புருஷோத்தமன் எனும் திருநாமத்தால் பிரபலமடைந்திருக்கிறேன்.
- அர்ஜுனன் : பகவானே! நீங்கள் புருஷோத்தமன் எனும் திருநாமத்தால் பிரபலமடைந்திருப்பதால் மனிதருக்கு என்ன இலாபம்?
- கண்ணன் : பரத வமிசத்து வீரனே! மதிமயக்கம் (மோகம்) இல்லாத உத்தமபக்தன் என்னைப் புருஷோத்தமன் என அறிந்து கொள்ளுகிறான். அவன் எல்லாம் அறிந்தவனாகிறான். அவனுக்கு பெறுவதற்கு என்று வேறு ஒன்றும் மிஞ்சுவதில்லை. என்னிடமே ஈடுபாடு கொண்டு போற்றிப் பரவசமடைகிறான்.

அர்ஜுனன் : பகவானே! அப்படியானால் மற்ற மனிதர்களும் ஏன் உங்களிடமே ஈடுபாடு கொண்டிருப்பதில்லை? போற்றிப் பூசித்து வாழ்வதில்லை?

கண்ணன் : அர்ஜுனா! நான் இதுவரையிலும் உனக்கு உபதேசித்தெல்லாம் மிகவும் ரகசியமான தத்துவங்கள். இதை அறிந்துகொண்டதன் மூலம் என் பக்தன் அறிய வேண்டியதை அறிந்தவனாகவும், செய்ய வேண்டியதைச் செய்தவனாகவும், அடைய வேண்டியதை அடைந்தவனாகவும் ஆகிறான்.

அங்கம்

24

இறையருள்

**அர்ஜுனன் பகவானிடம் மீண்டும்
கேள்வி தொடுக்கிறான்**

அர்ஜுனன் : பகவானே! மிகவும் ரகசியமான அந்த தத்துவங்
களை அறிந்து கொள்ளத் தகுதி கொண்டவர்
யார்?

கண்ணன் : இறையருட் செல்வம் உள்ள பக்தன் அந்தத்
தகுதியைக் கொண்டவன்.

விளக்கம் : (இறைவன் (தேவன்) பரமாத்மா, இறைவனின்
அருட்செல்வம் நற்குணம். இதைத்தான் தைவீ
ஸம்பத்தி (இறையருட் செல்வம்) என்பர். இதன்
மூலமாக பரமாத்மாவை அடைய முடியும்.)

அர்ஜுனன் : இறையருட் செல்வம் பெற்ற மனிதனின் அடை
யாளங்கள் (இலட்சணங்கள்) எவை?

விளக்கம் : பகவான் கிருஷ்ண பரமாத்மா விவரிக்கலானார்.

கண்ணன் :

01. என்னிடமே திட நம்பிக்கையுடன் ஈடுபட்டு அச்சமின்றி வாழ்தல்.
02. அந்தக்கரணத்தில் (உள்மனம்) என்னை அடைய வேண்டும் எனும் திடமான தீவிர நிச்சயம் கொள்வது.
03. என்னை தத்துவ விளக்கத்துடன் அறிவதற்கு ஒவ்வொரு சூழ்நிலையிலும் சமநிலையில் இருத்தல்.
04. சாத்வீகமான தானம் செய்தல்.
05. ஐம்புலன்களையும் சுயக்கட்டுப்பாட்டில் வைத்திருத்தல்.
06. தன் கடமைகளை முறையாகச் செய்து வருதல்.
07. சாஸ்திரங்களின் தீர்ப்புக்களை (சித்தாந்தங்களை) விழுமிய கருத்துக்களாகக் கொண்டு சொந்த வாழ்வில் செயல்படுத்துதல்.
08. தன் கடமைகளைச் செய்துவரும்போது ஏற்படும் இன்னல் இடையூறுகளை மகிழ்ச்சியுடன் பொறுப்பது.
09. உடலாலும், உள்ளத்தாலும், வாக்காலும், எளிமையாக வாழ்தல்.
10. உடல், உள்ளம், வாக்குகளால் எந்தப் பிராணிக்கும் சிறிதளவும் துன்பம் தராதிருத்தல்.
11. கண்டதையும், கேட்டதையும், அறிந்ததையும் உள்ளபடியே இனிய சொற்களால் சொல்லுதல்.
12. எவரிடமும், எதனிடமும் குரோதம் (வெறுப்பேறிய வெஞ்சினம்) கொள்ளாதிருத்தல். எல்லாமே ஈசுவர சொரூபம் என்ற உணர்வுடன் பழகுதல்.

13. உலகியல் ஆசை அபிலாசைகளைத் துறப்பது.
14. அந்தக்கரணத்தில் விருப்பு - வெறுப்புக்களால் எழும் கொந்தளிப்புக்களை அடக்குதல்.
15. கோள் பேசாதிருத்தல்.
16. எல்லா உயிரினங்களிடத்திலும் இரக்கம், பரிவு, கொண்டு பழகுதல்.
17. உலகியல் பொருள்களில் பேராசை கொள்ளாதிருத்தல்.
18. மென்மையான இதயம் கொண்டிருத்தல்.
19. செய்யத் தகாததைச் செய்வதில் வெட்கப்படுதல்.
20. சபலசித்தம், அவசரப்படுதல் இரண்டும் இல்லாதிருத்தல்.
21. உடல், வாக்கு இரண்டிலும் செல்வாக்கும், பொலிவும் கொண்டிருத்தல்.
22. தண்டனை அளிக்கும் திறன் இருந்தாலும் குற்றவாளியின் குற்றத்தை மன்னித்தல்.
23. எந்தச் சூழ்நிலையிலும் தைரியமும் பொறுமையும் கொண்டு இருத்தல்.
24. உடலைத் தூயதாக வைத்திருத்தல்.
25. பழிவாங்கும் உணர்ச்சி இல்லாதிருத்தல்.
26. உயர்வு மனப்பான்மையும் செருக்கும் கொள்ளாது இருத்தல்.

கண்ணன் : பரதவம்சத்து வீரனே!
இவை யாவும் தைவீக சம்பத்து (இறையருள் செல்வம்) பெற்ற மனிதனின் இலட்சணங்கள். இந்த இயல்புகளைக் கொண்டிருக்கும் மனிதன் தான் என்னிடம் பக்தி செலுத்தத் தகுதி பெற்றவன்.

பொருள் விளக்கம் : இந்த இடத்தில் ஒரு சந்தேகம் எழும். மேற்கூறிய இலட்சணங்களைக் கொண்ட மனிதனர்தான் ஆண்டவனிடம் பக்தி செலுத்தத் தகுதி பெற்றவர்கள். மற்றவர்கள் அல்லர், தீய இயல்புகளைக் கொண்டவர்கள் பக்தி புரியக்கூடாதா?

பக்தி புரியலாம். தீயமனிதன் திருந்தி ஆண்டவனை வழிபட்டு மேன்மையைப் பெற முனைந்தால் அவனுக்கு நற்பயன் கிட்டும். அவன் விரைவிலேயே அறநெறிச் சீலராக மாறுகிறான். திருந்திய மேம்பட்ட அந்த மனிதரிடமும் இறையருட் செல்வம் இடம்பெறுகிறது.

அர்ஜுனன் : தைவீக சம்பத்துக்கு அருகதை அற்றவன் எவன்?

கண்ணன் : அசுரத்தன்மை உள்ள செல்வத்தைக் கொண்டவன்.

பொருள் விளக்கம் : அஸு என்றால் உயிர். உயிர் நிலைகளிலேயே பற்றுதல் கொண்டு வாழ்பவர்கள். அவைகளை விரும்புவவர்கள் “அசுரர்” எனப்படுவர். உடலைப் பேணி உடலின்பத்திற்காகவும் வாழ்ந்தும், வாழ விரும்பியும் இந்த உடலே நான் என்று கருதுபவர் அசுரர். நான் இறக்கமாட்டேன் எப்போதும் வாழ்ந்து மகிழ வேண்டும் சுகபோகங்களை அனுபவித்துக் கொண்டிருக்க வேண்டும் என்று நினைப்பவர்கள். இந்த நினைப்பும் இதற்கான முனைப்பும் தான் அசுர சம்பத்து.

(தீய செல்வம்) எனப்படும்.

அர்ஜுனன் : அசுர சம்பத்து கொண்ட மனிதனின் அடையாளங்கள் எவை?

கண்ணன் 1. வெளிப்பகட்டுடன் செயற்கைப் பெருமையைக் காட்டிக் கொள்ளுதல்.

2. கருவம் கொள்ளுதல், பற்றுதல் கொண்டுள்ள பொருள்களை வைத்துக்கொண்டு செருக்குடன் பெருமைப்படுதல்.
3. செருக்கடைய வைக்கும் பொருள்களிலும் கருத்துக்களிலும் ஈடுபட்டு, பெருமிதம் கொள்ளுதல்.
4. குரோதம் கொள்ளுதல்.
5. மனம், வாக்கு, செயல்களில் கடுமையும் கொடுமையும் கொண்டிருத்தல்.
6. நல்லது, பொல்லாதது, உண்மை, பொய், கடமை, கடமையில்லாதது (செய்யத்தக்கது, செய்யத்தகாதது) முதலியவற்றில் பகுத்தறிந்து கொள்ளும் விவேகத்திற்கு மதிப்பு அளிக்காதிருத்தல்.

அர்ஜுனன்! இவை அசுர சம்பத்தைப் பெற்ற மனிதருக்குள்ள அடையாளங்கள். இவர்கள் என்னிடம் பக்தி செலுத்த தகுதியற்றவர்கள்.

அர்ஜுனன் : இந்த இறையருட் செல்வத்திற்கும் அசுர இயல்பிற்கும் ஏற்படும் விளைவு என்ன?

கண்ணன் : தெய்வீகச் செல்வம் பிறவிப்பெரும் தளைகளைப் போக்கி வீரப்பேறு (முக்தி) அளிக்கவல்லது. அசுர சம்பத்து பந்தங்களை ஏற்படுத்தி ஜனன - மரணச் சூழலில் சிக்க வைக்கிறது.

நீ கவலைப்படாதே, நீ தெய்வீகச் செல்வத்தைப் பெற்றிருப்பவன்.

அர்ஜுனன் : அசுர சம்பத்து எப்படிப் பந்தங்களில் சிக்க வைக்கிறது?

கண்ணன் : இந்த உலகில் இருவகைப் பிராணிகளின் படைப்பு நிகழ்கிறது. தைவிக் சிருஷ்டி, ஆசுரி (அசுரத்தன மான) சிருஷ்டி. தைவிக் சம்பத்து பற்றி விளக்க மாகச் சொன்னேன். இப்போது அசுர சம்பத்து (அசுர இயல் செல்வம்) பற்றி விரிவாகக் கேட்டுக் கொள். அசுர சம்பத்து உள்ளவர் எதில் ஈடுபட வேண்டும். எதிலிருந்து விலிகியிருக்க வேண்டும் எனும் முறையை அறிந்து கொள்ளுவதில்லை. அவர்களிடம்செளச ஆசாரமும்துப்பரவு அநுட்டானம், சதாசாரம் எனும் உத்தமமான தூய நடத்தையும் இருப்பதில்லை. அவர்கள் சத்தியத்தைக் கடைப் பிடிக்கவில்லை.

அர்ஜுனன் : அசுர சம்பத்து கொண்ட மனிதர்களிடம் ஆசார - அநுட்டானங்கள் முதலியவை ஏன் இருப்ப தில்லை? அவைகளை அவர்கள் ஏன் கடைப்பிடிப்பதில்லை?

கண்ணன் : அவர்களுடைய நோக்கே விபரீதமானது. அவர் களுடைய கருத்து, இந்த உலகம் பொய், இதில் உள்ள சாஸ்திரம், அறநெறி, தர்மம் எதுவும் உண்மையில்லை. இந்த உலகில் தர்மம், அதர்மம், புண்ணியம், பாவம் முதலிய நெறிகளுக்குச் சிறிதும் மதிப்புக் கிடையாது. இந்த உலகைப் படைத்தவன் கடவுள் இல்லை. ஆணும் பெண்ணும் ஒருவரை ஒருவர் விரும்பினார்கள். இருபாலாரின் சேர்க்கை யால் இந்த மானிட சமூகம் பிறந்தது. உலகம் உருவாயிற்று. ஆகையால் இந்த உலகின் உற்பத் திக்கு காரணம் காமஇச்சை தான். இதைத்தவிர வேறு எதுவும் எவருக்கும் காரணம் இல்லை.

அர்ஜுனன் : அசுர சம்பத்து கொண்டவர்களின் செயல்கள் எவ்வாறு இருக்கின்றன?

கண்ணன் : மேற்சொன்ன நாத்திக நோக்கைப் புகலடைந்த அவர்கள் தனது நித்திய (அழிவற்ற) சொரூபத்தை (ஆத்மாவை) ஒப்புக்கொள்வதில்லை. அவர்களுடைய அறிவு கீழ்த்தரமாக உள்ளது.

அவர்களுடைய செயல்கள் அச்சமூட்டுபவை. உக்கிரமானவை. அவர்கள் இந்த உலகிற்கே எதிரிகள். இத்தகைய அசுரத்தன்மை கொண்டவர்களின் திறமை, வலிமையெல்லாம் பிறரை அழிப்பதற்காகவே ஏற்பட்டிருக்கிறது.

அர்ஜுனன் : நாத்திக நோக்கைப் புகலடைந்த அசுரத் தன்மையர் என்ன செய்கிறார்கள்?

கண்ணன் : அவர்கள் எப்போதுமே நிறைவேறாத பேராசைகளுக்கு அடிமையாகிறார்கள். பகட்டு, செருக்கு, மமதை, வெறி நிறைந்து செயல்படுகிறார்கள். மிக மோசமான வழிமுறைகளைக் கடைப்பிடிக்கிறார்கள். அவர்கள் மதிமயக்கம் காரணமாக பல தீய கருத்துக்களைப் பிடிவாதமாக மேற்கொண்டு சமூகத்தைச் சீர்குலைத்து வருகிறார்கள்.

அர்ஜுனன் : அவர் கருத்துக்கள் எத்தகையவை?

கண்ணன் : அவர்கள் மரண காலம் வரையில் தொடரும் பெரும் கவலைகளுக்கும் குழப்பங்களுக்கும் அடிமையாகிறார்கள். பௌதிகப் பொருள்களைச் சேகரிப்பதிலும் சேமிப்பதிலும், அநுபவிப்பதிலுமே ஈடுபட்டிருப்பவர்கள். உலகில் வாழ்வது, உண்டு உறங்கி சுகித்திருப்பதற்கே என்று தீர்மானித்து எல்லாமே இந்த சுயநல வாழ்க்கைதான்

என்ற நிர்ணயத்துடன் அவர்கள் செயல்படுகிறார்கள்.

அர்ஜுனன் : அவர்கள் எந்த நோக்கத்தை முன்னிட்டுச் செயல்படுகிறார்கள்?

கண்ணன் : ஏராளமான ஆசையில் சிக்கிய அவர்கள் (அசுரத் தன்மை கொண்டவர்கள்) காமம், குரோதம், மதம், மாச்சரியம் முதலிய தீய இயல்புகளைப் புகலடைகிறார்கள். சுகபோகம்தான் வாழ்க்கை என்று நம்பி அநியாய வழிகளில் பொருள் ஈட்டுகிறார்கள். இதற்காகப் பல முறைகேடுகளை மேற்கொள்ளுகிறார்கள்.

அர்ஜுனன் : அவர்களுடைய இலட்சிய ஆசைகள் எத்தகையவை?

கண்ணன் : இன்று இவ்வளவு பணம் சம்பாதித்து விட்டோம். இனி இதைக்கொண்டு எம் மனோரதங்களை நிறைவேற்றிக் கொள்ளுவோம். இவ்வளவு செல்வம் இப்போது இருப்பது, இந்த அளவு செல்வம் விரைவில் சம்பாதிக்க வேண்டும் என்று ஆசைப்படுகிறார்கள்.

அர்ஜுனன் : அவர்களுக்கு மேலும் என்ன ஆசைகள் ஏற்படுகின்றன?

கண்ணன் : அர்ஜுனா! அவர்கள் இவ்வாறு சிந்திக்கிறார்கள். “நாம் அந்த சத்துருவை அழித்துவிட்டோம். இதேபோல் மற்ற எதிரிகளையும் அழிப்போம். நாம் சர்வ வல்லமை கொண்டவர்கள். பல வெற்றிகளைக் கண்டவர்கள் (சித்தர்கள்) வலிமை மிகுந்தவர்கள், சுகபோகிகள், செல்வந்தர்கள், ஏராளமான மனிதர்கள் நம்முடன் நம் தரப்பில்

துணையிருக்கிறார்கள். நமக்கு நிகர் எவரும் இல்லை. எவர் நம்மை எதிர்க்க முடியும்?

நாம் விருப்பப்படியாக யக்ஞங்களைச் செய்வோம். தான தருமங்களைச் செய்வோம். பிறகு ஆனந்தமாக கேளிக்கைகளில் மூழ்கி மகிழ்வோம். இவ்வாறெல்லாம் அறியாமையில் மதிமயங்கி மனோரதங்களை (தீவிர விருப்பங்களை) வளர்த்துக் கொள்ளுகிறார்கள்.

அர்ஜுனன் : இவர்கள் இறந்த பிறகு எந்தக் கதியை அடைகிறார்கள்?

கண்ணன் : பலதரப்பட்ட பிரமைகளிலும் பேதமைகளிலும் சிக்கிய நாத்திகர்கள் மோகவலைக்குள் கட்டுண்டு கிடக்கிறார்கள். இதனாலேயே பொருள்களைச் சேகரிப்பதிலும், அநுபவிப்பதிலும் தீவிர விருப்புடன் ஈடுபட்டிருப்பதால் பயங்கரமான நரகங்களில் வீழ்கிறார்கள்.

அர்ஜுனன் : சுகபோகங்களில் விருப்புற்று வாழும் அந்த அசுர சொத்துக்காரர்களை அழிவுப்பாதையில் தள்ளும் இயல்புகள் (தன்மைகள்) எவை?

கண்ணன் : அவர்கள் தம்மையே மதிப்புமிக்கவர்களாக மேம்பட்டவர்களாகக் கருதுகிறார்கள். மிகவும் பிடிவாதக்காரர்கள். செல்வமும் செல்வாக்கும் இருப்பதில் செருக்குற்றவர்கள்.

அர்ஜுனன் : இத் தகையவர்கள் சுகபகாரியங்களையும் செய்யலாமல்லவா?

கண்ணன் : செய்யலாம். செய்கிறார்கள். ஆனால் பகட்டாக, போலித்தனமாகச் செய்கிறார்கள். தம் பெருமையை

பறைசாற்றிக் கொள்வதற்காகச் செய்கிறார்கள். முறைப்படி ஒழுங்காகச் செய்வதில்லை. செய்வதாகப் பெயர் பெறவே விரும்புகிறார்கள்.

அர்ஜுனன் : அவர்கள் ஏன் இப்படிச் செய்கிறார்கள்?

கண்ணன் : காரணம் இதுதான். அகந்தை, வீண்பிடிவாதம், கருவம், பேராசை, வெஞ்சினம் இவைகளைப் புகலடைந்து, இவர்களால் இயக்கப்படுகிறார்கள்.

அர்ஜுனன் : அவர்களுடைய தன்மைகள் மேலும் எத்தகையவை?

கண்ணன் : அசுரத்தன்மை உள்ள அந்த மனிதர்கள் தம்மிடமும் பிறரிடமும் அந்தர்யாமியாக உள்ள என்னை வெறுக்கிறார்கள். என்னிடமும் என் பக்தர்களிடமும் உள்ள பண்புகளை குற்றமாக, தீமையாகக் கருதுகிறார்கள்.

அர்ஜுனன் : இத்தகைய அசுரத்தன்மையின் விளைவு?

கண்ணன் : அந்த வெறுப்பற்ற, குரூரமான கொடிய இயல்புகளைக் கொண்ட மனிதர்களை மிகவும் நீசர்கள், புனிதமற்றவர்கள் என்பதால் அடிக்கடி (மாறிமாறி) நாய், கழுதை, புலி, காக்கை, ஆந்தை, கழுகு, பாம்பு, தேள் முதலிய அசுரத்தன்மை கொண்டு இனங்களில் பிறந்து மடியும்படி செய்து வருகிறேன்.

அர்ஜுனன் : பிறகு என்ன ஆகிறது?

கண்ணன் : குந்தியின் மைந்தனே! அந்த மூடர்கள் என்னை அடைய முடியாமல் எல்லாப் பிறவிகளிலும் அசுரப் பிறவிகளில் பிறக்கிறார்கள். பிறகு அதனிலும் மோசமான பயங்கரமான நரகங்களில் வீழ்கிறார்கள்.

- அர்ஜுனன் : அவர்கள் அதமப் பிறவியிலும் அதம கதியான நரகத்திலும் உழல்வதற்குக் காரணம்?
- கண்ணன் : தீவிர இச்சை, குரோதம், பேராசை இவை மூன்று வகையான நரகங்களுக்கு வாசல்கள். மனிதனை கீழ்நிலையில் தள்ளுபவை. ஆகையால் இம் மூன்று தீயஇயல்புகளையும் விட்டுவிட வேண்டும்.
- அர்ஜுனன் : காமம், குரோதம், உலோபம் இம் மூன்று இழி இயல்புகளையும் துறப்பதால் என்ன ஆகும்?
- கண்ணன் : குந்தியின் மைந்தனே! எந்த மனிதன் நரகத்திற்கு இட்டுச்செல்லும் அம் மூன்று இயல்புகளையும் அண்டவிடாமல், தன் ஆத்ம சுகத்திற்காக அறநெறியுடன் வாழ்கிறானோ அவன் மேலான நற்கதியை அடைகிறான். சாஸ்த்திரங்களுக்குப் புறம்பான செயல்களைத் துறந்துவிட்டு, தன் மேம்பாட்டுக் காக, பற்றுதல், பேராசை இல்லாமல் கடமைகளைச் செய்து வருவதால் அவன் நன்னெறியாளனாக மதிக்கப்படுகிறான்.
- அர்ஜுனன் : மேலான நற்கதி (பரமகதி) எவருக்கு கிட்டுவதில்லை?
- கண்ணன் : எந்த மனிதர்கள் சாஸ்த்திர விதிகளைப் புறக் கணித்து விட்டு, தம் மனம் போனபடி நடந்து கொள்கிறார்களோ, தம் விருப்புகளுக்கு ஏற்ப செயலாற்றுகிறார்களோ, நல்லவைகளை ஒதுக்கியும், தீயவை களை மேற்கொண்டும் வாழ்கிறார்களோ, அவர்களுக்கு நற்கதி கிட்டுவதில்லை. மேலும் அவர்களுக்கு அந்தக்கரண சுத்தி (உள்ளத் தூய்மை) ஏற்படுவதில்லை. உண்மையான சுகம் கிட்டுவதில்லை. நற்கதி கிட்ட வாய்ப்பே இல்லை.

அர்ஜுனன் : நல்ல செயல், தீய செயல் இவைகளை எப்படி
இனம் கண்டு கொள்வது.

கண்ணன் : செய்யத்தக்கது, தகாதது பற்றி சாஸ்திரம்தான்
பிரமாணம். இதை அறிந்துகொண்டு சாஸ்த்திரம்
விதித்துள்ள கடமைகளைச் செய்து வரவேண்டும்.
சாஸ்த்திரத்தில் மறுக்கப்பட்டதை ஏற்கப்படாததை
செய்யலாகாது. செய்யத்தக்கது, தகாதது எனும்
காரியங்களுக்கும் சாஸ்திரப் பிரமாணம் தான்
எடுத்துக்காட்டு.

அங்கம்

25

சாஸ்திர பிரமாணம்

அர்ஜுனன் விண்ணப்பித்தான்

அர்ஜுனன் : கிருஷ்ண பரமாத்மா! சாஸ்திர நியமங்களையும் விதிமுறைகளையும் அறியாத மனிதர்கள் பக்தி சிரத்தையுடன் உங்களைப் பூசிக்கிறார்கள். வேள்வி முதலான புனித அநுட்டானங்களை மேற்கொள்ளுகிறார்கள். அவர்களுடைய பக்திசிரத்தை சாத்து விகமானதா? ராஜசமானதா? அல்லது தாமசமானதா? (அமைதியானதா? ஆடம்பரமானதா? கொடுமையானதா?)

கண்ணன் : மனிதர்களின் இயல்பு வழியாக ஏற்படும் சிரத்தை (ஈடுபாடு) மூன்று வகைப்படும். அவை சாத்துவிகம், ராஜசம், தாமசம்.

அர்ஜுனன் : மனித இயல்பின் மூலம் ஏற்படும் அந்த ஈடுபாடு ஏன் மூன்று வகைப்பட வேண்டும்?

கண்ணன் : பரத வம்சத்துப் புதல்வனே! எல்லா மனிதர்களிடமும் இடம்பெற்றுள்ள சிரத்தை அவர்களுடைய அந்தக்கரணம் எனும் உள்மன உணர்வுக்கு ஏற்றவாறு அமைகிறது. ஈடுபாடு கொண்டு முனைபவன் சிரத்தை மயமானவன். ஆகையால் எந்த மனிதனுக்கு எத்தகைய சிரத்தை உள்ளதோ,

அதன் சொருபமாக அவன் இயல்பு அமையும். அவனது செயலும் நிலையும் அந்த இயல்புப்படி அமையும்.

அர்ஜுனன் : அந்த சிரத்தையை (ஈடுபாட்டை) எப்படி இனம் கண்டு கொள்ளுவது?

கண்ணன் : சாத்துவிகமான இயல்பு கொண்ட மனிதன் தேவதை களை பூசித்து ஆரதிக்கிறான். ராஜச இயல்பு கொண்டவர் யக்ஷர்களையும் ராட்சசர்களையும் பூசிக்கிறார்கள். தாமசகுணம் கொண்டவர்கள் பூதங்கள் பிரேதங்களைப் பூசிக்கிறார்கள்.

அர்ஜுனன் : சிரத்தை ஈடுபாடு இல்லாத மனிதர்களுக்கு என்ன அடையாளம்?

கண்ணன் : சிரத்தை இல்லாத மனிதர்கள் வீண்பெருமை, கர்வம், பேராசை, தீவிர ஈடுபாடு, பிடிவாதம் உள்ளவர்களாக இருப்பார்கள். சாஸ்திர விதிகளுக்குப் புறம்பாக கொடும் தவத்தை மேற்கொள்ளுகிறார்கள். ஐம்பூதப் பொருள்களால் ஆன சரீரத்தையும் அந்தக்கரணத்தில் உள்ள என்னையும் துன்புறுத்துகிறார்கள். இத்தகைய அஞ்ஞானிகளை நீ அசுர சுபாவம் உள்ளவர்கள் என்பதை உணர்ந்துகொள்.

அர்ஜுனன் : பகவானே! இதுவரையில் நீங்கள் பூசை ஆராதனை தவம் மூலமாக சிரத்தை கொண்டவர்கள், இல்லாதவர்கள் எனும் மனிதர்களை இனம் காண்பது பற்றி உபதேசித்தீர்கள். ஆனால் எவர் பூசை தவம் எதுவும் செயல்பாதிருக்கிறார்களோ, அவர்களை எப்படி அறிந்து கொள்ளுவது,

கண்ணன் : உணவின் சுவையைக் கொண்டு அதனை விரும்புபவர்களை அடையாளம் காணலாம். (உணவுப்

பழக்கம் மூலம் உண்பவரின் தராதரம் தெரிய வரும்) காரணம் எல்லா மனிதர்களுக்கும் மூன்று வகை உணவுகள் பிரியமானவை. இதைப்போல் யக்கும் (வேள்வி) தவம், தானம் மூன்றும் மூவகைப்பட்டவர்களுக்குப் பிரியமானவை. இந்த வித்தியாசத்தை இப்போது சொல்லுகிறேன். கேள்!

அர்ஜுனன் : சாத்துவிகமான மனிதரின் சுவை ஈடுபாடு (ருசி) எத்தகைய உணவில் ஏற்படுகிறது?

கண்ணன் : ஆயுள், சாத்விக குணங்கள், உடல் வலிமை, ஆரோக்கியம், சுகம், மகிழ்ச்சி – இவைகளை வளர்ப்பவையும், நிலையாக இருப்பவையும், ஈரப்பசை கொண்டவையுமான உணவுப்பண்டங்கள் சாத்துவிகமான மனிதனுக்குப் பிரியமானவை.

அர்ஜுனன் : ராஜச குணமுள்ள மனிதருக்கு பிடித்தமான உணவுகள் எவை?

கண்ணன் : மிகக் கசப்பும், புளிப்பும், உப்பும் உள்ளவை. மிகச் சூடானவை, காரமானவை, உறைப்பு ஏற்படுத்து பவை – இத்தகைய பதார்த்தங்கள் ராஜச குணம் படைத்த மனிதர்களுக்குப் பிரியமானவை. இவை துன்பத்தையும், சோகத்தையும் (வருத்தம்) நோயையும் ஏற்படுத்துபவை.

அர்ஜுனன் : தாமச இயல்பு கொண்டவருக்கு விருப்பமான உணவுகள் எவை?

கண்ணன் : அரைகுறையாக வெந்து, சுவை இல்லாதது கொடு நாற்றம் கொண்டது, (கள்ளு, சாராயம் போன்றவை, வெங்காயம், உள்ளிப்பூண்டு முதலியவை) பழையது,

ஊசிப்போனது, எச்சிலானது, தீண்டத்தகாதது (இறைச்சி, மீன், முட்டை முதலியவை) இப்பொருள் களில் தாமச குணமனிதருக்கு ருசி, விருப்பம் அதிகம்.

அர்ஜுனன் : ஆகார வகைகள் மூன்று வகைப்படுவதை அறிந்தேன். இதேபோல் யக்ஞம் (வேள்வி) தவம், தனம் – இவையும் மூன்று வகைப்படும் என்றீர்கள். இவை களுக்குள்ள யக்ஞத்தின் பிரிவுகளைப் பற்றிக் கூற வேண்டுகிறேன்.

பொருள் விளக்கம் : (முதலில் யஜனம், பூஜனம், போஜனம் – வேள்வி, வழிபாடு உணவு மூன்றின் மூலமாக ஈடுபாட்டை சிரத்தையை அறியச் செய்தார். இதன் மூலம் சாஸ்திர விதிகளை அறியாமை காரணமாகப் புறக்கணிப்பவர்களை இனம் காண முடிந்தது. ஆனால் சாஸ்திர விதிமுறைப்படி வேள்வி, வழிபாடு, உண்ணுதல் புரிபவரின் வித்தியாசங்களை அறியச் செய்யவே இங்கு வேள்வி, தவம், தானம் மூன்றிற்கும் உரிய மூவகைப் பேதங்களைப் போதிக்கலானார்.)

கண்ணன் : யக்ஞம் செய்வது நம் கடமை எனும் உணர்வோடு, மனப்பக்குவத்தோடு பயனைப் பற்றிச் சிந்திக்காமல், சாஸ்திர விதி முறைப்படி செய்யப்படும் யக்ஞம் சாத்விகமானது.

அர்ஜுனன் : ராஜச யக்ஞம் எத்தகையது?

கண்ணன் : பரதகுலச் செல்வனே! பயனை எதிர்பார்த்து சுய நலத்திற்காகச் செய்யப்படுவதும், பிறர் பாராட்ட வேண்டும் எனும் நோக்கத்தில் பகட்டுக்காகச் செய்யப்படுவதும் ராஜச யக்ஞனம் எனப்படும்.

அர்ஜுனன் : தாமச யக்ஞம் எப்படிப்பட்டது?

கண்ணன் : சாஸ்த்திர விதிகளுக்குப் புறம்பானது. அன்னதானம் இல்லாததும், மந்திர உச்சராணம் அற்றதும் தட்சிணை அளிப்பு இல்லாததும், சிரத்தையற்றது மான வெறும் பகட்டு வேள்வி தாமச யக்ஞம் எனப்படும்.

அர்ஜுனன் : பகவானே! தவம் எத்தகை வகைப்பட்டது என்பதை உபதேசிக்க வேண்டுகிறேன்...

கண்ணன் : தபஸ் (தவம்) மூன்று வகைப்பட்டது. உடலால் வாக்கால் மனத்தால் புரிவது. தேவதைகள், பிராமணர்கள், குருமார்கள், சீவன் முக்தர்களான மகாபுருசர்கள் – இவர்களைப் போற்றிப் பூசிப்பது, நீர், மண் முதலியவற்றால் உடலைப் பரிசுத்த மாக்கிக் கொள்ளுவது, உடல் சார்ந்த பணிகளை எளனிதாகவும், நேரியதாகவும் வைத்திருத்தல் (பதட்டம், பிடிவாதம் கொள்ளாதிருத்தல்) பிரம்மச்சாரியத்தைக் கடைப்பிடித்தல், உடலால் பிறருக்கு தீங்கு செய்யாதிருத்தல் – இதுதான் உடல் சார்ந்த தவம்.

அர்ஜுனன் : வாக்கினால் புரியும் தவம் எத்தகையது?

கண்ணன் : எரிச்சல் ஊட்டுவதும் – ஆத்திரமூட்டுவதுமாக இல்லாத, உண்மையான, பிரியமான, நலன் தரும் வார்த்தைகளைப் பேசுவது, கல்வி, கேள்விகளில் ஈடுபட்டிருப்பது, ஜபம், அர்ச்சனை முதலியவற்றைப் பயிர்வது இவைதான் வாக்கினால் புரியும் தவம்.

அர்ஜுனன் : மனத்தால் புரியும் தவம் எது?

கண்ணன் : மனத்தை மகிழ்ச்சியாக வைத்துக்கொள்வது, இனிதாகப் பழகுவது, சிந்திக்கும் திறன், மனவடக்கம், தூயகருத்து - இவை முறையாகப் பயன்படுத்துவதுதான் மானசீகத்தவம்.

அர்ஜுனா! இம் மூன்று வகைத் தவங்களையும் மிக்க ஈடுபாட்டுடன், பயனீட்டு ஆசை இல்லாமல் நன்றாகச் செய்து வந்தால், அதுதான் சாத்விக மான தவம் எனப்படும்.

அர்ஜுனன் : ராஜச தவம் எது?

கண்ணன் : எந்தத் தவம் சொந்த நலனுக்காகவும், கௌரவத் திற்காகவும் போற்றுதலுக்காகவும் செய்யப்படுகிறதோ மேலும் பிறரை வியக்க வைக்க வேண்டிப் பாசாங்காகச் செய்யப்படுகின்றதோ, அதுதான் ரஜோகுணம் மேலோங்கிய பகட்டுத்தவம். இதனால் நல்ல பலன் ஏற்படாது. கிடைக்கும் சிறிதளவு பலனும் அழிந்து போகும்.

அர்ஜுனன் : தாமச குணம் மேலோங்கும் தவம் எது?

கண்ணன் : எந்தத் தவம் அறியாமையும் பிடிவாதமும் கொண்டு தம்மை வருத்திக்கொண்டு, பிறரையும் துன்புறுத்திக் கொண்டு செய்யப்படுகிறதோ, அது தாமச தவம் எனப்படும்.

அர்ஜுனன் : பகவானே! இப்போது தானம் மூன்று வகைப் படுவது எப்படி என்பதை உபதேசிக்க வேண்டும்கிறேன்?

கண்ணன் : தானம் கொடுப்பது நம் கடமை எனும் கருத்துடன், பிரதிபலன் எதிர்பாராமல் செய்ய வேண்டும்.

மேலும் இடம், காலம், தகுதி, அறிந்து நல்லவருக்கும் அளிக்கப்பட வேண்டும். இத்தகைய தானம் சாத்துவிகம்.

அர்ஜுனன் : ராஜச தானம் எத்தகையது?

கண்ணன் : எந்தத் தானம் பிரதி உபகாரம் பெறுவதற்காக அல்லது பிரதிபலனை எதிர்பார்த்து கொடுக்கப்படுகிறதோ, மேலும் கொடுத்துத் தொலைக்க வேண்டி இருக்கிறதே என்று வேண்டா வெறுப்பாகக் கட்டாயமாக அளிக்கப்படுகிறதோ அதை ராஜச தானம் என்பர்.

அர்ஜுனன் : தாமச தானம் எத்தகையது?

கண்ணன் : எந்தத் தானம் மரியாதை இல்லாமல் அலட்சியமாக அவமதிப்புடன் தகுதியற்றவருக்குத் தகாத காலத்தில் அளிக்கப்படுகிறதோ அது தாமசதானம்.

அர்ஜுனன் : சிரத்தையுள்ள மனிதன் சாஸ்திரங்களில் விதிக் கப்பட்ட யக்ஞம் (வேள்வி) தவம், தானம் முதலிய அறப்பணிகளை எவ்வாறு தொடங்க வேண்டும்?

கண்ணன் : ஓம், தத், ஸத் (பிரணவ சொரூபமான பரமாத்மா தான் உண்மையில் நிலையானது) எனும் மூன்று சொற்களால் குறிக்கப்படும் பரமாத்மாதான் படைப்பின் தொடக்கத்தில் வேதங்களையும் பிராம்மண (சாஸ்திர) கிரந்தங்களையும், யக்ஞங்களையும் படைத்தது. ஆகையால் பரமாத்மாவின் பெயரைப் போற்றி யக்ஞம் முதலான பணிகளை (கடமைகளை)த் தொடங்க வேண்டும்.

அர்ஜுனன் : “ஓம்” எனும் பிரணவம் எங்கு பயன்படுத்தப் படுகிறது?

கண்ணன் : வைதிக சித்தாந்தங்களை (கோட்டபாடுகளை) ஏற்றுக்கொண்ட மனிதர்களுக்கு சாஸ்த்திர விதிப்படி ஏற்படுத்தப்பட்ட யக்ஞம், தானம், தவம் எனும் பணிகளை “ஓம்” என்று உச்சரித்துத்தான் ஆரம்பிக்க வேண்டும். அது தான் தொன்றுதொட்ட வழக்கம்.

அர்ஜுனன் : “தத்” எங்கே பயன்படுத்தப்படுகிறது?

கண்ணன் : “தத்” எனும் பெயரால் கூறப்படும் பரமாத்மாவிற்கு எல்லாமே உள்ளது. எல்லாம் அதற்கே உரிமையானவை – என்கிற எண்ணம் நம்பிக்கையாக அமைய வேண்டும். இந்த நம்பிக்கையுடன் உலக பந்தங்களிலிருந்து முக்தி பெற விரும்பும் மனிதர்கள் பயனைக் கருதாமல் யக்ஞம் முதலிய கடமைகளைச் செய்து வர வேண்டும்.

அர்ஜுனன் : “சத்” எங்கே பயன்படுத்தப்படுகிறது?

கண்ணன் : பார்த்தா! பரமாத்மாவின் “சத்” எனும் திருநாமம் எல்லா இருப்பிற்கும் (நிலைப்பாடு) சிரேஷ்டமான தன்மைக்கும் பயன்படுத்தப்படுகிறது. போற்றத் தகுந்த (சிரேஷ்டமான) செயலுடன் “சத்” எனும் சொல் சேர்க்கப்படுகிறது. யக்ஞம், தவம், தானம் இவைகளில் மனிதனுக்குள்ள நிலை (நிட்டை, சிரத்தை) கூட “சத்” எனப்படுகிறது. எவ்வளவுதான் சொல்லுவது? அந்தப் பரமாத்மாவிற்காகச் செய்யப்படும் செயல்கள் யாவுமே “சத்” எனப்படும்.

அர்ஜுனன் : “சத்” என்பதற்கு மாறான “அசத்” காரியங்கள் எவை?

கண்ணன் : பார்த்தனே! சிரத்தையில்லாமல் செய்யப்படும் வேள்வி, கொடுக்கப்படும் தானம், அநுட்டிக்கப்படும் தவம், முதலிய காரியங்கள் “அசத்” எனப்படும் “அசத்” காரியங்களுக்கான பலன் இப்பிறவியிலும் இறந்தபிறகும் கூட ஏற்படுவதில்லை. அதாவது “அசத்”திற்கு எங்குமே நல்ல பலன் ஏற்படுவதில்லை.

அங்கம்

26

தியாகம்

அர்ஜுனன் கேட்டான்

அர்ஜுனன் : எங்கும் பரந்துள்ள பெருமானே! நான் சன்னி யாச யோகம் (சாங்கிய யோகம்)

தியாக யோகம் (கர்ம யோகம்) இரண்டின் தத்து வங்களையும் தனித்தனியாக அறிந்துகொள்ள விரும்புகிறேன். எனக்கு உபதேசித்து அருள வேண்டுகிறேன்.

கண்ணன் : நான் சன்னியாசம், தியாகம் குறித்து சித்தாந்த வழிகளான தரிசனா சாரியர்களின் நால்வகை கருத்துக்களை விவரிக்கிறேன் – கேள்!

1. பல வித்துவான்கள் காம்ய கருமங்களை (நாம் விரும்பிச் செய்துவரும் காரியங்களை) துறப்பது சன்னியாசம் – (துறவு) என்கிறார்கள்.
2. எல்லாக் காரியங்களுக்கும் உள்ள பயனைத் துறப்பது தியாகம் என்கிறார்கள் சிலர்.
3. சிலர் கருமங்களை (காரியங்களை) குற்றமாகக் கருதி விட்டு விடுவது தியாகம் என்கிறார்கள்.

4. வேறு சிலருடைய கருத்து ய்க்கும் (ஆசார அநுட்டானங்கள்) தானம், தவம் இவைகளைத் துறக்கலாகாது.

அர்ஜுனன் : கண்ணபிரானே! இவை வேதாந்த வித்தகர்களின் கருத்துக்கள் – ஆனால் இந்த விஷயத்தில் உங்க ளுடைய கருத்து என்ன?

கண்ணன் : பரத வம்சத்தவரில் தலைசிறந்த வீரப்பெருமகனே! சன்னியாசம், தியாகம் இவ்விரு தத்துவங்களுக் குள் முதலில் தியாகம் பற்றிய என்னுடைய கருத்தை அறிந்துகொள்.

தியாகம் மூன்று வகைப்படும் எனும் கருத்தைச் சொன்னேன். ய்க்கும், தானம், தவம் மூன்று கருமங் களையும் துறந்துவிடக்கூடாது. செய்யாதிருந்தால் கட்டாயம் செய்ய வேண்டும். காரணம் அவை களில் ஒவ்வொன்றும் சான்றோர்களை, சிந்தனை யாளர்களைப் பரிசுத்தப்படுத்தவல்லது.

அர்ஜுனன் : இந்த அளவிற்குக் கருமங்களைச் செய்தால் போதுமா?

கண்ணன் : பார்த்தனே! இப்போது விவரித்த மூன்று வகை ய்க்கும், தானம், தவம் ஆகிய கருமங்களையும் இதுதவிர சாஸ்த்திரத்தின் மூலம் செய்ய வேண்டிய கருமங்களையும், பற்றுதலையும், பயனையும் ஒழித்தே இக்கருமங்கள் யாவும் செய்யப்பட வேண்டும் என்பது எனது நிச்சயமான, உத்தமமான கொள்கை.

அர்ஜுனன் : மூன்று வகைப்பட்ட தியாகத்தின் சொரூபம் என்ன?

கண்ணன் : ஏற்படுத்தப்பட்ட கருமங்களைத் துறப்பது எவருக்கும் ஏற்படையதல்ல. மதிமயக்கம் காரணமாக இவைகளைத் துறப்பது தாமஸ (தீமை தரும்) தியாகம் (விட்டுவிடல்.)

பொருள் விளக்கம் : விதிக்கப்பட்ட கருமங்களுக்கும் ஏற்படுத்தப்பட்ட கருமங்களுக்கும் என்ன வித்தியாசம்? சாஸ்த்திரங்கள் என்ன காரியங்களைச் செய்து தரவேண்டும் என்று விதித்திருக்கின்றனவோ, அவை விதிக்கப்பட்ட கருமங்கள். எல்லா விதிக்கப்பட்ட கருமங்களையும் ஒரு மனிதன் கடைப்பிடிக்க முடியாது.

சாஸ்த்திரங்களில் வாரத்தின் எல்லாத் தினங்களுக்கும் (திங்கள், செவ்வாய் முதலிய தினங்கள். பிரதமை, துதியை முதலான திதிகள்) விரத அநுட்டானங்கள் விதிக்கப்பட்டிருக்கின்றன.

ஒரு மனிதன் இவைகளை எல்லாம் கடைப்பிடிக்க முனைந்தால் அவன் உண்டு உறங்கி பணி செய்வது இயலாது போகும். ஆகையால் எல்லா விரத அநுட்டானங்களும் ஒவ்வொரு மனிதனுக்கும் விதிக்கப்பட்டவை அல்ல என்பது தெரிகிறது.

மனிதர்களின் வருணம் (இனம்) பிரம்மசாரியம், கிருகஸ்தம் முதலான ஆசிரம (வாழ்க்கை, நிலை, சூழ்நிலை, இடம் காலம் சார்ந்தது) இவைகளுக்கேற்ப எந்தக் கடமைகள் அவசியமாகின்றனவோ, அவை ஏற்படுத்தப்பட்ட கருமங்கள்.

உதாரணமாக, பிராமணர், சத்திரியர், வைசியர், சூத்திரர் இந்த நான்கு வருணத்தார்களில் எவர் எவருக்கு வாழ்க்கைக்கும் உடல் வளர்ச்சிக்கும்

எத்தனை நியமங்கள் (நெறி முறைகள்) ஒதுக்கப் பட்டுள்ளனவோ, அவை ஏற்படுத்தப்பட்ட கருமங்கள்.

அர்ஜுனன் : ராஜச தியாகத்தின் சொரூபம் என்ன?

கண்ணன் : செய்ய வேண்டிய கருமங்களைச் செய்வது கஸ்டமாக இருக்கிறது என்று கருதி, உடல் வருத்தம் ஏற்படுமே என்கிற பயத்தில் கடமைகளைக் கைவிடுவது ராஜச தியாகம், இதனால் அமைதி கிட்டாமல் போகும்.

அர்ஜுனன் : சாத்துவிக தியாகத்தின் சொரூபம் என்ன?

கண்ணன் : ஏற்படுத்தப்பட்ட ஏற்கப்பட்ட கருமங்களைச் செய்வது மனிதனின் அவசியமான கடமை என்கிற உணர்வுடன் பயன் விரும்பும் சுயநல மோகம் இல்லாமல் அக்கருமங்களைச் செய்து வருவது சாத்துவிகத் தியாகம்.

அர்ஜுனன் : தியாகம் செய்யும் மனிதன் எப்படிப்பட்டவன்?

கண்ணன் : அவன் சுயநலம் கொண்டதும் மறுக்கப்பட்டதுமான கருமங்களைக் கைவிடுகிறான். ஆனால் வெறுப்போடு ஒதுங்குவதில்லை. சாஸ்திரங்களில் குறிக்கப்பட்டுள்ள கடமையாகிய (செய்ய வேண்டிய) காரியங்களைச் செய்கிறான். அதில் ஆசை/பாசம் வைப்பதில்லை. இத்தகைய அறிவாளியான தியாகி எவ்வித ஐயப்பாடும் தயக்கமும் இல்லாமல் தன் நெறி நிலையில் திடமாக வாழ்கிறான், செயல்படுகிறான்.

அர்ஜுனன் : கருமங்களைச் செய்வதில் ஆசா பாசம் கூடாது, செய்யாமல் விட்டுவிடுவது வெறுப்பினால் அல்ல. இவ்வளவு தொல்லையை ஏன் மேற்கொள்ள

வேண்டும்? கருமமே செய்யாமல் இருந்து விட்டால்?

கண்ணன் : உடல், உருவம் கொண்ட மனிதனால் கருமங் களைத் தானாகவே துறப்பது இயலாது. கருமங் களால் ஏற்படும் துயரங்களைத் துறக்கலாம். அதாவது பலன்களை எதிர்பார்த்து கருமங் களைச் செய்யும் மனப்போக்கை மாற்றிக் கொள்ளலாம். கரும பலன்களைத் துறக்கும் மனிதன் தியாகி.

அர்ஜுனன் : கரும பலன்கள் எத்தனை வகைப்படும்?

கண்ணன் : கரும பலன்கள் மூன்று வகைப்படும்.

1. இஸ்டம் – அதவாது எந்தச் சூழ்நிலையை மனிதன் விரும்புகிறானோ அது –
2. அநிஸ்டம் – எந்தச் சூழ்நிலையை மனிதன் விரும்ப வில்லையோ அது,
3. மிசிரம் – (இரண்டும் கலந்தது) எதில் சில பகுதி கள் விரும்பத்தக்கதும் சில விரும்பத்தகாததுமாக உள்ளனவோ, அத்தகையது.
இம் மூன்று வகைக் கரும பலன்களும் பயன் கருதிக் கருமங்களைச் செய்பவர்களைப் பின்தொடரும். இறந்தபிறகும் தொடரும், பயன் பற்றி ஆசை பாசம் கொள்ளாதவர்களுக்கு கரும பயன்களின் பாதிப்பு இராது.

அர்ஜுனன் : மூன்று வகைப் பயன்களைக் கொண்ட கருமம் ஏற்பட எது காரணமாக அமைகிறது?

- கண்ணன் : கருமங்களை அழிவுக்கு உட்பட்டவை என்று கூறும் சாங்கிய சித்தாந்தத்தில், எல்லாக் கருமங்களுக்கும் பயனளிக்கும் நிலைக்கு ஐந்து காரணங்கள் கூறப்பட்டுள்ளன.
- அர்ஜுனன் : பகவானே! அந்தக் காரணங்கள் எவை?
- கண்ணன் : சரீரம், செய்பவன், பலவகைக் கருவிகள், பல வகைச் செயல்கள், வழிவந்த தொடர்பு எனும் அநுபவம் – இவ்வைந்தும் காரணங்கள். மனத்தாலும் சாஸ்ததிர சம்பந்தமான, சாஸ்த்திர விருத்தமான செயல்களை ஆரம்பிக்கின்றான். இதற்கு அவ்வைந்து காரணங்களும் தூண்டுதலாகும்.
- அர்ஜுனன் : கருமங்கள் செயல்படுத்துவதற்கும் ஏற்படுவதற்கும் ஐந்து காரணங்களைக் கூறுவதன் நோக்கம் அல்லது கருத்து என்ன?
- கண்ணன் : கருமம் (செயல்) உடல், வாக்கு, உள்ளங்களால் ஏற்படுவது. ஆத்மாவில் செய்பவன் தன்மை இல்லை. ஆனால் எவன் கருமங்களைச் செய்வது ஆத்மாதான் என்று கூறுகிறானோ, அவன் மதிகெட்டவன். உண்மையை அறியாதவன். அவனுடைய புத்தி சுத்தமானதல்ல.
- அர்ஜுனன் : ஆத்மாவை செயல் புரிபவன் (கர்த்தா) இல்லை என்று கருதுவதால் என்ன ஆகிறது?
- கண்ணன் : எவனிடத்தில் “நான் செய்கிறேன்” எனும் செருக்கு இல்லையோ, எவருடைய புத்தி கரும பலன்களில் நாட்டம் கொள்வதில்லையோ, கரும பலன்களை அநுபவிக்க முனைவதில்லையோ, அவன் எதைச் செய்தாலும் அதன் பந்தத்தில் சிக்குவதில்லை.

எல்லா உயிரினங்களையும் அவன் கொன்றாலும் அவன் கொலையாளி இல்லை. அதன் விளைவோ, பாதிப்போ அவனைக் கட்டுப்படுத்துவதில்லை, பாதிப்பதுமில்லை.

அர்ஜுனன் : கருமங்களுடன் கூட ஆத்மாவிற்குச் சம்பந்தம் இல்லை என்றால், பின் எவருடைய தூண்டுதலால் அவை ஏற்படுகின்றன? அவைகளுக்குக் காரணம் யார்?

கண்ணன் : ஞானம், (அறிவு), நேயம் (அறியத்தக்கது), பரிஞ்ஞாதா (நன்கு அறிந்தவர்) இம் மூன்று பேர்களாலும் கருமத்திற்கு தூண்டுதல் ஏற்படுகிறது. காரணம் (கருவி) கருமம், கர்த்தா (செய்பவன்) இம் மூன்றாலும் கருமங்களின் (செயல்களின்) சேகரிப்பு நிகழ்கிறது.

அர்ஜுனன் : கருமங்களின் தூண்டுதல், சேகரித்தல் (பிரேரணா, சங்கிரஹம்) இரண்டிலும் முக்கியமானது எது? அவைகளின் முக்கிய பேதங்கள் எவை?

கண்ணன் : குணங்களின் (இயல்புகள்) தொடர்பால் ஒவ்வொரு பொருளிலும் ஏற்படும் வெவ்வேறு பேதங்களைக் குறிப்பிடும் சாஸ்திரங்களில் கூறப்பட்டுள்ளது இதுதான். குணங்களுக்கேற்ப ஞானம், கருமம், கர்த்தா (செய்பவன்) இம் மூன்று முக்கிய பேதங்கள் ஏற்படுகின்றன. இவை பற்றியும் அர்ஜுனா! நீ தெரிந்து கொள்!

அர்ஜுனன் : ஞானத்திற்கு உள்ள மூன்று பிரிவுகளில் சாத்துவிக ஞானம் எது?

- கண்ணன் : சித்தி பெற முயலும் சாதகர் (பயிற்சியாளர்) எந்த மெய்யறிவால் (ஞானம்) எல்லாப் பிரிவுகளும் கொண்ட பிராணிகளிடத்தில், பிரிவு பேதங்களைக் காணாமல் ஒரே நித்திய நிலையைக் காண்கிறாரோ, அவருடைய மெய்யறிவுதான் சாத்துவிக ஞானம்.
- அர்ஜுனன் : ராஜச ஞானம் எது?
- கண்ணன் : எந்த ஞானத்தால் பகுத்தறிவுள்ள மனிதர்கள் பலப் பல பிரிவுகள் பேதங்கள் கொண்ட பிராணிகளிடம் வெவ்வேறான தன்மைகளை, நிலைகளைக் காண்கிறார்களோ, (உணர்கிறார்களோ) அதுதான் ராஜச ஞானம்.
- அர்ஜுனன் : தாமச ஞானம் எது?
- கண்ணன் : பிறந்து அழியும் சரீரத்தையே பூரண தத்துவமான ஆத்மா என்று கருதி ஆசை பாசம் கொண்டிருப்பது, பகுத்தறிவிற்குப் பொருந்தாதது, தத்துவ ஞானமற்றது, இழிவானது தாமச ஞானம்.
- அர்ஜுனன் : மூன்று வகை கருமங்களில் சாத்துவிக கருமம் எது?
- கண்ணன் : எந்த ஏற்படுத்தப்பட்ட கருமங்கள், பயன் சார்ந்த ஆசை பாசம் இல்லாத மனிதனால் விருப்பு, வெறுப்பு, செருக்கு ஏதும் இல்லாமல் செய்யப்படுகின்றனவோ, அவை சாத்துவிகமானவை.
- அர்ஜுனன் : ராஜச கருமம் எது?
- கண்ணன் : எந்தக் கருமம் அநுபவிக்கும் ஆர்வம் கொண்ட மனிதனால் செருக்கும் முனைப்புமாக செய்யப்படுகின்றதோ, அது ராஜச கருமம்.

அர்ஜுனன் : தாமச கருமம் எது?

கண்ணன் : எந்தக் காரியம் விளைவு, நட்டம், கேடு, வன்மைச் செயல், தன் திறமை ஆகியவைகளைக் கருத்தில் கொள்ளாமல் கண்மூடித்தனமாக மோகத்துடன் ஆரம்பிக்கப்படுகிறதோ, அது தாமச கருமம்.

அர்ஜுனன் : மூன்று வகைக் கர்த்தாக் (செய்ப்பவர்) களில் சாத்விக கர்த்தா எவர்?

கண்ணன் : எவர் தாம் செய்யும் கருமத்தில், சுயநல ஈடுபாடு இல்லாமல், செருக்கு இல்லாமல் பொறுமையும் உற்சாகமும் கொண்டு வெற்றி தோல்விகளில் (இலாப நஷ்டங்களில்) சமநிலையோடு (மகிழ்ச்சியோ, வருத்தமோ கொள்ளாமல்) இருந்து வருகிறாரோ அவர்தான் சாத்விக கர்த்தா.

அர்ஜுனன் : ராஜச கர்த்தா எத்தகையவர்?

கண்ணன் : எவர் ஆசை பாசம் கொண்டவராக, செய்வினைப் பயனில் நாட்டமுள்ளவராக, வன்முறையில் ஈடுபாடுள்ளவராக, தூய்மையில்லாதவராக, மகிழ்ச்சி துயரங்களுக்கு அடிமைப்பட்டவராக இருக்கிறாரோ அவர்தான் ராஜச கர்த்தா.

அர்ஜுனன் : தாமச கர்த்தா என்பவர் எப்படி இருப்பார்?

கண்ணன் : எவன் கவனக்குறைவாகவும், செய்யத்தக்கது தகாதது எனும் விவேகம் இல்லாமலும் இருக்கிறானோ, கல்வி கேள்விகளில் ஈடுபடாதிருக்கிறானோ திமிரும் வீம்பும், பிடிவாதமும் கொண்டிருக்கிறானோ, செய்நன்றி இல்லாதிருக்கிறானோ, சோம்பேறியோ, துயரத்தில் ஆழ்ந்திருக்கிறானோ, செயல் புரிவதில் வீணாகக் காலம் கடத்துபவனோ

அவன்தான் தாமச (தமோ குணம் நிரம்பிய) கர்த்தா. (செயல் புரிபவன்)

அர்ஜுனன் : பரமாத்மாவே! ஞானம் கருமம் கர்த்தா மூவர்க்கும் உள்ள மூன்று வகைப் பிரிவுகளைச் சொன்னீர்கள். இவைகளைத் தவிர மேலும் என்ன பிரிவுகளை (பேதங்களை) தெரிந்துகொள்ள வேண்டும்?

கண்ணன் : கருமங்களைச் சேகரிக்கும் கருவிகளில் புத்தியும், திருதி (மிகுந்த பிடிவாதத்துடன் கூடிய தாரண சக்தி) முக்கியமானவை. இவைகளின் பேதங்களையும் அறிந்துகொள்ள வேண்டியது அவசியம். குணங்களைச் சார்ந்து புத்தியும், ஞானசக்தியும் மூன்று வகைப்படும்.

காரியத்தில் ஈடுபாடு, விடுபாடு (பிரவிருத்தி, நிவிருத்தி) செய்யத்தக்கது, தகாதது, அச்சம், அச்ச மின்மை, தளை, விடுதலை (பந்தம், மோட்சம்) இவைகளைச் சரிவர உணரும் அறிவுதான் சாத்விக புத்தி.

அர்ஜுனன் : ராஜச புத்தி எத்தகையது?

கண்ணன் : ஹே பார்த்தா! எந்த ஒரு அறிவு தரும், செய்யத் தகுந்தது, தகாதது ஆகியவைகளைச் சரியாக அறிவதில்லையோ அது ராஜச புத்தி.

அர்ஜுனன் : தாமச புத்தி எவ்வாறு இருக்கும்?

கண்ணன் : பிருதை (குந்தி) யின் மைந்தனே! தமோ குணத்தின் ஆதிக்கத்திற்கு ஆட்பட்ட புத்தி தருமத்தை அதருமமாகவும் அதருமத்தைத் தருமமாகவும், இதே போல் எல்லாவற்றையும் மாறாகவே கருதும் அறிவு தாமச புத்தி. இதற்கு நல்லதெல்லாம்

தீயதாகவும், தீயவை நல்லனவாகவும் தோன்றும்.
இதன்படியே செயல் புரியத்தூண்டும்.

அர்ஜுனன் : சாத்விகமான “திருதி” (தாரண சக்தி) எது?

கண்ணன் : ஹே பார்த்தா! சமத்துவ உணர்வுடன் கூடிய திருதி (பிறழாத உறுதி) யின் துணையுடன் மனிதன் மனம், பிராணன், புலன்கள் சார்ந்த செயல்களை ஏற்கிறான். முறைப்படுத்துகிறான். இத்தகைய ஞாபகசக்திதான் சாத்விகமானது.

அர்ஜுனன் : ராஜச திருதி எத்தகையது?

கண்ணன் : பயனை “விரும்பும் மனிதன் எந்த நினைவாற்ற லின் துணைக்கொண்டு அறம், பொருள், இன்பம் மூன்றையும் மிக்க ஈடுபாட்டுடன் ஏற்கிறானோ அது ராஜச திருதி.

அர்ஜுனன் : தாமச திருதி எப்படிப்பட்டது?

கண்ணன் : ஹோ பார்த்தா! தீயபுத்தியுள்ளவன் எந்தத் தாரண – ஞாபக சக்தி மூலம் தூக்கம், அச்சம், கவலை, துயரம், கருவம் ஆகியவைகளை விடாதிருக்கி றானோ, அதுதான் தாமச குணமுள்ள திருதி.

அர்ஜுனன் : தாமச குணமுள்ளவன் உறக்கம் முதலிய கீழ்நிலை இயல்புகளை ஏன் விடாமல் மேற்கொண்டு இருக்கிறான்?

கண்ணன் : இவைகளால் சுகம் கிடைப்பதால் கைவிட விரும்பு வதில்லை.

அர்ஜுனன் : அந்த சுகம் எத்தகையது?

கண்ணன் : பரத வம்சத்தின் சிறந்தவனே! அந்த சுகம் மூன்று வகைப்படும். சாத்விக சுகம், ராஜச சுகம், தாமச சுகம். எந்த சுகத்தில் வழக்கமான ஈடுபாடு காரணமாக மனநிறைவு கிட்டுகிறதோ, எதனால் துக்கங்கள் விலகுகின்றனவோ, எது பரமாத்மாவிடம் பற்றுதல் கொண்ட அறிவின் மகிழ்ச்சியோடு பிறந்ததோ, எது உலகியல் வாழ்வில் ஈடுபாடு கொண்ட காரணத்தால் ஆரம்பத்தில் நஞ்சு போலும் இறுதியில் அமுதம் போலும் அமைகிறதோ அதுதான் சாந்திவகமான சுகம்.

அர்ஜுனன் : ராஜச சுகம் எத்தகையது?

கண்ணன் : எந்த சுகாநுபவம் புலன்கள் மூலமாக காம சாதனங்களின் தொடர்பினால் தொடக்கத்தில் அமுதம் போலும், இறுதியில் நஞ்சு போலும் ஆகிறதோ, அதுதான் ராஜச சுகம்.

அர்ஜுனன் : தாமச சுகம் எப்படி இருக்கும்?

கண்ணன் : துக்கம், சோம்பல், மதிமயக்கம் காரணமாக ஏற்படும். தாமச சுகம் தொடக்கத்திலும் இறுதியிலும் மோகாந்த காரத்தில் மூழ்கிவிடும். பிறகு துன்பங்களைத் தரும்.

அர்ஜுனன் : பகவானே! சாத்துவிகம், ராஜசம், தாமசம் எனும் முக்குணங்களின் சேர்க்கையால் இன்னும் எந்தப் பொருள்களிலெல்லாம் மூன்று பேதங்கள் ஏற்படுகின்றன?

கண்ணன் : அர்ஜுனா! ஒரு பேருண்மையைப் புரிந்துகொள். இம் முக்குணங்களின் சேர்க்கையால் பாகுபாடு (பேதம்) காணாத பொருள் எதுவும் இந்தப்

பிரபஞ்சத்தில் இருக்க முடியாது. பூமியிலும், மேல் உலகிலும், மனிதர்களிடமும் தேவர்களிடமும், மற்ற இடங்களிலும், இனங்களிலும் எந்த ஒரு பொருளும், இயற்கை ஏற்படுத்தியுள்ள அம் முக்குணங்களைச் சார்ந்திராமல் தனித்து இருக்க முடியாது. இவை எங்கும் எவற்றிலும் எக்காலத்திலும் வியாபித்திருக்கின்றன.

அர்ஜுனன் : இந்தக் குணங்களிலிருந்து விடுபட என்ன வழி?

கண்ணன் : இந்த உலகத்தில் படைக்கப்பட்ட மனிதர்களின் இயல்பான குணங்களை அடிப்படையாகக் கொண்டு தான் பிராம்மணர், சத்திரியர், வைசியர், சூத்திரர் (அந்தணர், அரசர், வணிகர், உழவர்) எனும் நான்கு வகை வருணங்கள் (இனங்கள்) வகுக்கப்பட்டன.

ஆகையால் நால்வகையினரும் தம் இனத்திற்கு ஏற்புடைய கருமங்களைச் சரிவரச் செய்து வருவது தான் முக்குணங்களின் பாதிப்பிலிருந்து விடுபட வழிவகுக்கும்.

அர்ஜுனன் : பிராம்மணனுக்கு விதிக்கப்பட்ட கருமங்கள் யாவை?

- கண்ணன் :
1. உள்ளத்தை அடக்கி வாழ்தல்.
 2. புலன்களைத் தம் வசப்படுத்தி வாழ்தல்.
 3. அறநெறிகளைப் பேணி வளர்க்க உடல் வருத்தம் போன்ற சிரமங்களைச் சகித்துக் கொள்ளுதல்.
 4. உள்ளும் புறமும் தூய்மையுடன் இருத்தல்.
 5. பிறர் புரிந்த குற்றங்களைப் பொறுத்தல், மன்னித்தல்.

6. உள்ளம், உடல் இரண்டையும் எளிமையுடன் வைத்திருத்தல்.
7. வேதங்கள், சாஸ்த்ரங்கள் ஆகியவைகளை நன்கு பயின்று நல்லறிவு வளர்த்தல்.
8. யக்கும் முதலான தூய நெறிகளை நடைமுறையில் கொணர்தல்.
9. பரமாத்மா, வேதம் முதலியவற்றில் நம்பிக்கையும் ஈடுபாடும் கொண்டு நல்ல ஆத்திகனாக வாழ்தல்.
– இவை தாம் பிராம்மணர்களின் இயல்பான கருமங்கள்.

அர்ஜுனன் : சத்திரியர்களுக்கு உரிய காரியங்கள் எவை?

- கண்ணன் :
1. திறமையும் துணிவும் மிகுந்த வீரம்.
 2. பொலிவு (தேசஸ்)
 3. உறுதி
 4. மக்கள் பராமரிப்பு, ஆட்சி பரிபாலனம்
 5. போர்க்களத்தில் புறங்காணாத தீரம்.
 6. தான தர்மங்களில் தாராள குணம்.
 7. ஆட்சி புரியும் நிர்வாகத் திறமை
– இவைகளே சத்திரியர்களுக்கு உரிய செயல்கள், இயல்புகள்.

அர்ஜுனன் : வைசியருக்கு உரிய இயல்புகள் எவை?

- கண்ணன் :
1. நிலச் சாகுபடிக்கு உதவுதல்.
 2. பசுக்களைப் பராமரித்தல்.
 3. நேர்மையுடன் வியாபாரம், தொழில் நடத்துதல்.
– இவை வணிகர்களுக்குள்ள இயல்பான செயல்கள்.

அர்ஜுனன் : சூத்திரர்களுக்கு உரிய பணிகள் எவை?

கண்ணன் : தம் இனத்தவர்களோடு மற்ற மூன்று இனத்தவர்களையும் வாழ்வித்தலும், வளர்த்து வலிமையுள்ளவர்களாக ஆக்குவதும், பயிர்த் தொழில் மூலம் மக்களுக்குப் பணி புரிவதும் இவர்களுக்குரியவை.

அர்ஜுனன் : இந் நான்கு வருணத்தார்களும் தமக்கு உரிய விதிக்கப்பட்ட பணிகளைச் செய்து வருவதால் என்ன ஆகும்?

கண்ணன் : நால்வகை, இனத்தவரும் இணைந்து செயல்படுவதால் சமூகமும் நாடும் மேம்படும். ஒவ்வொரு இனத்தவரும் தமக்குரிய பணிகளில் சுயநல வேட்கை இல்லாமல் பற்றுதலான ஈடுபாட்டுடன் முனைந்திருப்பவர் பரமாத்மாவை அடைகிறார்.

அர்ஜுனன் : அவர் எவ்விதம் பரமாத்மாவை அடைகிறார்?

கண்ணன் : பரமாத்மாவிடமிருந்து எல்லா உலகங்களும் உயிரினங்களும் உற்பத்தியாயின. எல்லாப் பிராணிகளிடத்திலும் எல்லா இடங்களிலும் பரமாத்மாவியாபித்திருக்கிறார்.

பரமாத்மாவிற்கு மனிதன் செய்யும் பூஜை அவனுக்கு ஏற்பட்ட பணிகளை ஒழுங்காகச் செய்வது வருவது தான். அதன் மூலமே மனிதன் காரியசித்தி அடைகிறான். அதாவது பரமாத்மாவுடன் சேர்கிறான்.

அர்ஜுனன் : மனிதன் தன் இனத்திற்கு ஏற்பட்ட கருமங்களை மட்டும் ஏன் செய்துவர வேண்டும்? (பிற இனத்திற்குரிய பணிகளையும் ஏன் சேர்த்துச் செய்யக் கூடாது.)

கண்ணன் : தம்பி! அவர் தமக்கு ஏற்பட்ட, விதிக்கப்பட்ட கருமங்களைச் சரிவர செய்து வந்தாலே போதும்.

தன் இனத்திற்குரிய செயலைவிட பிறஇனத்தின் செயல் உயர்ந்ததாக, சிறந்ததாக இருந்தாலும் அதை மேற்கொள்ளலாகாது. தனக்குரிய செயலை தாழ்வானது என்று கருதி புறக்கணிக்கவும் கூடாது. இயல்புக்கு ஏற்ப ஏற்படுத்தப்பட்டுள்ள சுயதருமமான கடமைப் பணிகளைச் செய்யும் மனிதன் பாவத்திற்கு இலக்காவதில்லை.

குந்தியின் மைந்தனே! குற்றம் குறை இருந்தாலும் மனிதன் சுயதர்மத்தை (கடமைப் பணியை) விட்டு விடலாகாது. தீ எரியத் தொடங்கும்போது புகையைக் கக்குவதைப்போல், ஒவ்வொரு கருமமும் தொடக்கத்தில் ஏதாவது குற்றம் குறை உள்ளதாக இருக்கும்.

அர்ஜுனன் : கருமங்களில் சிறிதளவு கூடக் குறை இல்லாதிருக்க ஏதாவது உபாயம் உள்ளதா?

கண்ணன் : இருக்கிறது. சாங்கிய யோகத்தால் சாதிக்கலாம். எவருடைய புத்தி எல்லா இடங்களிலும் முற்றிலும் பற்றுதல் இல்லாமல் இருக்கிறதோ, எவருடைய உடல் கட்டுப்பாட்டில் உள்ளதோ, எவர் எந்தப் பொருளிலும் சிறிதளவுகூட ஆசாபாசம் வைப்பதில்லையோ, அத்தகையவர் சாங்கிய யோகம் மூலமாக “நைஷ்கர்மசித்தி” (செயல் ஒழிந்த பிரம்மநிலை) அடைகிறார். அதாவது அவருடைய எல்லாச் செயல்களும் செயலற்றுப் போகின்றன. செயல்களால் (கருமங்கள்) ஏற்படும் சிறிதளவு தோசம் கூட அவரைத் தீண்டுவதில்லை.

அர்ஜுனன் : பகவானே! நீங்கள் குறிப்பிட்ட நைஷ்கர்ம சித்தியை அடையும் வழிமுறை என்ன?

கண்ணன் : அந்தக்கரணம் பரிசுத்தமாக இருப்பது சித்தி. இதைப் பெற்ற மனிதன் ஞானத்தின் மேலான நிலையான பிரும்மத்தை எந்த வழிமுறையில் அடைகிறானோ, அதைச் சுருக்கமாகச் சொல்லுகிறேன். அறிந்துகொள்.

அந்த மனிதன் சாத்வீக புத்தி கொண்டவன். வைராக்கிய சித்தி உள்ளவன். தனிமையில் தன் வயதில் வாழப் பழக்கப்பட்டவன். ஆகார நியமம் கொண்டவன். துணிவுடன் புலன்களை அடக்கி வைத்திருக்கும் சாதகன். உள்ளம், உரை, செயல், இவற்றைக் கட்டுப்படுத்தி, புலனுகர்ச்சியைத் தியாகம் செய்தவன் அவன் விருப்பு, வெறுப்பைக் கடந்து பரமாத்ம தியானத்தில் லயிக்கிறான். அவன் அகங்காரம், பிடிவாதம், செருக்கு, காமம், வெஞ்சினம், பொருள் சேகரிக்கும் பேராசை ஆகியவைகளைத் துறந்து மமதை இல்லாமல் அமைதியாக வாழ்ந்து பிரம்மநிலையை அடையத் தகுதி பெறுகிறான்.

அர்ஜுனன் : பிரும்ம நிலையை அடையத் தகுதி பெற்ற பின் என்ன ஆகிறது?

கண்ணன் : பிரும்ம மயமான நிலையை அடைந்து மகிழ்ச்சி கொண்ட சாதகன் எதற்காகவும் எவருக்காகவும் வருத்தமோ, விருப்பமோ கொள்ளுவதில்லை. எல்லாப் பிராணிகளிடமும் அந்த ஞானி சமநிலையுடன் அன்பும் பரிவும் காட்டுகிறான். இத்தகைய சாதக புருசனுக்கு என்னிடம் (பரமாத்மா விடம்) பராபக்தி (உத்தமமான பக்தி) நிறைந்திருக்கிறது.

- அர்ஜுனன் : பராபக்தி ஏற்படுவதால் என்ன ஆகிறது?
- கண்ணன் : இந்த உத்தம பக்தியால் சாதக புருசன் என் சத்திய சொரூபத்தை உள்ளபடி அறிகிறான். தத்துவ ஞானத்தின் துணைக்கொண்டு உணர்கிறான். இதன் பயனாக என்னுள் ஐக்கியமடைகிறான்.
- அர்ஜுனன் : உங்களை அடைவதற்கு வேறொரு சிறந்த உபாயம் உள்ளதா?
- கண்ணன் : இருக்கிறது. மிகச் சிறந்த வழி இருக்கிறது.
- அர்ஜுனன் : எம் பெருமானே! அது என்ன? அருள வேண்டுகிறேன்?
- கண்ணன் : எந்த உத்தமமான பக்தன் என்னையே சரணமாக அடைகிறானோ, என்னையே எண்ணி, எனக்கே சமர்ப்பணமாக எல்லாக் காரியங்களையும் செய்து வருகிறானோ, அவன் என் அருளால் சாசுவதமான உத்தமநிலையை (பரமபதம்) அடைகிறான்.
- அர்ஜுனன் : இந்நிலையில் நான் செய்ய வேண்டியது என்ன?
- கண்ணன் : தம்பி அர்ஜுனா! நீ என்னிடமே முழு ஈடுபாட்டுடன் இரு! நீ செய்யும் எல்லாக் காரியங்களையும் எனக்கே அர்ப்பணித்துவிடு. எல்லாச் செயல்களிலும் பொருள்களிலும் நீ கொண்டிருக்கும் பற்றுதலை அகற்றிக்கொள். சமநிலையை மேற்கொள். எப்போதும் என்னிடமே சிந்தையைச் செலுத்தி வாழ். என் சார்பில் செயலாற்றுவதற்காகக் கருது!
- அர்ஜுனன் : உங்களிடமே எப்போதும் சிந்தையைச் செலுத்தி வாழ்வதால் என்ன ஆகும்?

கண்ணன் : என்னிடம் சிந்தையைச் செலுத்தி வாழ்வதால் என் அருள் உனக்குக் கிட்டுகிறது. இதனால் இன்னல் இடையூறுகளில் இருந்து நீ விடுபடுவாய். ஒரு வேளை நீ மமதை காரணமாக என் பேச்சை மதிக்காது போனால் உனக்கு வீழ்ச்சி ஏற்படுவது நிச்சயம்.

அர்ஜுனன் : எப்படி வீழ்ச்சி ஏற்படும்?

கண்ணன் : அகங்காரத்தைத் துணைக்கொண்டு நீ இப்போது போர் புரிய வேண்டாம் என்று தீர்மானித்திருக்கிறாயோ, இந்தத் தீர்மானம் பொய்யானது. காரணம், உன்னுடைய சத்திரிய சுபாவம் (இயல்பு) உன்னைப் போரில் ஈடுபடத்தான் செய்யும்.

குந்தியின் மைந்தனே! தம் இயல்புக்கு ஏற்ப விதிக் கப்பட்ட அல்லது ஏற்கப்பட்ட கருமத்திற்குக் கட்டுப் பட்டவன் நீ. மதிமயக்கம் (மோகம்) காரணமாகப் போர் புரிய விரும்பாதது நீடிக்காது. இந்தப் போரையே நீ உன் சத்திரிய சுபாவத்திற்கு ஆட்பட்டு அதன் தூண்டுதலுடன் செய்யத்தான் போகிறாய்.

அர்ஜுனன் : இந்த சத்திரிய சுபாவம் போர் புரிதல் எனும் சுயதர்ம கருமத்தை எப்படிச் செய்யத் தூண்டும்? செய்விக்க முடியும்?

கண்ணன் : அர்ஜுனா! எல்லாப் பிராணிகளுக்கும் புகுந்திருக்கும் அந்தர்யாமியான சர்வேசுவரன் (பரமாத்மா) தன்மானத்தினால் சரீரம் எனும் இயந்திரத்தில் அமர்ந்து, எல்லாப் பிராணிகளையும் அவரவர் இயல்புப்படி (சுபாவ சுயதர்மப்படி) இயங்குகிறான். செயல் புரிய வைக்கிறான், ஆட்டிப்படைக்கிறான்.

- அர்ஜுனன் : இந்தப் பரவசமான (பிறசக்திக்கு ஆட்பட்டிருக்கும்) நிலையிலிருந்து வெளிவர என்ன வழி?
(சுபாவ சுயதர்மத்தின் ஆதிக்கத்திலிருந்து எப்படி விடுபடுவது)
- கண்ணன் : பரதவம்சத்தின் வீரப் புதல்வனே! நீ “எல்லாமே அவன்தான்” எனும் நம்பிக்கையுடன் அந்தர்யாமி யான சர்வேசனிடம் சரணடைந்து விடு! அவரு டைய பேரருளால் உனக்கு இந்த உலகத்தி லிருந்து முற்றிலும் விடுபட்ட நிம்மதியுடன் சாசுவதமான பரமபதம் கிடைக்கும். இது மிக மிக ரகசியமான சரணாகதி தத்துவம். இந்த அரிய தத்துவத்தை உனக்கு உபதேசித்திக்கிறேன். நீ இது பற்றி நன்கு சிந்தித்து உன் விருப்பப்படி முடிவு செய்!
- அர்ஜுனன் : பகவானே! நான் என்னுடைய விருப்பப்படி எதுவும் செய்யவில்லை. நீங்கள் கூறுங்கள் நான் என்ன செய்ய வேண்டும்?
- கண்ணன் : அப்படியானால் மிக்க ரகசியமான பரம தத்து வத்தை மறுபடியும் கேள் –
நீ எனக்கு மிகவும் பிரியமானவன்.
ஆதலால் உன் நன்மைக்கு வேண்டியதைக் கூறுவேன்.
- அர்ஜுனன் : சர்வேசா! எனக்கு நன்மை தரும் இதமான அருளுரை எது?
- கண்ணன் : நீ என்னையே போற்றி ஆராதிக்கும் பரம பக்தனாகிவிடு. என்னிடமே உன் மனத்தைச் செலுத்து. இப்படி இருப்பதால் நீ என்னைப் பெறுவாய். இதை

நான் உனக்குச் சத்திய பிரதிக்கிணையாகக் கூறுகிறேன். என் அன்புக்கு உரியவன் நீ. உன்னை மிகவும் நேசிக்கிறேன்.

அர்ஜுனன் : நான் நீங்கள் அறிவுறுத்தியவாறு செய்ய இயலாமல் போனால்?

கண்ணன் : அர்ஜுனா! எல்லாத் தருமங்களையும் விட்டுவிட்டு என்னையே சரணாகப் பற்றிக்கொள். நான் உன்னை எல்லாப் பாவங்களிலிருந்தும் விடுவித்து விடுகிறேன். நீ கவலை, கலக்கம் இல்லாமல் தெளிவாக இரு!

அர்ஜுனன் : பகவானே! நீங்கள் மிகவும் சுலபமானதும், உத்தமமானதுமான தத்துவத்தை உபதேசித்திருக்கிறீர்கள். இதை நான் மற்றவர்களுக்கெல்லாம் தெரிவிக்கலாமா?

கண்ணன் : கூடாது, கூடாது, இது மிகவும் பத்திரமாக, ரகசியமாகப் பாதுகாக்கப்பட வேண்டியது. சகிப்புத் தன்மையில்லாத, மனத்திடம் இல்லாத, நம்பிக்கை இல்லாத எவருக்கும் சொல்லிவிடாதே!

மேலும் எவர் என்னிடம் பக்தி கொள்ளவில்லையோ, இத் தத்துவத்தைக் கேட்க விரும்பவில்லையோ, குற்றமுள்ள நொஞ்சம் நோக்கமும் கொண்டிருக்கிறார்களோ, அவர்களுக்கெல்லாம் இந்த அரிய தத்துவத்தை சொல்லிவிடாதே.

அர்ஜுனன் : ஆனால், இதைத் தவிர நீங்கள் கூறிய மற்ற விசயங்களை எவருக்குச் சொல்லலாம்?

கண்ணன் : என்னிடம் பக்தி கொண்டவர்களிடம் சொல். எந்த ஞானவான் என்னிடம் பராபக்தி (மிக ஆழ்ந்த

பக்தி சிரத்தை) கொண்டிருப்பதால் உந்தப்பட்டு மிக அரிய ரகசியத் தத்துவங்கள் நிரம்பிய இந்த பகவத்கீதையை - (பகவானின் கருத்துரை) என் பக்தர்களுக்கு எடுத்துச் சொல்லுகிறானோ, அவன் என்னைப் பெறுகிறான். மேலும் அவனைப்போல் எனக்குப் பிரியமானவன், எனக்கு உவந்த நற்பணி செய்பவன் வேறு எவனும் இல்லை. இப் பூமண்டலத்திலேயே அவனுக்கு நிகரான என் அன்பன் வேறு எவனும் இல்லை.

அர்ஜுனன் : இத்தகைய அரிய உயரிய பணியைச் செய்ய முடியாது போனால்?

கண்ணன் : எனக்கும் உனக்கும் இடையில் இப்போது நிகழ்ந்த இந்த உரையாடல்களைக் கவனத்துடன் பயின்றால் போதும்,? அவன் ஞானயக்கும் செய்து என்னைப் பூசித்துப் போற்றியதாகும். இதுவே எனது கொள்கை.

அர்ஜுனன் : இதைப் பயிலவும் இயலாது போனால்?

கண்ணன் : இந்த உரையாடல்கள் மூலம் உபதேசிக்கப்பட்ட தத்துவங்களைப் பிறரும் கூற ஒருமுறை கவனமாக, சிரத்தையுடன் கேட்டுக் கொண்டாலும் போதும், கேட்பவன் பாவபந்தங்களிலிருந்து விடுபடுகிறான். புண்ணியசாலிகளின் மேலான உலகில் இடம் பெறுகிறான்.

அர்ஜுனா! நான் உபதேசித்ததை எல்லாம் மனப் பூர்வமாக , கவனமாகக் கேட்டுக்கொண்டாயா? அக் ஞானத்தால் ஏற்பட்டிருந்த உன் மோக மயக்கம் விலகி விட்டதா?

அர்ஜுனன் : அச்சதா! எம் பெருமானே! என் மோக மயக்கம் விலகியது. நல்ல தெளிந்த நினைவு ஏற்பட்டிருக்கிறது. இதெல்லாம் உங்கள் அருளால் ஏற்பட்டது தான். உங்கள் கீதோபதேசத்தைக் கேட்டதால் மட்டும் அல்ல, உங்கள் கிருபைக்கே இந்த சக்தி உள்ளது. நான் ஐயம் திருபு இல்லாமல் தெளிவாகத் திடமாக இப்போது இருக்கிறேன். இப்போது நான் உங்கள் ஆணையைச் சிரமேற்கொண்டு என் கடமையை நிறைவேற்றுவேன்.

– களவரம் உரைத்தல். –

சஞ்சயன் : மகாராஜா! இவ்வாறு நான் பகவான் வாசுதேவருக்கும் மகாத்மா அர்ஜுனுக்கும் இடையில் நிகழ்ந்த இந்த உரையாடலைக் கேட்கும் பாக்கியம் பெற்றேன். மிக்க அற்புதமான இந்தத் தத்துவ விளக்கக் கருத்துரையைக் கேட்கும் போதும் நினைக்கும் போதும் மெய்சிலிரக்கிறது. பேரின் பம் பொங்குகிறது.

திருதராஷ்டிரர் : சஞ்சயா! உனக்கு இந்த உரையாடலைக் கேட்கும் பாக்கியம் எப்படிக்கிட்டியது?

சஞ்சயன் : இது மிகவும் ரகசியமான தத்துவங்கள் நிறைந்த உரையாடல். வியாச பகவானின் அருளாசியால், சாட்சாத் சர்வேசுவரனான, யோகேஸ்வரனான ஸ்ரீ பரமாத்மா திருவாய் மலர்ந்தருள, பரமபக்தன் அர்ஜுனன் கேட்டுக்கொண்டிருக்க – அந்த நிலையிலேயே (குரு பரம்பரை வழியாக இல்லாமல்) நான் கீதோபதேசத்தைச் செவிமடுத்திருக்கிறேன்.

திருதராஷ்டிரர் : இதைக் கேட்டுக் கொண்டிருந்ததால் இதன் மூலம் உனக்கு ஏற்பட்ட பிரவாகம் (செல்வாக்கு) என்ன?

சஞ்சயன் : பேரரசே! பகவான் ஸ்ரீ கிருஷ்ணரும் அர்ஜுனனும் தமக்குள் நிகழ்த்திய இந்த அற்புதமான உரையாடலை நினைத்து, நினைத்து புல்லரித்துப் போகிறேன். மகிழ்ந்து பெருமிதப்பட்டுக் கொண்டிருக்கிறேன்.

திருதராஷ்டிரர் : இப்பெருமித மகிழ்ச்சிக்கு வேறு காரணமும் உள்ளதா?

சஞ்சயன் : உள்ளது மகாராஜா! பகவான் ஸ்ரீ கிருஷ்ண பரமாத்மாவின் மிக அற்புதமான ஒப்புயர்வில்லாத அந்த விசுவரூப தரிசனத்தை நினைத்துப் பார்க்கும் போதெல்லாம் பேராச்சரியம் ஏற்படுகிறது. அதை எண்ணி எண்ணி ஆனந்தப் பரவசம் அடைகிறேன்.

திருதராஷ்டிரர் : சஞ்சயா! நீ என்ன தீர்மானத்திற்கு இப்போது வந்திருக்கிறாய்?

சஞ்சயன் : எந்த இடத்தில், தரப்பில் யோகேசுவரரான ஸ்ரீ கிருஷ்ண பகவான் இருக்கிறாரோ, எங்கு காண்டீவ தனுர்தாரியான மாவீரர் அர்ஜுனன் இருக்கிறாரோ, அங்குதான் வெற்றி, ஐசுவரியம், திடமான நீதிநெறி இடம்பெறும். இது திண்ணம்.
இதுதான் எனது திடமான தீர்மானம்.

பொருள் விளக்கம் : அர்ஜுனனுக்கு உண்டான மனக்கலக்கமும் அதைத் தீர்க்க கண்ணன் உபதேசித்த கரும யோகமும் உலகப் பிரசித்தம்.

அப்போது கண்ணனுடைய வாக்கில் தோன்றிய பகவத்கீதை என்கிற உபதேச மொழிகள் உலகத்தில் எந்தத் தொழிலில் ஈடுபட்டு எந்த நிலைமையிலிருப்பவர்களுக்கும் எந்தக் குணவிசேசங்களுடன் பிறந்தவர்களுக்கும் உய்யும் வழிகாட்டி, உதவும்படியான சாஸ்திரமாகப் பெரியோர்களால் கருதப்பட்டு வருகிறது.

பகவத்கீதை பாரதத்தில் ஒரு பாகம் எந்த எந்த சமயத்தில் எந்த எந்தக் கடமை விதிப்படி ஏற்படுகிறதோ, அதைச் சரிவரச் செய்ய வேண்டும். செய்து முடித்துவிட்டு அதன் பயனை ஆண்டவனுக்குச் சமர்ப்பித்துவிட வேண்டும்.

இதுவே கண்ணன் உபதேசித்தது.

கீதாத்துவம் போர்

பாகம்
02

“பாரதப் போரின் சில பகுதிகள் மட்டும்”

சென்னை
80

திரு. க. கிருஷ்ணசாமி

பூபாரம் தீர்க்கவும், உலகத்தில் அதர்மத்தை ஒழித்து தர்மத்தை நிலைநாட்டவும் நாராயணன் கண்ணனாக அவதாரமெடுத்து நரநாராயணன் அர்ஜுனனுக்கு போர்க்களத்தில் செய்த உபதேசம் தான் கீதாத்தவம். இது ஆன்மீகத்திற்கானதா? வாழ்வியலுக்கானதா? போருக்கானதா?

இது கீதாத்துவப் போர்

கண்ணனின் கீதாத்துவ உபதேசத்தைக் கேட்ட அர்ஜுனனின் மனம் தெளிவடைந்தது.....

அவன் தன் கடமையை நிறைவேற்ற இழந்த தேசத்தை மீட்கவும், பட்ட அவமானத்தைத் துடைக்கவும், சபதத்தை நிறைவேற்றவும் போரில் ஈடுபடுவதற்கு காண்டீபத்தைத் தூக்கினான் அர்ஜுனன்.

கண்ணன் தேர்ச் சாரதியானான்....

தொடங்கியது பாரதப் போர்.....

பாரத யுத்தம் பதினெட்டு நாட்கள் நடந்தது. யுத்தத்தின் பிற்பகுதியில் அநேக கோரமான அதரும முறைகள் கையாளப்பட்டன.

தருமம் ஒரே நாளில் திடீரென்று கெடுவதில்லை. அவ்வவ் போது சங்கடமான நிலைமைகள் நேரிட்டுத் தருமத்திற்கு சோதனை உண்டாயிற்று.

பெரியோர்களும் தவறுகள் இழைத்துவிட்டார்கள். பிறகு அதைப் பார்த்து மற்றவர்களும் அதர்மத்தில் இறங்கிவிட்டார்கள். இவ்வாறு அறம் ஒழிந்து மறம் ஓங்கும் காலம் உலகத்தை ஆட்கொள்கிறது.

போர்க்களம்

பீஷ்மர் : வீரர்களே! இதோ உங்களுக்கு எதிரில் சுவர்க்க வாயில் திறந்து நிற்கிறது. வெற்றி அல்லது வீர மரணம் எங்கள் முன் காத்து நிற்கிறது. இதுவே உங்களுடைய குணங்களின் சனாதனதர்மம். மனக்கவலையின்றி மகிழ்ச்சியுடன் போர் புரிந்து புகழும் மேன்மையும் அடையுங்கள். வீட்டில் வியாதி யினால் மரணம் அடைதல் சத்திரியனுக்குத் தகாது. ஆயுதத்துக்கு இரையாவதே சத்திரியனு டைய தர்மம்.

இவ்வாறு சேனாதிபதி பீஷ்மரால் தூண்டப்பட்ட அரசர்கள் பேரிகை முழக்கம் செய்துகொண்டு கௌரவர்களுக்கு வெற்றியும் புகழும் உண்டாக்கித் தருவோம் என்று கூழுரைத்து யுத்தத்தை தொடங்கி னார்கள்.

பீஷ்மருடைய கொடியில் பனை மரமும், ஐந்து நட்சத்திரங்களும் பிரகாசித்தன.

சிம்மத்தின் வால் எழுதிய அசுவத்தாமன் கொடி காற்றில் பறந்தது.

துரோணருடைய பொன்னிறத் துவசத்தில்
கமண்டலமும் வில்லும் பிரகாசித்தன.
துரியோதனனுடைய புகழ் பெற்ற கொடியில்
பாம்பு படம் ஆடிற்று.

கிருபருடைய கொடியில் பன்றியும் பறந்தன.

அணிவகுக்கப்பட்ட கௌரவச் சேனையைப் பார்த்து
தருமன்

தருமன் : பகைவர்களுடைய படை மிகப் பெரிதாக இருக்கிறது.
குறைவாக இருக்கிற நம்முடைய படையை ஊசி
முக வியூகமாக அமைத்து போரை நடத்துவோம்
என்றார். ஊசிமுகவியூகம் அமைக்கப்பட்டது.
போர் துவங்கிற்று.

முதலில் வீரர்களுக்குள் துவந்த யுத்தங்கள் நடந்தன.
அர்ஜுனனை பீஷ்மர் எதிர்த்தார்.
சாத்யகி கிருதவர்மாவை எதிர்த்தான்.
அபிமன்யு பிருகத் பலனை எதிர்த்தான்.
துரியோதனனை பீமன் எதிர்த்தான்.
தருமன் சல்லியனை எதிர்த்தார்.
திருஷ்டத்யும்னன் துரோணரை எதிர்த்து பெரும்
போர் புரிந்தான்...
யுத்த தருமப்படி போர் நடந்தது.

சங்குல யுத்தமும் நடைபெற்றது. யார் யாருடன்
என்பதில்லாமல் ஒரே கலகமாக போர் நடப்
பதற்கு சங்குல யுத்தம் என்று பெயர்.

தற்கால யுத்தங்களில் துவந்த யுத்தம் என்பது
இல்லை. எல்லாம் சங்குலமாகவே நடைபெறுகிறது.

துவந்த யுத்தம் : தனிப்போர் (ஆளுக்காள் சண்டை)

சங்குலயுத்தம் : கலகச் சண்டை (படைச்சண்டை, கூட்டமாகச்
சண்டையிடுதல்)

முதல் நாள் யுத்தம்

கௌரவர்களுடைய பட்சத்தில் துச்சாதனன் சேனை முன்னணியில் சென்றான். அவ்வாறே பாண்டவர்கள் பட்சத்தில் பீமன் முன்னால் சென்றான். சிம்ம நாதங்களும், சங்கு கோசங்களும், கொம்பு வாத்தியங்களும், பேரிகைகளின் கொட்டு முழக்கமும், குதிரைகளின் கனைப்பும், யானைகளின் பிளிறலும் சேர்ந்து வானளாவிய முழக்கம் உண்டாயிற்று. அம்புகள் விசைகளுடன் செல்லும்போது கொள்ளி நட்சத்திரங்கள் போல ஜொலித்தன.

தகப்பன் பிள்ளையைக் கொன்றான், மகன் தகப்பனைக் கொன்றான். மருமகன் மாமனைக் கொன்றான். மாமன் மருமகனைக் கொன்றான்.

முதல்நாள் முற்பகலில் பாண்டவ சேனை பீஷ்மருடைய தாக்கு தலினால் நடுக்கமுற்றது.

அவருடைய ரதம் சென்ற வழியெல்லாம் காலனுடைய தாண்டவமாக இருந்தது.

அர்ஜுனன் மகன் அபிமன்யு இதைக்கண்டு பொறுக்காமல் பீஷ்மரை எதிர்த்தான். இருவருக்கும் கொடும் போர் நடந்தது.

அபிமன்யுவின் அற்புதப் போரைக் கண்டு பீஷ்மர் மனம் பூரித்தார்...

முதல் நாள் யுத்தத்தில் பாண்டவ சேனை மிகவும் துன்புறுத்தப் பட்டது. தருமபுத்திரன் பயந்தான்.

துரியோதனனுடைய மகிழ்ச்சியோ கரைபுரண்டு ஓடிற்று.

கண்ணன் (தருமனைப் பார்த்து) கவலைப்பட வேண்டாம் பாரத சிரேஸ்டரே! சூரர்களான தம்பிமார்களைப் பெற்றிருக்கிறீர் ஏன் பயப்படுகிறீர்?

பீஷ்மருடைய மரணத்துக்காகவே சிகண்டி காத்திருப்பதை மறந்தீரா?

என்று தேற்றினார்.

இரண்டாம் நாள் யுத்தம்

முதல் நாளில் பாண்டவசேனை பயத்தினால் பீடிக்கப்பட்டதைக் கண்டு, சேனாதிபதியான திருஷ்டத்யும்னன் கவலைப்பட்டு, அடுத்த தினம் தன் சேனையை மிக்க கவனத்தோடு வியூகப்படுத்தித் தைரியமும் உற்சாகமும் ஊட்டினான்.

துரியோதனன்: (கர்வத்துடன்) கவசம் பூண்ட வீரர்களே!....

நம்முடைய வெற்றி நிச்சயம். உயிரைப் பொருட் படுத்தாமல் போர் புரியுங்கள் (என்று கர்ஜனை செய்தான்)

பீஷ்மரின் தலைமையில் கௌரவப்படை மறுபடியும் பாண்டவசேனையை பலமாகத் தாக்கி கிற்று. வியூகம் உடைந்துபோய் பாண்டவ சேனையில் மறுபடியும் பெரும் நாசம் ஏற்பட்டது.

அர்ஜுனன் தன் சாரதியாயிருந்த கண்ணனைப் பார்த்து.

அர்ஜுனன் : கிருஷ்ண பரமாத்மாவே! நாம் இப்படியே அசாக்கிரதையாக இருந்தோமானால் பீஷ்மர்

நம்முடைய சேனை முழுவதையும் சீக்கிரமே நாசம் செய்து விடுவார். பீஷ்மரை வதம் செய்தா லொழிய நம்முடைய சைன்யம்தப்பாது. (என்றான்)

கண்ணன் : அர்ஜுனா! இதோ பிதாமகருடைய ரதத்தை அடைவாய்.

தேரைச் செலுத்துகிறேன்.

அவரைத் தாக்க ஆயத்தம் செய்துகொள். (என்று கூறி தேரைப் பீஷ்மர் இருந்த இடத்தை நோக்கிச் செலுத்தினார்...)

அர்ஜுனனை எதிர்த்து கௌரவ சேனையில்போர் செய்யக் கூடியவர்கள் – பீஷ்மர், துரோணர், கர்ணன் ஆகிய மூன்று பேர்களே....

நடந்தது யுத்தம். துரியோதனனுடைய உள்ளம் பதைபதைத்தது. என்ன நடந்துவிடுமோ என்று அஞ்சினான்.

அர்ஜுனன் அன்று காட்டிய பராக்கிரமத்தால் கௌரவ சேனை சேதமடைந்தது. கௌரவர் பட்சத்து வீரர்கள் உற்சாகம் இழந்து, சூரியன் எப்போது மறைவான் என்று எதிர்நோக்கிக் கொண்டிருந்தார்கள்.

பீஷ்மர் : யுத்தத்தை இப்போது நிறுத்துவதே உசிதம். நம் முடைய சேனையே களைப்பும் பயமும் அடைந்திருக்கிறது (என்றார்).

முதல்நாள் யுத்தத்தில் பாண்டவர்கள் பயந்தது போல் இரண்டாவது நாள் முடிவில் கௌரவர்கள் மனக்கலக்கத்தை அடைந்தார்கள்.

மூன்றாம் நாள் யுத்தம்

பீஷ்மர் தம் சேனையைக் கருட வியூகமாக அமைத்துத் தாமே அதன் முன்னணியில் நின்றார். துரியோதனன் வியூகத்தின் பின் பக்கத்தில் தன் பரிவாரத்துடன் நின்று காத்தான்...

கௌரவர்களுடைய கருட வியூகத்தை வளைத்துத் தாக்கப் பாண்டவசேனை இருகொம்பு சந்திர வடிவமாக வகுத்தாக்கள். பிறையின் வலப்பக்கத்துக் கொம்பில் பீமனும், இடக்கொம்பில் அர்ஜுனனும் சேனையை நடத்தினார்கள்.

இவ்வாறு அணிவகுக்கப்பட்ட இரு சேனைகளும் ஒன்றை யொன்று தாக்கின...

ரத்தம் ஆறாக ஓடிற்று. தேரும் குதிரையும் யானையும் கிழப்பிய புழுதியால் போர்க்களமே மறைந்தது. பீஷ்மரை எதிர்க்க முடியாமல் பாண்டவசேனை திகைத்தது. – அப்போது கண்ணன்

கண்ணன் : இதை இனிப் பொறுக்க முடியாது. பீஷ்மரை நானே கொல்லுவேன்.

(என்று கண்ணன் குதிரைகளின் கடிவாளத்தை விட்டுவிட்டு, சக்கராயுதத்தைக் கையில் பிடித்துத் தேரின்னிறு கீழே குதித்தான்.)

பீஷ்மர் : (பீஷ்மரோ இதைக்கண்டு கலக்கமடையவில்லை. சந்தோச முகத்தோடு)

வா...! வா...! தாமரைக் கண்ணா! மாதவா! லோகநாதா! உன்னை வணங்குகிறேன். எனக் காகத் தேரிலிருந்து இறங்கினாயா?

நீயே என் உயிரைக் கொல்லுவாயாக, மூவுலகத் திலும் எனக்குப் புகழ் அளித்தவனாவாய் உன் கையினால் நான் கொல்லப்பட்டால் மீளப் பதவியை அடைவேன்.

அர்ஜுனன் : கண்ணா! கோபம் வேண்டாம் திரும்புவாயாக, இந்தக் காரியத்தை நான் செய்கிறேன்.

விளக்கம் : அதன்பின் அர்ஜுனன் கௌரவப்படையைப் பல மாகத்தாக்கி ஆயிரக்கணக்கான பேர்களை வதம் செய்தான்.

அன்று மாலை யுத்தம் முடிந்தவுடன் கௌரவ சேனை பெரும் தோல்வியுற்று பாசறை திரும்பியது.

நான்காம் நாள் யுத்தம்

அன்று பீமன் துரியோதனனுடைய தம்பிகள் எண்மரை வதம் செய்தான்.

துரியோதனன் பீமனைத் தாக்கினான். இதைக் கண்ட கடோதகஜனுக்குக் கோபம் மேலிட்டுப் பெரும் போர் துவக்கினான். அந்தப் போரைக் கௌரவப் படையினால் எதிர்க்க முடியவில்லை.

அதைப் பார்த்த பீஷ்மர்.....

பீஷ்மர் : இந்த அரக்கனோடு இன்று நான் யுத்தம் செய்ய முடியாது. நம்முடைய சேனை களைத்துப் போயிருக்கிறது.

அரக்கனுக்கு இருட்டே பலம் தரும் நாளைய தினம் பார்ப்போம். (என்றார்)

துரியோதனன் தன் சகோதரர்களின் பலரை இழந்த துக்கத்தால் கண்ணீர் சிந்தினான், சிந்திக்க லானான்.

(களநிலவரம் உரைத்தல்)

போரில் நடந்த நிகழ்ச்சிகளையெல்லாம் சஞ்சயன் அவ்வவ் போது சொல்லக் கேட்டுக் கொண்டிருந்த திருதராஷ்டிரன்.

திருதராஷ்டிரன்: அப்பா சஞ்சயா! என்னைச் சேர்ந்தவர்கள் கொல்லப்பட்டார்கள், துன்பப்பட்டார்கள் என்றே எப்போதும் சொல்லி வருகிறாயே!

எனக்கு மிகவும் துக்கம் உண்டாகிறது. எந்த உபாயம் செய்து நம்மவர்கள் ஜெயிக்கப் போகிறார்கள்? எனக்கு தாங்க முடியாத பயமாக இருக்கிறதே! முயற்சியைக் காட்டிலும் விதியே பெரிது போலிருக்கிறதே.

சஞ்சயன் : அரசே! இந்த அநியாயம் உம்முடைய காரியமே அல்லவா?

மனக்கலக்கமடையாமல் உறுதியான மனத்துடன் நிகழ்ச்சிகளைக் கேட்க வேண்டும்.

திருதராஷ்டிரன்: விதுரனுடைய வாக்கியங்கள் நிச்சயமாகி வருகின்றன.

(என்று திருதராஷ்டிர மகாராஜன் சொல்லிக் கொண்டு பெரும் துயரத்தில் மூழ்கினான்.

சஞ்சயன் : மன்னா மன்னா இப்போதுதான் நீங்கள் உணர்கிறீர்கள் விதுரனுடைய கருத்தை

திருதராஷ்டிரன்: சஞ்சயா! கைகளால் நீந்தி ஒருவன் கடலைத் தாண்டி அக்கரையை அடைய முடியாததைப் போல் இந்த பெரும் துக்கத்தினின்று விடுதலையை நான் காணப் போவதில்லை.

என் புத்திரர்கள் அனைவரையும் பீமன் கொல்லப் போகிறான். அவர்களைக் காப்பாற்றக்கூடிய வீரன் நம்முடைய சேனையில் யாரும் இருப்பதாக நான் எண்ணவில்லை. யுத்தத்தில் நம்முடைய சேனை பயந்து ஓடியதைப் பீஷ்மரும், துரோணரும், கிருபரும், அசுவத்தாமனும் சும்மா பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்களா?

அவர்கள் என் மக்களுக்கு என்ன உதவி, எப்போது
செய்யப் போவதாக எண்ணி இருக்கிறார்கள்?
என் புத்திரர்கள் எவ்வாறு மிஞ்சப் போகிறார்கள்?
(என்று செர்லி அரசன் அழுதான்)

சஞ்சயன் : அரசனே! சாவதானமாக இருக்க வேண்டும்.
பாண்டவர்கள் தர்ம மார்க்கத்தில் செல்லுகிறார்கள்.
ஆனபடியால் யுத்தத்தில் வெற்றி பெறுகிறார்கள்.
உம்முடைய புத்திரர்கள் வீரர்களாயினும் கெட்ட
எண்ணமுடையவர்கள். ஆனபடியால் போரில்
தோல்வி காண்கிறார்கள். அவர்கள் பாண்டவர்
களுக்கு அநேக அபகாரங்கள் செய்திருக்கிறார்கள்.
அந்தச் செயல்களின் பலனை இப்போது அனு
பவிக்கிறார்கள்.

பாண்டவர்கள் மந்திரமாவது மாயமாவது ஒன்றும்
செய்யவில்லை.

சத்திரியர்கள் யுத்தம் செய்கிற முறையில் தான்
செய்து வருகிறார்கள்.

நியாய வழியில் சென்றபடியால் பலன் பெற்றிருக்
கிறார்கள்.

மித்திரர்கள் சொன்னதை நீர் கேட்கவில்லை.

நானும் தடுத்தபோது உம்முடைய வழியிலேயே
சென்றீர், நீர் மகனுடைய பேராசைக்கு இணங்கி
குலத்துக்கு பத்தியமான சொல்லை ஏற்றுக்கொள்ள
வில்லை.

இப்போது தவிக்கிறீர் -

துரியோதனனும் நான்காம் நாள் இரவில் உம்மைப்
போலவே பீஷ்மரைக் கேட்டான்...

அவர் சொன்னதைக் கேளும்....

– களத்தில் –

துரியோதனன் : பிதாமகரே! நீரும், துரோணரும், கிருபரும், அசுவத்தாமாகவும், கிருதவர்மாவும், சுதர்ஷணனும், பூரிசிரவசுவும், விக்ரணனும், பகதத்தனும் யமனுக்குப் பயந்தவர்கள் அல்லவென்று உலகத்துக்கெல்லாம் தெரியும். உங்களுடைய வல்லமைக்கு வரம்பே இல்லை என்பதில் சந்தேமகில்லை.

பாண்டவர்கள் எல்லோரும் ஒன்று சேர்ந்தாலும் உங்களில் ஒருவரையும் வெல்ல முடியாது.

இப்படி இருந்தும் குந்தி புத்திரர் நம்மைத் தினமும் தோற்கடித்து வருவதன் ரகசியம் என்ன?
(என்று வணக்கமாகக் கேட்டான்)

பீஷ்மர் : ராசனே! நான் சொல்வதைக் கேள். பலவிதத்தில் உனக்கு நான் சொன்னேன். நீ பெரியோர் சொன்னதைச் செய்யவில்லை.

பாண்டவர்களிடம் சமாதானமாகப் போவதே நலம். அவ்வாறு செய்வது உனக்கும் உலகத்துக்கும் நல்லது. ஒரே குலத்தைச் சேர்ந்த நீங்கள் இந்த ராச்சியத்தை சுகமாக அநுபவிக்கலாம்.

இவ்வாறு நான் உனக்கு முன்னமே சொன்னதை நீ கேட்கவில்லை.

பாண்டவர்களை அவமதித்தாய். அதன் பயனை அடைகிறாய்.

ஸ்ரீ கிருஸ்ணனாலே காக்கப்பட்டிருக்கும் பாண்டவர்கள் வெற்றியடைவதில் சந்தேகமில்லை.

இப்போது சமாதானமாகப் போகலாம். பலசாலிகளான சகோதர்களைச் சிநேகிதம் செய்துகொண்டு பூமியை அனுபவிக்கலாம்.

நரநாராயணர்களாகிய அர்ஜுனனையும், கிருஷ்ணனையும் அவமதித்தாயானால் நீ நாசமடைவாய்! (என்றார்)

வெறுப்புடன்

துரியோதனன் விடைபெற்றுக்கொண்டு இருப்பிடம் சென்றான்.

அவனுக்கு அன்று தூக்கமே வரவில்லை.

ஐந்தாம் நாள் யுத்தம்

பீஷ்மர் வில்லை வளைத்து அஸ்திரங்களைவிட ஆரம்பித்தார். வெகுசீக்கிரம் பாண்டவசேனையைக் கவலை அடையச் செய்தார். சேனை சிதறுவதைப் பார்த்த அர்ஜுனன் பீஷ்மரை நோக்கி அம்புமழை பொழிந்தான்.

அப்போது துரியோதனன் பீஷ்மரைப் பார்த்து -

துரியோதனன் : பிதாமகரே அர்ஜுனனின் அம்பு தங்களைத் துன்புறுத்துகிறதோ?

பீஷ்மர் : மூர்க்களே! பாண்டவர்களுடைய பராக்கிரமத்தை அறியாமல் நீ பேசுகிறாய்! ஆயினும் என்னிடம் வஞ்சனை இல்லை. (என்று கூறி பாண்டவசேனையை ஆவேசமாகத் தாக்கினார்.)

சாத்யகிக்கும் துரோணருக்கும் பயங்கரமான யுத்தம் நடந்தது. சாத்யகி பின்வாங்குவதைக் கண்ட பீமசேனன் துரோணரைத் தாக்கினான்...

அதேசமயம்

பீஷ்மரும் சல்லியனும் பீமனை எதிர்த்தார்கள். அச்சமயம் சிகண்டி நுழைந்ததும் பீஷ்மர் விலகிச் சென்றார்... (பெண்ணாகப் பிறந்து ஆணாக மாறிய வனுடன் போர் புரிவது சத்திரியனுக்கு அழகல்ல என்பதற்காகவே பீஷ்மர் விலகிச் சென்றார்) பீஷ்மர் விலகியதைப் பார்த்த துரோணர் சிகண்டியை எதிர்த்தார். சிகண்டியினால் துரோணருடைய எதிர்ப்பைத் தாங்க முடியவில்லை பின்வாங்கி னான்...

அன்று அர்ஜுனனால் கௌரவர் படையணி ஆயிரக் கணக்கில் வதம் செய்யப்பட்டது.

பீஷ்மரின் கட்டளைப்படி களைப்புற்ற வீரர்களும், குதிரைகளும், யானைகளுமாக எல்லோரும் யுத்த பூமியை விட்டுச் சென்றார்கள்.

ஆறாம் நாள் யுத்தம்

தருமரின் கட்டளைப்படி திருஷ்டத்யும்னன் பாண்டவசேனையை மகரவியூகமாக அணிவகுத்தான்.

கௌரவப்படை கிரளஞ்ச வியூகத்தில் அமைக்கப்பட்டு நின்றது. சேனா வியூகங்களுக்குப் பட்சி. பிராணிகளின் பெயர்களைக் கொடுத்து வந்தார்கள்.

விளக்கம் :

தேகப்பயிற்சி முறையில் செய்துவரும் ஆசனங்களுக்கு இவ்வாறு பிராணிகளின் பெயர்களை வைத்துச் சொல்வது அனைவருக்கும் தெரிந்த விசயம். படையின் அணிவகுப்புக்கும் அவ்வாறே பெயர்களைக் கொடுத்து வந்தார்கள்.

படைகளின் பரப்பமைப்பு எவ்வாறு இருக்க வேண்டும். எந்த எந்தப் படைப்பகுதிகள் எந்த எந்த இடத்தில் நின்று, யார் யார் எந்த ஸ்தானங்களில் தலைமை வகிக்க வேண்டும் என்றெல்லாம் நிச்சயித்துக் காப்புக்கும் தாக்குதலுக்கும் ஒழுங்காக ஏற்பாடுகள் செய்து வருவதற்குப் பெயர் வியூகம். வியூகத்தின் வெளித்தோற்றம் மீன், பருந்து முதலிய பிராணிகளின் தேகத்துக்கு ஒப்புவமை கண்டு பெயரிட்டார்கள். அக்காலத்து சாஸ்திரத்தில் பல வியூகங்கள் கண்டிருந்தன.

ஆறாவது நாள் யுத்தத்தில் காலையிலேயே ஆட்சேதம் பாரிய அளவில் நடக்க ஆரம்பித்தது.

துரோணருடைய சாரதி கொல்லப்பட்டான். சாரதியற்ற தேரைத் துரோணர் தாமே கடிவாளம் பிடித்து நடத்தி பஞ்சக் குவியலை நெருப்பு எரிப்பதுபோல் பாண்டவசேனையை நாசம் செய்தார்.

பீமசேனன் பகைவர்களின் சேனைக்குள் புகுந்தான். உக்கிரப் போர் புரிந்தான்.

போர் தேவாசுர யுத்தத்தைப் போலவே இருந்ததாக வியாசர் பகன்றதை வரலாற்றில் பார்த்தோம்.

பீமன் : (கதாயுதத்தை எடுத்துக்கொண்டு துரியோதனனின் சகோதரர்களைத் தேடிக்கொண்டு சென்றான்)
சாரதியே! நீ இங்கே நில். நான் முன் சென்று இந்த திருதராஷ்டிர குமாரர்கள் அனைவரையும் கொன்று முடித்துவிட்டு வருகிறேன். அதுவரையில் நீ இவ்விடத்திலேயே இரு - (என்று சாரதி விசோகனுக்குச் சொல்லிவிட்டு பகைவர்களின் கூட்டத்திற்குள் சென்றான்)

திருஷ்டத்யும்னன்: (பீமனின் சாரதியைப் பார்த்து)
விசோகா! எனக்கு உயிரைக் காட்டிலும் பிரியமான பீமன் எங்கே?

விசோகன் : (துருபத குமாரனை வணங்கி) பாண்டு புத்திரன் என்னை இங்கே இருக்கச் சொல்லிவிட்டு திருதராஷ்டிர புத்திரர்களைத் தேடிச் சென்றார். (என்றான்.)

அதன்மேல் கோரமாண சங்குல யுத்தம் நடந்தது. இருதரப்பிலும் ஆயிரக்கணக்கான வீரர்கள் கொல்லப்பட்டனர். அதன்பின் போர் நிறுத்தப் பட்டது.

ஏழாம் நாள் யுத்தம் (துரியோதனன் பீஷ்மரிடம் சென்று)

துரியோதனன் : ஒவ்வொரு தினமும் பாண்டவர்கள் வெற்றி பெற்று நம்முடைய சேனையின் வியூகத்தைப் பிளந்தும் சூரர்களைக் கொன்றும் வருகிறார்களே, நீர் சும்மா இருக்கிறீரே! (என்றான்)

பீஷ்மர் : (பீஷ்மர் துரியோதனனுக்கு ஆறுதல் மொழிகள் சொன்னார்.)

நானும் துரோணரும், சல்லியனும், கிருதவர்மாவும், அசுவத்தாமாவும், விகர்ணனும், பகதத்தனும், சகுனியும் அவந்தி தேசத்து இரு சகோதரர்கள், திரிகர்த்த ராசனும் மகத தேசாதிபதியும், கிருபாச்சாரி யாரும் உனக்காக உயிரையும் விடத் தயாராய் இருக்கும்போது நீ ஏன் மனத்தாழ்ச்சி அடைகிறாய்? வேண்டாம்.

(என்று சொல்லிச் சேனையை அன்றைய யுத்தத் திற்கு அணிவகுத்தார்.)

துரியோதனா! இதோ பார்! ஆயிரக்கணக்கான ரதங்களும் குதிரைகளும் குதிரை வீரர்களும்

சிறந்த யானைகளும் அனேக தேசங்களிலிருந்து வந்து ஆயுதம் எடுத்து நிற்கும் காலாட் படைகளும் கொண்ட இந்த சேனையை வைத்துக் கொண்டு தேவர்களையும் ஜெயிக்க முடியும். பயப்பட வேண்டாம்.

கவலையை விடு... (என்று கூறிவிட்டு) கௌரவர் படையை மண்டல வியூகமாக அணிவகுத்தார். ஒவ்வொரு யானைக்குப் பக்கத்தில் ஏழு தேர்களும் ஒவ்வொரு தேருக்குத் துணையாக ஏழு குதிரை வீரர்களும் ஒவ்வொரு குதிரை வீரனுக்குத் துணையாக பத்து வில்லாட்களும் வில்ாளி ஒவ்வொருவனுக்கும் பத்து கேடயக்காரர்களும் காப்பாகவும் நின்றார்கள். எல்லா வீரர்களும் நல்ல கவசம் பூண்டிருந்தார்கள். இந்தப் பெருஞ் சேனையின் மத்தியில் துரியோதனன் தேரில் மேல் நின்றான்.

தருமர் பாண்டவ சேனையை “வச்சிர வியூகமாக” அணிவகுத்தார். அன்று நடந்த யுத்தத்தில் அநேக முனைகளில் பெரும்போர் நடைபெற்றது.

அர்ஜுனனை பீஷ்மர் எதிர்த்தார், மற்றொரு முனையில் விராடனும் துரோணரும் பெரும் போர் புரிந்தனர். வேறொரு முனையில் சிகண்டிக்கும் அசுவத்தாமாவுக்கும் பெரும் யுத்தம் நடந்தது.

மற்றொரு இடத்தில் துரியோதனனும் திருஷ்டத்யும்னனும் கை கலந்தார்கள். நகுல சகாதேவர்களும் தங்கள் மாமன் சல்லியனைத் தாக்கினார்கள். அபிமன்யு கௌரவர் சேனையை அழிக்கத் தொடங்கினான். அதைப் பார்த்த பீஷ்மர் அபிமன்யுவைத் தாக்கத் தொடங்கினார். அதைக் கண்ட அர்ஜுனன்...

அர்ஜுனன் : கிருஷ்ணா! பீஷ்மரைத் தாக்க வேண்டும்
ரதத்தைச் செலுத்து....

(என்றான்)

யுத்தம் நடந்து கொண்டிருக்கையில் சூரியன்
மறைந்தான். போர் நிறுத்தப்பட்டது.

எட்டாம் நாள் யுத்தம்

எட்டாவது நாள் உதயமாயிற்று...

பீஷ்மர் கௌரவசேனையை கூர்ம வியூகமாக வகுத்தார்.

தருமன் திருஷ்டத்யும்னனைப் பார்த்து கௌரவர்களுடைய
கூர்ம வியூகத்தைப் பார்.

அதை ஒழிக்கக்கூடிய எதிர் அணிவகுப்பில் சீக்கிரமாக
நம்முடைய சேனையை ஒழுங்குபடுத்து என்றார்.

திருஷ்டத்யும்னன் பாண்டவ சேனையை மூன்று சிகரங்கள்
கொண்ட வியூகத்தில் அமைத்தான்.

பீமசேனன் ஒரு கொடி முடியிலும், சாத்யகி மற்றொரு கொடி
முடியிலும், தத்தம் படைகளுடன் நின்றார்கள். நடுவில் தருமன்
நின்றான்.....

எட்டாம் நாள் போரில் கொடூர நிகழ்வுகள் அரங்கேறின....

திருதராஷ்டிர புத்திரர்களில் எட்டுப்பேரை பீமன் கொன்றான்...

துரியோதனனுடைய உள்ளத்தை இது பிளந்தது. பீமன் செய்த
சபதத்தை இன்றே தீர்த்துவிடுவானோ என்று துரியோதனன்
அஞ்சினான்.

எட்டாவது நாள் யுத்தத்தில் மொத்தம் துரியோதனனுடைய
தம்பிமார்களில் பதினாறு பேர் மாண்டனர்.

ஒன்பதாம் நாள் யுத்தம்

ஒன்பதாவது நாள் போர் ஆரம்பமாவதற்கு முன் துரியோதனன் பீஷ்மரிடம் சென்று தனக்கு நேர்ந்த தோல்விகளைப் பற்றி எடுத்துரைத்து கொடிய மொழிகளால் அவரைத் திட்டினான்....

ஆயினும் பீஷ்மர் பொறுமையிழக்காது.

பீஷ்மர் : சக்திக்குத் தக்கபடி முயற்சி செய்கிறவனும், உனக்காக யுத்தத்தில் பிராணனை தற்கொடை செய்கிறவனுமான என்னை ஏன் இவ்வாறு துன்புறுத்துகிறாய்?

சொல்லத்தக்கது எது? சொல்லத்தகாதது எது என் பதை அறியாமல் பேசுகிறாய். மரணம் சமீபிக்கும் போது மரங்கள் எல்லாம் பொன்மயமாகத் தோன்றும் என்பார்கள். அவ்வாறு இப்போது நீ விசயங்களை விபரீதமாக உணர்கிறாய். வேண்டுமென்று நீ செய்துகொண்ட விரோதத்தின் பயனை இப்போது நீ அனுபவிக்கிறாய்.

ஆண்மையை இழக்காமல் தைரியமாகப் போர் செய்வதே இப்போது நீ செய்யக்கூடியது. அதுவே தருமமுமாகும். சிகண்டியை எதிர்த்து நான் போர் செய்ய முடியாது. ஸ்திரீயை வதம் செய்வது என்னால் முடியாத காரியம். பாண்டவர்களை என் கையால் கொல்ல என் மனம் ஒவ்வாது. இரண்டு விசயங்களைத் தவிர்த்து மற்றப்படி எல்லா வீரர்களையும் எதிர்த்துப் போர் செய்வேன். சத்திரிய குலத்திற்குப் பொருந்திய முறையில் நீயும் மனத்தளர்ச்சி இல்லாமல் யுத்தம் செய்.

(துரியோதனன் ஆறுதலடைந்து)

துரியோதனன் : தம்பி துச்சாதனா! பீஷ்மரிடம் சிகண்டியை நெருங்க விடாமல் நாம் போர் புரிய வேண்டும். அலட்சியமாக இருந்தால் சிம்மத்தையும் கூட நாய் கொன்று விடுமல்லவா? (என்றான்)

ஒன்பதாவது நாள் யுத்த களத்தில் அசுவத்தாமன், துரோணர் பீஷ்மர் கோரமாகப் போர் புரிந்தனர்...

பாண்டவ வீரர்கள் பீஷ்மரை எதிர்த்தனர். பீஷ்மர் கடும் போர் புரிந்து பாண்டவ வீரர்களுடைய முயற்சிகளைத் தோற்கடித்தார்....

அப்போது கோபமுற்ற பார்த்தசாரதி கண்ணன் சதுரங்க வேட்டையை ஆரம்பித்தார்.

கண்ணன் : அர்ஜுனா நீ சரியாகப் போர் புரியவில்லை. பார்த்தனே! நீயும் நின் சகோதரர்களும் பதின்மூன்று ஆண்டுகள் எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருந்த காலம் இப்போது வந்திருக்கிறது. சத்திரிய தருமத்தை நினைவுக்குத் தந்துகொள். பீஷ்மரைக் கொல்லத் தயங்க வேண்டாம்.

அர்ஜுனன் : (தலை குனிந்து) கொல்லத்தகாத ஆசாரியரையும், பிதாமகரையும் கொல்வதைவிட வனவாசமே சுகமாக இருக்கும். ஆயினும் நீ சொல்வதைச் செய்கிறேன்... ரதத்தைச் செலுத்துங்கள்... (என்றான்.)

(அர்ஜுனன் மிகவும் வருத்தப்பட்டு காரியத்தில் விருப்பமில்லாதவனாகச் சென்றான்.

பீஷ்மரோ மத்தியான காலத்துச் சூரியனாக பிரகாசித்தார்.)

பீஷ்மர் அர்ஜுனனுடைய தேரின் பேரில் பொழிந்த அம்பு மழையானது. அதை முற்றிலும் மூடிவிட்டுப் பாகனாவது, குதிரையாவது, தேராவது, அர்ஜுனனாவது ஏதுமே தெரியாமல் போயிற்று!...

பீஷ்மரின் அம்பு அர்ஜுனனையும், கண்ணனையும் காயப்படுத்தியது.

கண்ணன் : அர்ஜுனா நீ சரியாகப் போர் புரியவில்லை. (என்று கண்ணன் அர்ஜுனனுக்குச் சொல்லிவிட்டு கோபத்துடன் தேரைவிட்டுக் கீழே குதித்து சக்கராயுதத்தை எடுத்து பீஷ்மரை நோக்கிச் சென்றான்.

கோபத்துடன் வரும் கண்ணனைப் பார்த்து பீஷ்மர் மாதவா! கிருஷ்ணா வருவாய்! உன்னால் கொல்லப் பட்டு நான் உயிரை விடுவேன். (என்று வரவேற்றார்)

அர்ஜுனன் கேசவனைப் பின் தொடர்ந்து இரு கைகளாலும் கட்டிப்பிடித்துக்கொண்டு,

அர்ஜுனன் : ஆயுதமெடுத்துப் போர் புரியப்போவதில்லை என்று நீ சொன்ன வார்த்தையைப் பொய்யாக்க வேண்டாம். இது என் பொறுப்பு அன்புக்குரிய பாட்டனாரை நான் அம்பு எய்து வீழ்த்துவேன் நீர் தேர் ஏறிக் குதிரைகளை நடத்து (என்று சொல்லி வாசுதேவனைப் பின் திரும்பச் செய்தான்.)

பீஷ்மர் போரை மறுபடியும் துவக்கினார்.

பாண்டவசேனை மிகவும் அடிபட்டுக் கொண்டிருக்கும் சமயத்தில் சூரியன் அஸ்தமனமானான் யுத்தம் நிறுத்தப்பட்டது.

பத்தாம் நாள் யுத்தம்

பத்தாம் நாள் யுத்தத்தில் நாராயணன் கிருஷ்ண அவதாரத்தில் கண்ணனாக அர்ஜுனனின் சாரதியாகி ஆரம்பித்த போரில் புதிய அத்தியாயம் ஒன்று நிகழப் போவதை எண்ணி சிரித்தான் அப்போது

அர்ஜுனன் : பார்த்தசாரதி ஏன் சிரிக்கிறீர்கள்...

கண்ணன் : அர்ஜுனா சிகண்டிக்கு இன்றுதான் வேலை....
அர்ஜுனா இன்றைய போரில் சிகண்டியை முன் நிறுத்து...

சிகண்டியை முன்னால் வைத்துக்கொண்டு அர்ஜுனன் பிதாமகரைத் தாக்கினான். கொழுந்துவிட்டு எரியும் நெருப்பைப்போல் பீஷ்மர் ஜொலித்தார்.

சிகண்டியின் அம்புகள் பீஷ்மருடைய மார்பைப் பிளந்தன. அப்போது பீஷ்மருடைய கண்களிலிருந்து தீப்பொறிகள் பறந்தன. பீஷ்மரின் அந்தப் பார்வை அப்படியே சிகண்டியை எரித்துவிடும் போலிந்தது.

அடுத்த நிமிடம் அவர் கோபம் தணிந்து, தம் காலம் வந்து விட்டது என்று எண்ணி பெண் ஜென்மமாகிய சிகண்டியை எதிர்க்காமலே நின்றார்... போரில் இந்த இலட்சிய வீரம் பீஷ்மராலே படைக்கப்பட்டது...

தேவர்களும் வியந்தனர்...

சிகண்டி பீஷ்மருடைய மனநிலையைக் கவனிக் காமல் அம்பு மேல் அம்பு எய்துகொண்டே போனான்....

பீஷ்மர் சும்மா இருந்த சமயத்தில் அர்ஜுனன் மனதை உறுதிப்படுத்திக்கொண்டு பிதாமகருடைய மர்மஸ் தானங்களை நன்றாக குறி வைத்துத் தாக்கினான்.

உடல் முழுவதும் இவ்வாறு பிளக்கப்பட்ட பீஷ்மர் புன்சிரிப்புடன் துச்சாதனைப் பார்த்து

பீஷ்மர் : துச்சாதனா! இவை அர்ஜுனனுடைய அம்புகள், சிகண்டியின் அம்புகள் அல்ல....

என்னுடைய பரம்பரையின் மாவீரன், என் அன்புப் பேரன் அருமைச்சீடன் எய்த அம்புகள்....

என் அருமைப் பேரனே இதற்குப் பதில் சொல்லு (என்று பீஷ்மர் சத்தியாயுதத்தை அர்ஜுனன் மேல் வீசினார் - அதை அர்ஜுனன் மூன்று பாணங்களால் வெட்டினான்.

பீஷ்மர் : அர்ஜுனா! இது எனது கடைசிப் போர்... (என்று கத்தியும் கேடயமுமாக பீஷ்மர் ரதத்தினின்று இறங்கப் பார்த்தார். அவர் அவ்வாறு இறங்கு முன் அர்ஜுனன் அவருடைய கத்தியையும் கேடயத்தையும் அம்புகளால் வெட்டித் துண்டு துண்டாக்கினான்... பீஷ்மரின் மீது அம்பு மழை பொழிந்தான் அர்ஜுனன். பிதாமகருடைய உடல் முழுவதும் அம்புகள் பாய்ந்தன.

கண்ணன் : அர்ஜுனா! தாமதிக்காதே.... யாராலும் வெல்ல முடியாத தவம் பெற்ற மாவீரன், கங்கையின் மைந்தன்....

அவர் விரும்பினால்தான் உயிர் துறக்கலாம்....

இதுதான் தருணம் அம்புகளை வீச.....

அர்ஜுனனுடைய அம்புகள் பாய்ந்தன.

ரதத்தினின்று பீஷ்மர் தலைகீழாகத் தரையில் வீழ்ந்தார்.

விளக்கம் : ஆகாயத்திலிருந்து பூமிக்கு இறங்கி உடலுக்கு உணவும், ஆன்மாவுக்கு மாங்களமும் தந்து மக்களுக் கெல்லாம் தாயாக நிற்கும் காங்கையின் ஒளரச புத்திரர் தகப்பனான சந்தனுராஜனுக்குச் சுகம் தருவதற்காகத் தனக்கு சந்ததியும் வேண்டாம், விவாகமும் வேண்டாம் என்று அனைத்தும் துறந்து விரதம் காத்த வீரர், பரசுராமனை வென்ற நிகரற்ற சூரர் தம்மைச் சந்தேகித்த துரியோதனனுக்குத் தம் சத்தியத்தை நிரூபிக்க உடல் முழுவதும் நெருப்பாக எரிக்கும் அம்புகள் பாய்ந்து உடல் விழும் வரையில் அவனுக்காகத் தம் கடமையைச் செய்துவிட்டுப் பாரதப் போரின் பத்தாவது நாளில் பிதாமகர் தேரில் நின்று கீழே விழுந்தார்.

பீஷ்மர் விழும்போது கௌரவருடைய இருதயங் களும் கூட விழுந்தன என்கிறார் வியாசர்.
பீஷ்மருடைய உடல் தரையைத் தீண்டவில்லை.

பீஷ்மர் : என் தலையில் அம்பு குத்தவில்லை. அது தொங்கு கிறது. உயரத் தூக்கித் தாங்கும்படியான ஏதேனும் வைத்து உதவுங்கள். (என்றார் பீஷ்மர்)
அப்போது கௌரவர்களும், அவர்கள் தரப்பு அரசர்க ளும் துரியோதனனும் பட்டுப்பீதாம்பரம் ஜொலிக் கும் தலையணைகளைக் கொண்டுவந்தனர்.
(அதைத் தடுத்த பீஷ்மர்)

பீஷ்மர் : (அர்ஜுனனை நோக்கி) அப்பனே! பார்த்தா! என் தலைக்கு ஆதாரமில்லை. கீழே தொங்குகிறது.
சரியான தலையணையைக் கொண்டு வந்து வைப்பாயாக (என்றார்.)

அதைக் கேட்டதும் அர்ஜுனன் தன் தூளியிலிருந்து மூன்று அம்புகளை எடுத்துப் பிதாமகர் தலையை அவற்றின் கூரிய முனைகளின் மேலே வைத்து அமைத்தான்.

பீஷ்மர் : அரசர்களே! அர்ஜுனன் அமைத்திருக்கும் தலையணையே எனக்கு மகிழ்ச்சியளித்தது. தேகத்தை விட்டுப் பிரிய இந்தக்காலம் தகுந்ததல்ல, உத்தராயணம் வரையில் நான் இந்த இடத்திலேயே இப்படியே கிடப்பேன். அதுவரையில் என் ஆத்மா தேகத்தில் நிற்கும். உங்களில் அப்போது யார் உயிருடன் இருப்பீர்களோ அவர்கள் வந்து என்னைப் பார்க்கலாம் (என்றார்)

(பிறகு பிதாமகர் அர்ஜுனனைப் பார்த்து)

“அப்பனே! உடலெல்லாம் எரிகிறது. கொஞ்சம் குடிக்கத் தண்ணீர் தருவாய்” (என்றார்)

(உடனே அர்ஜுனன் தன்வில்லை நன்றாக வளைத்து பீஷ்மருடைய வலது பக்கத்தில் அம்பை நிலத்திற்குள் செல்லும்படியாக விட்டான். அது பாதாளத்தில் புகுந்து மறைந்தது. உடனே அவ்விடத்தில் ஒரு ஊற்றுக் கிழம்பி உயரக் குதித்துப் பாய்ந்தது. தாயாகிய கங்கை தன் அருமை மகனுடைய தாகத்தைத் தீர்க்க வந்தது என்கிறார் கவி.

அமிர்தம் போன்ற அந்த நீரைக் குடித்துப் பீஷ்மர் தாகத்தைத் தீர்த்து மகிழ்ச்சியடைந்தார்.

பீஷ்மர் : துரியோதனா! நல்ல அறிவை அடைவாயாக, அர்ஜுனன் என் தாகத்துக்குத் தண்ணீர் எப்படி உண்டாக்கினான் பார்த்தாயா?

இதை உலகில் வேறு எவன் செய்வான்?

இனித் தாமதிக்க வேண்டாம்! அவனிடம் சமாதானமாகப் போ. இந்த யுத்தம் என்னோடு முடிவுபெறலாம்.

அப்பனே நான் சொல்வதைக் கேள். பாண்டவர் களிடம் சமாதானம் செய்து கொள் (என்றார்)
(நோயாளிக்கு இறக்கும் தருவாயில் மருந்து பிடிக்காது கசக்கிறது என்பான். அவ்வாறே துரியோதனனுக்கும் பிதாமகரின் பொன்மொழிகள் பிடிக்கவில்லை - பாசறைக்குச் சென்றான்.

- கங்கையின் மைந்தனும் சூரியகுமாரனும் -

பீஷ்மருடைய தலைமையை இழந்த கௌரவ சேனை, இடையனை இழந்த ஆட்டுக்கூட்டத்தின் நிலைமையில் இருந்தது. சத்தியசந்தரான பீஷ்மர் வீழ்ந்தபோது கௌரவர்கள் அனைவரும் யுத்த களத்தில், கர்ணா! கர்ணா! நீ தான் காப்பாற்ற வேண்டும் என்று கத்தினார்கள்.

கர்ணன் போரில் கலந்து கொண்டால் வெற்றி நிச்சயம் என்று கௌரவ வீரர்கள் அனைவரும் எண்ணினார்கள். பீஷ்மர் தலைமை வகித்த பத்து நாட்களுக்கு சூரியகுமாரன் இன்றியே யுத்தம் நடந்தது. பீஷ்மரால் கர்வபங்கம் செய்யப்பட்ட கர்ணன் கோபம் கொண்டு, நீர் ஜீவித்திருக்கும் வரையில் நான் போர் புரியமாட்டேன். நீர் பாண்டவர்களைக் கொன்று துரியோதனனுக்கு வெற்றி தந்தீராகில், நான் கானகம் செல்வேன். நீர் தோல்வியுற்று வீழ்த்தப்பட்டு மேலுலகம் சென்றீரானால் உம்மால் அதிரதன் என்று மதிக்கப்படாத நான், ரதத்தின் மேல் ஏறி, உம்மால் அதிரதர்களாக மதிக்கப்பட்ட அனைவரையும் வீழ்த்தித் துரியோதனனுக்கு வெற்றியைச் சம்பாதித்துத் தருவேன்.”

என்று கூறி போரிலிருந்து விலகிய கர்ணன் பாதசாரியாக பீஷ்மரிடம் சென்று அவரை வணங்கினான்.

கர்ணன் : குலத்தலைவரே! ஒரு குற்றமும் செய்யாமலிருந்தாலும் உம்மால் மிகவும் வெறுக்கப்பட்டவனாகிய ராதையின் மகன் உம்மை வணங்குகிறேன்.” (என்றான்)

வணங்கிவிட்டு நிற்கும்போது சூரியகுமாரன் முகத்தில் ஓரளவு பயக்குறி தோன்றியதைப் பிதாமகர் பார்த்தார். மிக்க கருணையுடன் அவன் மேல் கையை வைத்து மகனைத் தந்தை ஆசீர்வதிப்பதுபோல் ஆசீர்வதித்தார்.

பீஷ்மர் : (அவனை மெதுவாகப் பார்த்து) நீ ராதையின் மகன் அல்ல, குந்திதேவியின் மகன் ஆவாய்.....

சூரியகுமாரா! உன்மேல் எனக்கு உண்மையில் துவேசம் ஒன்றும் இல்லை. நீ பாண்டவர்களைக் காரணமின்றி துவேசிக்கிறாய்.... உன்னுடைய கொடையைப் பற்றி நானறிவேன். சூரத்தனத்தில் நீ அர்ஜுனனுக்கும், கிருஸ்ணனுக்கும் நிகரானவன். பாண்டவர்களுக்கு மூத்தவனாகிய நீ அவர்களுடன் இணைவதே என் விருப்பம். (என்றார்)

இதைக் கேட்ட கர்ணன் மிகவும் வணக்கத்தோடு,

கர்ணன் : பிதாமகரே! நான் குந்தி புத்திரன் என்பதை அறிவேன். தேரோட்டியின் மகன் அல்ல என்பதும் எனக்குத் தெரியும். ஆனால், துரியோதனனுடைய பொருளைப் பெற்றுக்கொண்டு அவனுக்குக் கட்டுப்பட்டுவிட்டேன். அவனை விட்டு விட்டு அவன் விரோதியின் பக்கம் சேருவது என்னால் முடியாத காரியம். துரியோதனனுக்காக நான் போர் புரிந்தே தீர வேண்டும். அதற்கு நீர் அனுமதி தருவீராக!

நான் சொன்னதிலும், செய்ததிலும் பல குற்றங்கள் உண்டு. அதை மன்னித்து என்னைக் காப்பாற்று வீராக! (என்று வேண்டிக் கொண்டான்)

பீஷ்மர் : உன் இஸ்டப்படியே செய், தருமமே வெற்றி பெறும்” என்றார். (கர்ணன் ரதம் ஏறி யுத்த களத்துக்கு வந்தான்.)

– களவரம் உரைத்தல் –

(பத்து நாட்கள் போர் நடந்த பின், சஞ்சயன் பரபரப்புடன் திருதராஷ்டிரரிடம் தெரிவித்தார்,)

சஞ்சயன் : மகாராசா! கௌரவர்களுக்கும் பாண்டவர்களுக்கும் பிதாமகர் (பாட்டனார்) சந்தனு மகாராசாவின் தவப்புதல்வர் பீஷ்மர் போர்க்களத்தில் வீழ்த்தப் பட்டு விட்டார். கௌரவசேனையின் பிரதான தளபதி, ஒப்பற்ற தலைசிறந்த வில்லாளி, மாவீரர் பீஷ்மர் அம்புப்படுக்கையில் கிடக்கிறார்.

இந்தத் துயரச் செய்தியைக் கேட்டதும் திருதராஷ்டிரர் திடுக்கிட்டார், வருந்தினார், அழுதுவிட்டார்.

பிறகு அவர் போர்களை நிகழ்ச்சிகளை அறிந்து கொள்ள சஞ்சயனிடம் கேட்டார்.

திருதராஷ்டிரர் : சஞ்சயா! தர்மபுமியான யுத்த புமி குருசேத்திரம். இதில் போரிட வந்திருக்கும் என் புதல்வர்களும், என் தம்பி பாண்டுவின் புதல்வர்களும் என்ன செய்து கொண்டிருக்கிறார்கள்?

சஞ்சயன் : இந்த சமயம் அணிவகுத்து நிற்கும் பாண்டவர் படையைப் பார்த்து, கௌரவ மன்னன் துரியோதனன் துரோணச்சாரியரிடம் வந்து சொன்னான்,

– களத்தில் –

பதினொராம் நாள் யுத்தம்

துரியோதனன் : ஆச்சாரியாரே! உமது சீடனும் துருபதராசனின் புதல்வனுமான திருஷ்டத்யும்னன் வியூகம் அமைத்து, தலைமை தாங்கி நிற்கும் பாண்டவர்களுடைய பெரும் படையைப் பாருங்கள்...

குருவே! வீரத்தினாலும், பெருமையினாலும், சாஸ்திர ஞானத்திலும், வயது, புத்தி, வீரியம், சாமர்த்தியம் இவைகளாலும் சிறந்தவராக இருக்கிறீர். சேனைத் தலைமை நீரே வகிக்க வேண்டும். நீர் சேனாதிபதியாக இருந்தால் தருமனை நிச்சயமாக ஜெபிப்பேன்." என்று துரியோதனன் துரோணரை வணங்கினான்.

(துரோணரும் சேனாதிப் பொறுப்பை ஏற்று படை நடத்தினார்.)

துரோணர் சேனையைக் சகட வியூகமாக வகுத்தார். அதுவரை விலகி நின்ற கர்ணனுடைய தேர் யுத்த களத்தில் பாய்ந்தது. கௌரவப்படை வீரமுழக்க மிட்டது.

துரோணர் கௌரவ சேனைக்கு தலைமை வகித்து போர் நடத்தினார். முதியவராயிருந்தும் யுவனைப் போல் யுத்தகளத்தில் எங்கும் பிரவேசித்து உன்மத்தனைப் போல் போர் புரிந்தார். காற்றானது மேகங்களைச் சிதற அடிப்பது போல் பாண்டவ சேனையைத் துன்புறுத்திச் சிதற அடித்தார். சாத்யகியையும், பீமனையும், அர்ஜுனனையும் திருஷ்டத்யும்னனையும், அபிமன்யுவையும், துருபதனையும், காசிராசனையும் இன்னம் அனேக வீரர்களையும் தானே எதிர்த்துத்

தோல்வியுறச் செய்தார். பாண்டவ சேனையைத் துன்புறுத்தினார்.

ஒரு துரோணர் அநேக துரோணர்களாகப் பாண்டவசேனை எண்ணுமாறு இங்குமங்கும் தம் தேரைச் செலுத்தி அம்பு மழை பெய்து யுத்தகளம் முழுவதும் கோரத்தாண்டவமாடினார்.

பன்னிரண்டாம் நாள் யுத்தம்

தருமனை உயிருடன் பிடிக்கும் பிரயத்தனம் முதல்நாளில் செய்தது தோல்வியாக முடிந்தது. துரியோதனனைப் பார்த்து துரோணர் சொன்னார்.

துரோணர் : துரியோதனா! அர்ஜுனன் அருகில் இருக்கும் வரையில் தருமனைப் பிடிக்க முடியாது. என்னால் வஞ்சனையில்லை. ஏதாவது உபாயம் செய்து அர்ஜுனனை வேறு தனியாகப் பிரித்துவிட்டால், நான் சேனையை உடைத்து தருமனைப் பிடிப்பேன்.

யுத்தத்துக்குப் பயந்து அவன் ஓடிப்போகாமல் நின்று போர் செய்தானானால், அவனை நிச்சயமாகப் பிடித்துத் தருவேன். அப்படி அவன் நிற்காமல் யுத்த பூமியிலிருந்து ஓடினால், அதுவே வெற்றி யாகுமல்லவா? என்றார்.

அதன்படியே போர் நடக்க ஆரம்பித்தது. அர்ஜுனா! என்று அறை கூவி யுத்தத்திற்கு அழைத்தார்கள். ஒரு முக்கியமான நோக்கத்திற்காக ஒரு படையோ, தனிப்படையாட்களோ, தங்கள் உயிரை மாய்த்துக் கொண்டு காரிய சாதகம் செய்வது என்கிற

தற்கொலை முறையை இந்தக் காலத்து யுத்தங்
களிலும் காணலாம். அர்ஜுனை தூர இழுத்துக்
கொண்டு போக வேண்டிய நோக்கத்துடன் ஏற்பட்ட
தற்கொலைப் படையாகத் திரிகர்த்தாக்கள்
“சம்சப்தக” பிரதிக்ளை எடுத்துக்கொண்டு
அர்ஜுனை அழைத்தார்கள் அர்ஜுனன் தருமராச
னைப் பார்த்து

அர்ஜுனன் : அரசனே! “சம்சப்தக” விரதம் பூண்டவர்கள் என்னைப்
போருக்கு அழைக்கிறார்கள். எனக்கு அனுமதி
தரவேண்டும் என்றான்.

தருமர் : அப்பனே! துரோணருடைய எண்ணம் உனக்குத்
தெரியும். என்னை உயிருடன் பிடிப்பதாக அவர்
துரியோதனனுக்கு வாக்குக் கொடுத்துள்ளார்.
அவர் பலமுள்ளவர், சூரர், அஸ்திரவிதையில்
பண்டிதர், சிரமம் தாங்கக்கூடியவர், சோம்பாதவர்,
என்றான் தருமன்.

அர்ஜுனன் : அரசனே! உமக்கு காப்பாகச் சத்யஜித்து இருக்கிறான்.
அவன் உயிருடன் உமது பக்கத்தில் இருக்கும்
வரையில் உமக்கு அபாயமில்லை....

கண்ணா! அதே பாருங்கள் திரிகர்த்தாக்கள்
நிற்கிறார்கள். சுவர்க்கத்தை எதிர்பார்க்கும்
மகிழ்ச்சியின் பரவசமாக இருக்கிறார்கள். அவர்
களை நோக்கி தேரைச் செலுத்துங்கள் என்று
சொல்லிக்கொண்டு பகைவர்களுடைய பெரும்
சேனையை அணுகினான் அர்ஜுனன்.

அர்ஜுனனுடைய தாக்குதலினால் திரிகர்த்தர்களு
டைய படை அசைய ஆரம்பித்தது.

திரிகர்த்தராசன் : சூரர்களே! பெரும் சத்திரிய கூட்டத்தில் பிரதிக்ளை செய்து விரதம் பூண்டிருக்கிறீர்கள் கோரமான சபதங்களைச் செய்த பின் பயத்தைப் பாராட்டுவது தகாது. பரிகாசத்துக்குப் பாத்திரமாவீர்கள்” என்று கோசமிட்டான்.

யுத்தம் மும்முரமாக நடந்தது.....

அர்ஜுனன் : கண்ணா! இவர்கள் உயிரோடு இருக்கும் வரையுத்தத்தை விட்டு விலகமாட்டார்கள்.

தேரை செலுத்துங்கள் என்றான் அர்ஜுனன்.

மதுசூதனன் தேரைச் செலுத்தினான். தேவாசுர யுத்தத்தில் இந்திரனுடைய ரதத்தைப் போல் கண்ணன் ஓட்டிய தேர் பலவித மண்டல கதிகளைச் செய்தது. அர்ஜுனனுடைய காண்டிபம் தன்னுடைய முழுப்பன்மையும் காட்ட ஆரம்பித்தது. கடுமையான போர் நிகழ்ந்தது.... அர்ஜுனனுடைய ரதம் அந்த காரத்தில் மூடப்பட்டது.

கண்ணன் : தனஞ்சயனே! பிழைத்திருக்கிறாயா? என்றான் கண்ணன்.

அர்ஜுனன் : இருக்கிறேன் என்று இருட்டில் அர்ஜுனன் காண்டிபத்தை இழுத்து தன் அம்புகளினால் பகைவர்களுடைய அம்பு மழையை விலக்கினான்.

பிரளய காலத்தில் நடைபெறும் ருத்திர நடன அரங்கம் போல் ரணகளம் விளங்கிற்று. தலையில்லா முண்டங்களம் வெட்டுண்ணட அங்கங்களும் எங்கும் பயங்கரமான காட்சியை அளித்தன. திரிகர்த்தர்கள் (“சம்சப்தக”) தற்கொலைத் தாக்குதல் நடத்தினார்கள். வேறு புறத்தில் துரோணர் பாண்டவர்களைத் துவம்சம் செய்தார்.

துரியோதனன் : கர்ணா! துரோணருடைய பராக்கிரமத்தைப் பார்த்தாயா? இந்தப் பாண்டவர்கள் இனி யுத்தத்தை விரும்பமாட்டார்கள். அவர்களுடைய சேனை சிதறித் தடுமாறுவதைப் பார்.

கர்ணன் : துரியோதனனே! பாண்டவர்கள் அவ்வளவு சுலபமாகத் தோல்வியடைய மாட்டார்கள். யுத்தத்தை விட்டு விலக மாட்டார்கள். விசத்தினாலும், நெருப்பினாலும், சூதாட்டத்தினாலும் உண்டான துன்பங்களையும் வனவாசத்தையும் அவர்கள் மறக்க மாட்டார்கள். அதோபார் பாண்டவர்கள் வியூகத்தை மாற்றிவிட்டார்கள்.

பாண்டவர்கள் மறுபடியும் ஒன்றுகூடித் துரோணரைத் தாக்குகிறார்கள். துரோணர் இருக்கும் இடம் நாமும் செல்வோம். அவரைத் தனியாக விட்டு விடக்கூடாது என்றான் கர்ணன்.

பொருள் விளக்கம் : தேவையில்லாத தற்கொலைத் தாக்குதலும், அற்பணிப் பற்ற தற்கொலைத் தாக்குதலும் வெற்றிபெற மாட்டாது.

நீதியற்றவர்களின் முயற்சி இறுதியில் தோல்வி காணும் “துரோணரால் தருமனைப் பிடிக்க முடியவில்லை. திரிகர்த்தர்களால் அர்ஜுனனையும் வெல்ல முடியவில்லை.

பதின்மூன்றாம் நாள் யுத்தம்

துரியோதனன் மிகுந்த கோபத்துடன் துரோணரிடம் சென்று

துரியோதனன் : பிராமனோத்தமரே! அருகில் நின்ற தருமனை நேற்றுப் பிடிக்காமல் விட்டுவிட்டீர் எங்களைக் காப்பாற்றும் கவலை உமக்கு இருந்திருந்தால் நேற்று நடந்த நிகழ்ச்சிகள் நடைபெற இடமிருந்திருக்காது. உண்மையில் தருமனைப் பிடிக்கும் எண்ணம் உமக்கு உறுதியாக இருப்பின் உம்மை எவரால் தடுக்க முடியும்?

நீர் எனக்குத் தந்த வரம் நடைபெறாமலிருப்பதற்குக் காரணம் எனக்குத் தெரியவில்லை...

துரோணர் : துரியோதனா! உனக்காக நான் என் முழுப் பலத்தையும் பிரயோகித்தே வருகிறேன். நீ எண்ணும் எண்ணங்கள் அரசனாகிய உனக்குத் தகுதியானவை அல்ல, தருமன் பக்கத்தில் அர்ஜுனன் இருக்கும்வரை நம்முடைய எண்ணம் நிறைவேறாது என்று உனக்கு ஏற்கனவே நான் சொன்னேன். அவனை எப்படியாவது யுத்தகளத்திலிருந்து அப்புறப்படுத்தினாலல்லாது உன் எண்ணம் நிறைவேறாது. இன்னும் அதற்காக முயற்சி செய்வேன் என்று துரியோதனனைச் சமாதானப்படுத்தினார்.

பதின்மூன்றாவது நாளிலும் சம்சப்தர்கள் அர்ஜுனைப் போருக்கு அழைத்தார்கள்.

அர்ஜுனன் சென்றான் - அவனுக்கும் அந்தப் பொருங்கூட்டத்துக்கும் மிகப்பெரும் போர்

நடந்தது அதைப்போன்ற யுத்தமானது ஓர் இடத்திலும் கேட்கப்பட்டதுமில்லை. பார்க்கப்பட்டதுமில்லை என்றார் வியாசர்.

அர்ஜுனன் தெற்கே போருக்குச் சென்றதும் துரோணர் தம்முடைய படையைப் பத்மவியூகமாக வகுத்து தருமரைத் தாக்கினார்... துரோணரின் தாக்குதலை எதிர்கொள்ள முடியாத தருமர் அபிமன்யுவைக் கூப்பிட்டு,

தருமர் : அபிமன்யு! துரோணர் நம்மை வாட்டுகிறார். நாம் தோல்வி அடைந்தால் அர்ஜுனன் நம்மை மிகவும் நிந்திப்பான். துரோணருடைய சேனையை உடைக்க மற்ற வீரர்களால் முடியவில்லை, நீ ஒருவன்தான் அதைச் செய்ய முடியும்.

துரோணருடைய சேனையைத் தாக்குவாயாக! என்றான்.

அபிமன்யு : நான் சென்று இந்த வியூகத்தில் பிரவேசிப்பேன், சந்தேகமில்லை. ஆனால் பிரவேசித்தபின் திரும்பி வர....

தருமன் : வீரனே! வியூகத்தை உடைத்து நீ பிரவேசி நாங்கள் உன்னைத் தொடர்ந்து வருவோம்... என்று தருமன் கூற...

பீமன் : உன்னைப் பின் தொடர்ந்து நான் வருவேன். வியூகத்தை நீ உடைத்துவிட்டால் நாம் கௌரவ சேனையைத் துவசம்சம் செய்துவிடுவோம்:- (என்றான் பீமன்) சாரதி :- வணக்கமாக, ஆயுஷ்மன்! தருமர் உன் போரில் வைத்திருப்பது மிகவும் பெரிய பாரம். ஒரு கணம் யோசித்து, பிறகு

வியூகத்தில் பிரவேசிப்பாயாக, துரோணர் சிறந்த அஸ்திரப் பயிற்சி பெற்ற சமர்த்தர். பலசாலி நீயோ அனுபவம் பெறாத பாலகன்” என்றான்.

அபிமன்யு (சிரித்தான்.) கிருஷ்ணனை மாமனாகவும், அர்ஜுனனை தந்தையாகவும் பெற்ற என்னிடம் பயம் என்ற பேய் அணுகிவராது.

வேகமாக துரோணருடைய சேனையை நோக்கி தேரைச் செலுத்து... சாரதியும் அப்படியே ஓட்டினான். யானைகளை எதிர்க்க சிம்மக்குட்டி செல்வது போல் அபிமன்யு சென்றான். தடைகள் தகர்ந்தது, கௌரவப்படைகள் சிதைந்தனர். சமுத்திரத்தில் கங்காப் பிரவாகம் சேர்ந்து உண்டாகும் சுழல் உண்டாயிற்று. துரோணர் பார்த்துக்கொண்டிருந்த போது வியூகம் உடைந்தது. அபிமன்யு உள்ளே பிரவேசித்து விட்டான்...

நெருப்பில் வீழ்ந்த விட்டிற்பூச்சிகளாக கௌரவப் படையில் எதிர்த்து வந்த வீரர்கள் மாண்டனர். யாக பூமியில் தருப்பைப்புல் பரப்புவதைப்போல் அபிமன்யுவானவன் வீழ்த்திய வீரர்களால் யுத்தகளம் நிரப்பியது. எங்கும் விற்கள், அம்புகள், கத்திகள், கேடயங்கள், அங்குசங்கள், கடிவாளங்கள், தோமரங்கள், கோடாலிகள், கதைகள், ஈட்டிகள், சட்டைகள், சங்கங்கள், சிதறிக் கிடந்தன, கைகளும் தலைகளும், சரீரத் துண்டங்களும் அறுபட்டுக் கிடந்து பூமியை மண் தெரியாமல் மூடின.

அபிமன்யுவினால் ஏற்பட்ட நாசத்தைக் கண்டு துரியோதனன் கோபம் கொண்டு, துரியோதனன் அபிமன்யுவை எதிர்த்தான், நடந்த போரைக்

கண்டு திகைத்த துரோணர் துரியோதனனைக் காப்பாற்ற நாலு புறங்களும் வீரர்களை அனுப்பினார். துரியோதனனுக்கு துணை சென்ற மகாரதர்கள் புறங்காட்டி ஓடினார்கள்.

அதன்மேல் யுத்த தருமத்தையும் வெட்கத்தையும் விட்டுப் பல வீரர்கள் ஒன்றுகூடித் தனியாய் நின்ற அபிமன்யுவைத் தாக்கினார்கள்.

துரோணர், அசுவத்தாமன், கிருபர், கர்ணன், சகுனி சல்லியன், துச்சாதனன், அசுமகன் ஒரே நேரத்தில் தாக்கினார்கள்.

பொங்கிவரும் சமுத்திரத்தை மணற்கரையானது தடுப் பதுபோல் அபிமன்யு அவர்களைப் பின்வாங்க வைத்தான்.

அசுமகன் வீழ்த்தப்பட்டான். அபிமன்யு கர்ணனுடைய கவசத்தைப் பிளந்தான். சல்லியன் மூர்ச்சையடைந்தான்.

இந்த அபிமன்யுவுக்கு நிகர் யாருமில்லை. என்று கிருபரிடம் துரோணர் சொன்னார்.

அதன்பின் அபிமன்யுவுக்கும் கர்ணனுக்கும் வில் போர் நடந்தது. அபிமன்யு கர்ணனுடைய வில்லை அறுத்தான்.

உலர்ந்த காட்டில் வைக்கப்பட்ட நெருப்பைப் போல் கௌரவசேனையை அபிமன்யு நாசம் செய்த வேளையில் துரோணர், கிருபர், கர்ணன், அசுவத்தாமன், பிருஹத்பலன், கிருதவர்மன் ஆகிய ஆறு மகாரதர்களும் அபிமன்யுவைச் சூழ்ந்து கொண்டார்கள்.

கௌரவ வீரர்கள் யுத்த தர்மத்தை மீறி விட்டனர். சூரியபுத்திரன் கர்ணன் பின்புறத்தால் அபிமன்யுவின் வில்லை உடைத்தான். இதுதான் வீரமென்று கௌரவர்கள் சிரித்தனர். இதுவா வீரமென்று சூரியனும் சோபை இழந்து மகனை நித்தித்தான்.

துரோணர் அபிமன்யுவின் கையிலிருந்த கத்தியை பாணத்தால் வெட்டினார்.

அபிமன்யுவை எதிர்த்து, ஜெயத்திரதன் கர்ணன், துரோணர் ஆகியோர் செய்த யுத்தம் மகாபாரதப் போரில் வரன் முறை தவறிய போராகவும், அபிமன்யுவை ஒன்றுகூடி எதிர்த்தவர்கள்.

தமது மாவீரத்தை பறிகொடுத்தவர்களாகவும் கணிக்கப்படுவதாக வியாசர் கூறியதாகச் சொல்லப் பட்டது.

இறுதியாக அபிமன்யுவைத் தாங்கிப் பிடித்த கர்ணன் மகாபாரத்தில் அர்ஜுனனோ நானோ வீரன் அல்ல நீதான் மாவீரன், வீர அபிமன்யு என்று கூறி, மனங் கலங்கி தனது செயலுக்காக வருந்தியதாக பாரதநூல் கூறுகிறது.

களநிலவரம் உரைத்தல்.

சஞ்சயன் : மாமன்னா! தாமரை ஓடையை யானை கலக்குவது போல் பெரும் கௌரவசேனையைக் கலக்கினான். சுபத்திரா புத்திரன், அவனை பலர் ஒன்று சேர்ந்து கொன்றார்கள்.

இந்தப் போர் அநீதியானது, கேவலமானது, முறை கேடானது (என்று திருதராஷ்டிரருக்கு சஞ்சயன் கூறினான்.

கொல்லப்பட்ட அபிமன்யுவை உம்மைச் சேர்ந்த வர்கள் சூழ்ந்துகொண்டு காட்டு வேடர்களைப் போல் கூத்தாடிச் சந்தோசப்பட்டார்கள். உண்மை வீரர்களுடைய கண்களிலிருந்து கண்ணீர் ஒழுகிற்று.

ஆகாயத்தில் பறந்து வட்டமிட்டுக் கொண்டிருந்த பறவைகள் “இது தருமமல்ல! தருமமல்ல! என்று அலறிச் சொல்வதுபோல் சப்தமிட்டன.

கௌரவ வீரர்கள் அபிமன்யு வதத்தைப் பற்றி மகிழ்ச்சியடைந்து சிம்மநாதம் செய்தார்கள்.

(திருதராஷ்டிரனுடைய மகன் யுயுத்ஸீ மட்டும் மிகந்த கோபம் கொண்டவனாக),

யுயுத்ஸீ

:- “இது தகாது. யுத்த தருமத்தை அறியாத சத்திரியர்களே! வெட்கப் படுவதற்குப் பதில் சிம்மநாதம் செய்கிறீர்கள். பெரிய அதர்மத்தைச் செய்து விட்டு, நெருங்கி நிற்கும் அபாயத்தை அறியாமல் மூடர்களைப்போல் சந்தோசப்படுகிறீர்கள்.

பாலக வீரனைப் பல பேர் சேர்ந்து கொன்றது வீரமா? அதுவும் போர் நெறி தவறி, பின்னால் நின்று தாக்கியது தர்மமா?....

ஆயுதமேந்திய கோழைகளே –
உங்களுக்குத் தகுந்த பாடம் கிடைக்கும்.

என்று சொல்லி, ஆயுதத்தை எறிந்துவிட்டு யுத்தக் களத்திலிருந்து விலகினான்.

அர்ஜுனன் : என் மகன் மாய்வதற்குக் காரணமான ஜயத்ரதனை நாளைய தினம் கொல்லப் போகிறேன். அவனைக் காக்கத் துரோணரும், கிருபரும் – வந்தாலும் அவர்களையும் என் அம்புக்கு இரையாக்குவேன் இது என் பிரதிக்கை” என்று சொல்லிக் காண்டீபத்தை டங்காரம் பண்ணினான். அர்ஜுனன் கண்ணன் பாஞ்சஜன்யத்தை முழங்கினான்.

அபிமன்யுவின் வதத்திற்கு காரணமாயிருந்த ஜெயத்ரதனை அடுத்தநாள் சூரியஸ்தமனத்துக்குள் கொல்லப் போகிறேன் என்று அர்ஜுனன் பிரதிக்கை செய்த காரணத்தால் துரியோதனனுடைய கூட்டம் எச்சரிக்கை அடைந்தது.

ஜெயத்ரதன் : துரியோதன மன்னா! எனக்கு இனி இந்த யுத்தம் வேண்டாம். நான் என்னுடைய நாட்டுக்குப் போகிறேன்” என்றான். – ஜெயத்ரதன்

துரியோதன் : ஜெயத்ரதா அஞ்சவேண்டாம் இத்தனை சத்திரிய வீரர்களும் நின்று உன்னைக் காப்பாற்றுவார்கள். கர்ணன், சித்திரசேனன், விவிம்சதி, பூரிசிரவசு, சல்லியன், விருசசேனன், புருத்மித்திரன், ஜயன், போஜன், காம்போஜன், சுதட்சணன், சத்திரிய விரதன், விகர்ணன், துர்முகன், துச்சாதன், சுபாஜி, காளிங்கன், அவந்திரராசாக்கள், துரோணர், துரோணபுத்திரர், சகுனி இவ்வளவு பேர்களும், நானும் இருக்க, நீ போவது சரியாகாது. என்னுடைய முழுச்சேனையும் உன்காப்புக்காகக் கட்டளை இடப்படும். நீ இந்தச் சமயம் விலகிப் போக வேண்டாம் என்று துரியோதனன் கூற ஜெயத்திரதனும் ஒப்புக்கொண்டான்.

துரோணரிடம் சென்ற ஜெயத்ரதன்

ஜெயத்ரதன் : குருவே! எனக்கும் அர்ஜுனனுக்கும் நீர் ஆசிரியராக இருந்தீர். எங்களுக்குச் சிட்சையில் என்ன தாரதமயம் கண்டீர்? என்று கேட்டான்.

துரோணர் : அப்பா! உனக்கும் அர்ஜுனனுக்கும் நான் பேதமின்றி ஆசாரியக் கடமைகளைச் செய்தேன். சிட்சை ஒன்றாயினும் அப்பியாசத்தி னாலும் கஸ்டமான தவத்தாலும் உன்னைக் காட்டிலும் அர்ஜுனன் மேலானவன். ஆயினும் பயப்பட வேண்டாம். அர்ஜுனனால் தாண்ட முடியாத வியூகத்தை வகுத்து அதற்குப் பின்புறமாக உன்னை வைப்போம். உன் மூதாதையரின் தருமத்தை அனுசரித்து யுத்தம் செய். பயத்தை விடு” என்றார்.

துரோணர் சேனையை அணிவகுத்தார், ஜெயத்ரதனும் அவனுக்குக் காப்பாகப் புரிசிரவசும், கர்ணனும், அசுவத்தாமனும், சல்லியன், விருசசேனன், கிருபர் இவர்களும் எல்லாவிதப் படைகளுடன் பன்னிரண்டு மைல் தூரத்தில் விலகி நின்றார்கள். அதற்கு பாண்டவ சேனைக்கும் இடையில் துரோணர் பெரும் சேனையைச் சகடவியூகத்தில் அமைத்தார். சடகவியூகத்துக்கப்பால் பத்ம வடிவத்தில் உள் வியூகம் ஒன்று ஏற்படுத்தினார். அந்தப் பத்ம வியூகத்துக்கும் அப்பால் ஊசிமுக வியூகம் வகுத்தார்.

அந்த ஊசிமுக வியூகத்தின் காப்பில் ஜெயத்ரதன் நின்றான். சகடவியூகத்தின் முகத்தில் துரோணர் நின்றார். வியூகத்தின் பலத்தைப் பார்த்து துரியோதனன் தைரியமடைந்தான்... இவ்வளவு ஏற்பாடுகளையும் பார்த்து,

நாராயணன் கண்ணன் நயமாகச் சிரித்தான்....

நரநாராயணன் அர்ஜுனன் காண்டீபத்தைத்
தூக்கினான்.

கீதா உபதேசமும், மண்ணுக்கான பந்தயப் போரும்
சபதங்களும் அரங்கேற்றம் கண்டன. பழிக்குப்பழி
தீர்க்க பாண்டவன் முடிவெடுத்தான். காத்தவன்
அருள் கொடுத்தான். – கௌரவப் படையின் பலம்
இழக்க, கௌரவசேனையின் உயிர் அழிக்க,

இரத கஜ துரத பதாதிகளும் ஓடி மறைந்தனர்.
எதிர்த்தவர் செத்து வீழ்ந்தனர்.

ஆயிரம் தேரும் எங்கே நூறு யானைகளும்
எங்கே, மூவாயிரம் குதிகைகளும் எங்கே,
பதினாறாயிரம் காலாட்படைகளும் எங்கே, வில்
வீரர் ஆயிரத்தி ஐநூறு போர் எங்கே, எங்கே
எல்லோரும் மடிந்தனர்.

துரோணர் தடுத்தார்.....

துரோணர் : அர்ஜுனா! என்னை ஜெயிக்காமல் ஜெயத்ரதனை
நீ அடைய முடியாது” என்றார்.

இருவரும் கடும் போர் புரிந்தனர்...

கண்ணன் : அர்ஜுனா! துரோணரை வீழ்த்த முடியாது என்று
கூறி (தேரை நிகழ்விடத்திலிருந்து அகற்றினான்.)

துரோணர் : அர்ஜுனா! எங்கே போகிறாய்? யுத்தத்தில்
சத்துருவை ஜெயிக்காமல் நீ செல்பவன் அல்லவே!
நில், நில்” என்று துரோணர் சொன்னதற்கு

அர்ஜுனன் : தேவரீர்! எனக்கு ஆசாரியர், சத்துருவல்ல, நான்
உமக்கு சிஷ்யன். உம்முடைய மகனைப் போன்றவன்
உம்மை யுத்தத்தில் தோல்வி அடைவிக்கக்

கூடியவன் உலகத்தில் இல்லை. என்று சொல்லி விட்டு, விரைவாக கௌரவ சேனைக்குள் நுழைந்தான். தடைகள் தகர்ந்தன. படைகள் நடுங்கின. சத்துருக்களால் கொல்லப்பட முடியாத வன் என்ற வரத்தைப் பெற்றவனாகிய சுருதாயுதனைக் கொன்று,

இவ்வாறு இன்னும் அநேக வீரர்களை மாய்த்து விட்டுக் காண்டீபம் ஏந்திய அர்ஜுனன் ஜெயத்ரதன் இருந்த இடத்திற்கு வேகமாகச் சென்றான்.

– களநிலவரம் உரைத்தல் –

அர்ஜுனனுடைய வெற்றியைப் பற்றி சஞ்சயன் சொன்னதைக் கேட்ட திருதராஷ்டிரன் புலம்பினான்.

சஞ்சயன் : “ஜலம் போன பின் அணைகட்டுவது போல் இப்போது நீர் புலம்புவதில் என்ன பயன்?

சூதாட்டத்திலிருந்து குந்திபுத்திரனை நீர் முதலிலேயே ஏன் விலக்கவில்லை?

திருதராஷ்டிரர் : அப்பனே சஞ்சயா! நீ சொல்வது சரியென்றே ஒப்புக்கொள்கிறேன். விதியை யாரும் விலக்க முடியாது நடந்ததையெல்லாம் சொல்லு நல்ல தாயினும் சரி, துக்க சமாசாரமாயினும் சரி, எல்லா வற்றையும் நடந்தவாறு சொல்” என்று துயரத்தில் மூழ்கித் துடித்துக் கொண்டிருந்த திருதராஷ்டிரதன் சஞ்சயன் சொல்வதைக் கேட்கலானான்.

– களத்தில் –

அர்ஜுனனின் தேர் சிந்துராசன் ஜெயத்ரதனை நெருங்கிவிட்டது.

துரியோதனன் அர்ஜுனனை எதிர்த்தான்....

துரியோதனன் புறங்காட்டியதும் கண்ணன் பாஞ்சயன்யத்தை முழங்கினான்.

ஜெயத்ரதனுக்கு காப்பாக இருந்த வீரர்கள் இதைக் கேட்டதும் மிக்க கலக்கமுற்றார்கள். பூரிசிரவசு, சலன் கர்ணன், விருசசேனன், கிருபர், சல்லியன், அசுவத்தாமன் ஜெயத்ரதன் ஆகிய எண்மரும் தேர்களின் மீது ஏறி பார்த்தனை எதிர்த்தார்கள்.

துரியோதனன் : கர்ணா! இரண்டில் ஒன்று முடிவாகும் சமயம் இப்போது நேர்ந்திருக்கிறது.” என்றான்.

இன்று மாலைக்குள் ஜெயத்திரதன் வதப் பிரதிக்கை நிறைவேறாமற் போனால், அர்ஜுனன் வெட்கத்தால் உயிரை மாய்த்துக் கொள்வான்....

இன்று நீ உன் சாமார்த்தியத்தைக் காண்பிக்க வேண்டும் அதோ சூரியன் சாய்ந்துவிட்டான்...

அர்ஜுனனுடைய பிரதிக்கை வீணாயிற்று” என்று துரியோதனன் தனக்குள் எண்ணி மகிழ்ந்தான்.

அப்போது இருள் மூடிற்று.

வெற்றிவெற்றி என்று கௌரவ சேனை ஆரவாரித்தது.

ஜெயத்ரதன் பிழைத்தேன் என்றான்.

கிருஷ்ணன் : தனஞ்ஜய சிந்துராசன் ஜெயத்ரதனை வதம் செய் - இருள் என்னால் உண்டாக்கப்பட்டது. உன் பிரதிக்கையை பூர்த்தி செய்” இதுவே சமயம் என்றான்.

உடனே காண்டிபத்தினின்று ஒரு அம்பு விடுபட்டது. பருந்து கோழிக்குஞ்சைக் கவ்வுவதுபோல் ஜெயத்ரதனுடைய தலையை அது கவர்ந்தது. இருள் விலகி ஒளி தோன்றியது. வீழ்ந்தான் ஜெயத்திரதன்....

ஜெயத்திரதனுடைய கதை முடிந்தது.

கௌரவர்கள் திட்டம் தவிடுகொடியானது - காண்டிபதாரி வில்லுக்கு விசயன் சபதத்தை முடித்தான்.

பதினாலாம் நாள் இரவு யுத்தமும் நடைபெற்றது. தீவட்டிகள் வெளிச்சத்தில் போர் நடைபெற்றது. துரோணர் கௌரவசேனையில் இருக்கும் வரை போரை வெல்ல முடியாது... கண்ணன் சிந்திக்க லானான்.... கண்ணன் போட்டான் திட்டம்,

தருமனும் அதற்கு உடன்பட்டான்...

“அசுவத்தாமன் இறந்தான்” என்ற மொழியைக் கேட்டதும் துரோணருக்கு உயிரிலுள்ள பற்று திடீர் என்று அறவே நீங்கிவிட்டது. (அப்போது)

பீமன்

: கெட்டுப்போன பிராமணர்கள் தமக்குரிய தொழிலை விட்டு சத்திரியர்களுடைய தொழிலில் புகுந்த படியால் அல்லவோ அரசர்களுக்கு ஆபத்து வந்தது? அதரும வழியில் பிராமண குலத்தவர்கள் பிரவேசிக்காவிடில், அரசர்கள் மாண்டு போகாமல் தப்பியிருப்பார்கள். கொல்லா விரதமே மேலான அறம் என்றும், அந்த அறத்திற்குப் பிராமண குலமே வேர் என்றும் அறிந்த நீர், அந்தணர் குலத்தில் பிறந்திருந்தும் வெட்கமில்லாது கொலைத் தொழில் செய்து வருகிறீர். ஏன் இவ்வாறு பாபத்தில் இறங்கினீர்? என்றான்.

மகன் இறந்துவிட்டான் என்று ஏற்கனவே உயிரில் வெறுப்புக்கொண்ட துரோணர் இந்த நிந்தனையைக் கேட்டதும் அஸ்த்திரங்களை எறிந்துவிட்டுத் தேர்தட்டின் மத்தியில் உட்கார்ந்து யோக நிஷ்டையில் அமர்ந்தார். அப்போது கண்ணனுடைய பாஞ்சசைன்னியம் முழங்கியது. இந்த சமயத்தில் திருஷ்டத்யும்னன் கத்தியெடுத்து வந்து துரோணருடைய ரதத்தில் ஏறி.... “ஆ”, “ஆ” சப்தம் எழுப்பிக் கொண்டு....

ஒரே வெட்டாக வெட்டி ஆசார்யருடைய தலையை வேறுபடுத்தி விட்டான்.

பரத்வாஜ புத்திரருடைய ஆத்மா பாரதப் போருக்கு சமர்ப்பணமாகியது.

“புரை தீர்ந்த நன்மை பயக்கும் எனின்” என்கிற நிபந்தனை சேர்ந்து வள்ளுவர் சொன்னபடி சொல்லப்பட்ட பொய் அல்ல, தருமன் சொன்ன பொய்....

தருமமே பொய் சொல்லிவிட்டது.

நாராயணா நீயுமா?..... அர்ஜனன் கவலையுற்றான்.

அதிகம் கவலையுடன் யாத்தார். பாரதம் சொன்ன வியாசர்

அண்ணனும் காப்பல்ல, தருமம் ஒன்றே காப்பு என்றும், அது பயனும் புகழும் தரும் காப்பு என்றும் தருமபுத்திரன் கௌரவரில் ஒருவனான யுயுத்ஸீ நிகழ்ச்சியின் மூலம் பாரதம் உபதேசம் தருகிறது. பாரதம் செய்த வியாசர் பகன்றார். இக்கூற்றை,

சேனாதிபதியானான் கர்ணன்

துரோணர் இறந்ததும் கௌரவசேனைக்கு கர்ணன் சேனாதிபதியானான்.

அவன் தலைமையில் மறுபடி யுத்தம் வெகு உக்கிரமாக நடந்தது.

பீமன் : சிக்கினாய் துச்சாதனா! செலுத்திய கடனை முதலும் வட்டியுமாக இப்போது தீர்க்கப் போகிறேன். திரௌபதியை நீ தீண்டிய போது நான் எடுத்த சபதம் இப்போது நிறைவேறப் போகிறது” என்று பீமன் அவன் மேல் பாய்ந்தான்.

அசரீரி : ஆடை குலைவுற்று நிற்கிறாள், அவள் ஆவென கதறி அழுகிறாள், வெறும் மாடு நிகர்த்த துச்சாதனன் அவள் மைகுழல் பற்றி இழுக்கிறான்...

திரௌபதியை அவமதித்த பாபிஸ்டனைப் பூமியில் தள்ளி அவன் அங்கங்களைப் படபட வென்று பீமன் ஒடித்தான்.

பீமன் : துன்மார்க்கனே! இந்தக் கையல்லவோ திரௌபதியின் தலைக்கூந்தலைப் பிடித்தது. அந்தக் கையைப் பிய்த்து இழுத்து எறிந்தான். பிறகு அவனுடைய ரத்தத்தை உறுஞ்சிக் குடித்து பீமசேனன் காட்டு மிருகத்தைப் போல் மிகக் கோரமாகக் காட்சியைத் தந்தான்.

பீமன் : “முடித்தேன் சபதத்தை, அடுத்தது துரியோதனன்” என்று சொல்லி பீமசேனன் யுத்தத்தில் யம சொரூபமாகத் தாண்டவம் ஆடினான். இந்தக் கோரக்காட்சியைப் பார்த்து அனைவரும் நடுங்கினார்கள்.

கர்ணனுடைய உடலுங்கூட நடுங்கிற்று.

சல்லியன் : (கர்ணனைத் தேற்றினான்) இது தீரனான உனக்குத் தகாது. துரியோதனன் மனமுடைந்து நிற்கும் போது நீயும் தைரியத்தை இழக்கலாகாது. துச்சாதனன் இறந்த பின் உன்னைத்தான் அனைவரும் நம்பியிருக்கிறார்கள்.

முழுப்பொறுப்பும் பாரமும் இப்போது நீ தாங்க வேண்டும். சத்திரிய தருமத்தை நடத்து. அர்ஜுனனை தாக்கி வெற்றியோ, வீரசுவர்க்கமோ பெறுவாயாக” என்றான்.

தேரை ஓட்டிய சல்லியன் சொன்னதைக் கேட்ட கர்ணன் கண்கள் சிவக்கக் கோபாவேசமாய் அர்ஜுனனைத் தாக்கச் சென்றான். அப்போது

அசுத்தாமன் : “இந்த யுத்தம் போதும். இனி விரோதத்தை நிறுத்துங்கள். துரியோதனா! என் அப்பனே!

பாண்டவர்களிடம் சமாதானம் செய்து கொள். யுத்தத்தை நிறுத்து.” என்றான் அசுவத்தாமன்.

துரியோதனன் : அசுவத்தாமா நீ என்ன பேசுகிறாய், பிதாமகரை வஞ்சகமாக வீழ்த்தினார்கள்.

உன் தந்தையை ஏமாற்றிக் கொன்றார்கள்.

என் தம்பியை அந்த பீமன் கொடூரமாகக் கொன்றான். பக்கத்தில் இருந்தாயே! சமாதானம் ஏன்? வீண்பேச்சு ஏன் பேசுகிறாய்? – என் நிலையிலிருந்து இறங்குவது மரணத்திலும் கொடியது.... வீரர்களே யுத்தத்தை நடத்துங்கள், பாண்டவர்களைத் தாக்குங்கள்.” என்று கட்டளை இட்டான்...

தாக்குதல் நடந்தது.

அர்ஜுனனுக்கும் கர்ணனுக்கும் பெரும் போர் நடந்தது. விசப்பாம்பின் வாயைப்போல் நெருப்பைக் கக்கும். ஒரு அம்பைப் கர்ணன் அர்ஜுனன் மேல் செலுத்தினான். கிருஷ்ணன் அந்தச் சமயம் தேரைத்த தன் காலால் அழுத்தி ஐந்து அங்குலம் தரையில் பதியச் செய்து அர்ஜுனனைக் காப்பாற்றினான்.

சர்ப்ப முகாஸ்திரம் அர்ஜுனனுடைய கிரீடத்தைத் தூக்கிச் சென்றது.

ரோசா வேசம் கொண்டு அர்ஜுனன் வில்லில் அம்பு தொடுத்தான். அச்சமயம் கர்ணனுடைய தேரின் இடப்பக்கத்துச் சக்கரம் யுத்தகளத்தில் மண்ணில் பதித்து சிக்கிக் கொண்டது.

கர்ணனின் தேர்ச்சக்கரம் பூமியில் அழுந்திய நிலையில் அவன் அர்ஜுனனைப் பார்த்து

கர்ணன் : நில்! நில்! ரதத்தின் சக்கரம் இறங்கி விட்டிருக்கிறது. அதைத் தூக்கி நிறுத்தப் போகிறேன்.

பாண்டவனே அதுவரையில் தாமதிப்பாயாக, நீ சத்திரிய தருமப்படி போர் நடத்துபவன் என்று பெயர் பெற்றிருக்கிறாய். இந்தப் புகழை இழந்து விடாதே.

நீ ரதத்தின் மேல் இருந்து கொண்டு ரதமில்லாமல் தரையில் நிற்பவனாகிய என்மேல் பாணம் செலுத்துதல் தகாது.

இதோ, சக்கரத்தைத் தூக்கி திருப்புகிறேன். அதுவரையில் போரை நிறுத்து.”

தலைமுடி அவிழ்ந்தவன், புறங்காட்டி ஓடுபவன், கைகளைக் குவித்துச் சரணடைந்தவன், ஆயுதத்

தைக் கீழே வைத்துள்ளவன், அஸ்த்திரங்களை இழந்துள்ளவன், கவசம் நழுவியவன், ஆகியோர் மீது வீரர்கள் அஸ்திரங்களைப் பிரவேசிக்கமாட்டார்கள். ஆகையால் யுத்த தர்மத்தை அறிந்த நீ, சிறிது நேரம் காத்திருப்பாயாக... என்றான் கர்ணன்.

இப்படி கர்ணன் கேட்டுக்கொண்ட போது,

கண்ணன் : (இடைமறித்து) கர்ணா உனக்கு ஏதோ நல்ல காலம் தான்போல் இருக்கிறது. அதனால்தான் இப்பொழுது தாவது தர்மத்தைப் பற்றி நினைக்கிறாய்!

அன்று தர்மத்தை நிந்தித்து நீ பேசினாயே! ஒன்று புரிந்து கொள். பாண்டவர்கள் தர்மத்தின்படி நடக்கிறார்கள். அதனால் தர்மம் அவர்களைக் காப்பாற்றுகிறது. ஆனால் நீங்களோ, தர்மத்தை விட்டு முழுமையாக விலகி விட்டீர்கள். அதனால் தர்மம் உன்னைக் காப்பாற்றவில்லை.

அசரீரி : அரையிலே துணியைத் தாங்கும் வழக்கம் கீழ் அடியார்க்கில்லை. சீரியமகளுமல்ல ஐவரைக் கலந்த தேவி யாரடா பணியாள் வாராய், பாண்டவர் சிரசில் ஏந்தும் சீரையும் களைவாய், தையல் சேலையும் களைவாய் (கர்ணனின் மனத்தில் தான் கூறிய வார்த்தை ஒலித்தது) வெட்கினான்.

கண்ணன் : ஒற்றை ஆடையுடன் இருந்த திரௌபதியைச் சபைக்கு இழுத்தீர்களே! அது எந்த தர்மத்தைச் சார்ந்தது?

கூதாட்டத்தின் மூலம் தருமனைத் தோற்கடித்து அவருடைய செல்வத்தை எல்லாம் கவர்ந்தீர்களே, அது தர்மம் தானா? பாண்டவர்கள் காட்டிலே பன்னிரண்டு ஆண்டுகள் வாழ்ந்து, அதன்பிறகு

ஒரு வருடம் தலைமறைவாக இருந்து திரும்பிய போது முதலில் பேசியபடி அவர்களுக்கு ராச்சியம் கொடுக்க மறுத்தீர்களே, அது தர்மமா?

இதற்கெல்லாம் முன்பாக பீமனைப் பாம்புகளில் மூலமாகவும், விசத்தின் மூலமாகவும் கொல்ல முயற்சித்தீர்களே, அப்பொழுது உன்னுடைய தர்ம சிந்தனை எங்கே போயிற்று?

வாரணா வதத்தில் அரக்கு மாளிகை கட்டி, அதில் பாண்டவர்களைக் குடியேற்றி, அவர்களை உயிருடன் அங்கேயே எரித்து விடுவதற்கு முனைந்தீர்களே, அப்பொழுது தர்மத்தைப் பற்றி நீ ஏன் யோசிக்கவில்லை? மாதவிலக்காக இருந்த திரௌபதியை சபையில் அவமானப்படுத்தினீர்களே, அப்பொழுது தர்மத்தின் பாதை பற்றி நீ ஏன் யோசிக்கவில்லை? கர்ணா! எல்லாவற்றையும் விடக் கொடுமை.

திரௌபதியை அவ்வளவு பரிதாபகரமான நிலைக்கு ஆட்படுத்திவிட்டு, அங்கேயே அவளைப் பரிகாசம் செய்து பேசினாயே, நீயா தர்மத்தைப் பற்றிப் பேசத் தகுதி உடையவன்? வீர சூர கர்ணா! சொல். நீ அன்று என்னபேசினாய்...

புருசர்கள் உனக்கு உதவவில்லை; வேறு புருசனைத் தேடிக்கொள்” என்று பதிவிரதைக்கு உன் நாக்கால் சொன்னாயே,

ஓ..... சூரிய புத்திரன், கொடைக்கு கர்ணன், பெண்மையைக் காப்பவன் – நீதானா?

நீ தர்மம் பேசத் தகுதி யுடையவனா?

இன்னும் கேள்.

பாலகனான அபிமன்யுவை தனியே நின்று கொல்ல முடியாது. பலரும் சேர்ந்து கொன்றீர்களே – அப்போது உன் தர்மம் எங்கே போயிற்று – கர்ணனே, பாவியே!

இந்த நேரத்தில் யுத்த நெறியைப் பற்றிப் பேச உனக்கு என்ன யோக்கியதை இருக்கிறது?

இவ்வாறு கண்ணன் பழைய நிகழ்ச்சிகளையெல்லாம் நினைவூட்ட கர்ணன் வெட்கித் தலை குனிந்தான்.

மறுமொழி பேசவில்லை, அதற்குப் பதிலாக தேரை விட்டு இறங்கி, சக்கரத்தை மேலே தூக்க முயற்சித்துக் கொண்டிருந்த அந்த நிலையிலேயே மீண்டும் போர் புரியத் தொடங்கினான். அப்போது கண்ணன் அர்ஜுனனைப் பார்த்துச் சொன்னார்.

கண்ணன் : அர்ஜுனா! நீ தயங்க வேண்டிய காரணம் எதுவும் இல்லை. இவனைப் பிளந்து இவனுடைய உயிரை மாய்ப்பாயாக!... என்றான்.

அர்ஜுனன் கர்ணனைப் பலமாகத் தாக்கினான்..... தாக்குதலால் நிலைகுலைந்த கர்ணன்...

பரசுராமனிடம் கற்றிருந்த அஸ்திரங்களை நினைவுக்கு தந்து கொள்ளப் பார்த்தான். சாபத்தால் எல்லாம் மறந்து போய்விட்டன.

அசரீரி : கர்ணா கற்றதையெல்லாம் உற்ற இடத்தில் மறப்பாய்...

கண்ணன் : அர்ஜுனா! தாமதிக்க வேண்டாம். பாவியாகிய இந்தப் (பகைவனுடைய) தலையை வெட்டும்படியான அம்பைச் செலுத்து.....” என்று அர்ஜுனனை கண்ணன் தூண்டினான். (பாஞ்சனன்னித்தை முழுங்கினான்.) கண்ணன்.

பிரபுவின் அந்த வார்த்தையை மதித்து அர்ஜுனன் கர்ணனுடைய தலையை அம்பால் வெட்டினான் என்றார் வியாசர்.

தரும விரோதமாக நடந்த இந்தக் காரியத்தை அர்ஜுனனுடைய பொறுப்பாகவே விட்டுவிடக் கவிக்கு மனம் வரவில்லை.

விளக்கம் : அர்ஜுனன் அம்பாறத் துணியிலிருந்து அஞ்சலிங்கம் என்ற அஸ்திரத்தைக் கையிலெடுத்தான். நான் தருமத்தின் பாதையிலிருந்து தவறவில்லை என்றால், உண்மையான தவங்களை நான் புரிந்திருக்கிறேன் என்றால், என்னால் எனது ஆசாரியர்கள் மகிழ்விக்கப்பட்டிருக்கிறார்கள் என்றால், நான் கீதாத்துவ உபதேசத்தை சரியாகக் கற்றிருக்கிறேன் என்றால் இந்த அஸ்திரமானது, எனது பகைவனான கர்ணனைக் கொல்லட்டும்” என்று கூறி அதைப் பிரயோகித்தான். பாய்ந்து சென்ற அந்த பயங்கரமான அஸ்திரம் கர்ணனின் தலையைக் கொய்து அதை அறுத்தது....

எய்தவன் கண்ணன் – அம்பு அர்ஜுனன் – தருமத் திற்காகச் செய்யும் போரிலும் அதர்மங்கள் நடந்தே தான் தீரும். தேகபலத்தைச் செலுத்தி நடத்தும் போரின் மூலம் அதர்மங்களையும், அக்கிரமங்களையும் அடக்கலாம் என்று ஆசைப்பட்டுச் செய்யும் எத்தனங்கள் எல்லாம் வீண்.

பகவானே, முழுப் பொறுப்பு –

சகாதேவன் சகுனியைச் சாய்த்தான்.

அதன்மேல் பீமனுக்கும் துரியோதனனுக்கும் துவந்த யுத்தம் நடந்தது.

இருவரும் வாக்குவாதம் செய்தபடியே யுத்தம் செய்தனர்...

துரியோதனன் : பீமா!அரக்க குணம் கொண்டவனே உன்னைக் கொல்லாது விடமாட்டேன்.

பீமன் : துரியோதனர் பேராசைக்காறளே! உனது பேராசையால்தான் பாரதப்போரே நடந்தது. பாவியே நீ உயிருடன் வாழக்கூடாது.

அவர்களுடைய இரு கதாயுதங்களும் ஒன்றை யொன்று தாக்கும்போது நெருப்புப் பொறிகள் பறந்தன.

வானத்தில் முழங்கும் இடியென பூமியை அதிர வைத்தன. ஈற்றில்

துரியோதனன் வீழ்ந்ததான்.

பீமன் துரியோதனனின் தொடைகளைப் பிளந்தே கொன்றான்.

இதற்கும் பகவானே சான்று....

கால்கள் உடைந்து தரையில் குற்றுயிராகக் கிடந்த துரியோதனன்.

கிருஷ்ணனைப் பார்த்து.....

துரியோதனன் : “நீசனே! உன் தகப்பன் வாசுதேவன் கம்சனுடைய தாசன் அல்லவா! நானும் பீமனும் சமயுத்தம் செய்து கொண்டிருந்தபோது அர்ஜுனனுடன் பேசுவது போல் தொடைகளைக் காட்டிப் பீமனுக்குக் குறிப்புத் தெரியும்படி நீ செய்தது எனக்குத் தெரியாது என்று எண்ணுகிறாயா? உனக்கு வெட்கமு மில்லை, தையயுமில்லை, பிதாமகர் பீஷ்மர் உன்னுடைய புத்தியாலே அல்லவா மாண்டார். சிகண்டியை முன்னால் நிறுத்தி யுத்தம் செய்வித்தது

நீயே.

தரும புத்திரனைப் பொய் சொல்ல வைத்து அதரும முறையில் துரோணரையும் மாய்த்தாய். ஆயுத மின்றி யோகநிலையில் உட்கார்ந்திருந்த ஆசார்யரை அந்தப் பாவியான திருஷ்டத்யும்னன் கொன்றதைத் தடுக்காமல் பார்த்துக்கொண்டு நின்றாயே? வஞ்சனையால் கர்ணனைக் கொன்றாயே, எங்களுடைய நாசத்திற்கெல்லாம் நீயே காரணம் சிந்து ராசனான ஜெயத்ரதன் உன்னுடைய மாய வித்தையால் ஏமாற்றப்பட்டு சூரியன் அஸ்த்தமனம் ஆகிவிட்டது என்று எண்ணி அஜாக்கிரதையாக நின்ற போது கொல்லப்பட்டான.

கண்ணன் : காத்தாரி புத்திரனே! கோபத்தில் உயிரை வீணாக எரித்துக் கொள்கிறாய்! உன்னுடைய பாபங்களே உன்னுடைய நாசத்திற்குக் காரணம். நான் அல்ல. உன்னுடைய தோசத்தினால்தான் பீஷ்மரும், துரோணரும் உயிரை இழந்து மாண்டார்கள். உன்னுடன் சேர்ந்ததால் கர்ணனின் தருமம். அவனைக் காப்பாற்றவில்லை கொன்றது நீ பாண்டு புத்திரர்களுக்குச் செய்த அநியாயங்களுையெல்லாம் எடுத்துச் சொல்ல வேண்டுமா?

துரியோதனா சிந்தித்துப்பார் பாஞ்சாலியை நீ அவமானம் செய்தது சரிதானா? துகில் உரிய ஏவியது சரிதானா? நீ பேசிய வார்த்தைகள் சரிதானா? ஒருகணம் யோசித்துப்பார்.. கேள்வித் தீயில் உதித்தவளை – அவதாரத் தெய்வத்தை நீ அவமதித்ததை ஒரு கணம் யோசி...

(துரியோதனனின் மனக்குரல்) அடியே பரத்தை பாஞ்சாலி ஐவருக்கும் மனைவியே அடுத்தவன்

நானடி எனது தொடையில் வந்து அமர்வாய் –
தாசியே, வேசியே...

(துரியோதனன் சுயநினைவடைந்து கண்களை
மூடினான் அப்போது கண்ணன்
நீ செய்த தீமைகளின் காரணமாக உண்டான
பகையும் கோபமும் எவ்வாறு மற்றவர்களின் குற்ற
மாகும்? நீ கோபத்தினால் செய்த பாவங்களின்
பயனை யுத்த பூமியில் அனுபவித்தாய் ஆனாலும்
வீரனைப் போல் இறப்பாய்....

சொர்க்கத்திற்கு ஏகுவாய்....

தருமம் அதருமம் இரண்டும் படைத்தவன், காத்தவன்,
கொடுப்பவன் இட்டவழி செல்லும்.

பிரமா, விஷ்ணு, சிவன் மும்மூர்த்திகள். படைத்தல்,
காத்தல், அழித்தல் இதுவே இறையருள். ஆன்மீகம்,
வாழ்வியல், அதர்மதத்திற்கு எதிரான போர் இதுவே
கீதாத்துவப் போர்.

போர்க்களத்தில் உபதேசிக்கப்பட்ட இந்த ஆன்மீகத்
தத்துவம் மனிதத்தை மீட்கும் அறமே!

மகாபாரதம் கற்பனைக் கதையா?

நம்முடைய முன்னோர்கள் யுத்தக்கலையை நன்றாகவே கற்று இருந்தார்கள். அனேகமாக அது சத்திரியர்களுக்குள் கர்ண பரம் பரையாகவே இருந்து வந்தது. எதிரிகள் உபயோகிக்கக்கூடிய ஆயுத பலத்திற்கும் அந்தக்காலத்தில் அனுசரித்து வந்த போர் முறைகளுக்கும் தகுந்தவாறு அரசர்கள் தங்களுடைய ஆயுதங்களையும் முறைகளையும் ஒழுங்குபடுத்தி வந்தார்கள்.

எதிரியானவன் எந்த ஆயுதத்தை பாவிக்கக்கூடியவனோ அதே ஆயுதத்தை தானும் பாவிப்பது இந்த செயல் இராமாயண காவியத்தில் இராமன் தூக்கிய அம்பு, வில் என்ற போர் முறையில் இராவணன் போராடியது வரலாறு இதனை மறைத்தாலும், மறந்தாலும் இதுவே நிசமானது.

பல்லாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன் நடந்த நிகழ்ச்சி குருசேத்திர யுத்தம். பாரதத்தில் காணப்படும் யுத்த வர்ணனையை இந்தக் காலத்து யுத்த முயற்சிகளோடு ஒப்பிட்டு இது வெறும் கற்பனைக் கதை சாரமில்லை என்று தள்ளிவிடக்கூடாது. நூற்றைம்பது வருடங்கள் தான் ஆயிற்று. ஆங்கில வீரன் நெல்சன் நடத்திய கப்பற் சண்டை நடந்து, அவனுடைய கப்பல்களையும் அவன் கையாண்ட ஆயுதங் களையும் இப்போது கையாளப்படும் யுத்தப்படைகளையும் ஒப்பிட்டுப் பார்த்தால் அவன் காலத்தில் நடந்தவையெல்லாம் மிகவும் வினோதமாகத்தான்

தோன்றும். நூற்மைறப்பது வருசத்திய நிலைமையை விடப் பன்மடங்கு புராதனமாகனது பாரதப்போர்.

மற்றொரு விசயத்தையும் நாம் ஞாபகத்தில் வைத்துக்கொள்ள வேண்டும். யுத்த விசயங்களைப் பற்றிக் கவிஞர்களும், ஆசிரியர்களும், எழுதிய நூல்களில் ஆயுதங்களைப் பற்றியும், யுத்த நடவடிக்கைகளைப் பற்றியும் சரியான விபரங்களையும் விளக்கத்தையும் எதிர் பார்க்க முடியாது. பழைய காலத்தில் வழங்கி வந்த போர் முறைகள் சத்திரியப் பண்பாட்டைச் சார்ந்தது. அவற்றின் ரகசியங்களும், தத்துவங்களும் அந்தத் தொழிலைச் சேர்ந்தவர்களுக்குள் கர்ண பரம்பரையாகக் கிடந்தன. கவிகளும் ரிசிகளும் எழுதிய நூல்களில் அவற்றின் விளக்கங்களைக் காண முடியாது. இப்போதுங்கூட பெரிய கதைகளிலும் சிறிய கதைகளிலும் சொல்லப்படும் தனிமனித கருத்துக்களை ஆசிரியர்கள் விசாரித்து எழுதுவதில்லை. கதையில் எழுதினால் பொருத்தமில்லாமல் இருக்கும். ஆகையால்... மகரவியுகம் என்றால் என்ன? கூர்ம வியுகம் என்றால் என்ன? சிருங்கடாகம் என்றால் என்ன? அம்புகளைச் சரமாரியாகப் பொழிந்து அரண் உண்டாக்கிக் கொள்வது எப்படி?

பாணத்தால் பாணத்தை வெட்டுவது எப்படி? உடம்பெல்லாம் அம்புகள் தைத்தும் பிழைப்பதெப்படி? கவசங்கள் எந்தமட்டில் வீரர்களைக் காத்தன? முதலிய விபரங்கள் அனைத்தும் நமக்குப் புரியும்படி வியாசர் தம்முடைய இதிகாசத்தில் எழுதவில்லை. இருந்தாலும் நாம் பண்டைக்காலத்தில் போருடன் வாழ்ந்ததாக புராண இதிகாசங்கள், வரலாறுகள், காப்பியங்கள், இலக்கியங்களும் கூறுகின்றன.

ஆனால் இதற்கும் மேலான போர்களையும், கொடூர நிகழ்வுகளையும் அறாசக வெறியாட்டங்களையும் நாம் கண்கூடாகக் கண்டோம். அனுபவித்தோம், போருடன் வாழ்ந்தோம், போருக்காக வாழ்ந்தோம். மாவீரம், மாதியாகம் எம்மத்தியில் நடந்தேறின.

வரலாறுகள், புராணங்கள், இதிகாசங்கள் அனைத்தையும் விஞ்சக் கூடிய போர்களையும், சாதனைகளையும், அவலங்களையும் –

போர் வீரர்களையும், மாவீரர்களையும் எம் வாழ்நாளில் பார்த்தோம். அவர்கள் புனித நடுகல் கோவில்களில் தெய்வமாக நம்மிடையே வாழ்கிறார்கள்.

தற்காலத்தில் நடந்த இந்த ஒப்பற்ற வீர வரலாற்றிலிருந்து நோக்குவோமேயானால் புராண, இதிகாசங்கள், காப்பியங்கள், வரலாறுகளின் நிலை புரியும்.

மகாபாரதத்தையும், இராமாயணத்தையும் உலக மகா வீர காவியங்களென்றும், இந்நூல் படிப்பனைக்கான தென்றும், உலக நாகரீகத்திற்கு உகந்தது என்றும் மகா அலெக்சாண்டர் கூறியுள்ளார். அந்த வகையில் கீதாத்துவப்போர் உலக படிப்பனைக்கான பொது மறையாகும்.

கலைமாமணி வல்லிபுரம் ஏழுமலைப்பிள்ளை

நடகம், சினிமா, வானொலி, இலக்கியம் போன்ற துறைகளில் தீவிரமாகச் செயற்பட்டு வரும் கலைஞன் கலைமாமணி வல்லிபுரம் ஏழுமலைப்பிள்ளை. அவர்களை ஆழத்து முத்துக்களில் பதிவிடுவதில் மகிழ்ச்சி. நூறுக்கு மேற்பட்ட நாடகங்கள், ஆயிரத்துக்கு மேலான மேடையேற்றங்கள், தேசிய ரீதியாக நடைபெற்ற நாடகப் போட்டிகளில் 18 தடவைகள் சிறந்த நடிகருக்கான பரிசு என நாடக உலகில் கோலோச்சிய கலைஞர். தமிழ், சிங்களத் திரைப்படங்களில் முகம் பதித்துச் சிறப்புச் செய்தவர். பிரதியாக்கம், மொழிபெயர்ப்பு, வரலாற்றுப் பதிவாளராகப் பல நூல்களை எழுதிய ஆசான். 1965 இலிருந்து கலைத்துறையில் இயங்கி வரும் இவரது கலை, வரலாறு சார்ந்த அறிவும் அவர் தந்த தகவல்களும் அவரது ஞாபகசக்தியும் ஆச்சரியப்படுத்துகின்றது.

மயிலிட்டியைப் பிறப்பிடமாகக் கொண்ட இவர் வல்லிபுரம் – சின்னம்மா இணையரின் மகன். இவரது தந்தையார் வல்லிபுரம் 1925ல் இந்தியா சென்று வித்துவான் வேல்நாயக்கர் என்பவரிடம் கர்நாடக சங்கீதம், இசை நாடகங்கள் பயின்றவர். சத்தியவான் சாவித்திரி, அரிச்சந்திரா, குலேபகாவலி போன்ற பல இசை நாடகங்களைத் தயாரித்து, நடத்துப் புகழ் பெற்றவர். இளவயதிலேயே அவர் இறந்துபோக தாயாரே மிகவும் கஷ்டப்பட்டு தங்களை வளர்த்ததாகக் குறிப்பிடுகிறார். தனது மகனைச் சினிமாவில் சேர்ப்பதற்கு தம்மிடம்

இருந்த காணியையும் விற்கும் அளவுக்கு தாயாரிடம் கலை ஈடுபாடு இருந்தது. நூறு வயதிற்கு மேல் வாழ்வாங்கு வாழ்ந்து வானுலகு சென்றவர். கலைஞரின் சகோதரி இரத்தினம் இதிகாச, புராணப் படலங்கள் பாடுவதில் வல்லமை பெற்றவர். சகோதரர் குணலிங்கம் சிறந்த நாடக நடிகரும் பேச்சாளரும் ஆவார்.

கலைஞர் ஏழுமலைப்பிள்ளை தனது ஆரம்பக்கல்வியை மயிலிட்டி றோமன் கத்தோலிக்க தமிழ் கலவன் பாடசாலையிலும் உயர் கல்வியை காங்கேசன்துறை அமெரிக்கன் மிஷன் ஆங்கில மகா வித்தியாலயத்திலும் பயின்றவர். பாடசாலை ஆண்டு விழாக்களில் மேடையேற்றப்பட்ட வீரபாண்டிய கட்டப்பொம்மன், சாம்பிராட் அசோகன், ஒதெல்லோ, வெனிஸ் நகர வணிகன், மார்க் அன்ரனி (ஆங்கில நாடகம்) ஆகியவற்றில் கதாநாயகனாக நடித்துப் புகழ் பெற்றவர். “வெனிஸ் நகர வணிகன்” வட்டார நாடகப் போட்டியில் முதற் பரிசு பெற்றதுடன் சிறந்த நடிகருக்கான விருதும் இவருக்கு வழங்கப்பட்டது.

தனது 15வது வயதில் நாடகப் பிரதிகளை எழுத ஆரம்பித்த இவர் சூழ்ச்சி, மகாசேனன், சிவன், யேசுநாதர், காசியப்பன், தாழ்ந்த தமிழகம், இராவணன் ஆகிய நாடகங்களை எழுதி, நடித்துப் பாடசாலை ஆண்டு விழாக்களில் மேடையேற்றினார், “யேசுநாதர்” நாடகம் மாகாண நாடகப் போட்டியில் சிறந்த நாடகமாகத் தெரிவான தோடு சிறந்த நடிகருக்கான பரிசும் இவருக்குக் கிடைத்தது. இதே போல் பாடசாலைகளுக்கிடையேயான நாடகப் போட்டியில் இவரது “காசியப்பன்” நாடகம் முதற்பரிசைப் பெற்றதும் சிறந்த நடிகருக்கான பரிசு இவருக்குக் கிடைத்ததும் குறிப்பிடத்தக்கது.

நாடகம் எழுதுதலோடு மட்டும் நின்றுவிடாது கட்டுரை, கவிதை, சிறுகதை, பேச்சு, விளையாட்டுப் போட்டிகள் என்பவற்றிலும் ஆற்றல் பெற்ற இவர், மாகாண ரீதியாக நடைபெற்ற போட்டிகளில் பங்குபற்றி வெற்றி பெற்றுள்ளார். 1969ல் ஐ.நா. சபையின் 25வது ஆண்டு விழாவை முன்னிட்டு அகில இலங்கை ரீதியாக நடைபெற்ற

பேச்சுப் போட்டியில் தங்கப்பதக்கம் வென்றவர். தனது கலைத் துறையின் ஈடுபாட்டுக்கு ஆக்கமும் ஊக்கமும் தந்த வழிகாட்டிகளாக பாடசாலை அதிபர் அருட்சகோதரி எமிலி, மயிலிட்டி ஆசிரியர் அன்ரனிசாமி, இளவாலை ஐந்துகண் மதவடியைச் சேர்ந்த ஆசிரியர் சுவரிப்பிள்ளை, மாவிட்டபுரம் பரயோகலிங்கம் மாஸ்டர், மருதனார்மடம் மாணிக்கம் மாஸ்டர், சைவப்பலவர் செல்லத்துரை மேலும் பின்னாட்களில் நாடக அரங்கக் கல்லூரியில் பயிற்சிகள் அளித்த நாடகர் தாசீசியஸ் ஆகியோரை நன்றியுடன் நினைவு கூர்ந்தார்.

பாடசாலை நாடகங்களுக்குப் பின்னர் சகோதரர் குணலிங்கம் மூலமாக கலையரசு சொர்ணலிங்கம், நாடக ஆசான் ஏ.ரி. பொன்னுத்துரை, சிவத்தமிழ்ச்செல்வி தங்கம்மா அப்பாக்குட்டி, ஆங்கிலப் பேராசிரியர் சோமசுந்தரம் ஆகியோரின் அனுசரனையிலும் ஆதரவிலும் மன்றங்களின் நாடகங்களில் நடிக்க ஆரம்பித்தார். காங்கேசன்துறை இளந்தமிழர் மன்றம், மாவிட்டபுரம் முத்தமிழ் கலைமன்றம், மயிலிட்டி இலங்கேஸ்வரன் நாடக மன்றம், தெல்லியூர் நாடக மன்றம், ஏழாலை பாரதி நாடக மன்றம், கட்டுவன் பாலர் ஞானோதய நாடக மன்றம், மட்டக்களப்பு காரைதீவு கலைஞர் ஒன்றியம் போன்ற பல நாடக மன்றங்களோடு இணைந்து கலைஞர் செயற்பட்டார். தண்ணீரும் சுடும், பாஞ்சாலி சபதம் (கவிதா நாடகம்), நீலக்கல், வன்தொண்டன், ஏனிந்த அவலம், இரு ஜீவன்கள், தனிமரம், மகுடபங்கம், கடமை, கலையும் கண்ணீரும், நடுகல், பாதுகை, மனோகரா, சோக்கிரட்டீஸ், எல்லாளன், பண்டாரவன்னியன் போன்றவை இவ்வாறு இவர் மன்றங்களில் நடித்த நாடகங்களில் சிலவாகும்.

இவற்றில், பாஞ்சாலி சபதத்தில் துச்சாதனனாகப் பாத்திரமேற்ற இவரது நடிப்பைக் கலையரசு சொர்ணலிங்கமும், அப்பாப்பிள்ளை அமிர்தலிங்கம் ஐயாவும், மட்டக்களப்பு காரைதீவில் நடைபெற்ற கிழக்கு மாகாண நாடக விழாவில் மேடையேறிய “களம் கண்ட கவிஞன்” நாடகத்தில் கவிஞனாக வேடமேற்ற இவரது நடிப்பை பிரதமவிருந்தினராகக் கலந்துகொண்ட நடிகர் ஜெமினிகணேசனும்

தமிழாராட்சி மாநாட்டில் மேடையேற்றப்பட்ட “தண்ணீரும் சுடும்” நாடகத்தை அனைத்து அச்ச ஊடகங்களும் பாராட்டியமை நினைவு கொள்ளத்தக்கவை.

பாடசாலை நாடகங்களைப் போலவே மன்றங்களுக்காகவும் இவர் பல நாடகங்களை எழுதி, நடித்து மேடையேற்றினார். துரோகத்தின் முடிவு, இரத்த வெறி, வீரத்திலகம், சாம்பல்மேடு, மக்பெத், விடுதலை வீரன், சங்கிலியன், வெள்ளி மலை எடுத்த வீரத்த மிழன், தாஜமகால், வீரசிவாஜி, ராஜரிசி, மாவீரன் போரஸ், சாம்பிராட் அசோகன் என்பன இவர் எழுதி மேடையேற்றிய நாடகங்களாகும். இவரது பெரும்பாலான நாடகங்கள் பல தடவைகள் மேடையேற்றப்பட்டதுடன் நாடகப் போட்டிகளில் பங்கேற்று பரிசுகள் வென்றுள்ளன. இதேபோல் சிறந்த நடிகருக்கான பல பரிசுகள் கலைஞர் ஏழுமலைப் பிள்ளைக்குக் கிடைத்துள்ளன. இசை நாடகத்துறையிலும் வல்லவரான இவர் மாவட்ட செயலக கலைவிழாக்களில் மேடையேற்றப்பட்ட சத்தியவான் சாவித்திரி நாடகத்தில் யமனாகவும் அரிச்சந்திரா நாடகத்தில் விசுவாமித்திரராகவும் தோன்றிப் பாடி நடித்துச் சிறப்புச் செய்துள்ளார்.

தேசிய ரீதியில் நடைபெற்ற நாடகப் போட்டிகளில் மயிலிட்டி இலங்கேஸ்வரன் நாடக மன்றம் சார்பாக இவர் எழுதி மேடையேற்றிய யூலியசீசர், மார்க் அன்ரனி, புரூட்டசின் மனச்சாட்சி, வீரத்திலகம், மானமரணம், தாழ்ந்த தமிழகம், போராளிகள் காத்திருக்கிறார்கள். (நவீன நாடகம் - 1983) ஆகிய நாடகங்கள் சிறந்த நாடகத்துக்கான பரிசுகளை வென்றுள்ளன. இந்நாடகங்களில் பிரதான கதாபாத்திரங்களில் நடித்த கலைஞருக்கு சிறந்த நடிகருக்கான பரிசுகள் கிடைத்தமை குறிப்பிடத்தக்கது. ஆரம்பகால மன்றத்தின் கலை, இலக்கிய செயற்பாடுகளில் தன்னை நெறிப்படுத்திய கலைஞர் களாக மாமனிதர் கருணானந்தசிவம், மாமனிதர் பொன். கணேசமூர்த்தி, தையிட்டி மு. தேவராஜா ஆகியோரைப் பெருமையுடன் குறிப்பிட்டார்.

தாயாரின் ஆசியுடன் திரைப்படங்களில் நடிப்பதற்காக 1971 இல் கொழும்பு சென்ற இவர் சிங்களத் திரைப்படங்களில் சிறுசிறு பாத்திரங்களிலும் சண்டைக் காட்சிகளிலும் நடிக்க ஆரம்பித்தார். “சமுதாயம்” என்ற முதலாவது இலங்கைத் தமிழ்த் திரைப்படத்தைப் தயாரித்த ஹென்றி சந்திரவன்ச நெறியாள்கை செய்த “வனகெத கெல்ல”, “பலிக நிம” ஆகிய திரைப்படங்களே இவர் ஆரம்பத்தில் நடித்தவை யாகும். பின்னர் ஹென்றி சந்திரவன்ச இயக்கத்தில் வெளிவந்த “சுமதி எங்கே”, பிரைட்டன் பிலிம்ஸ் தயாரித்து, ஜோ.தேவானந்த் இயக்கி, ஜெய்சங்கர் – ராதிகா, நடித்த “ரத்தத்தின் ரத்தமே”, இலங்கை – இந்திய கூட்டுத் தயாரிப்பான ரஜனிகாந்த் நடித்த “தீ”, மற்றும் “பாதை மாறிய பருவங்கள்” ஆகிய திரைப்படங்களில் வில்லன் பாத்திரங்களில் நடித்திருந்தார். கமல்ஹாசனின் “மருதநாயகம்” படத்தின் ஆரம்பக்கட்டங்களில் இவர் நடித்திருந்த போதிலும் படம் பாதியில் நின்றுபோனது.

2013 இல் வெளிவந்த நிலந்த தேசப்பிரியவின் தமிழ் – சிங்களத் திரைப்படமான “தன்ஹ ரதி ரங்கா” இல் வன்னித் தமிழன் செல்வராஜ் என்ற பாத்திரத்தில் இவர் நடித்திருந்தார். இத்திரைப் படம் 6 சர்வதேச தேசிய விருதுகளைப் பெற்றுக்கொண்டது. பிரபல சிங்கள நடிகர்களான காமினி பொன்சேகா, விஜயகுமாரணதுங்க, ஜீவன் குமாரதுங்க, பப்பிஸ் பெர்னான்டோ போன்றோர்களின் தொடர்பு இவருக்குண்டு.

திரைப்படங்கள் தவிர, நேற்று, மறுபக்கம், மண்வாசனை, பிரதி பலிப்பு, வியூகம், இப்படியுமா ஆகிய குறும்படங்களிலும் கலைஞர் நடித்துள்ளார். மேலும் 100க்கும் மேற்பட்ட ஆங்கிலத் திரைப்படங் களைத் தமிழ்ப் பிரதியாக்கம் செய்து, அதில் வரும் பிரதான கதா பத்திரங்களுக்குக் குரல் வழங்கி வெளியிட்டமை இவரது சாதனை யாகும். இதற்காக முக்கிய நினைவு விருதும் பெற்றுள்ளார்.

1974ல் கொழும்பில் தங்கியிருந்த நாட்களில் இலங்கை வானொலி நாடகங்கள் பலவற்றில் நடித்திருந்தார். பின்னர் பல்வேறு

வானொலிகளில் பங்கேற்ற இவர் உரைகல், ஆழிக்குமரன், மீண்டும் கண்பார்வை வேண்டும், என் ஊரும் அகதியாம், வணங்காமண், உதிரம், நடுகல் பேசும், கடல் போர், வீரகாவியம், வீரத்திலகம் போன்ற வானொலி நாடகங்களிலும் இலங்கை மண், பொன்பரப்பித் தீவு ஆகிய இரு தொடர் நாடகங்களிலும் குரல் வழங்கியுள்ளார். பல வானொலி நாடகப் பிரதிகளை எழுதிய இவர் வானொலி நாடகப் பிரதியாக்கப் போட்டிகளில் பரிசில்களை வென்றுள்ளார்.

சிறந்த எழுத்தாளரான எமது கலைஞர் வல்லிபுரம் ஏழுமலைப் பிள்ளை எழுதிய மகுடபங்கம், வீரகாவியம், சதுரங்கவேட்டை, சத்தியவேள்வி, ஆணை ஆகிய நாடக நூல்களும் மாவீரன், எதிரியா துரோகியா, உலகை வெல்ல முயன்றவன் ஆகிய வரலாற்று நூல்களும் இதுவரை வெளிவந்துள்ளன. இவற்றுள் மகுடபங்கம் நூல் வடக்கு மாகாண சிறந்த நூல் விருதையும், கிழக்கு மாகாண தமிழியல் விருதையும், சதுரங்கவேட்டை நூலானது வடக்கு மாகாண சிறந்த நூல் விருதையும், கரிகாலச்சோழன் விருதையும் (இந்தியா) பெற்றுக் கொண்டுள்ளன. மேலும், மகுடபங்கம், வீரகாவியம், சதுரங்க வேட்டை, சத்தியவேள்வி ஆகிய நூல்கள் கலாச்சாரத் திணைக்கள அரச இலக்கிய விருதுக்குப் பரிந்துரை செய்யப்பட்டு, அவை சிறப்புச் சான்றிதழ்கள் பெற்றுள்ளன. இவரது ஆணை நாடக நூல் 2021 - அரச இலக்கியவிருது - 2021 - வடமாகாண சிறந்த நூல் விருது பெற்றது.

கலைஞரின் கலைச் செயற்பாடுகளைக் கௌரவிக்கும் வகையில் கரைச்சி பிரதேச செயலகத்தின் “கரை எழில்”, கிளிநொச்சி மாவட்ட செயலகத்தின் “கலைக்கிளி”, வடக்கு மாகாண சபையின் முதலமைச்சர் விருது, நீதி அமைச்சின் மத்தியஸ்தர் புத்தாக்க விருது, கல்வி அமைச்சின் அகில இலங்கை சாதனையாளர் விருது, இந்தியா புவரசி நிறுவனத்தின் வாழ்நாள் சாதனையாளர் விருது, கலாச்சார அமைச்சின் கலாபுஷணம், கலைமாமணி ஆகிய விருது களும் கலைக்காவிய நாயகன், கலைச்செம்மல், கலைஅரசு, நாடக மேதை, கம்பீரக் குரலோன், இலங்கை மண் கலைஞர், வாழ்நாள்

சாதனையாளர் போன்ற விருதுகள் இவருக்குக் கிடைத்துள்ளன. மேலும், அகில இன நல்லுறவு ஒன்றியத்தால் ஷாமஹீ, கலாஜோதி, தேசகீர்த்தி, தேசமானிய ஆகிய விருதுகள் வழங்கி கௌரவிக்கப்பட்டுள்ளார். இத் துணை சிறப்புமிக்க பெருங்கலைஞரை இலங்கைக் கான அவுஸ்திரேலிய வதிவிடப்பிரதிநிதியும், இந்திய உயர்ஸ்தானி கரும் வீட் டுக்கே சென்று வாழ்த்தியமை அரிதான நிகழ்வாகும்.

அகில இலங்கை சமாதான நீதிவானாகவும், மத்தியஸ்தர் சபை உறுப்பினராகவும் பணி புரியும் இவர், பல சமூகநல செயற்பாடுகளிலும் ஈடுபட்டு வருகிறார். தொடர்ச்சியாக 55 வருடங்களுக்கு மேலாக, கலையின் பல்வேறு கூறுகளுடாகப் பயணித்து வருபவர் கலைஞர் வல்லிபுரம் ஏழுமலைப்பிள்ளை அவர்கள். அவர் மென்மேலும் கலைச்சேவையாற்ற வாழ்த்துகிறோம்.

ப. ஸ்ரீஸ்கந்தன்

“தூய்மீடு”

ஜீலை 2021 - வெளியிடப்பட்டது.

**காப்பவன் அருளிய உபதேசத்திலிருந்து
படைப்பவன் வல்லிபுரம் ஏழுமலைப்பிள்ளை.**

தொ.பே : 076 6805210

**மலையாளபுரம்,
கிளிநொச்சி.**

மொழி புரியாதது ஆனால் ஒலி புரியக் கூடியது. கலை தெரியாதது ஆனால் அருட்டல்கள் தெரியக் கூடியது. இவ்வாறானவற்றை இலக்கணமாகக் கொண்டு வாழ்பவர் மட்டுமல்ல குரலையும் அங்க அசைவுகளையும் வைத்து சமுதாயத்தைக் காக்க வல்லவர்தான் ஏழுமலைப்பிள்ளை அவர்கள். அவரது பெரும் பிரயத்தனத்தில் “கீதாத்துவம்” என்ற பெயரில் விளைந்திருக்கிறது. இவ் கீதாத்துவம் சமுதாயத்தில் செய்யக் கூடியது ஏது? செய்யக் கூடாதது ஏது? என்பது உரையாடல் வழியில் விளக்குகிறது. சமுதாயம் போற்ற வேண்டிய பண்புகளைக் கூறும் இவ்வரையாடல் அல்லாதவனவற்றை தவிர்த்தல் எவ்வாறு என்பதையும் கூறுகிறது.

விருப்பு	-	வெறுப்பு
சுகம்	-	துக்கம்
நன்மை	-	தீமை
புண்ணியம்	-	பாவம்

முதலியவனவற்றைத் தாண்டி சான்றோர் சமூகத்தைக் காண விளையும் ஒப்பற்ற கீதாத்துவம் யாவர்க்கும் இன்ப மூட்டட்டும்.

திரு.கி. சின்னராசா B.A.M.E

ஒய்வுநிலைப்
பிரதிக் கல்விப் பணிப்பாளர்.